ELIZABETH HARRINGTON

Trezindu-se pe podiumul plin de strălucire al paradelor de modă pariziene şi punînd stăpînire pe inima directorului de marketing Leo Eden, lui Fern nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste ea.

MANECHINE BLONDE

Editura MIRON

Elizabeth Harrington

Manechine blonde

Making Up

by Elizabeth Harrington

Elizabeth Harrington

Manechine blonde

Traducere de Dagmar H. Popescu

Editura MIRON
Bucuresti

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95059-9-8

Să te scoli dimineața cu sufletul înaripat şi să mulțumeşti pentru încă o zi de iubire;

Să te odihneşti la amiază şi să meditezi asupra extazului iubirii;

Să te întorci cu recunoştință, acasă;

Şi apoi să adormi cu o rugăciune pentru cei dragi în suflet şi cu un cîntec de slavă, pe buze.

Profetul Kahlil Gibran

1

Intrînd în lustruita sală de aşteptare, Fern se aşeză, lăsîndu-se bine pe spate, pe canapeaua din piele roşie, alunecoasă, care scîrţîi sub fundul ei şi-şi întinse în faţă picioarele lungi.

Observă, cu uşoară satisfacţie, că pantofii ei mari purtau încă urmele noroiului din parcul pe care-l străbătuse în grabă, ca o nebună, în această dimineaţă şi se uită provocator în ochii recepţionerei. Ştia că femeia o studia, cîntărind-o, întrebîndu-se ce treburi o aduceau aici pe Fern, ca să deranjeze ordinea cu încălţămintea ei cîtuşi de puţin impecabilă şi cu blugii ei scorţoşi.

În aer pluteau mirosuri plăcute, dar grele, care-i gîdilau nasul. Şi-l încreţi, luptînd cu nevoia de a strănuta şi se scotoci în buzunar după resturile unui şerveţel de hîrtie, mototolit. Uitîndu-se pe pereţi, studiind chipurile acelea perfecte, care o priveau de sus, tru-

faşe, pentru prima oară de o bună bucată de vreme Fern se simţi vag intimidată. O studie pe furiş pe recepţionera din spatele şerveţelului zdrenţuit. Femeia era impecabil fardată, pudrată, decorată. În urechi avea cercuri ample din aur, iar în jurul gîtului şi la încheieturile mîinilor, o masă de lanţuri de aur, care zăngăneau şi se balansau, în timp ce răsfoia cu eleganţă hîrtiile de pe birou. Rochia simplă, încheiată în nasturi de sus pînă jos, se potrivea perfect cu purpuriul opulent al covorului catifelat, împodobit cu literele O şi R, în gri-argintiu, îngemănate, ale emblemei *Oscar Rees*. Ferestrele erau prevăzute numai cu jaluzele din crom strălucitor, ca un ecou al gamei largi de produse *Oscar Rees*, expuse cu mîndrie în ambalajele lor roşii, lucioase, decorate cu iniţialele argintii, frapante, ale bărbatului răspunzător de toate acestea.

Pe cînd minutele îşi ticăiau mersul lor înainte, prin încăpere se perindau diverse angajate, unele ca să întîmpine alţi vizitatori care aşteptau pe canapelele din piele, altele, înmînînd pachete mesagerilor nerăbdători. Lui Fern nu-i venea să creadă cît de mult se asemănau între ele aceste femei, parcă ar fi fost nişte clovni. Fără coafurile lor diferite, lui Fern i-ar fi fost imposibil să le deosebească între ele, cu feţele lor perfect machiate şi cu buzele impecabil rujate. Dar ca să lucrezi la o companie ca *Oscar Rees,* aproape că aveai nevoie de o diplomă în arta fraudei faciale.

În ciuda picioarelor ei neglijent întinse, a feţei fără urmă de fard şi a genului arborat de ia-mă-aşa-cum-sînt-sau-lasă-mă-în-pace, Fern se simţea totuşi uşor stînjenită, deşi în ruptul capului n-ar fi recunoscut asta. Îşi întinse degetele în faţa ei. Unghiile ei erau inegale, pătrăţoase pe la colţuri. Pur şi simplu, manichiura nu

reprezenta o prioritate în viața ei. Mai aruncă o privire spre degetele elegante ale recepționistei, care se jucau cu hîrtiile de pe masă și-și strînse mîinile pumn, ascunzîndu-și-le la subțiori, unde nu mai exista pericolul de a fi văzute.

Fern dădu din picior, ușor nerăbdătoare. Aștepta deja de cincisprezece minute. Mai avea de terminat articolul despre cluburile burlacilor și redacția urla după el. O mai așteptau, în plus, și încă două interviuri, acum că domnul Johnny Sharpe a catadicsit să-și dea concursul. Dacă ar putea aduna la un loc tot timpul pierdut de ea așteptînd pentru interviuri! Într-o bună zi – și asta cît de curînd – ea va fi aceea care va decide ce se va scrie și cine va scrie și cum va scrie. Iar acest „curînd" ar putea fi în următoarele două săptămîni, cînd Edwina va anunța cine va ocupa locul rămas recent vacant, al redactorului șef adjunct, al rubricii fixe. Pînă atunci va trebui să zîmbească tuturor adversităților și să-și pună fundul la bătaie, ca să demonstreze că era făcut exact din materialul care trebuia, ca să ocupe acel scaun.

Scormoni în fostul rucsac militar, din pînză, și scoase de acolo un caiet de notițe cu colțurile răsfrînte, ca să se mai pună încă o dată la punct cu corporația *Oscar Rees.*

Firește, bătrînul Oscar Rees nu se mai afla demult prin preajmă. Acesta își scuturase pentru ultima oară puful de pudră cu vreo doi ani în urmă, lăsîndu-și fiul, pe Hugo, să conducă mai departe spectacolul. Fern nu-l cunoscuse încă pe Hugo, dar auzise că era un tip destul de greu de digerat, așa cum poate că se cuvenea să fie șeful suprem al unei mari case de produse cosmetice, decis să ducă fără milă, mai departe

şi mai sus, în secolul douăzeci şi unu, casa *Oscar Rees*. Fotografile pe care le văzuse îl prezentau ca pe un bărbat destul de bine, dar într-o manieră rece, aproape austeră. Fotografiile nu-l arătau zîmbind prea mult, ci mai degrabă capricios şi răutăcios. În mod clar, nu era prostul nimănui. Din echipă mai făceau parte şi alți cîțiva membri ai familiei Rees şi în consecință şi ai familiei Easton – cu care se asociase Oscar în anii '30 – care-şi țineau degetele adînc vîrîte în cremele şi poțiunile miraculoase care făcuseră din *Oscar Rees* casa încununată de succes, din ziua de azi. Şi iat-o pe ea stînd acum aici, perfect conştientă de propriul ei stil sportiv, în acest lăcaş al modei cosmeticelor, simțindu-se tot mai mult ceea ce îngroapă pisica plecînd apoi, ruşinată. Fern îşi încrucişă picioarele, privindu-şi rotula rozalie care străpungea țesătura de doc uzat şi se întrebă, nu pentru prima oară, dacă aceasta era într-adevăr povestea aceea atît de bună precum păruse a fi la început. Uşile liftului se deschiseră şi printre ele țîşni un tînăr înalt, slab, de fapt bolnăvicios de slab. Chica ciufulită de păr negru îl făcea şi mai mult să semene cu o cîrpă anemică de şters podelele.

– Johnny! strigă aproape la el fata de la pupitru, gesticulînd spre Fern ca şi cum ar fi nutrit speranța că într-adevăr mîța se interesese să îndepărteze mizeria făcută. Ăăăă... persoana aceasta te aşteaptă pe tine.

Johnny se încruntă o clipă derutat.

– Poftim? Da... scuze... dumneavoastră trebuie să fiți de la *Faces*. Ăăăă... Fern, nu-i aşa? Fern Donleavy?

Fern îşi dădu seama după reacția acestuia că pînă acum vreo şaizeci de secunde Johnny Sharpe uitase probabil cu desăvîrşire de existența ei şi de faptul că

avusese cu el o întîlnire la ora 9:30 a.m.

– Fern, da, Fern. Veniți, îmi pare nespus de rău că v-am lăsat să așteptați.

Fern îi zîmbi. Zîmbi și el și zîmbetul i se întinse contaminant pe chipul copilăros și ochii îi scînteiară în orbite. Fern se ridică în picioare și văzu surpriza lui Johnny, cînd constată că era aproape la fel de înaltă ca și el. Nu prea vedeai în oraș multe fete de un metru șaptezeci și nouă.

– Merg eu înainte, da? Înșfăcă un teanc de hîrtii pe care i le întinsese domnișoara Degete manichiurate și Fern îl urmă prin impunătoarele coridoare, în timp ce Johnny sporovăia cu ea, peste umăr.

– O idee grozavă... am fost într-adevăr încîntat...

– Poftim?

– Sînt într-adevăr încîntat să vă considerați în stare să ne ajutați.

– Încă nu am făcut nimic, bombăni ea.

– Dar veți face. Îi zîmbi din nou, ca pentru a-și întări afirmația.

Nu se putu abține să nu-i zîmbească și ea.

– Vom vedea.

Ajunseră într-un spațiu deschis, unde mai multe fete superbe stăteau la birouri, aplecate peste telefoane. Trecînd prin dreptul lor, acestea își ridicară ochii, aruncîndu-i aceeași privire de curioasă cîntărire, urmată de trufașa expediere, cu care fusese tratată de recepționeră. În mod evident nu reprezenta nici o amenințare pentru aceste doamne rujate.

– Aici, Fern. Johnny dispăru printr-o ușă și Fern păși repede în urma lui.

– Presupun că bei o cafea?

– Mulțumesc, una tare.

– Două cafele tari, te rog, Janie.

Una din creaturile acelea ca trestia se desfăşură şi ieşi într-un vîrtej de clinchete, zăngănit şi parfum. Fern aruncă pe furiş o privire pe fereastra înaltă care oferea o privelişte spectaculoasă asupra străzii New Bond, care se întindea dedesubt. Chiar lîngă ei se aflau vitrinele impunătoare de la *Hermes*, în timp ce vizavi puteai urmări du-te-vino-ul permanent prin discreta intrare principală de la *Sotheby's.* Soarele sălta pe capotele maşinilor, înveselind priveliştea altfel monotonă, a unei aglomeraţii tipice. Întorcîndu-se spre Johnny îşi scoase jacheta tocită de piele şi părul, pînă atunci vîrît cuminte dedesubt, i se împrăştie liber peste umeri. Johnny o privi şi i se tăie respiraţia. Soarele se revărsa peste părul ei, transformîndu-l în ambră lichidă care ţîşnea grea, acoperindu-i sînii şi prelingîndu-se aproape pînă jos, la talie. Fern şi-l scutură peste umeri, parcă luptîndu-se să-l îndepărteze, scoţînd la iveală T-shirt-ul simplu, alb, de dedesubt şi apoi, cu mişcări băieţeşti, se prăvăli pe scaunul din faţa biroului lui. Picioarele ei, chiar şi aşezată, păreau să nu se mai sfîrşească şi le putea ghici, prin blugii strîmţi, zvelteţea şi linia. Într-adevăr, o surpriză plăcută.

Fern făcu un semn spre teancul de fotografii de pe biroul lui.

– Cîte aţi văzut pînă acum?

– Nu mă întreba. Tot ce-ţi pot spune este că e un adevărat iad. Toate sînt frumoase, disperant de frumoase. Dar este vorba de un anume ceva pe care o să-l ştiu cînd să-l găsesc, o să-l ştiu, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Dar nu poţi spune ce anume.

– Nu, se bătu el cu degetul pe frunte. Este ceva ce

se află aici, un sentiment pe care îl am. Fata de care avem nevoie trebuie să fie cu totul specială. În fond, o aşteaptă un contract măreţ.

Fern încuviinţă şi începu să mîzgălească în carneţelul ei.

– Nu este o chestiune în care *Faces* se implică în mod obişnuit, avînd în vedere că este vorba de ceva ce priveşte mai mult reclama. Vreau să spun că voi aveţi reclame garantate pentru *Oscar Rees* şi pentru noua linie de produse, dar am simţit că este o idee inedită şi revista va scoate şi ea un cîştig frumuşel din asta – *Faces* în căutarea „chipului". Doar că aş vrea ceva mai multe detalii înainte de a finaliza ceva.

Johnny se aşeză la birou, punîndu-şi piciorul pe scaunul lui Fern. Avea un mod foarte direct de a o privi şi în clipa aceasta ea nu era prea sigură dacă îi plăcea sau nu acest lucru.

– În regulă. Ce înseamnă *Vitale* pentru tine? Ce îţi sugerează? Care este identitatea pe care simţi tu că ar trebui să o aibă un produs cu acest nume?

– Mă tem că nu mă pricep prea bine la identitatea produselor, dar presupun că trebuie să aibă o legătură cu sănătatea şi vitalitatea.

– Corect! spuse Johnny încîntat, ca şi cum Fern ar fi dezghiocat tocmai sensul vieţii. Sănătate şi vitalitate şi ceva anume în plus...

– Tînără, palpitînd de viaţă, poate sportivă...

– Ai sesizat perfect!

– Dar totul este puţin cam simplist, nu crezi? Vreau să spun că nu este chiar atît de dificil să speculezi un astfel de nume. Desigur, pe de altă parte, ar putea genera şi asocieri canine.

– Canine?

Evident, spusese o blasfemie.

– Da, sănătate şi vitalitate. Sună ca un căţeluş plesnind de poftă de viaţă.

Johnny tresări.

– Eu zic s-o lăsăm baltă. Noi căutăm fete, nu căţeluşi.

– Atunci să sperăm că asta veţi găsi, glumi Fern.

– Deci, ideea este că veţi lansa un concurs pentru găsirea „chipului". Desigur, vor fi limite de vîrstă, baremuri de înălţime şi greutate, altfel se vor prezenta toate fetele din ţară.

– Părerea mea este că orice restricţii veţi pune, tot se vor prezenta toate fetele din ţară. Un contract de un milion de lire este într-adevăr o momeală ademenitoare.

– Da. Asta este problema, cernutul grăunţelor de pleavă. Să zicem între cincisprezece şi douăzeci şi unu de ani. Fern scria, în timp ce el sporovăia în continuare. Înălţimea, între un metru şaptezeci şi şase şi un metru optzeci. Cele care se prezintă trebuie să aibă tenul impecabil, fără cicatrici, etc. – ah, şi un trup bine făcut şi proporţionat. Vor fi trimise două poze color – una cap şi umeri şi una, întreagă, da?

– Perfect.

– Aşa cum am discutat la telefon, vom organiza concursuri regionale, care vor avea loc în marile hoteluri, unde acestea vor putea avea un machior *Oscar Rees,* iar cîştigătoarele acestora vor obţine cecuri în valoare de cincizeci şi o sută de lire, pentru produse *Oscar Rees*, şi, bineînţeles, fotografiile lor vor apărea în *Faces.*

– Am înţeles. Şi care sînt limitele de timp?

– Haide să organizăm primul concurs la o lună

după publicare, apoi la intervale de cîte două săptămîni, în toată țara. Prin urmare, prezentarea primelor selecționate va avea loc la două săptămîni după publicare. În regulă?

Fern încuviință.

– Bine.

– Şi cine va judeca?

– Tu?

– N-aş fi în stare.

– Bineînțeles că o să fii. Eu o să te judec pe tine, apoi Hugo Rees însuşi. Aş mai putea apela la încă alți doi, dar o să-ți spun înainte de data cînd trebuie să-ți apară articolul.

– Un singur lucru mă preocupă, în legătură cu toată povestea asta.

– Anume?

– De fapt nu mi-ai spus nimic despre produsul în sine.

Johnny îşi atinse nasul, conspirativ.

– Este secret, Fern. În industria asta, totul este o chestiune subversivă şi de spionaj. Mă tem că nu am dreptul să divulg...

– Ascultă, pe mine nu mă interesează nici o formulă, dar pînă acum tot ce mi-ai spus despre acest produs nu este decît cum se va numi. Ca să merg mai departe, cred că am nevoie de ceva mai mult. Dacă este vorba de cosmetice pentru machiaj – ruj, farduri de ochi etc. – sau este vorba despre îngrijirea pielii? Simt că trebuie să ofer un indiciu bietei fete care va sfîrşi prin a lansa produsul, ca să cîştige un ban.

Johnny o privi gînditor, apoi ridică receptorul.

– Lucienne! lătră el în microfon. Ascultă, am nevoie de un exemplar din schița caietului pentru presă,

al produsului *Vitale*... Da, exact, cea în care se spune care va fi domeniul. Sînt într-o şedinţă cu o jurnalistă de la *Faces* aşa că îl vreau acum, dacă se poate. Mulţumesc.

Se întoarse spre Fern.

– Poţi lua cu tine caietul de presă. O să mi-l aducă Lucienne – adică dacă va fi de acord să-l foloseşti ca o informaţie, în această fază. Va trebui să te descurci singură cu Lucienne.

– Lucienne?

– Da. Lucienne Easton. Este nepoata lui Hugo şi se ocupă de relaţiile cu publicul şi de marketing. Eu mă ocup de produse şi de chipuri... eh, uite că a venit. Ai fost rapidă. Johnny se ridică să facă prezentările.

– Lucienne, ea este Fern Donleavy de la *Faces*.

Fern întinse mîna şi privi într-o pereche de ochi migdalaţi de un cafeniu întunecat. Sprîncenele lucioase, arcuite, se ridicară uşor în timp ce aceasta lua cunoştinţă de blugii roşi ai lui Fern şi de faţa ei nemachiată şi-i oferi acesteia o mînă lipsită de vlagă.

– Bună, spuse ea tărăgănat, printre buzele roşii ca sîngele. Mă tem că trebuie să te întreb în ce scop intenţionezi să foloseşti materialul. Ţinea departe de Fern caietul de presă, acoperindu-l protector la sînul ei.

– Cred că nu va fi nici o problemă, o întrerupse Johnny. Fern se ocupă de concursul nostru şi în mod firesc simte că ar vrea să ofere o cheie despre ce anume înseamnă *Vitale*. Este o publicitate bună, Lucienne.

Lucienne avu una din acele nefericite tresăltări ale nasului care dădeau impresia că cineva tocmai lepădase nu departe de ea un rahat de cîine. Fern se uită

la costumul ei şi se opri asupra celor două C-uri îngemănate, de pe nasturii jachetei. A face parte din dinastia Rees-Easton era, în mod evident, o afacere bănoasă.

Îi zîmbi lui Lucienne, uitîndu-se la ea.

– Pot să fiu cît se poate de vagă, dacă asta este problema, dar mi-ar plăcea să spun „noua gamă de produse *Oscar Rees*, pentru îngrijirea pielii, bazată pe extrase din plante marine"... sau indiferent ce altceva. Ştiţi bine. Am senzaţia că lumea vrea să ştie ce înseamnă produsele *Vitale*. Dacă este vorba de rujuri şi de chestii dintr-astea, ce anume aduc ele nou. Îmi spuneţi cît am eu dreptul să ştiu iar eu o să folosesc cît mai bine informaţia, în regulă?

– Păi... Lucienne continuă să se uite la Fern cu suspiciune. De fapt, creatura asta, cu o înfăţişare mai curînd neglijentă, nu semăna deloc cu reprezentanţii obişnuiţi ai presei care se ocupau de modă cu care avea Lucienne de-a face. Nu sînt cîtuşi de puţin convinsă că e potrivit să dezvălui vreun detaliu, în această fază. Înţelege. Concurenţa noastră moare să afle ce punem la cale şi de fapt dorim să păstrăm secretul pînă la marea lovitură din momentul lansării. Nu-ţi pot sugera decît să spui că pur şi simplu este vorba de o linie de produse pentru îngrijirea pielii şi de cosmetice *Oscar Rees* şi nimic mai mult. Îşi dădu după urechi părul negru, lucios, scurt. Îmi pare rău dacă asta îţi crează probleme, dar ştii, lucrurile acestea sînt foarte delicate.

– E-n regulă. Zîmbetul îi dispăru şi Fern sesiză provocarea din privirea lui Lucienne. Surprinse cu coada ochiului încruntarea lui Johnny şi intui că aceasta avea de-a face mai mult cu un joc al puterii dintre

Johnny şi aroganta Lucienne decît cu secretul legat de cine ştie ce produs idiot.

– O să mă ocup de asta.

– Mulțumesc, Lucienne, spuse Johhny cu sarcasm abia disimulat.

Lucienne se răsuci pe escarpinii ei din piele de vițel.

– Îmi pare rău... murmură ea vag. Şi... mulțumesc mult... ăăă... domnişoară Donleavy.

– Fern. Şi n-aveți pentru ce. Lucienne surprinse uşoara ironie care scînteie în ochii lui Fern.

După plecarea lui Lucienne, Fern îşi luă jacheta.

– Îmi pare rău de asta, spuse Johnny. Poate că uneori Lucienne este într-adevăr cam prea scrupuloasă, dar să nu-ți faci griji din cauza ei.

– Nu o să-mi fac, zise Fern, ridicîndu-se. Sun eu, dacă o să mai am nevoie de ceva.

– Perfect. O să vii la balul de mîine seară? O să fie şi Hugo acolo. O să te prezint, dacă vom avea ocazia.

– Abia aştept. Nu se întîmplă prea des ca noi, ziariştii salahori, să avem norocul să participăm la evenimente atît de strălucitoare.

Johnny încercă să-şi închipuie cum ar arăta pusă la şapte ace. Se uită cu mai multă atenție la chipul ei. Pielea ei palidă avea o transluciditate aproape perfectă. Ochii de un verde-deschis erau conturați de gene lungi, negre, neobişnuite pentru o roşcată, se gîndi el. Avea fruntea largă şi nasul perfect drept şi, cînd zîmbea, gura fără cusur scotea la iveală un şir de dinți regulați de un alb perlat.

Un gînd îi trecu prin minte şi o fracțiune de secundă se uită cu mai multă intensitate la ea, apoi îşi spuse să nu se poarte prosteşte. Era mult prea de-

vreme, după noaptea precedentă, atît de grea. Mintea îi juca feste. Coincidențe ca aceasta pur şi simplu nu se întîmplă.

O conduse înapoi, spre camera de primire.

– Mulțumesc că ai venit, Fern, şi ne vedem mîine.

– Da. La revedere, Johnny.

Dar în timp ce se întorcea înapoi spre biroul lui, Johhny constată că îi este imposibil să şi-o scoată din minte pe Fern Donleavy.

Fern plîngea deasupra cepei cînd auzi în broască cheia lui Paul. Îşi şterse ochii cu mîneca, tăie ultima bucățică ofensatoare şi o aruncă în tigaia încinsă. Uleiul fierbinte sfîrîi şi stropi cu furie, în timp ce Fern se duse în întîmpinarea lui Paul.

– Scumpo... spuse el tărăgănat.

Doamne, ce voce senzuală avea. Întotdeauna o făcea să se cutremure. Nu putea înțelege de ce în meseria lui nu a făcut carieră. Paul o sărută cu putere pe buze şi-i dădu o palmă peste fund, cînd se îndepărtă.

– Arăți ca şi cum ai fi plîns.

Fern rîse.

– Ceapa, o ceapă într-adevăr iute, pentru cină.

– Miroase delicios.

– Ca şi tine, spuse ea fericită, îngropîndu-şi nasul în gîtul lui. Ce-ai mai făcut? Arăți grozav. Se dădu înapoi, ca să-l privească mai bine. Era îmbrăcat în costumul lui, rustic, numai tweed *Harris* şi cizme, şi trebui să admită că, genul fatal sau nu, arăta nemaipomenit. Curat, blond şi comestibil.

– Din nou turnare, oftă el, plictisit.

– Şi?

– Ah, nu mai spun nimic. Aveau nevoie de cineva

care să demonstreze eficienţa unui şampon de covoare, iar maşina era lungă şi subţire, eu eram lung şi subţire, aşa că au hotărît să ia un actor mai bondoc, pentru echilibru. Totul nu a fost decît o pierdere de timp, cu excepţia cheltuielilor prevăzute pentru deranj.

– Bine măcar că mai ai piesa. Fern aruncă tocătura în tigaie, amestecînd-o cu o lingură de lemn tocită bine.

– Da, e adevărat. Ce m-aş face fără un turneu cu *Jocul dragostei şi-al întîmplării*, de-a lungul coastei sudice?

– Dar e o muncă.

– Prea al naibii de adevărat că e o muncă – o muncă a naibii de grea.

– O experienţă bună pentru tine.

Paul îşi duse dramatic mîna la cap.

– Marii actori au nevoie de senzaţiile oferite de experienţă, aşa că permite-mi să te simt pe tine.

– Paul! Fern se cutremură cînd acesta o trase în braţele lui, strecurîndu-şi piciorul, expert, între picioarele ei. Pentru Dumnezeu, eu încerc să pregătesc ceva de mîncare.

– Singurul lucru pe care vreau să-l mănînc acum eşti tu. Mîna lui alunecă între picioare şi o strînse sugestiv. Fern îi pălmui mîna, în glumă.

– Încetează, altfel nu o să mai mîncăm nimic-şi nu ştiu ce simţi tu, dar mi-e o foame de lup.

El ridică din umeri şi spuse nepăsător:

– În regulă, fie cum vrei tu. Dar nu uita, există mii de fătuce disperate după o giugiuleală, iar tu mă refuzi pentru un blid de mîncare.

Fern nu se putu abţine să nu chicotească.

– Ştiu, e greu de crezut. Dar cred că este ceva cu

care pînă la urmă m-am împăcat. Şi există întotdeauna un „mai tîrziu".

– Poate că mai tîrziu nu o să mai fiu disponibil.

– Fii atent, s-ar putea să-ți amintesc asta.

– Voi, jurnalistele astea pline de cruzime, sînteți toate la fel... Ei, asta ce mai este? Paul scoase invitația albă, dură, din buzunăraşul rucsacului pe care ea îl lăsase mai devreme în colț.

Fern se înjură în gînd pentru neglijența ei.

– Hmm?

Îi flutură cartonaşul sub nas.

– Nu mi-ai spus că ai fost invitată.

– Ah, nu? Fern încercă să pară firească. Bănuise că prezența ei la balul anual al Asociației cosmeticienilor nu i-ar fi picat prea bine lui Paul.

– E mîine seară, Fern. Tonul cald de pînă acum se transformase într-unul acuzator, de gheață.

– Ştiu asta. Şi pe invitație scrie *„domnişoara Fern Donleavy cu invitatul ei"*. Pe cine anume te gîndeai să iei cu tine?

– Un fotograf, desigur. Am nevoie de instantanee ale serii, ca să-mi susțin materialul.

– Ce material? O chinuia acum, scoțînd-o din sărite.

– Ştii foarte bine, Paul. *Oscar Rees,* ai uitat? În căutarea chipului care va lansa o mie de produse. Ți-am povestit totul.

Paul părea nedumerit.

– Oare? Mă rog, dacă spui tu că mi-ai povestit, înseamnă că aşa trebuie să fie.

– Paul, eşti un ticălos! Ştii al naibii de bine că ți-am povestit.

O cuprinse furia, în parte dintr-un sentiment de

vinovăție, în parte din cauza faptului că suferea. Paul avea un obicei enervant de a uita conversații întregi, atunci cînd acest lucru îi convenea. Uneori se întreba dacă o ascultase vreodată cu adevărat. Era aproape ca şi cum ar fi tratat cariera ei ca pe o glumă. Şi ea să-i mai spună şi despre invitație! Îl cunoştea prea bine ca să fi riscat o altă criză de invidie din partea lui. Dacă nu ar fi lăsat ca o proastă invitația la vedere, ştia că s-ar fi descurcat uşor, spunîndu-i că trebuia să se ducă singură la nenorocitul ăla de bal.

Paul îi zîmbi plin de bunăvoință.

– Oricum, sînt sigur că aveai de gînd să-mi spui.

– După cină. Şi este vorba de munca mea, Paul. Nu este cine ştie ce mare scofală. O să fie al naibii de plictisitor, cu atîtea cămăşi scrobite şi pipițe. Am doar nevoie să intru în atmosfera acestei industrii – să cunosc genul de oameni care sînt implicați în ea.

– Înțeleg, scumpo. Glasul lui redeveni mîngîietor. Nu-ți face griji. Şi ca să-ți dovedesc că nu m-am supărat, o să ieşim împreună după masa de seară să bem ceva.

– Nu vreau să mă culc tîrziu. Mîine dimineață trebuie să fiu brici.

– Micuța Cenuşăreasă va fi adusă înapoi de prințul din poveste înainte de ora fatală.

– Ah, mai taci odată din gură, idiot nebun ce eşti, rîse ea.

S-au întors la 11:30 p.m., mult mai tîrziu decît ar fi vrut Fern. Paul învîrti butonul încuietorii Yale şi începu să stingă luminile.

– Deci rămîi? spuse ea, încercînd să pară încîntată. Adevărul era că ar fi preferat ca el să se întoarcă

în apartamentul lui, dar orice discuție nu ar fi făcut decît să-i întîrzie şi mai mult culcarea şi ea nu-şi putea permite să fie obosită mîine dimineață.

– Vrei să rămîn, da? În glasul lui se citea nefericirea.

– Bineînțeles, spuse ea repede. Mă gîndeam doar că... în sfîrşit, nu mai contează. Haide să ne băgăm în pat, da?

Trecuse pe puțin o jumătate de oră de cînd Fern se culcase cînd în sfîrşit veni şi Paul lîngă ea. Dumnezeu ştie ce făcuse atîta, dar ea tocmai adormise, aşa că tresări cînd uşa se închise în spatele lui. Se strecură în pat lîngă ea şi-i strivi uşor sfîrcurile, încît senzația era un amestec de uşoară excitare şi suportabilă gîdilătură. Se îndepărtă, sperînd ca el să priceapă gestul şi să vadă că adormise pe bune. Numai că Paul era renumit pentru insistența lui şi în curînd Fern se pomeni cît se poate de trează şi de excitată.

Limba lui Paul se plimbă în jos de-a lungul trupului ei, gîdilînd şi tachinînd cu căldura ei alunecoasă. Îi desfăcu picioarele şi-şi aplecă fruntea, afundîndu-şi nasul în buclele moi care formau un delicios triunghi şi-i supse cu putere clitorisul, ca un pisoi scîncit, cu limba acum tare şi aspră, acum fierbinte şi delicios de umedă.

Coapsele lui Fern se agitau involuntar, poruncindu-i lui Paul să o înghită, să o consume de tot, cu minunata lui limbă. Dar exact atunci el se întrerupse şi se opri un secol, i se păru ei, înainte de a depune pe buzele ei un sărut zgomotos, obligînd-o să-şi savureze propriul ei gust sărat, subtil, care mai zăbovea pe limba lui.

– Mă iubeşti? o întrebă el brusc.

Ochii lui o străpungeau cu violentă intensitate.

– Ştii că te iubesc, gîfîi ea. Te iubesc, Paul. Îi trase gura înapoi, spre a ei.

El îşi apăsă penisul între picioarele ei şi apoi, la fel de minunat ca întotdeauna, acesta alunecă uşor în ea. Fern se agăţă de el, trăgîndu-l mai tare în ea, desfăcîndu-se către el.

– Ia-mă... strigă el.

– Ah, da. Glasul nu-i era decît un suspin, rămas undeva în gîtlej.

– Mîine... termină el, loviturile lui devenind mai scurte, mai iuţi, mai agitate.

Se simţea fără puteri, fără stăpînire pe ea, împinsă spre el iară şi iară.

– Da... ah, da... strigă ea. Şi apoi totul se sfîrşi.

Paul se retrase din ea aproape imediat, ghemuindu-se lîngă trupul ei.

– Ştiam eu că totuşi n-o s-o faci.

– N-o să fac ce?

– Să mergi la bal fără mine.

– Ce?

– Tocmai ai spus...

– Cînd?

– Adineauri, cînd făceam dragoste. Te-am întrebat dacă mă iei cu tine şi mi-ai răspuns da.

– Paul! Bătu frustrată în pernă. Uneori eşti un ticălos, un băieţel răsfăţat şi ticălos. Ce naiba o să-i spun redactorului meu? Cum o să-mi fac fotografiile?

– Sînt actor, o să mă dau drept fotograful tău. Nimic mai uşor.

– Eu am nevoie de fotografii, nu de replici! Ah, renunţ, gata, am renunţat.

2

Fern îşi smulgea părul din cap. Trei telefoane frenetice date lui Johnny nu reuşiseră să-i obţină un tichet în plus la afurisitul ăla de bal. O somase şi o linguşise pe tipa de la Asociaţia producătorilor de cosmetice, dar pur şi simplu nu mai rămăsese nici un bilet. I se spusese că efectiv nu se putea intra fără invitaţie, aşa că asta era. Şi nu a fost deloc amuzant să constate că un fotograf concediat cu trei ore înainte de bal nu este un fotograf fericit. Într-adevăr, Paul îşi bătea rău de tot joc de ea, uneori. Adevăratul motiv pentru care acesta ţinea să fie prezent la bal, bănuia ea, era numai şi numai ambiţia, dublată de faptul că nu putea suporta ideea că ea ar fi în stare să se simtă bine şi fără el. Desigur, se gîndea că vor fi acolo, fără îndoială, oameni influenţi care să-l remarce sau că o norocoasă întîlnire s-ar putea transforma într-un contact util odată, în viitor. Nu conta ce anume ştii, ci pe

cine anume ştii, iar Paul nu avea de gînd să rateze o ocazie potenţială ca aceasta, chiar cu riscul de a o face pe Fern să-şi rateze articolul.

Credea despre ea că era ambiţioasă, dar, Doamne, Paul o întrecea cu vîrf şi îndesat. Deşi încerca să nu analizeze prea mult felul în care s-au cunoscut, se întreba totuşi dacă adevăratul motiv pentru care el o sufocase cu atîtea invitaţii la o băutură, după spectacole, cu atîtea supeuri tîrzii, ciocolată şi flori nu era cumva dorinţa unor aprecieri favorabile în cronicile teatrale şi nu, aşa cum spunea el, faptul că se îndrăgostise pe loc de ea fără speranţă, pătimaş.

Ironia soartei făcuse ca abia după cîteva săptămîni bune Paul să constate că Fern nu avea nici o legătură cu cronicile artistice, ea se ocupa de ştiri şi de rubrica fixă. Dar Fern nu fusese prea dură cu el. În fond, destule legături serioase au început astfel.

Resemnată în final cu ideea de a lua cu ea aparatul ei minuscul de 35 mm, Fern făcu un tur prin magazine ca să-şi găsească o toaletă convenabilă, gîndindu-se că nu se va putea prezenta la o asemenea recepţie cu blugii ei scorţoşi.

La întoarcerea acasă, îl găsi pe Paul în baie. Asta însemna că nu o să mai aibă prea multă apă fierbinte pentru plănuita ei baie parfumată. Fără îndoială că Paul se răsfăţase pe săturate. Îşi călcă repede noua ei toaletă şi se decise să încerce să-şi aducă unghiile la o lungime uniformă, cu un set de pile recent cumpărat. De fapt acest lucru însemna să le pilească pe cît de scurt posibil. Cel puţin asta scotea din discuţie orice lac de unghii.

În ciuda uşorului dispreţ faţă de orice preocupare pentru cosmetice Fern ţinea totuşi să facă faţă – să fie

la fel de atrăgătoare ca şi acele doamne machiate. Şi, în mod ciudat, magia *Oscar Rees* părea să-şi extindă vraja şi asupra ei. Mama ei ar fi fost cît se poate de surprinsă dacă ar fi văzut-o pe Fern probînd în grabă rujuri pe dosul palmei la *Fenwick's* în timpul pauzei de prînz. Şi totuşi iată-l aici, în tubul lui strălucitor, roşu cu argintiu, care costa probabil de trei ori mai mult decît rujul în sine, cu emblema lui OR de la *Oscar Rees*. Avea senzaţia că executa un fel de ritual, cumpărîndu-şi primul ei ruj de buze – şi asta la vîrsta de douăzeci şi trei de ani – asemănător într-un fel cu achiziţionarea primului prezervativ la vîrsta de şaptesprezece ani. Ciudat că a avut nevoie de prezervative, înaintea rujurilor.

Parcă o auzea pe mama ei, şoptindu-i acuzator: „Trădătoareo!" Fern rîse.

– Mamă, ţi-ai pierdut simţul umorului?

– Cu cine vorbeai?

Aproape că-i sări inima din piept, de spaimă. De ce îi plăcea lui Paul atît de mult să facă asta?

– M-ai speriat de moarte. Vorbeam cu mine.

– Ştii ce se spune despre asta?

– Da, ştiu, bombăni ea, îndepărtîndu-se de el. A mai rămas ceva apă fierbinte?

– Cu nemiluita. Nu am consumat prea multă.

Fern era al naibii de sigură că asta însemna că nu mai rămăsese deloc. Alergă la baie şi puse mîna pe cazan. Exact cum gîndise. Călîie. Perfect, apa rece face bine la piele, nu-i aşa? Dar cum rămîne cu sufletul? Noroc că se spălase pe cap, de dimineaţă.

În timp ce tremura în apa călîie, Fern realiză, cu o tresărire, cît de departe ajunsese ea, dacă acum considera asemenea lucruri ca foarte fireşti. Pînă la vîrsta

de şaisprezece ani, electricitatea fusese un lux la îndemîna altor oameni: Lumină, încălzire centrală, fierbătoare, foenuri şi aparate stereo, atîtea lucruri, pe care le considera acum fireşti, nu existaseră în viața ei pînă cînd nu părăsise căsuța din County Cork.

Iisuse, fetițo, îşi spuse ea. Te-ai cam răsfățat, zău aşa. Tremură şi se săpuni, retrezind amintirile dimineților reci ca gheața, cînd pleca la şcoală, cu Rowena care o amenința că varsă peste ea găleata cu apă. Alea da, zile, într-adevăr. Se întrebă cum ar supraviețui Paul, cu copilăria lui englezească, răsfățată, rigorilor unei ierni irlandeze, într-o căsuță coşcovită de vreme.

Fern se frecă tare cu prosopul ca să facă sîngele să curgă mai repede şi să readucă puțină căldură în pielea înghețată. Curînd începu să se simtă revigorată, minunat împrospătată, un sentiment total diferit față de starea de caldă moleşeală pe care ți-o dă o baie fierbinte. Se simți mai vie acum, cu furnicături în tot trupul. Poate că o să recomande tratamentul acesta redactorului rubricii de sfaturi pentru întreținerea frumuseții.

Paul, fireşte, încă îşi mai usca părul cînd ieşi ea din baie. Era complet îmbrăcat, nu-i mai lipsea decît tuşa finală. Încă mai avea puterea să o facă să i se strîngă stomacul de dorință – cu trupul lui înalt, cu buclele lui mătăsoase, blonde, cu trăsăturile frumoase, cu ochii de un albastru-deschis, care te străpungeau cu privirea – poate că trebuia să-i scuze micile lui răsfățuri. Butonii îi atîrnau neprinşi, în jurul încheieturilor bronzate, gulerul era deschis îmbietor, papionul din mătase galbenă i se clătina în jurul gîtului. Se imagină împreună cu el la sfîrşitul serii, abia aşteptînd

să-şi smulgă de pe ei hainele elegante. În sfîrşit, ceva aşteptat cu nerăbdare – şi poate că balul o să fie mult mai amuzant cu Paul alături, decît cu cine ştie ce fotograf de la ziar.

– Arăţi splendid, recunoscu ea, admirativ. Pentru o clipă uitase cu desăvîrşire de propria ei rochie, pînă cînd observă privirea lui Paul plimbîndu-se încet de la pantofii cu tocuri înalte la fustiţa neagră, îndrăzneaţă şi la piesa ei de rezistenţă – jacheta scurtă, marinar, pe care o achiziţionase de la *Oxfam*, în după-amiaza aceea. Avea epoleţi cu o minunată împletitură aurie şi nasturi galonaţi.

– Iar tu arăţi... interesant, zîmbi el.

Îi deschise jacheta.

– Fern, nu crezi că eşti puţin cam insolentă?

– Nu fi prost. Nu poţi vedea nimic.

– Dar nici nu lasă prea mult imaginaţiei. Se referea la corsajul micuţ, sexy, negru cu roşu, ascuns sub jachetă. Dantela elegantă şi balenele îi modulau sînii, formînd un decolteu decent.

– Aşa deci! De cînd a devenit asta o problemă?

– Dacă o să fii atacată, să nu dai vina pe mine.

– Doar dacă, bineînţeles, nu o să fii chiar tu cel ce mă va ataca, spuse ea cu cochetărie.

Fern ar fi fost încîntată să ia autobuzul, dar Paul insistă să ia un taxi şi trataţia va fi a lui. Au fost astfel depuşi cu bine în faţa intrării impunătoare a hotelului *Grosvenor House*.

Se formase acolo un fel de coadă dezordonată de oameni asemănător îmbrăcaţi, care-şi fluturau invitaţiile în faţa valeţilor plantaţi strategic. Paul îşi aşeză mîna, uşor şi protector, pe mijlocul lui Fern, condu-

cînd-o spre holul mare. Luminile strălucitoare îi făcură să clipească, în timp ce erau îndrumați spre sala de bal. Efectiv sute de toalete de tot felul, şi de toate lungimile, şi bijuterii asortate decorau femeile. Nici o toaletă *Laura Ashley* printre ele, conchise Fern. Toate erau piese unicat. De la cele mai mari case de modă, fără îndoială. Lui Fern îi venea să-şi dea pumni, ei şi lui Paul. Avea disperată nevoie de un fotograf ca lumea. Aparatul ei de buzunar nu ar fi putut în nici un caz face față. Evenimentul îi va ocaziona un articol nemaipomenit, care va căpăta acordul respectatului redactor şef şi Fern avea nevoie de toate acordurile. Dorea avansarea ei ca redactor şef adjunct la redacția rubricilor fixe. Aici avea şansa unică de a surprinde într-adevăr cele mai notorii nume, dar iat-o, fără o cameră sensibilă de luat vederi.

– Mă duc să văd unde este toaleta, îi spuse ea lui Paul. Ne vedem într-un minut, da? Dispăru printre cîțiva metri de tafta şi tul, înainte ca acesta să aibă ocazia să-i răspundă. Pur şi simplu trebuia să dea de cineva. Găsi un telefon şi, trăgînd adînc aer în piept, ceru „Informațiile" şi obținu numărul lui Anthony, fotograful. Tipul o să-şi spună că era efectiv nebună, după ce îl concediase, puțin mai devreme.

Te rog, te rog, fii acasă, implora ea în gînd, în timp ce telefonul suna şi suna. În sfîrşit, după ceea ce i se păru un secol, receptorul fu ridicat.

– Anthony, se chinui ea să-şi îndulcească glasul, sînt eu, Fern. Da... din nou... ăă, problema este că se pare că aş avea totuşi nevoie de tine, aici.

Îi putea simți enervarea din glas. Slavă Domnului că avusese întotdeauna relații de serviciu decente cu el, căci altfel nu ar mai fi putut spera nimic.

Încercă să-l îmblînzească.

– Ascultă, ştiu că te-am încurcat şi totul nu a fost decît din vina mea, dar se pare că aici sînt nişte ocazii nemaipomenite şi mă întreb dacă n-ai putea veni totuşi. Îşi încrucişă degetele şi se rugă, gîndindu-se totodată la clipa în care o să-l sugrume pe Paul.

În sfîrşit, răsuflă uşurată.

– Anthony, eşti o bomboană. Mulţumesc. Te aştept la intrare, să zicem într-o jumătate de oră? Ne vedem afară.

Cum naiba o să reuşească să-l strecoare înăuntru? Fern se îndreptă nonşalantă spre hol. Valeţii stăteau în spatele meselor pe care aşezau teancurile de invitaţii recuperate de la cei intraţi. Un teanc de cartonaşe albe o invita îmbietor. Avea nevoie de două, una cu care să-l strecoare pe Anthony şi alta cu care să intre şi ea înapoi. Problema era cum să le fure.

Fern se învîrti cîteva clipe, în aşteptarea inspiraţiei, cînd observă că afară se petrecea ceva. Un *Daimler* mare, negru, trăsese la scară, cu un panaş regal în faţă. Trebuie să fie prinţesa Michael, îşi spuse Fern. Numele ei figura pe lista invitaţilor de onoare. Valeţii părăsiră masa şi se repeziră afară, la maşina care aştepta, oprindu-i pentru cîteva clipe pe toţi ceilalţi oaspeţi să mai intre şi îndepărtînd lumea, ca să permită accesul Alteţei Sale Regale.

Aceasta era şansa ei. Fern se aplecă spre masă şi înşfăcă repede două invitaţii din vîrful teancului. Le ascunse pe amîndouă în jacheta pe care şi-o strînse apoi în jurul trupului. Se îndepărtă repede de masă şi ieşi din zona dubioasă. Cînd mîna se lăsă cu putere pe umărul ei, aproape că leşină din cauza şocului. Întorcîndu-se, putea simţi scris cu litere de-o şchioapă pe

fruntea ei cuvîntul „vinovată“. Privi în sus, în ochii cei mai negri pe care-i văzuse ea vreodată. Deasupra acestora, sprîncenele negre, dese, se împreunaseră şi un chip se uita, încruntat, la ea. Capul era acoperit de bucle negre, dîndu-i un aspect aproape italienesc. Trupul masiv îl făcea pînă şi pe Paul să pară pirpiriu. Îşi spuse că putea fi cu cel mult cîţiva ani mai mare ca ea.

– Ce făceai aici, dacă-mi permiţi întrebarea?

Chipul lui Fern împrumută culoarea covorului.

– Păi... ăăă... se bîlbîi vinovată. Tocmai...

– Da? Una din sprîncene se înălţă cu severă curiozitate.

Fern îi studie îmbrăcămintea. Purta, ca toţi ceilalţi, o haină albă, de seară. Arăta mai curînd a invitat decît a om de pază.

– Nu cred că este treaba dumitale, răspunse ea scurt şi încercă să se îndepărteze de el.

– O clipă. Ia-o mai uşurel, domnişoară.

Ochii verzi ai lui Fern deveniră şi mai verzi şi bărbatul observă că nările ei mici, delicate, tremurau uşor.

– De ce ai furat o invitaţie de pe masă?

– Aşa cum am spus, chiar nu văd de ce ţi-aş da explicaţii. Chiar lucrezi aici? spuse ea cu cea mai trufaşă voce pe care şi-o putuse compune.

Omul izbucni în rîs.

– Ce idee, zise el, ca şi cum ar fi găsit întrebarea ciudată. Nu, eu nu lucrez aici. Dar el lucrează, continuă arătînd spre un valet. Cred că i-aş putea spune lui.

Fern întrezări o urmă de amuzament în ochii omului. Dumnezeule, se joacă în mod sigur cu mine, îşi spuse ea furioasă. Şi rîde de mine.

– Poți, dacă vrei. Atunci de ce nu o faci? Haide, dă-i drumul. Presupun că nu poate decît să mă dea afară.

– Ceea ce, spuse el, ar fi păcat.

Fern se înroşi din nou. Ce obraznic. Tocmai se pregătea să-i dea o replică inteligentă, cînd lîngă el apăru o brunetă superbă.

– Ah, Leo, aici erai. Mă întrebam pe unde umbli. Se uită suspect la Fern. Îmi pare foarte rău... ne cunoaştem cumva?

– Nu cred, spuse Fern repede şi, sesizîndu-şi şansa, aproape că se repezi afară prin uşa principală, lăsînd-o pe femeie holbîndu-se în urma ei, cu gura căscată.

În timp ce îl strecura pe Anthony înăuntru şi îl instruia scurt ce anume exact şi pe cine voia, cuplul dispăru. Acum urma să-l înfrunte pe Paul.

Adevărul era că Paul nu pierduse vremea degeaba. Fern îl descoperi în sfîrşit stînd la o masă între două destul de tinere şi foarte drăguțe doamne. Le acaparase cu poveştile lui din lumea teatrului, jucînd rolul actorului renumit şi al lansatorului de nume. Deşi acesta îi zîmbi vesel, Fern îşi dădu seama că nu era deloc fericit de absența ei.

– Iartă-mă, spuse ea repede. Am fost reținută. Era ceva ce trebuia neapărat să fac. Sper că te-ai simți bine.

– Ah, am fost mai mult decît fericit, izbucni el. Fern, permite-mi să te prezint noilor mele prietene. Se întoarse spre dreapta. Ea este Annabelinda, al cărei tată are nu ştiu ce legătură cu Harvey Nichols, iar ea, spuse întorcîndu-se spre fata din stînga lui, este Catriona, al cărei tată conduce o mică societate farmaceutică. Iar aceasta, doamnelor, este Fern, tînăra şi

strălucitoarea noastră ziaristă, al cărei tată... cu ce se ocupă tatăl tău, dragă?

Fern se zgîi la el. Ticălosul! Ştia al naibii de bine ce făcea tatăl ei. Aceasta era, categoric, o lovitură sub centură, iar el o ştia. Dar ea nu avea de gînd să-şi manifeste furia în prezenţa acestor două aguride. Din fericire însă, Paul remarcase pe cineva peste umărul lui Fern şi nu mai era atent, întrebîndu-se doar cine era tinerelul acela stîngaci care părea atît de interesat de Fern.

Johnny Sharpe se gîndise întruna la Fern Donleavy, în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar nu numai pentru că aceasta îl asasinase tot cerîndu-i o invitaţie suplimentară. Toată lumea ştia că acestea erau un adevărat nisip aurifer, aşa că fusese nevoit să o dezamăgească. Altceva însă în legătură cu ea nu-i dăduse pace, ceva pe care nu reuşise încă să pună degetul. Din clipa în care o remarcase intrînd în sala de bal, nu mai reuşise să-şi desprindă ochii de la ea. Arăta uluitor, atît de uluitor, încît îi stîrnea fiori pe şira spinării şi furnicături semnalizatoare, în testicule. Cu cît o privea mai mult, cu atît voia să vadă mai mult din ea. Avea una din acele presimţiri care creştea în el, putînd deveni o certitudine absolută. Umbra discretă de pe buzele ei, care părea a fi *Roşu-arzător*, era ultima tuşă. Întregul ei chip prinsese viaţă. Apropiindu-se de masă, îl remarcă pe tipul acela uriaş, care-i arunca priviri ucigătoare. Ca întotdeauna cînd avea asemenea presimţiri trebuia să dea explicaţii cuiva.

Fern îşi întoarse privirea şi Paul observă cum i se luminează chipul, la vederea individului. Obţinuse un respiro, cel puţin pe moment.

– Johnny, vino să ţi-l prezint pe Paul, spuse ea

vesel şi pe fete. El e Johnny Sharpe, director de producţie la *Oscar Rees*. Johnny, el e prietenul meu, Paul şi... ăăă... Annabelinda şi... Catriona.

– Noi ne cunoaştem, spuseră fetele la unison.

– Ah, uitasem cît este lumea de mică, nu-i aşa?

Paul şi Johnny îşi dădură mîna şi Paul le turnă, lui Fern şi lui Johnny, cîte un pahar de vin din sticla care apăruse nu se ştie de unde. Încercînd să nu pară nepoliticos sau prea bătător la ochi, Johnny continuă să studieze chipul lui Fern. Pînă la urmă Fern se simţi obligată să spună ceva.

– Ascultă, Johnny, am cumva o pată pe nas sau mai ştiu eu ce? Am impresia că te uiţi ciudat la mine.

– Poftim? Ah, nu... Johnny rîse, puţin nervos. Nu, nu. Mă gîndesc doar, atîta tot.

– Şi pentru asta trebuie să te zgîieşti la mine? spuse Fern amuzată.

– Trebuie să vorbesc cu tine, se explică el.

– Am ştiut eu. Rujul e de vină, nu-i aşa? Nu mi se potriveşte. Folosesc pentru prima oară ruj şi cred că nu e ce trebuie. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Uite, găsesc un şerveţel şi mi-l şterg, asta numai dacă poate fi şters. Cum mi-o fi norocul, da?

– Vorbeşti serios? Este pentru prima oară cînd te dai cu ruj?

– Bineînţeles. Nu mă puteam prezenta la o chestie ca asta fără o concesie făcută domeniului, nu-i aşa?

– Continuă. Fă-mă fericit. Spune-mi că este un *Oscar Rees*.

Fern deschise poşeta minusculă şi scoase din ea, mîndră, noua ei achiziţie.

– Acum chiar cred într-adevăr în miracole, strigă Johnny.

– Despre ce vorbiţi voi doi? interveni Paul.

– Sinceră să fiu, nu ştiu, chicoti Fern, dar cred că Johnny e un adolescent scrîntit – nu-i aşa, Johnny?

– Nu scrîntit, mai curînd inspirat. O să-ţi explic totul mai tîrziu, dar acum trebuie neapărat să-ţi prezint pe cineva, Fern. Paul, ne scuzi cîteva clipe?

– Dar... Fern începu să protesteze, dar Johnny o trăgea deja de pe scaun.

– De ce nu? ridică Paul din umeri. Cred că am scuzat-o pentru aproape toată seara.

Johnny o tîrî pe Fern de-a lungul ringului de dans pustiu, prin dreptul cozii care se formase în dreptul bufetului, spre partea din faţă a sălii de bal.

– Unde naiba mă duci?

– Ai încredere în mine.

– De ce aş avea?

– Bine, nu avea încredere în mine. Vino doar din simplă curiozitate. Am de gînd să te prezint lui Hugo.

– Hugo Rees? spuse Fern piţigăiat. Atunci de ce tot acest mister?

– Doar pentru amuzament.

– Lasă-mă să-mi iau un carnet şi să-mi chem fotograful...

– Nu o să ai nevoie nici de unul, nici de altul, îţi promit.

În ciuda picioarelor ei lungi, Fern aproape că alerga ca să se poată ţine după Johnny. Urmă o pauză între mese, după care apăru o masă mult mai mare decît cele obişnuite, de zece locuri. Fern presupuse că aceasta era masa principală.

Îl recunoscu imediat pe Hugo. Semăna foarte mult cu cel din fotografie, cu un oarecare plus, poate, de căldură. Stătea alături de o brunetă superb aranjată şi

sofisticată care, presupuse Fern, trebuie să fi fost soția lui, Olivia, îmbrăcată cu siguranță de la *Valentino.*

Hugo îi zîmbi lui Johnny, la început neremarcînd-o pe Fern.

– Johnny, băiete, spuse el tărăgănat. Ce bine-mi pare că te văd – sper că te simți bine, da?

– Nemaipomenit, mulțumesc, Hugo. Ascultă, aş vrea să-ți prezint pe cineva. Johnny o împinse pe Fern înainte.

Fern dădu să spună ceva, să-l salute pe Hugo, dar gura acestuia se deschise şi se închise, mută, ca gura unui peşte de aur. Într-un tîrziu întinse mîna mecanic şi bombăni ceva neinteligibil.

Fern se uită încurcată la Johnny. Nu ştia ce să facă. Johnny părea şi el derutat de evidenta răceală a lui Hugo.

– Am de gînd să vorbesc cu Fern despre *Vitale*, Hugo. Vorbind, Johnny îi zîmbi lui Fern. Cred că ea este, de fapt, sînt sigur. Strînse cu ardoare mîna lui Fern.

– Desigur, spuse Hugo, slab.

– Poftim? Fern auzea cu greu ce discutau ei, peste zgomotul orchestrei care tocmai începuse să cînte.

– Să mergem. Ne vedem mai tîrziu, Hugo, spuse Johnny, trăgînd-o după el... O să-ți explic totul.

– Dacă nu o să fie vorba de altă ingenioasă reclamă.

Întorcîndu-se să-l urmeze pe Johnny, Fern aproape că dădu cu capul în individul arogant care o hăituise cu invitația.

– După cîte văd, eşti tot aici. Nu ai fost azvîrlită pe uşă afară atunci.

– Oricum, nu datorită ție.

– Dimpotrivă, numai şi numai datorită mie. Nu pot decît să presupun că ai avut un motiv foarte bun ca să faci blatul, în seara asta.

– Nu sînt o blatistă.

– Nu, nu, fireşte.

Omul se uită la Johnny ca şi cum cei doi ar fi fost un cuplu de conspiratori.

– Sper să ai o seară plăcută.

Fern se îndepărtă repede de el, ca să surprindă privirea suspicioasă pe care i-o aruncă prietena acestuia.

– Pentru numele lui Dumnezeu... bombăni Fern.

– Ce-a fost asta? întrebă Johnny. În timp ce el spunea asta, Fern urmări cuplul luînd-o agale spre locul unde se afla Hugo Rees. Deci de aceea fusese Hugo atît de urîcios cu ea. Precis că omul acela oribil o bîrfise faţă de el. Cîtă răutate.

– Nu mă întreba. Este o poveste lungă şi plicticoasă.

– Înseamnă atunci că îl cunoşti pe Leo Eden?

– E un nume familiar. Nu are cumva vreo legătură cu acel *Cooper Jefferson*, concernul de săpun?

– Ah, Fern, unde ţi-e capul? Este directorul general pentru Regatul Unit. Toată lumea ştie cine este Leo Eden. Sînt surprins că nu l-ai recunoscut imediat.

– Ah! Un porc arogant, oricum, nu crezi?

– Ştiu eu? Eu nu mă învîrt în cercurile exaltate cu care în mod cert ai tu de-a face.

Fern îşi dădu părul pe spate şi rîse.

– Da, se pare că mă descurc într-adevăr bine, judecînd după seara asta. Se pare că m-am făcut de rîs în ce-l priveşte pe Leo Eden şi am cîştigat un umăr rece din partea lui Hugo Rees.

– Da. N-am crezut niciodată că Hugo se poate purta astfel. De obicei este numai farmec şi diplomaţie – în afara serviciului, bineînţeles. În mod clar, reuşeşti să produci efect asupra oamenilor, Fern.

– Dar nu neapărat unul bun, s-ar părea. Cred că ar fi mai bine să-l caut pe Paul. Am impresia că am dat de bucluc şi cu el.

– Dar trebuie să-ţi vorbesc. Este disperant de important.

– În regulă, dar haide mai întîi să-l găsim pe Paul. Apoi putem să stăm împreună de vorbă.

Johnny se îndoia că era genul de conversaţie care ar trebui purtată în faţa unui prieten. Paul nu părea prea cooperant.

– Mi s-a părut foarte fericit cu Annabelinda şi Catriona.

– Posibil, dar mai bine să mă conving.

Ajunseră la masă, dar Paul nu era nicăieri. Într-un tîrziu, Fern îl zări la coadă la mîncare. Acesta îi făcu semn, spunîndu-i că îi aducea un platou. Îi zîmbi, înţelegînd că se distrase de minune din moment ce era atît de binevoitor faţă de ea.

Se întoarse înapoi spre Johnny.

– Bine, deci ce anume voiai să-mi spui?

Johnny trase adînc aer în piept.

– O să intru direct în subiect. E vorba de fata care să lanseze produsele *Vitale*. Am găsit-o. Ţi-am spus ieri că o să ştiu cînd o s-o găsesc – acel ceva – acel ceva foarte special...

– Şi indefinibil, îl întrerupse Fern. Haide, nu mă ţine în suspans, mai ales că înţelegi perfect că îmi distrugi articolul.

– Tu eşti!

Fern izbucni în hohote de rîs, făcînd să se întoarcă spre ei cîteva capete.

– Nu poți fi serios. Dumnezeule mare, şi eu care am crezut că nu am auzit bine! strigă ea.

Johnny sperase într-o reacție mult mai favorabilă.

– Nu m-ai auzit greşit şi vorbesc foarte serios.

– Nu fi caraghios, reuşi ea să spună, cînd rîsul i se mai domoli puțin. Este imposibil să gîndeşti asta.

– Fern, niciodată în viața mea nu am fost mai serios ca acum. Ştiu precis. Eşti pur şi simplu perfectă.

Fern se uită la el ca la un nebun de legat.

– Presupun că vorbeşti într-adevăr serios, nu?

– Da, cît se poate de serios.

– Johnny, eu sînt ziaristă. Am o slujbă pentru care alte ziariste ar fi în stare să facă moarte de om. Am o diplomă în limba engleză şi îmi place să-mi folosesc creierul ca să-mi cîştig existența. Abia dacă mă machiez. Răspunsul este nu. Nici peste un milion de ani, Johnny. Acum haide s-o lăsăm baltă şi să ne concentrăm asupra acestui minunat concurs pe care sînt pe cale să-l organizez pentru tine. Mai întîi însă cred că trebuie să-l recuperez pe Paul şi să încerc să mă bucur de restul serii. Pînă una-alta, mai am încă multă treabă aici. Dar unde o fi fotograful ăla...?

3

– Începusem să cred că o să stea toată noaptea. Olivia dădea iritată din picior.

Hugo telefonase după maşină, dar în loc să aştepte înăuntru la căldură, Olivia insistase să iasă afară, pe terasa din faţa hotelului. Hugo se legăna înainte şi înapoi pe călcîie, încercînd să se încălzească.

Deşi se aflau la sfîrşit de aprilie, aerul era încă rece.

– Cine?

– Prinţesa. Muream să plec, numai că cine putea să plece înaintea ei?

– Poate că asta înseamnă că s-a simţit bine, draga mea, ceea ce, evident, nu se poate spune despre tine.

– Hugo, ce incredibil de obositor poţi fi uneori. Nu ni se întîmplă prea des să fim împreună la asemenea ocazii şi, aşa cum bine ştii, fac de fiecare dată tot

posibilul să mă prezint bine, dar tu te-ai holbat toată noaptea, fără ruşine, la fata aceea.

– Care fată? izbucni Hugo.

Buzele subţiri ale Oliviei tresăriră şi sprîncenele i se ridicară nervoase.

– Ştii cît se poate de bine despre cine vorbesc. Fata, dacă într-adevăr ai uitat, cu părul roşu, lung pînă la talie. Nu-ţi mai puteai lua ochii de la ea.

În clipa aceea sosi maşina, dîndu-i lui Hugo cîteva mult dorite clipe de respiro.

Nu o mai văzuse niciodată înainte pe tînăra aceea, dar avea în ea ceva ce lui i se părea teribil de dezarmant.

Poate că de vină era părul ei izbitor de roşu. Fusese ca vrăjit de ea – dar nu din motivele pe care le insinua Olivia.

În sfîrşit, odată instalaţi pe bancheta din spate a maşinii, Hugo spuse:

– Presupun că mulţi bărbaţi se uitau la ea, Olivia. Este o fată foarte atrăgătoare. Totuşi, adevăratul motiv pentru care mă uitam eu la ea este acela că mi-a fost propusă drept „chipul“ care să lanseze produsele *Vitale*.

– Înţeleg! Asta îţi va face deci viaţa convenabilă, nu?

– Zău că nu pot pricepe ce vrei să spui, spuse Hugo, uitîndu-se afară pe fereastră. Ura toanele Oliviei. Ce scorpie putea fi uneori şi asta fără vreun motiv real.

– Ţi s-au aprins călcîiele după ea.

– Olivia, mă întreb serios dacă nu cumva ţi s-au aprins ţie călcîiele după ea. Am senzaţia că faci prea mare caz.

– Mă aşteptam să spui asta, Hugo. Nici măcar nu eşti amuzant. Tot ce vreau eu să spun este că în acele puţine ocazii în care ieşim împreună, ar fi drăguţ să încerci şi tu să te străduieşti, aşa cum fac eu, să facem impresie bună.

Maşina trase în faţa clădirii cu cinci etaje, în graţios stil St. James, Thomas, şoferul, sări să deschidă portiera Oliviei.

– O să-mi petrec restul serii la club, Olivia. Sînt sigur că o să mă înţelegi.

– Întotdeauna trebuie să fugi, nu-i aşa, Hugo? Nu poţi suporta emoţiile. Da, fireşte că te înţeleg. Noapte bună.

Olivia se întoarse către şofer.

– Domnul Hugo se duce la refugiul lui obişnuit, Thomas. Dacă poţi mai întîi să mă conduci pe mine...

Se uită la Hugo şi se întoarse, dispărînd prin uşa dublă, largă.

Hugo dădu drumul unui oftat de uşurare şi-şi desfăcu papionul. Cît de mult ura scenele cu femeia asta. Era la fel de caldă ca o găleată abia umplută cu cuburi de gheaţă. Biata, bătrîna Olivia. Tocmai ea vorbea de sentimente.

– Drayton Gardens, domnule Hugo?

Hugo zîmbi dînd din cap, sperînd că va avea o primire caldă, dincolo. Se uită la ceas – aproape 1:15 a.m.

– La naiba! înjură el în barbă. Poate că tot mai bine ar fi să meargă la club, decît să rişte să o deranjeze. Se gîndi o clipă, căutînd în buzunare. Ricci îi dăduse un rînd de chei, deşi el nu se prea folosea de ele, preferînd să se poarte ca un musafir şi să nu abuzeze prea mult de casa ei. Poate că în seara asta

se va folosi totuşi de ele, ca să nu o oblige să se scoale. Îi va face în schimb o surpriză plăcută.

– Mulţumesc, Thomas. O să vin singur la birou. Nu te obosi să vii să mă iei.

– Foarte bine, domnule. Thomas îşi urmări patronul dispărînd prin intrarea întunecată şi se gîndi ce norocos era el să o aibă pe draga, bătrîna lui Nancy, la care să se întoarcă. Era plăcut să ştii în ce pat te scoli în fiecare dimineaţă. Dar cu o nevastă ca Olivia, nu prea îi venea să-l condamne pe bietul om.

Hugo intră şi traversă apartamentul în vîrful picioarelor. Uşa dormitorului lui Ricci era uşor întredeschisă. Dacă s-ar fi străduit puţin, i-ar fi putut auzi respiraţia uşoară.

Îşi scoase hainele şi se furişă în cameră. Trupul moale se modela, ghemuit sub cearceafuri de bumbac.

Părul blond-deschis, care începuse totuşi să se faneze, era frumos împrăştiat pe pernă.

Arăta mult mai tînără decît era în realitate şi parcă vulnerabilă. Hugo rămase în picioare, studiind-o cîteva clipe, cînd ea se întoarse brusc şi ochii i se deschiseră îngroziţi.

Două farfurioare uriaşe, albastre, se uitau la el, mărite de spaimă şi uluire, dar cînd îşi reveni, Ricci începu să rîdă.

– Dumnezeule mare, Hugo, eram gata să mor de inimă. Am crezut că sînt vizitată de violatorul cartierului.

– Îmi pare foarte rău, draga mea. Am vrut să petrec noaptea cu tine. Apoi mi-am dat seama ce tîrziu este şi apartamentul tău era în întuneric, şi nu am vrut să te deranjez. Cred că speram să reuşesc să mă

strecor în pat lîngă tine şi să-ţi fac o surpriză plăcută mîine dimineaţă.

– Splendidă idee, Hugo, dar eu cred că tot te-aş fi simţit.

– Am greşit venind?

– Nu, spuse ea simplu. Bineînţeles că nu. Dar nu te aştepţi să mă scol şi să fac conversaţie cu tine, nu?

Hugo se uită pofticios la pat.

– De fapt, mă întrebam dacă nu ai prefera să faci conversaţie cu mine de acolo de unde eşti. Arată al naibii de îmbietor.

Ricci dădu cearceaful deoparte, descoperindu-şi cămăşuţa de noapte minusculă, din crepdeşin.

– De ce nu vii aici, ca să te simţi bine? chicoti ea, cu căldură.

Hugo se întinse ascultător lîngă ea şi făcu ceea ce ar trebui să facă toţi oaspeţii binecrescuţi; avu mare grijă să-şi facă gazda să se simtă bine.

Hugo fu trezit de mirosul cafelei proaspete şi al pîinii atunci scoase din cuptor.

Ricci apăru cu o tavă pe care se aflau un ibric mare cu cafea, două ceşti cu farfurioare, un coş cu cornuri calde, unt şi miere.

– Mmmm, făcu Hugo, apreciativ. Mă răsfeţi, Ricci. Şi cum ai reuşit să coci pîinea, la ora asta din zi?

Ea rîse.

– Am scos cornurile din congelator, le-am băgat în cuptor, am apăsat pe butoanele respective şi gata, am copt pîinea.

– Ascultă, spuse Hugo mestecînd mulţumit, îmi pare rău pentru azi-noapte. Într-adevăr, nu ar fi trebuit să apar aici atît de tîrziu.

– Îmi pare bine că ai venit. Ai fost cît se poate de atent cu mine, Hugo. Am avut o noapte interesantă.

Hugo o privi ştrengăreşte.

– Nu ţi-ar plăcea şi o dimineaţă foarte interesantă?

– Mi-ar plăcea, dar tu trebuie să mergi la birou, iar eu trebuie să prezint unei cliente un munte de cataloage, ca să-şi poată schimba perdelele pentru a treia oară anul acesta şi mă aşteaptă exact peste o oră.

– Ricci, eu...

– Nu spune nimic, Hugo. Nu vreau să aud. Nu uita, fără angajamente, fără scuze. Aşa ne-a fost înţelegerea. Tu o ai pe Olivia, eu am... în sfîrşit, afacerea mea cu decoraţiuni interioare şi sînt foarte fericită aşa. Îmi place independenţa mea. Deci, haide să ne bem cafeaua, da?

Hugo se minuna adesea cît de norocos fusese el să găsească o femeie ca Ricci Pembroke.

Era amanta perfectă. Defunctul ei soţ, mult mai în vîrstă decît ea, fusese de fapt un bun prieten al tatălui lui Hugo. Hugo îşi însoţise tatăl la funeraliile lordului Pembroke unde o remarcă pe văduva plăcută, cu chip blînd, care părea atît de demnă.

După cîteva luni, cînd Hugo aprecie că trecuse suficient timp, o invită pe simpatica văduvă la un prînz şi treptat, peste alte multe luni, prietenia lor deveni legătura comodă care era acum.

De fapt Hugo nu era prea sigur dacă o iubea cu adevărat pe Ricci. Nu era sigur nici măcar dacă ştia cu adevărat ce era dragostea.

Din punctul lui de vedere, nu era decît o noţiune romantică fără sens, care provoca mult mai multă nenorocire decît fericire.

Comoditatea, ea reprezenta mai degrabă esenţa

fericirii împărtăşite de Hugo şi de Ricci. Nimeni nu pretindea nimic şi de aceea nici prea multe nemulţumiri nu apăruseră.

Chiar şi căsnicia lui cu Olivia avea avantajele ei. În cea mai mare parte a timpului aceasta îşi trăia propria ei existenţă şi aranjamentul dintre ei funcţiona.

Ricci dispăru în baie şi Hugo îşi termină cafeaua şi ultima bucăţică de pîine.

– Baia te aşteaptă, Hugo. Şi, cît timp eşti în baie, îţi pregătesc lucrurile, spuse ea, ieşind.

– Mulţumesc, iubire, oftă Hugo, mulţumit. Poate că totuşi, dacă lucrurile ar sta altfel, ar fi în stare să-i facă o propunere serioasă acestei creaturi atît de blînde şi de plină de dăruire.

4

Abia se aşezase Fern la masa de lucru, cu ochii împăienjeniţi şi învăluită de aburii unei cafele negre, amare, că şi sună telefonul.

– Fern! se auzi glasul neliniştit al lui Johnny, trebuie să vorbesc cu tine... despre aseară. Este într-adevăr foarte important.

– Tocmai m-am apucat de materialul meu despre căutarea „chipului" şi de aseară mi-au venit nişte idei. Ce zici de o prezentare a imperiului *Oscar Rees?* Ar putea completa tabloul, nu crezi?

– Tocmai asta este, Fern. Trebuie să vorbesc urgent cu tine despre ce ţi-am spus aseară.

– Deci ai vorbit serios?

– Bineînţeles. Ţi-am spus că o să ştiu cînd o să găsesc fata potrivită şi sînt convins că tu eşti aceea.

Fern înghiţi cu greu, incapabilă aproape să creadă ce auzea.

Literele de pe ecranul computerului ei dansau, ca prin ceață.

– Dă-mi voie să vin şi să vorbesc cu tine.

– Zău, nu cred că are vreun rost, Johnny. Eu sînt ziaristă, nu model.

– Sînt acolo într-o jumătate de oră, spuse acesta, închizînd telefonul.

Fern își împinse scaunul în spate şi-şi trecu mîna prin părul arămiu, strălucitor, oftînd frustrată. Ce complicată era viața, întotdeauna.

Îi trebuiseră luni de tras din greu şi o şansă fericită ca să intre în afacerea asta, iar la douăzeci şi trei de ani era deja greu să-şi schimbe meseria.

Iar carnețelul ei cu notițe, atît de răsfoit, o aştepta ademenitor pe colțul mesei. Îl înşfăcă şi frunzări printre însemnările ei, în căutarea notițelor despre concursul *Oscar Rees*.

Cifra de un milion de lire sări în fața ochilor ei, subliniată de trei ori. Un milion de lire pentru un contract ca model pe doi ani!

Cît ar cîştiga ea din smîngălelile ei, în următorii doi ani? Douăzeci de mii de lire pe an, dacă are noroc. Dacă o să fie avansată redactor şef-adjunct, o să cîştige douăzeci şi cinci de mii. Asta înseamnă că ar trebui să muncească vreme de patruzeci de ani ca să cîştige banii ăştia.

Şi ce-ar spune Rowena?

Mama ei o crescuse cu perseverență în ideea că bărbații încearcă în mod deliberat să-şi subordoneze femeile, făcîndu-le să se simtă în asemenea grad inferioare, încît pînă şi ca să poată fi scoase în lume, ele trebuie mai întîi să se văicărească. Fern îşi scutură capul şi zîmbi.

Toate cărțile alea feministe pe care i le dăduse mama ei...

Şi cum rămînea cu educația ei, cu îndîrjirea ei de a se afirma în lumea asta, într-atît încît reuşise să cîştige o bursă de studiu la Dublin, după care plecase să studieze limba engleză la Trinity?

Fern respinsese multe dintre ideile prea extremiste ale Rowenei, dar nu putea respinge faptul că, fiind martoră la amărăciunea Rowenei şi necunoscîndu-şi niciodată tatăl, simțea că nicicînd nu se va lăsa la mîna capriciilor unui bărbat.

O fi ea mai puternică decît Rowena, mai deschisă spre lume şi mai temperată în atitudinile ei, dar, totuşi, simpul fapt de a se fi rujat aseară îl simțea aproape ca pe o trădare a rădăcinilor ei.

În clipa de față Fern nu avea nevoie de alte complicații în viața ei. Avea destule probleme din cauza geloziei lui Paul, a luptei pentru avansare şi a preocupării pentru scrierea unor articole într-adevăr fierbinți, ca să mai aibă nevoie să fie tentată de oferte scandaloase de slujbe cu o viață de vitrină imposibil de scurtă şi care, fără îndoială, vor fi dominate de bărbați. Cînd apăru Johnny Sharpe, Fern îşi pusese deja ordine în idei.

Îi zîmbi lui Johnny cu simpatie.

– Mă tem că ai bătut drumul degeaba. Zău că nu pot primi oferta ta, Johnny. Sînt sincer şi extrem de flatată – dacă acesta este cuvîntul potrivit, dar nu sînt eu aceea.

– Dar nu ştii ce înseamnă asta...

– Pot bănui. Şi am discutat despre asta.

– Şi banii?

Ea rîse.

– Nici n-aş şti ce să fac cu ei.

– Permite-mi cel puţin să te invit la masă ca să discutăm despre asta.

– Oricum, nu cred că astăzi o să mănînc de prînz.

– Atunci poate că bei ceva.

– Nu. Mulţumesc. Îmi pare rău, Johnny. Văzu dezamăgirea care se aşternu pe faţa acestuia şi se mai îmblînzi puţin. Ce-ai zice totuşi de un compromis? Eu stau aici şi mă joc cu ecranul computerului, iar tu îmi vorbeşti.

Johnny îşi ridică mîinile.

– Un progres! Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne! Condiţiile deci le cunoşti. Un milion de lire cel puţin, un contract pe doi ani – renegociabil la expirare. În tot acest timp vei fi disponibilă, în orice moment rezonabil, ca să prezinţi produsul. Vei fi fotografiată, îmbrăcată şi tratată ca o regină. Toate cheltuielile legate de acţiunea promoţională vor fi preluate de noi. Bineînţeles că vei avea o maşină, vei călători în toată lumea şi vei deveni celebră.

Fern îşi ridică privirea de pe ecran şi văzu că Alix, una din colege, asculta fiecare cuvinţel. Cînd aceasta îi surprinse privirea, îi zîmbi.

– Chiar este adevărat?

Nici unul dintre ei nu răspunse.

– Chiar ţi se oferă contractul *Vitale?*

Interveni Johnny.

– Da, i se oferă, dar fraiera nu vrea să-l accepte.

– Uite ce este, Johnny, spuse Fern calmă, ignorînd întreruperea lui Alix, îţi sînt recunoscătoare că mi l-ai propus şi ştiu că-ţi închipui că nu am cumpănit bine oferta, dar trebuie să înţelegi că toată viaţa mi-am

dorit să fiu ziaristă şi am muncit nespus de greu ca să ajung aici. Sînt foarte ambiţioasă şi presupun că am o idee cît se poate de clară despre unde anume voi ajunge, cu această carieră a mea.

– Dar oferta asta te poate face cunoscută în lumea întreagă.

– Îmi dau seama de asta, Johnny, dar nu acesta este genul de faimă pe care mi-o doresc. Ştii la fel de bine ca mine că lumea mă va lua mai puţin în serios dacă va crede că faţa mea şi nu creierul meu mi-a deschis uşile. Nu vreau să spun că modelele nu au creier, spun doar că aşa stau lucrurile. Am văzut ce se întîmplă la şedinţele de filmare. Ultima persoană care are ceva de spus este modelul. Este plătit să arate bine. Nu sînt destul de limpede?

– Cred că nu eşti cinstită cu tine însăţi şi cu potenţialul tău. Poţi continua să scrii, dacă asta vrei. Dar poţi să te gîndeşti la ideea de a deveni fata *Vitale*, ca şi cum ţi-ai lua un concediu sabatic, asemenea profesorilor universitari. Fă doar o mică întrerupere în cariera ta. S-ar putea chiar să-ţi placă.

– Îmi place să fiu stimulată, Johnny. Îmi place să fac cercetări şi să scriu materiale bune. Îmi place diversitatea pe care mi-o oferă această meserie. Azi pot lua un interviu unor copii de pe stradă despre filmele lor preferate, mîine aş putea-o intervieva chiar pe vedeta filmului respectiv. Dacă mă întrerup din ceea ce fac acum mi-aş putea pierde poziţia. Lumea m-ar uita repede.

– Nimeni n-o să te uite, dacă o să ai milioane de lire în spatele tău, care să-ţi propulseze chipul pe afişe uriaşe, în toate oraşele.

– Dar niciodată nu voi mai fi luată în serios. Îmi

pare rău, Johnny, spuse ea zîmbindu-i cu căldură. Zău că abia aştept să-mi duc la capăt articolul. Sînt sigură că vei găsi pe cineva mult mai potrivit.

– La naiba cu articolul tău, Fern. Ţi se oferă şansa vieţii tale şi cred că ar trebui să te gîndeşti foarte serios înainte de a o respinge. Tonul lui Johnny se schimbase.

Buzele lui Fern rămaseră pecetluite. În mod sigur, nu asprimea îl va apropia mai mult de obiectivul lui.

– Ai răspunsul meu. Dar îţi promit că o să-ţi prezint un articol mare. Iar acum chiar că trebuie să mă apuc de lucru.

Johnny se ridică de pe scaun.

– Atunci renunţă la articol.

– Şi toată campania de căutare? Fern îl privi uluită.

– Las-o baltă, o să caut în altă parte.

– Dar ştii bine că *Faces* este revista cea mai potrivită pentru asta. Nu are rost să te comporţi prosteşte, Johnny.

– Ştii unde mă găseşti, dacă-ţi schimbi gîndul, spuse Johnny, plecînd ca din puşcă.

Alix se hotărî ca o vreme să rămînă cu capul aplecat asupra hîrtiilor. Fern părea departe de a fi dispusă să discute despre asta.

Îşi aruncă bloc-notes-ul în sertar şi spuse răstit că iese să facă o mică plimbare. Poate că dă Domnul şi se mai răcoreşte puţin, îşi spuse Alix.

Alix o mai văzuse o dată pe Fern la nervi şi priveliştea nu fusese prea plăcută, dar la ora şase curiozitatea naturală a lui Alix încercă să facă minuni de tact şi diplomaţie.

– Haide să mergem să bem ceva – s-ar părea că ai cam avea nevoie de aşa ceva.

– Poftim? Ah, nu, Alix. Chiar trebuie să plec acasă. Sînt dărîmată după noaptea trecută şi am ceva de lucru la materialul cu *Oscar Rees*.

– Dar s-a renunţat la el.

– Da, ştiu, dar asta nu mă împiedică să găsesc un alt unghi. Există destul material în familia asta pentru o carte, darămite pentru un articol.

– Haide, una rapidă. Cred c-am putea merge la *Casper's*.

– Zău că n-aş merge... şi apoi, întotdeauna acolo mergem. Ar fi drăguţ dacă am încerca în altă parte.

– Fern, nu fi proastă. E mult mai amuzant decît în orice altă cîrciumă plicticoasă.

Fern termină de strîns lucrurile de pe birou şi-şi aruncă bloc-notes-ul în sacul de pînză de lîngă scaun. Se ridică, scuturîndu-şi părul. Alix o privi cu invidie. Ce n-ar da ea să-şi vadă chipul prezentînd peste tot noile produse *Oscar Rees*.

Totuşi, nu prea era ea genul, cu trăsăturile ei atît de personale. Dar Fern... ei bine... Deşi Alix nu ar fi recunoscut nimănui acest lucru, nu era cîtuşi de puţin surprinsă de propunere.

Cînd Fern surprinse chipul nefericit al lui Alix, se simţi pe loc vinovată. Biata, bătrîna Alix, nu avea pe nimeni care să o aştepte acasă şi tocmai de aceea ţinea morţiş să meargă tocmai la *Casper's*.

– Ca să fiu sinceră, nu pot spune că aştept cu nerăbdare să mă duc acasă, în apartamentul meu pustiu. În seara asta Paul are repetiţie, aşa că de acord, dar una scurtă şi atît.

– Grozav! Alix îşi frecă fericită mîinile şi Fern se întrebă dacă va avea vreodată curajul să-i sugereze acesteia că dacă nu s-ar mai rade în cap ca Sinead

O'Connor, ar putea avea mult mai mult succes la sexul opus.

Alix era extrem de deşteaptă, dar uneori nu destul de sclipitoare. Venise la revistă doar cu puţin timp după Fern, trecînd prin ziarele locale şi cursurile de jurnalistică de la colegiu.

În timp ce Fern tindea să graviteze mai mult spre cotidian şi o presă cu subiecte selecte, Alix se preocupa mai mult de cancanuri şi bîrfă despre celebrităţi. Putea fi ca un terrier feroce cînd mirosea urma vreunui scandal.

Nu erau chiar ceea ce Fern numea prietene adevărate. Munca le adusese alături, dar aveau totuşi destule în comun ca să poată bea din cînd în cînd ceva, împreună.

Ca de obicei, *Casper's* era plin ochi.

Nu mai era nici un loc la bar, aşa că Fern şi Alix se aşezară împreună la coada formată în aşteptarea meselor.

– În cazul ăsta am putea foarte bine să mîncăm ceva, spuse Alix.

Fern deschise gura ca să protesteze, dar se abţinu pe loc.

Cînd în sfîrşit vor ajunge să se aşeze la o masă, o să fie vlăguită şi flămîndă şi, dacă tot acceptase să vină aici, poate să meargă pînă la capăt şi să termine odată.

– De ce nu? Fern se relaxă şi începu să se uite în jurul ei.

Majoritatea meselor păreau a fi ocupate de persoane de acelaşi sex – adică erau fie numai femei, fie numai bărbaţi.

La unele, telefonul instalat în mijlocul mesei îşi fă-

cea datoria, în timp ce la altele, ocupanţii fie aşteptau cu un aer patetic să-i sune cineva, fie tocmai constataseră, se pare, că obiectul propriilor lor dorinţe era deja ocupat cu altcineva. Toată şmecheria cu telefoanele de la *Casper's* se baza pe posibilitatea ocupanţilor fiecărei mese să sune la altele şi să discute astfel de la distanţă cu cine aveau chef, la adăpostul relativ al bachelitei negre – o nouă dimensiune a practicării sexului sigur.

Dură pe puţin o jumătate de oră să se aşeze la o masă, dar aproape imediat sună şi telefonul. Alix îl înşfăcă nerăbdătoare şi spuse un „alo" tărăgănat, cu cea mai sexy voce.

Fern auzea clar glasul de la celălalt capăt.

Se chirci, încurcată.

– Pot vorbi cu prietena ta? întrebă vocea. Alix îi înmînă lui Fern telefonul.

– Alo, spuse ea.

– Aş vrea să mă legi fedeleş cu părul tău şi să mă striveşti între picioarele tale, apoi aş vrea...

Fern trînti receptorul în furcă.

– Ce fiinţe dezgustătoare! şuieră ea.

– Am crezut că era o femeie, spuse Alix.

– Asta şi era.

Fern se uită în jur şi tocmai în colţul celălalt al localului zări o femeie care semăna nemaipomenit de bine cu Alix, toată în piele, de la şapcă la cizmele înalte pînă la şolduri.

Îi făcu lui Fern un semn cu mîna.

– Dumnezeule mare, oftă Fern. Ciudat loc, nu-i aşa?

– *Casper's?*

– Lumea asta!

Alix se uită tînjind cîtăva vreme la telefon, apoi studiară meniul şi dădură comanda.

Nu se ştie de unde, apărură două pahare cu vin. Fern se uită la chelner, încurcată.

– Cei doi domni de acolo, explică acesta.

Telefonul sună din nou. Răspunse Alix.

– Masa numărul 10, explică vocea. Noroc!

– Ah, ne-aţi făcut cinste, spuse Alix cu vocea ei cea mai şoptită.

Apoi se întoarse ca să găsească masa numărul 10. Doi stafidiţi care arătau ca şi cum ar fi scăpat o noapte de neveste, stăteau acolo, în costumele lor din piele de căprioară, făcîndu-le cu mîna.

– Ne-ar face plăcere să veniţi la masa noastră, zise vocea, nerăbdătoare.

– Ne pare rău, sînteţi prea bătrîni. Dar mulţumesc totuşi pentru băutură, spuse Alix, sec, închizînd. Ne descurcăm minunat, nu? O lesbiană şi doi geriatrici.

– Seara oricum abia a început, remarcă Fern încurajator.

Alix făcea figuri cu furculiţa în vîrful spaghetelor ei carbonara, în mod evident dezumflată în privinţa celorlalţi oaspeţi de la *Casper's* din seara asta.

Apoi se lumină dintr-o dată.

– Vorbeşte-mi despre tipul acela care a venit la birou. Povestea pare foarte interesantă, Fern.

– Nu este nimic adevărat, Alix. Ei, ştii al cui e cîntecul ăsta? E bun, nu?

– Bonnie Raitt. Şi nu scapi atît de uşor, îi spuse Alix. Atîtea fete şi-ar da şi caninii pentru asta, continuă ea.

– Dar atunci nu ar mai fi nişte modele prea bune, ce zici?

– Nostim. Tipul acela îți oferă contractul *Vitale?*

Fern ridică din umeri.

– Aşa cred.

– Ai cumva idee ce înseamnă asta?

– Desigur. Aş vrea ca lumea să înceteze să mă mai trateze ca pe o idioată şi să creadă că nu este în regulă ceva cu intelectul meu doar pentru că nu am sărit de o poştă în sus, de încîntare. Înțeleg, Alix, dar este ceva ce pur şi simplu nu cred că m-ar putea amuza.

– Dar gîndeşte-te măcar la bani.

– Ce folos dacă ai o groază de bani şi eşti nefericit?

– Cu atît bănet o să-ți fie imposibil să fii nefericită.

– Atunci tu eşti cea scrîntită. Eu una nu văd pe nimeni care să fie bogat şi fericit în acelaşi timp.

– Supermodelele mi se par cît se poate de vesele. De acord cu tine că superbogăția nu te face neapărat fericit... Mă refer la genul de bogăție în stil Onassis, dar, Fern, o să stai şi tu bine, bine de tot, nu crezi? Şi, în afară de asta, îşi spuse Alix, dacă Fern pleacă de la magazin, atunci ea va fi următoarea la rînd pentru postul de redactor şef adjunct. O ofertă care poate deveni o veste extrem de bună.

– Eu nu mă fardez. Fern încercă să-şi înfrîneze un căscat, dar fără succes.

– Şi?

– La ce bun să angajezi pe cineva ca mine, să lanseze cosmetice?

– Au nevoie de cineva natural, cred eu. Dar de ce m-oi fi apucat eu să te conving să accepți? Mor de gelozie. Ce mi-aş fi dorit să-mi propună astă mie!

– Şi eu, rîse Fern, trecîndu-şi totodată cu degetul

peste buza de jos, amintindu-şi senzaţia mătăsoasă, senzuală a rujului din seara trecută.

De material despre *Oscar Rees,* din care să se înfrupte, Fern nu ducea cu siguranţă lipsă, deşi unele lucruri pe care le descoperise ea în ultimele cîteva zile prevesteau să fie prea fierbinţi ca să le poată manipula, cu o diversitate atît de mare, ca preferinţele sexuale ale soţiei lui Hugo Rees şi zvonurile despre compania care se afla chiar acum, se pare, la capătul unei ostile oferte de preluare.

Se ridică, în mînă cu ceaşca plină cu cafea tare, şi privi cantitatea de tăieturi din presă care acopereau acum masa din sufragerie.

Abia aştepta să-şi vîre nasul în ele. Paul era la repetiţie şi seara se întindea toată în faţa ei şi numai a ei – o fericire pură, netulburată.

Fern sortase deja tăieturile din presă în teancuri semiorganizate, începînd cu informaţiile locale şi cu cele privind acţionarii, trecînd apoi prin întreaga gamă de preparate cosmetice şi lansări spectaculoase de parfumuri, la enorma cantitate de scandaluri care păreau să planeze ca un miros acru deasupra familiei.

Cînd Johnny renunţase la colaborarea ei pentru găsirea „chipului“, Fern fusese la început atît de furioasă, încît nici nu mai voia să audă de companie, dar apoi îi permisese instinctului ei să o conducă spre ceea ce ştia că va deveni un material impresionat despre ireproşabilele strategii de marketing ale companiei şi despre procesele laborioase pentru crearea imaginii, folosite de marile case de cosmetice ca *Oscar Rees.*

Dacă asta nu o va instala în postul de redactor-şef

adjunct, atunci într-adevăr va trebui să se gîndească serios la altă slujbă. Iubea interviurile şi scrisul şi nu intenţionase niciodată să renunţe la ele, dar voia să fie folosită la maximum, iar acest lucru însemna că trebuia să i se dea mai mult decît simplul rol de scriitoraş, în echipa revistei. Edwina, şefa lui Fern, îşi va da seama ce poveste formidabilă poate să scoată din asta.

Căsnicia lui Hugo şi a Oliviei Rees o izbise pe Fern ca o afacere tristă. Nu exista nici un moştenitor declarat, ieşit din şalele lui Hugo.

Ori de cîte ori erau fotografiaţi împreună, cuplul lăsa impresia că se simţeau cumplit de nefericiţi împreună.

Arătau arţăgoşi şi nefericiţi. Nu se confirmase niciodată nimic, dar existau aluzii – şi Fern citise foarte atent printre rînduri – că Olivia aprecia compania femeilor mai mult decît pe cea a bărbaţilor, dar acest lucru nu era chiar atît de extraordinar.

Cît despre Hugo, existau cîteva instantanee luate în diferite împrejurări, care îl arătau destul de des în compania unei oarecare lady Pembroke.

Pe Fern o amuză să-l compare pe Hugo alături de soţie, cu Hugo alături de cea despre care presupunea că ar fi amanta. Arăta cu mult mai fericit alături de aceasta din urmă. Fern bănui că aceste fotografii puteau povesti lucruri interesante.

Compania părea a fi ţinută foarte strîns în mîinile familiei, care nu era totuşi prea numeroasă. Alfred Easton sosise în Anglia din America lovită de recesiune, prin anii '30, aducînd cu el în buzunar formule cosmetice învăţate lîngă şorţul unei celebre doamne unguroaice.

La New York, după ce dezertase din salonul mentorului său, încercase să se lanseze singur, cu propria lui afacere, deschizînd un lanț de saloane, dar marea doamnă nu-l putuse ierta şi jurase să-i ruineze fiecare încercare, înverşunată pe îndrăzneala cu care-i furase formulele.

De cîte ori Alfred deschidea un salon, foarte curînd apărea, în imediata vecinătate, unul de-al ei şi asta într-o vreme cînd americancele încă nu se obişnuiseră cu ideea de a-şi obține necesitățile lor cosmetice de la un bărbat obscur.

Alfred dădu faliment şi se şi îndreptă spre Anglia, cu puținul care-i mai rămăsese.

Îşi dădu repede seama că mica, dar bine înfiripata şi mult respectata casă *Oscar Rees* putea reprezenta marea lui şansă, dacă aceasta accepta să se asocieze cu cineva cu experiența şi cunoştințele sale şi după cîteva luni de negocieri privind numele, drepturile de licență şi aşa mai departe, fu încheiat tîrgul între Alfred Easton şi Oscar Rees.

Şaizeci la sută din companie rămînea a lui Oscar Rees, iar restul trecea în posesia îndrăznețului american.

În curînd trebuiră să ia bani cu împrumut de la bancă pentru a-şi lărgi baza de producție şi banca îşi însuşi astfel zece la sută din partea lui Oscar şi doi la sută din partea lui Alfred.

Parteneriatul acesta prosperă în mod spectaculos de-a lungul anilor şi nu în ultimul rînd datorită perseverenței în a continua să producă rujuri în perioada războiului, pe care să le considere un articol esențial.

A ține ridicat moralul femeilor rămase acasă a reprezentat o parte importantă din eforturile de război.

Femeile puteau renunța la ciorapii lor de nailon, dar la ruj, în nici un caz.

Cînd moștenitorul lui Oscar, Hugo, se căsători cu fiica lui Alfred, Olivia, acest lucru păru ca o nuntă aranjată în ceruri. Cei doi patriarhi nu-și puteau dori o fuziune mai bună a celor două părți.

Apoi, desigur, exista fundația, splendid de prestigioasa fundație *Rees,* specializată în chirurgie cosmetică reparatorie, fondată de cîinii războiului după reîntoarcerea acasă. Cîte îngrozitoare mutilări provocase războiul.

Piloții aveau chipurile arse, soldații fuseseră sfîrtecați de șrapnele.

Oscar, dar mai ales Alfred, nemulțumiți cu simpla fabricare a pudrelor și a vopselelor care să camufleze cicatricele, hotărîseră, din caritate și cu sponsorizare individuală, să întrunească la un loc specialiști celebri în chirurgia cosmetică și astfel luă naștere fundația.

Acum, la peste patruzeci de ani de la înființare, era o instituție renumită în lumea întreagă, pentru munca ei de pionierat în domeniu și pentru faptul că mulți pacienți nu plăteau nici un bănuț pentru tratament.

Un consiliu ilustru de guvernatori superviza felul în care era condus locul, prezența familiei fiind asigurată de Olivia.

După cît aflase Fern, fundația deținea acum în jur de cincisprezece la sută din acțiunile *Oscar Rees* lăsate de Alfred și de Oscar, după demisia lor.

Fern se întrebă dacă nu ar trebui să-și aranjeze o vizită la fața locului și să vadă ce altceva ar mai putea astfel afla.

Mîzgăli cîteva însemnări și apoi răsfoi tăieturile privitoare la familia Easton.

Fratele Oliviei, Julian, ocupa un loç greu. Era un playboy notoriu şi nu părea să aibă un rol cît de cît important în afacere, cu excepţia celui de a-i promova numele prin infamia lui.

Se pare că fusese căsătorit de cel puţin trei ori, avusese scurte cariere sportive în cursele de maşini iahting şi polo şi un permanent interes pentru arta de a bifa cît mai multe femei frumoase cu putinţă.

Gemenii avuţi din prima căsnicie erau acum adulţi şi bine instalaţi în firma familiei.

Lucienne şi Alexander semănau ca două proverbiale boabe de mazăre într-o păstaie şi, potrivit presei, avuseseră şi ei cariere şcolare şi universitare cît se poate de colorate.

Şi din ceea ce citea şi din felul în care fuseseră scrise anumite articole, Fern avea senzaţia că existau mult mai multe lucruri decît dezvăluise presa. Hotărî din nou să încerce să sape mai departe.

Cînd Fern auzi în uşă cheia lui Paul, se uită la ceasul de mînă şi fu uimită să constate că ultimele trei ore trecuseră în fugă. Ceaşca ei cu cafea rece stătea tot acolo pe masă, neatinsă şi uitată.

– Bună! îi strigă ea lui Paul şi se întinse ca să-şi detensioneze umerii încordaţi. Dumnezeule, chiar că avea nevoie de puţină mişcare în aer liber. Statul aplecat deasupra biroului nu era chiar cel mai bun mijloc de a-şi exersa muşchii.

Paul intră şi se aplecă deasupra ei, sărutînd-o uşor pe creştet.

– Ce noapte! Dacă jumătate din distribuţie s-ar obosi să-şi înveţe replicile, ne-ar face tuturor o mare favoare. Încercam să biruim actul patru, cînd Dull a adormit în spatele scenei, în timp ce Nathaniel în-

cerca să o nesocotească pe prințesă. Ce duş sîngeros. Există ceva de băut în casă, Fern? Prea tîrziu, aruncă o privire peste propria ei muncă, împrăştiată în fața ei. Ah, continuă el, tu ce-ai mai pus la cale?

Fern rîse scurt.

– Asta. Arătă spre întreaga harababură, în loc de altă explicație.

Paul se uită la una din tăieturile din presă.

– Nu tot afurisita aia de *Oscar Rees*. Mi-a ajuns aseară. Tot mai lucrezi la povestea aia idioată a ta?

Fern îşi muşcă buza, încercînd să nu se enerveze.

– De fapt, nu. Aceasta este o poveste uşor diferită. Povestea „chipului" a fost anulată de ei, aşa că m-am gîndit să scormonesc puțin şi să văd dacă nu pot scoate altceva.

– Iar eu care credeam că te vor asasina cu insistența lor.

– Asta au şi făcut. Dar acum s-au răzgîndit.

Paul se servi cu ultimul rest de whisky, umplîndu-şi paharul pe jumătate şi punînd sticla goală înapoi în bufet.

– Eşti dezamăgită?

– Presupun, spuse ea, ridicînd din umeri. Credeam că o să iasă o poveste bună.

– Şi de ce s-au răzgîndit?

Fern trase adînc aer în piept. În mod deliberat nu-i pomenise nimic lui Paul despre asta, ştiind că el se va supăra probabil auzind de vizita lui Johnny şi mai mult ca sigur că se va lăsa pradă uneia din crizele sale de gelozie. Paul ura ideea că altcineva i-ar putea acorda vreo atenție.

– Pentru că Johnny ar fi vrut să accept să fiu eu „chipul".

Paul aproape că o împroşcă din cauza surprizei cu whisky.

– Ce spui? se piţigăie el. Vorbeşti serios?

– El zicea că vorbea serios.

– Tu? O spusese cu atîta batjocură, încît Fern începu să se simtă jignită.

– Da.

– Cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Tu? Model? Rîse schelălăit.

– Nu e chiar atît de prostească, bombăni ea, apărîndu-se. Ziceau că am o faţă proaspătă, de aceea m-au vrut pe mine.

– Eşti prea bătrînă.

– Nu am decît douăzeci şi trei de ani.

– În meseria asta eşti prea bătrînă, crede-mă.

– Atunci, dacă sînt prea bătrînă, de ce mi-a propus Johnny asta?

– Eşti atît de naivă uneori, nu-i aşa? Pentru că, draga mea Fern, i s-au aprins călcîiele după tine. Orice prost îşi poate da seama de asta.

Obrajii i se aprinseră de furie, dar îşi muşcă buza. Se uită însă la el, cu ochii ei verzi micşorîndu-se, ameninţători.

Cînd vorbi, tonul îi era scăzut.

– Insinuezi prin urmare că este vorba de o înscenare – toată această agitaţie, numai ca să mă seducă? Acordă-i tipului ceva mai mult credit. Este un profesionist, sînt sigură.

– În cosmetică nu există profesionalism. Aceşti doi termeni se exclud.

Fern începu să-şi strîngă hîrtiile, furioasă.

– Nu mă întreb decît ce-ai fi spus tu dacă ţi-ar fi propus ţie asta!

– Dacă m-ar fi întrebat pe mine, eu cel puțin i-aş fi ghicit din prima clipă intențiile.

– Acum văd că insinuezi că este homo, da?

– Nu. Subliniez doar ideea că dacă ar fi vrut să se culce cu mine, ar fi folosit acelaşi scenariu. Or, asta nu este egal cu a afirma că este homo.

– Cred că eşti gelos, izbucni ea.

– Ah, maturizează-te odată, spuse Paul. Îşi goli paharul şi-şi luă pardesiul pe care-l aruncase pur şi simplu pe canapea. Căscă demonstrativ. Cred că o să plec înapoi la mine acasă, se hotărî el. Înțeleg că aici nu o să am o noapte liniştită.

Dumnezeule! Cum putea fi atît de egoist? Fern fierbea prea tare ca să poată vorbi. Precis că el îi putea vedea aburii ieşindu-i prin urechi.

Dacă s-ar apropia acum de ea, să o sărute, probabil că i-ar arde una. Spre norocul lui, se îndreptă direct spre uşă.

Apoi se întoarse spre ea, aruncîndu-şi eşarfa pe spate, cu un gest teatral.

– Cu bine, femeie nebună, eşti cam sărăcuță cu duhul.

Fern luă carnețelul şi-l aruncă în Paul cu toată puterea, dar acesta se făcu mic şi se strecură repede pe uşă, iar carnetul se izbi în lemn, cu o buşitură puternică.

– Ah! strigă ea. Am terminat-o cu omul ăsta!

5

Edwina Butler se lăsă pe spate în scaunul ei din piele, strident de mare, şi-şi puse degetele în chip de rugăciune, sub bărbie. Fern se pomeni întrebîndu-se, nu pentru prima oară, cît va mai trece pînă cînd va putea ocupa ea scaunul acesta sau altul, asemănător. Ochii inteligenţi, distanţi ai Edwinei o fixau întruna pe Fern.

– Nu este rău, dar mă întreb dacă este un lucru tocmai bun.

Fern îşi înălţă sprîncenele şi-şi blestemă golul din stomac. Aşteptă, ca porcul din poveste, ca perlele inteligenţei Edwinei să se reverse în faţa ei.

– Mă întreb, repetă aceasta cu o voce blîndă care ascundea o limbă ca briciul, dacă acest lucru este destul de percutant pentru noi. Poate că este puţin cam încărcat cu detalii suplimentare, cam prea diluat, Fern.

– Aveam atîtea informații bune, încît mi s-a părut o injustiție să-l fac prea concentrat...

– Da, draga mea. Dar părerea mea este că... nu știu... Cuvintele i se pierdură și-și studie unghiile, cu interes. Ce păcat de povestea aceea. Ideea cu găsirea „chipului" îmi plăcuse, efectiv. Frumoasă și fastuoasă.

– Eu cred că povestea asta este mai bună, spuse Fern, curajos.

– Este foarte bună. Este scrisă foarte inteligent, dar în fond eu oricum asta aștept de la tine, Fern. De ce nu scurtezi articolul cu, să zicem, vreo mie de cuvinte, după care să mi-l arăți din nou? Sînt convinsă că ești de acord cu mine.

Fern se ridică.

– Edwina, mă întreb dacă mai știi ceva în legătură cu noul redactor șef adjunct. David pleacă la sfîrșitul lunii și, cum bine știi, speram...

– Bineînțeles, spuse Edwina degajat. Înțeleg perfect, Fern. Dar trebuie să fiu sinceră cu tine și să-ți spun că, bineînțeles, mă mai gîndesc și la alții. Este un pas important și vreau să fiu sigură că acela care va ocupa acest post va însemna un cîștig cît mai mare cu putință, pentru revistă. Dar fii sigură, Fern, că voi ține cont de tot ce ai realizat pînă acum.

– Mulțumesc. Fern își lăsă părul să-i cadă peste față, ca să-și ascundă umilința care-i împurpură obrajii. Edwina o lăsase să înțeleagă că postul va fi al ei. Nu mai exista nimeni altcineva cu atîta experiență ca ea. Reuși să-și stăpînească mînia pînă cînd ajunse la biroul ei, unde se aruncă pe scaun, înjurînd în barbă.

– Ce-ai pățit? Ai prins-o pe Edwina în toane proaste? o întrebă Alix.

– Nu chiar. Doar că a fost cam evazivă. Or, asta mă irită întotdeauna, minți Fern, stîngaci. Simțea că nu era cea mai bună idee să anunțe în toată redacția ceea ce tocmai se petrecuse între ea și Edwina. Și nu avea nici o îndoială că a-i spune lui Alix echivala cu un anunț la ziar.

Fern își făcu o cafea și luă apoi ziarul de pe masă. Îl răsfoi pînă dădu peste ceea ce căuta. Poate că soarta făcuse ca tocmai azi să fie ziua anunțurilor diverselor publicații, pentru posturi vacante de ziariști.

Alix întîrzia adesea la birou, la sfîrșitul zilei. Îi plăcea să-și scrie materialele în liniște, după ce toată lumea pleca acasă. În plus, mesele pustii mai aveau și alte avantaje; îi permiteau să-și practice darul ei de a spiona. Cu îndemînare și eficiența celui care se aventurează într-o zonă bine cartografiată, Alix scotoci prin sertarele lui Fern, căutînd carnetul în care aceasta își făcea întotdeauna însemnările. Apoi răsfoi agenda minusculă, studiindu-i întîlnirile. Citi concentrată noile nume și atenția îi fu reținută de ceva.

– Strada Broadgate, spuse ea cu voce tare. Ce naiba căuta ea acolo? Închise agenda și o puse înapoi în sertar. Îndepărtîndu-se apoi de birou, se împiedică de coșul de hîrtii. *Guardian* se împrăștie pe jos. Cu simțul detectivului, Alix găsi repede pagina cu întîlniri. Țțț, Fern, zău că ar trebui să fii mai atentă, își spuse ea, rîzînd.

Acolo, în mijlocul anunțurilor se afla un cerc roșu, marcînd un anunț plasat de revista internațională *A la Mode.* Alix își vîrî ziarul sub braț, fredonînd încet.

Clădirea vastă care adăpostea *International Magasines* făcea ca pînă și prestigioasele cartiere generale

ale companiei *Oscar Rees* să pară mici. Recepționista șefă o îndrumă pe Fern spre etajul cinci, unde aceasta ieși afară din lift în inima unui fremătător imperiu al presei. Un perete ecran prezenta impresionant principalele titluri reușind să-i umple pe vizitatori cu un sentiment de teamă și respect. Masa joasă, mare, din fața ei era frumos aranjată cu ultimele ediții din topul primelor zece titluri semnate de femei. Telefoanele zbîrnîiau, imprimantele țăcăneau și fete ridicol de tinere se perindau pe acolo, făcînd parada ultimelor și celor mai fierbinți pagini de modă.

Fern se gîndi în urmă, cînd dăduse ea interviul pentru postul de la *Faces* și cînd o impresionaseră atît strălucirea și sofisticarea Edwinei și cele două etaje ocupate de magazin. Probabil că *Faces* ar putea încăpea perfect în toaleta pentru femei de aici, unde totul era atît de uriaș. Fern îi zîmbi unei tinere care se apropie de ea. Avea osatura clasică a aristocrației engleze, un chip mic, oval, pomeți triunghiulari și un nas conceput să depisteze numai cele mai rafinate mirosuri.

– Eu sînt Fenella, asistenta Indiei Duncan-Forrester, spuse ea, cu o voce care ar fi putut grava și un cristal. Domnișoara Duncan-Forrester vă poate primi acum.

– Mulțumesc, spuse Fern politicos și urmă splendida creatură prin labirintul de birouri și separeuri pînă cînd ajunseră la un tabernacol din sticlă fumurie, din celălalt capăt al încăperii.

Fenella îi ținu lui Fern ușa deschisă, iar aceasta păși, ascultătoare, înăuntru, dar se opri pe loc.

– Ah, izbucni ea, înainte de a se putea stăpîni. Șovăi, blestemîndu-și norocul. În fața ei se afla prie-

tena lui Leo Eden, cea care fusese atît de geloasă pe ea, la balul de săptămîna trecută.

– Ai face mai bine să intri şi să te aşezi. Fern, nu-i aşa?

Nasul domnişoarei Duncan-Forrester se încreţi uşor cînd se uită la blugii lui Fern. Fern îşi dădu părul pe spate şi aşteptă ca ochii femeii să-i întîlnească pe ai ei, incapabilă să-şi disimuleze reticenţa.

– Ai adus cu tine un curriculum vitae?

Fern încuviinţă şi-i întinse aproape fără voie fişa vieţii ei. În timp ce domnişoara Duncan-Forrester studia paginile, Fern rămase dreaptă ca un par, urmărind expresia femeii. Din cînd în cînd aceasta mai ridica din sprîncene pentru ca apoi pe chipul ei să se întindă un fel de surîs dispreţuitor. În sfîrşit, dădu drumul paginilor care căzură libere, pe birou.

Strîmbîndu-şi buzele ca şi cum s-ar fi întrebat de unde să înceapă, o privi pe Fern cu aceeaşi suspiciune. Fern făcu pariu pe o sută de lire că nu va obţine slujba.

– Deci, spuse femeia într-un tîrziu, ai lucrat la *Faces*.

– Da. Fern tuşi ca să îndepărteze tremurul din glas, care-i trăda nervozitatea. Timp de optsprezece luni. Înainte de asta am...

– Da, da, o întrerupse femeia. Ştiu să citesc.

Fern îşi strînse buzele şi aşteptă.

– *Faces* este foarte departe de *Mode*. Eu nu aş numi neapărat ucenicie ceea ce ai făcut pînă acum. Părerea mea este că ar fi mai bine pentru tine să cauţi ceva mai puţin pretenţios, zău.

Fern îşi simţi obrajii încingîndu-i-se de furie.

– Avem un tiraj de patru sute de mii de exemplare

şi peste un milion de cititori. *Faces* are cititori cu cel mai mare venit pe cap de locuitor. De douăsprezece luni scriu în mod regulat articole de fond. Eu cred că asta înseamnă totuşi ucenicie.

– Dar nu pentru noi, sîsîi creatura. Ştii, ceea ce cerem noi de la un redactor şef-adjunct este să ştie instinctiv ce merge la *Mode*. Cineva care efectiv să se contopească perfect cu revista.

Spusese aceste cuvinte accentuîndu-le sugestiv şi o privi apoi pe Fern.

– Sîntem o echipă foarte puternic implicată. Trebuie să ne identificăm cu revista. Ne trebuie un oarecare element de sofisticare şi pur şi simplu, ca să ţi-o spun deschis, nu cred că eşti genul, dragă.

– Ce vreţi să spuneţi? Fern simţea cum începe să-i sară ţandăra.

– Provenienţa şi experienţa ta, oricît de atrăgătoare par, nu ţi-au asigurat lustrul necesar ca să reuşeşti la acest magazin. Îmi pare rău, dar trebuie să mă gîndesc la restul personalului. Iar stilul tău este, mă rog, spuse ea plimbîndu-şi încă o dată privirea peste blugii lui Fern, puţin cam stradal, pentru gustul nostru.

– Dar toate realizările mele, toate materialele mele? Nu vreţi să mă întrebaţi despre ele? Nu vreţi să vă vorbesc despre ideile mari pe care le am pentru articolele pe care le-aş scrie pentru *Mode?* Fern flutură un dosar, spre dezgustătoarea femeie. Am pierdut multă vreme strîngînd toate astea.

– Nu văd de ce ţi-aş mai răpi din timp. Sînt sigură că vei fi de acord cu ideea mea, după ce te vei mai gîndi puţin. De ce nu încerci la un săptămînal pentru femei?

Fern se ridică şi înşfăcă înapoi de pe masă curriculum vitae.

– Acesta nu a fost cîtuşi de puţin un interviu. Încă din clipa în care am pătruns pe uşa aceasta, ştiaţi că nu-mi veţi acorda postul. Şi asta numai pentru că prietenul acela nesuferit al dumneavoastră a vorbit cu mine la bal, săptămîna trecută. Dar fiţi sigură că nici cu vîsla nu m-aş atinge de un asemenea om. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Şi, ca să ştiţi, nu aş vrea să lucrez la o revistă care apelează la oameni atît de neprofesionişti ca dumneavoastră.

– Draga mea fată, însăşi ieşirea ta atît de necontrolată te face total nepotrivită pentru un post atît de prestigios. Şi, ca să fiu sinceră, pînă să-mi aminteşti tu, uitasem cu desăvîrşire că te-am mai întîlnit vreodată. Şi acum, scuză-mă te rog!

Fern ţîşni din birou şi nu se opri pînă cînd nu fu din nou în siguranţă, afară, în stradă, unde chiar şi aerul poluat, încărcat de fum, avea un gust mai dulce decît cel din bîrlogul viperei aceleia.

Lui Alix îi trebuiră cîteva încercări pînă să-i atragă atenţia lui Fern. Aceasta se uita afară pe fereastră, pierdută într-o lume a ei, secretă.

– Fern! încercă Alix din nou, mai insistentă.

– Ah, Alix, îmi pare rău. Eram departe.

– Mie-mi spui? De două minute stau aici.

Fern oftă şi umerii îi căzură.

– Nu vrei să vorbeşti cu mine? o întrebă Alix, plină de solicitudine.

– Zău că nu am ce să discut. Am doar impresia că dintr-o dată totul a început să meargă rău în viaţa mea, de cînd cu povestea *Vitale*.

– Iar eu care crezusem că ai născocit altceva, mai bun.

– Aşa am crezut şi eu, spuse Fern abătută. Iar Paul este un ticălos. Cred că mi-am pierdut busola, puțin. Tu ai avut vreodată impresia asta, Alix?

– Niciodată. Alix îşi scutură capul, hotărîtă. În general eu ştiu exact ce vreau să fac.

– Atunci înseamnă că eşti foarte norocoasă, spuse Fern încercînd să schițeze un zîmbet.

– De fapt, de cîte ori mă simt deprimată, îmi iau un răgaz. Cîteva zile, nu mai mult. Poate că asta ar trebui să faci şi tu. De ce nu pleci în Irlanda, să respiri puțin aer proaspăt, de țară? De luni de zile nu ți-ai mai luat o vacanță.

– Aşa ceva cred că e de-a dreptul imposibil.

– Prostii. Îți pot ține eu locul. Oricum, săptămîna viitoare o să fie o sărbătoare. Nu trebuie să ceri mai mult de două zile. Nici măcar Baba-Cloanța aia de Edwina nu-ți poate refuza asta.

– Da, poate că aşa o să fac, spuse Fern gînditoare. În clipa asta, ideea de a evada din Londra mi se pare ca o veste bună.

– Atunci s-a aranjat, spuse Alix, triumfătoare.

Aceasta îi va da ei timpul necesar să-şi pună planul în practică.

6

Olivia Rees stătea cu fața în jos pe canapeaua tare pentru masaj, cu bărbia proptită în mîini, savurînd senzația provocată de mîinile profesioniste pe trupul ei, relaxîndu-i și bătîndu-i carnea unsă. Mîinile mici lucrau expert pe spatele ei, în jos pe fese, apăsînd și înlăturînd orice tensiune. Își simțea pielea ca electrizată: teribil de sensibil și de delicios. Se întinse, ca o pisică mulțumită, torcînd de mulțumire.

– Mmmm, Linda, este așa de bine... oftă ea.

– Atunci întoarce-te cu fața în sus, îi porunci tînăra femeie. Olivia se întinse pe spate și dădu drumul prosopului minuscul care îi acoperea pelvisul să cadă pe podea. Își întinse brațele deasupra capului încordîndu-și sînii și înfiorîndu-se de plăcerea care se revărsa în ei. Închise ochii și se concentră asupra drumului pe care-l luară degetele femeii. Maseuza îi apucă ferm un picior, frămîntîndu-i talpa, provocîndu-i un discon-

fort care era ciudat de plăcut. Apoi mîinile alunecară în sus de-a lungul piciorului Oliviei, aproape pînă la stinghie şi Olivia se cutremură de o excitare care era pur sexuală.

Îşi ridică partea de jos a trupului, insinuant, poruncindu-i parcă fetei să-şi continue explorarea, să urce şi mai sus. Dar mîinile se retraseră din nou, în jos, spre celălalt picior, de unde îşi începură torturanta călătorie spre punctul unde aproape-aproape ar fi putut pătrunde într-un loc periculos de interzis.

Fără nici un sentiment de ruşine, Olivia gemu în agonia senzuală a frustrării. Vaginul ei palpită şi se umezi, dar blestemata de fată continua să o tachineze. Mîinile poposiră pe partea de jos a pîntecului Oliviei şi rămaseră o clipă nemişcate, căldura transformîndu-se în fierbinţeală arzătoare. Apoi, ah, agonizant de încet, alunecară în sus pe stomac, peste pielea întinsă de pe coastele ei, apoi îi apucară ferm amîndoi sînii, degetele pricepute atingînd uşor sfîrcurile întărite. Din gîtul Oliviei ieşi un sunet ciudat, strangulat, şi începu deja să se frămînte pe patul îngust, împingîndu-şi fesele în sus, cerînd uşurarea. Îşi muşcă buzele pînă cînd simţi gustul sîngelui.

Olivia deschise ochii şi văzu zîmbetul ştiutor al Lindei. Ochii fetei se plimbară de-a lungul trupului Oliviei şi începu să-şi desfacă, foarte încet, halatul alb, steril. Sînii i se revărsară liber şi Olivia privi fermecată albeaţa lor de lapte. Linda scoase un rîs scurt, plin de promisiuni şi anticipări.

În sfîrşit, iat-o stînd goală în faţa Oliviei şi Olivia întinse mîinile spre ea, împingîndu-se spre ea.

– Afurisito, ştii al naibii de bine să necăjeşti, îi şopti ea femeii mai tinere.

– De aceea sînt atît de bună, îi replică Linda. Se apropie de pat şi se apleacă peste capul Oliviei, astfel încît sînii i se legănară deasupra feţei acesteia. Limba Oliviei ţîşni şi exploră fiecare sîn în parte, savurîndu-i gustul şi mirosul dulce. Apoi înşfăcă mîna fetei şi i-o trase în jos, spre spaţiul dintre picioarele ei care o înjunghia atît de insuportabil şi de dornic. Dintr-o dată, Linda îşi introduse degetele adînc în Olivia, alunecînd uşor în vaginul acesteia, desfăcînd carnea moale, mătăsoasă. Coapsele Oliviei se ridicau şi se frămîntau, cerînd mai mult şi mai mult de la mîna mică, exploratoare. Voia să se scufunde cu totul în ea, să o înghită în ea; se împinse mai sus şi mai sus, pînă cînd cele patru degete ale fetei pătrunseră toate în ea. Atunci cînd Linda se urcă peste ea, lipindu-şi pielea goală de trupul Oliviei, Olivia atinse orgasmul, zguduitor, explodînd sălbatic, aproape răsturnînd patul strîmt. Gura Lindei se închise peste sfîrcul Oliviei, dar Olivia se retrase şi-i împinse capul deoparte.

– Sînt prea tensionată. Stai aşa... Ai auzit? continuă ea.

– Ce anume?

– Uşa aia nenorocită.

– Nu le deschide Thomas?

– Tocmai asta este. Fără îndoială că Thomas le va deschide, iar asta înseamnă, micuţa mea dragă, că ar putea să urce scările şi să mă vadă. Îmi pare foarte rău, scumpo, dar cred c-ar fi mai bine să-ţi pui din nou halatul tău alb.

– Tocmai cînd venea partea cea mai bună, oftă tînăra maseuză.

Olivia îi mîngîie uşor obrazul.

– Îţi promit că data viitoare e rîndul tău.

Linda se aplecă şi o sărută pe Olivia pe buze, cu putere, apoi luă de jos uniforma şi-şi încheie nasturii în grabă. Olivia nu o văzuse niciodată pe Linda purtînd ceva dedesubt, fie că era iarnă sau vară. Ce mai tîrfă de fată...

Olivia luă prosopul minuscul şi-şi acoperi trupul cu el. Pe dalele de marmură se auziră paşi sonori, urmați de un ciocănit puternic în uşă.

– Intră, strigă Olivia.

Un bărbat înalt, slab, intră în încăpere. Avea acelaşi păr negru şi aceleaşi trăsături fine, aristocratice ca şi femeia întinsă pe canapea, aproape goală. Sprîncenele lui aveau aceeaşi arcuire ca ale Oliviei, iar sub acestea, ochii întunecați, aproape negri, se reflectau în ochii Oliviei. Parcă s-ar fi uitat la propriul ei fiu.

– Mătuşă, izbucni Alexander, îmi pare rău dacă am întrerupt ceva. Glasul lui era plin de insinuare, dar Olivia se făcu că nu observă.

– Alexander, oftă ea languros. Ce te aduce aici, la ora asta? Credeam că eşti ocupat să smulgi *Oscar Rees* din mîinile dragului meu soț, nu să faci vizite acasă mătuşilor bătrîne. Cred că s-a întîmplat ceva îngrozitor de important, dacă ne-ai onorat cu prezența ta. Îi făcu un semn Lindei, care îşi strîngea sticluțele cu uleiuri şi le împacheta într-un sac mic, tricotat.

– Linda, draga mea, l-ai cunoscut pe nepotul meu, Alexander? Mi s-a spus că poate fi de-a dreptul încîntător.

– Bună, spuse Linda scurt, încă ursuză din cauza orgasmului ei ratat.

– Deci tu o ții pe mătuşa Olivia în formă. Am auzit că eşti al naibii de bună! Alexander o studie pe Linda din cap pînă-n picioare, apoi îşi odihni privirea pe bus-

tul ei amplu, care se lupta cu nasturii închişi strîns, ai halatului.

– Ei bine, din nefericire pentru tine, Alexander, tu nu o să ştii niciodată asta. Mă tem că Lindei îi plac numai femeile.

– Păcat, oftă Alexander, şi îndepărtă un fir de praf imaginar de pe mîneca neagră, perfectă. Linda, scumpo, sînt sigur că nu o să te superi dacă o să schimb repede două vorbe cu mătuşa mea, nu?

– Este în regulă, Alexander. Linda tocmai pleca, nu-i aşa? Olivia ignoră boticul Lindei. Fii liniştită, o să avem noi grijă să terminăm totul cum trebuie data viitoare.

– O să am eu grijă de asta, spuse Linda, luîndu-şi sacul şi încruntîndu-se la Alexander, în timp ce se îndrepta spre uşă. Alexander închise uşa bine, în urma ei.

– Drăguţă foc, nu-i aşa?

– Delicioasă, îl aprobă Olivia ridicîndu-se şi prosopul îi căzu de pe sîni refuzînd să se lasă tîrîtă de ironia lui Alexander.

Alexander se apropie din nou de pat şi rămase în picioare deasupra Oliviei, plimbîndu-şi ochii peste sînii ei goi.

– Ai un trup minunat, mătuşă, ştii asta?

– Adevărat? Glasul Oliviei trăda plictiseala.

– Este păcat să-l iroseşti. Alexander întinse mîna şi-şi puse un deget pe umărul acesteia. Şi-l plimbă în sus pe gît şi apoi în jos, spre sfîrc. Ea i-l îndepărtă scuturîndu-se, nepăsătoare.

– Uite ce este, Alexander, spuse ea, ridicîndu-se şi rămînînd în faţa lui, complet goală. Sînt sigură că nu ai venit aici ca să discuţi despre trupul meu. Luă un

halat de pe pat, înfăşurîndu-se în el. Deci, continuă ea, ce te aduce aici? Sper să mă ierți, dar am un prînz la fundație, la care trebuie să mă duc şi sînt cam în criză de timp.

– Desigur, desigur. Aceeaşi bătrînă mătuşă Olivia, întotdeauna grăbită să facă lucruri bune. Bine, nu o să te rețin. Mă întrebam doar dacă ai auzit de ofertă.

– Ce ofertă?

– Ah... făcu acesta plin de el însuşi, înseamnă că Hugo nu ți-a spus nimic?

– Du-te naibii, Alexander. Încetează să mai fii aşa de obtuz. Despre ce, fir-ar să fie, vorbeşti acolo?

– Vorbesc, draga mea, despre oferta făcută de *Cooper Jefferson,* pentru *Oscar Rees.*

– Ah, Alexander, nu fi prostuț. Ştim cu toții că acest *Cooper Jefferson* adulmecă prin jur de ani de zile. Nu vor face niciodată o ofertă serioasă, iar dacă într-adevăr ar fi făcut una, Hugo mi-ar fi spus.

– Ei bine, află că au făcut o ofertă.

– Nu şi-ar putea permite. Hugo n-ar accepta niciodată...

– O sută de milioane de lire îmi spun că-şi pot permite.

– Nu vorbeşti serios!

– Crede-mă, Olivia, nu obişnuiesc să glumesc cu atîta bănet. Înțelegi, desigur, ce înseamnă asta?

Olivia încă nu-şi revenise. Se prăbuşi pe pat. De ce naiba nu-i spusese Hugo nimic? Avea dreptul să ştie, în cazul în care, desigur, ce-i spusese Alexander era adevărat.

– Zece la sută din banii ăştia ar putea fi ai tăi, Olivia. În mare, asta înseamnă că o să valorezi vreo zece milioane peşin. Nu e rău, ce zici?

– Totuşi, el nu o să fie niciodată de acord. Hugo nu o să vîndă. Nu o să renunțe niciodată la moştenirea Rees, cum îi spune el. Ştii asta la fel de bine ca şi mine, Alexander.

Alexander se aşeză alături de ea, pe canapeaua scundă. Vorbi foarte încet, conspirativ.

– Olivia, gîndeşte-te ce libertate vei avea, cu toate aceste bunuri eliberate. Nici măcar nu o să trebuiască să stai cu Hugo – dacă, bineînțeles, asta o să vrei, adăugă el repede, cînd văzu cum se strîng buzele Oliviei. Şi apoi, mai este şi fundația – prețioasa ta fundație. Ce-ar putea ei face cu banii? Interesantă întrebare, nu? spuse el, zîmbind şmechereşte. Problema este... continuă el studiindu-şi unghiile, că i s-ar putea lua lui Hugo dreptul de decizie.

– Ce naiba vrei să spui?

– Să fiu explicit; draga mea soră şi cu mine avem împreună treisprezece la sută, tu ai zece la sută, bătrînul zece la sută şi nu trebuie să uităm banca şi micul ei stoc de doisprezece la sută. Asta face în total patruzeci şi cinci la sută.

– Nu sînt total imbecilă, mulțumesc, Alexander. Iar Hugo rămîne cu un amărît de patruzeci la sută, cu cei cincisprezece la sută duşi la fundație.

– Exact. Deci pricepi unde vreau să ajung?

– Vindem indiferent de ce vrea Hugo. Olivia părea îngrozită. Era de negîndit. Hugo *însemna* compania.

– E un gînd, doar, totul depinzînd de ceea ce vom vrea cu toții, în final.

– Oferta făcută de *Cooper* ar putea însemna doar un troc, în acțiuni, mai curînd decît o plată în bani lichizi, luptă Olivia ca să obțină mai multe informații.

Alexander dădu din umeri.

– Nu sînt prea sigur, minți acesta. Am senzația că este vorba de numerar.

– Nimeni nu are disponibili atîția bani lichizi.

– Cooper îi are și chiar dacă nu i-ar avea, i-ar împrumuta. Nu trebuie decît să vezi profiturile firmei *Oscar* ca să înțelegi că orice bancă s-ar angaja în așa ceva.

– Chiar dacă eu aș fi de acord, cine-mi spune că și ceilalți ar fi? Banca este extrem de mulțumită cu felul în care conduce Hugo afacerile. Nu o să fie de acord, dacă Hugo nu va fi. Nu va vota niciodată împotriva lui.

Alexander zîmbi, mulțumit.

– În zilele noastre nu poți fi sigur de nimic, mătușă. Nu contează ce știi, contează pe cine știi.

– Ești un mic ticălos viclean, Alexander, întotdeauna ai fost. Părinții tăi ar fi trebuit să renunțe la tine încă de la naștere. De fapt, am considerat întotdeauna că Hugo este mult prea deștept ca să vîndă, știi bine asta.

– Nu fi proastă. Nici un om întreg la minte nu ar rezista unei asemenea oferte.

– Tinere, ai face mai bine să te duci și să-ți citești cărțile de istorie. Dacă este vorba de o tranzacție în acțiuni, nu ai decît să vezi ce s-a întîmplat cînd *Helman Palmer* a cumpărat *Caterina Grey*. Lucrurile au mers dramatic de prost. Au pierdut o avere. Iar dacă acelea ar fi acțiunile noastre, am putea sfîrși și noi prin a pierde, nu a cîștiga, o avere.

– *Caterina Grey* începuse deja să semnalizeze cu stegulețele.

– Nu chiar. Au semnalizat cînd au început să obțină produse proaste, dar pînă și tu trebuie să admiți că asta este ceva ce Hugo nu a făcut niciodată. Tre-

buie să-i fim recunoscători cu toții pentru asta. De ce crezi tu că tatăl meu şi tatăl lui Hugo au fost fericiți să-l lase pe Hugo să ocupe locul şoferului? Julian nu ar fi putut face aşa ceva. Tatăl tău a fost dintotdeauna prea comod ca să se ocupe de afaceri. Îi plăcea prea mult să se simtă el bine.

– Şi cum rămîne cu Lucienne şi cu mine? Facem parte din companie. Ştim în ce direcție trebuie să ne orientăm.

Olivia se ridică şi se duse în dresing. Începuse să o obosească prezența lui Alexander, cu toate veştile lui. Cît de disperant de naiv putea fi uneori.

– Dragă nepoate, strigă ea din încăperea alăturată, să nu-ți închipui cumva că simplul fapt că tu şi sora ta geamănă ați absolvit ştiințele economice la *Harvard* vă califică să conduceți o companie cum e *Oscar Rees*. Mai întîi trebuie să înveți să mergi. Or, asta ați putea-o învăța numai de la Hugo.

– Dacă ne-ar lăsa. Vocea lui Alexander se auzi pînă la ea. Parcă ar fi fost un copil bosumflat.

– Poate că este mult mai viclean decît crezi. În fond, motivul vizitei tale aici este de a face o maşinațiune murdară, în spatele lui, nu-i aşa? De aceea nu-l poți acuza prea tare că nu se îndură să vă dea mînă liberă nici unuia dintre voi. Alexander, Hugo nu este prost şi, cinstit vorbind, dacă el simte că această ofertă nu este bună pentru companie, probabil că eu voi fi de acord cu hotărîrea lui.

Alexander rămase în picioare în fața uşii, uitîndu-se la mătuşa lui care îşi strecura un picior lung, zvelt, într-o peliculă aproape inexistentă de nailon. De partea de sus a ciorapului, prinse apoi două clipsuri de portjartier.

– Sînt sigură că te-am surprins, nu-i aşa? continuă ea. Dar nu uita, Alexander, Hugo a construit firma. Acesta este motivul pentru care noi toţi reuşim să avem un stil de viaţă atît de privilegiat. Te avertizez, nu muşca mîna care te hrăneşte, că ţi-ar putea efectiv rămîne în gît şi te-ai putea îneca.

Olivia ştia exact din a cărui mînă se hrănea şi nu avea nici o intenţie să o taie. În ciuda tuturor problemelor lor maritale, viaţa alături de Hugo era extrem de confortabilă.

Voia să-l roage pe Alexander să-i tragă fermoarul, dar constată că acesta plecase deja.

– Presupun că este după Mondrian.

Bărbatul privi în jurul lui şi fata care vorbise oftă, uitîndu-se încă la pictură.

– Oare? Nu mi-aş fi dat seama. Pentru mine nu arată decît ca o aglomeraţie de pătrate. Asta numesc ei cubism?

– Nu. Picasso şi Braque au fost cubişti. Mondrian a fost abstract, spuse fata, cunoscătoare.

– Într-adevăr. Ştii multe despre... artă, vreau să spun.

Fata se întoarse şi Charles Allen se pomeni privind în cei mai cafenii ochi pe care-i văzuse vreodată. Erau tăiaţi ca două migdale mari, perfecte, şi sprîncenele de deasupra se arcuiau abrupt, aproape dîndu-i fetei un aer de dispreţ arogant. Apoi ea îi zîmbi şi se pomeni fermecat de acest chip. Era frumos – disperant de frumos. Privirea îi fu atrasă de buzele purpurii perfect rujate, pînă cînd îşi dădu seama că probabil rămăsese cu gura căscată.

Ochii ei clipiră ştrengăreşte spre el şi fu fericit că

nu ratase această încîntătoare femeie, în încăperile ticsite.

– Nu cine ştie ce, dar probabil mai mult decît tine, rîse aceasta.

– Pot spera că mă veţi conduce prin saloane? Sînt sigur că mi s-ar părea mult mai interesant dacă mi s-ar explica tot ce văd.

Fata se uită la ceasul de la mînă.

– Îmi pare rău, dar peste cîteva minute trebuie să fiu în cu totul altă parte. Am stat oricum mai mult decît ar fi trebuit. Şi, brusc, fata dispăru, înghiţită de hoardele care se îmbulzeau la gala de deschidere a expoziţiei de vară a Academiei regale, toţi dornici să fie văzuţi că-şi încep sezonul exact acolo unde trebuie.

De îndată ce Lucienne se urcă în maşină, în St. James's Square, dădu un telefon.

– Xan, spuse ea repede, pînă acum e bine. Cred că este interesat. Presupun că mă vrei şi pe mine la *Grosvenor House*, nu?

– De ce nu? Puţină cultură oricum nu ţi-ar strica nici ţie. Poţi foarte bine să-ţi etalezi în faţa amicului nostru bancherul şi cunoştinţele tale în antichităţi.

– Nu este cine ştie ce de atrăgător, Xan. Sper că nu va trebui să merg pînă la capăt.

– Gîndeşte-te la *Cooper*, dragă Sin şi la zece milioane de lovele. Pentru bănetul ăsta, sînt sigur c-o poţi face.

– Ticăloşule! şuieră Lucienne, punînd capăt conversaţiei.

7

Leo Eden nu aştepta niciodată cu deosebită nerăbdare întîlnirile de la New York cu şeful lui texan, suferind de mania egocentristă, iar ocazia aceasta nu făcea nici ea excepţie. Leo refuză paharul cu apă minerală şi-şi fixă privirea asupra buzelor cărnoase ale lui Lowenstein. Omul reuşise cel puţin să mai dea ceva jos din greutate, de la ultima vizită a lui Leo şi pielea lui părea să fi căpătat o umbră de culoare inexistentă, pînă atunci. Poate că şi-o fi găsit vreo amantă, se gîndi Leo.

Lowenstein ajunsese la sfîrşitul discursului său.

– Vreau compania, Leo. Vreau să mă asigur de o parte care să-mi garanteze controlul asupra ei. Crezi că este posibil?

– Aşa cum bine ştim amîndoi, Bob, multe se pot întîmpla între negocieri şi momentul semnării. Eu nu pot să-ţi spun decît cum se prezintă situaţia acum,

cînd putem avea peste cincizeci la sută din acțiunile *Oscar Rees*.

Bob îl asculta atent pe Leo. Îi plăcea mult de omul ăsta și-l respecta, dar învățase foarte repede că nu putea fi ușor prostit.

Fiu al unui magnat elvețian din industria farmaceutică, el se hotărîse să-și croiască propriul lui drum în domeniu, fără să recurgă la ceea ce texanul considera nepotism nesănătos.

– Să fiu al naibii, Eden, asta ar putea fi o achiziție formidabilă. Socotesc că am putea obține niște proprietăți mobiliare serioase la *Macy's*, cu un nume ca acesta, care să atragă toți cumpărătorii ăia onctuoși. Ne vor implora să le vindem drepturile de vînzare pentru produsele *Oscar Rees*. Niciodată nu am putut înțelege de ce bătrînul Oscar nu s-a lansat pînă acum pe piața asta.

Leo tuși, încurcat. Cu două sute de companii sub steagul lui *Cooper Jefferson*, Lowenstein putea fi totuși scuzat pentru această mică lacună în informația lui.

– A făcut-o, Bob. Toate produsele sînt disponibile la *Bloomingdale's*. Și asta cam de vreo zece ani.

Lowenstein izbucni în rîs.

– La naiba, Eden, asta demonstrează doar cît de des obișnuiesc eu să cumpăr parfumuri. Dar nici n-am nevoie, pentru că acesta este un lucru pentru care angajez oameni ca tine, să-mi spună. Oricum, vreau ca treaba asta să mi-o lucrezi cît se poate de bine. Fără șmecherii, fără tertipuri. Obține-mi *Oscar Rees*, spuse Leo ridicîndu-se în picioare, indiferent cît m-ar costa. Ai priceput?

– Bineînțeles, Bob, o sută cincizeci de milioane de

dolari. Presupun că pentru suma asta, o vom obține ambalată în hîrtie de cadou.

Bob se uită pieziş la directorul lui de management, din Londra. Avea uneori sentimentul straniu că pur şi simplu nu putea pricepe umorul atît de ciudat al britanicilor.

Leo răspunse zîmbetului larg al stewardesei şi-i mulțumi pentru exemplarul martor al numărului din *Vanity Fair* pe care i-l dădu aceasta. Îl puse pe locul gol de lîngă el şi savură perişoarele de limbă de mare şi supa de morcovi *Julienne,* pe care le udă cu un rafinat vin de *Chablis*. După ce i se luă tava şi fu servit cu o delicioasă ceaşcă de cafea, luă leneş revista şi începu să o răsfoiască.

Ceva îi atrase atenția printre paginile care zburau prin fața lui, făcîndu-l să se oprească şi să dea înapoi. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Acolo, pe pagina din fața lui, se afla un articol curajos intitulat *Un mănunchi de rechini diplomați,* aşa-zişi cei mai eminenți licențiați din industrie. Leo mîrîi.

Se uita la poza lucioasă, mărită a propriului său chip, înconjurat de un mic grup de alți nefericiți care, dintr-un motiv bizar, ocupau un loc mult mai puțin proeminent decît al lui.

Studie fundalul fotografiei, încercînd să-şi dea seama unde anume se afla în momentul acelui instantaneu, dar poza putea fi făcută la oricare din acele reuniuni de afaceri, cu ținută obligatorie.

Se putea vedea o mînă mică, albă, odihnindu-se pe brațul lui, dar care să fi fost femeia aceea rămînea un mister, avînd în vedere că magazinul decisese să o scoată din imagine.

Legenda era un adevărat curriculum vitae de afaceri.

Locul naşterii: Undeva în centrul Europei.

Educaţia: Eton, Sorbona, Cambridge.

Hobby-uri: Schiul, navigatul, tenisul, înălţarea cu balonul, achiziţionarea de cît mai multe companii şi femei.

Leo mîrîi. Afurisiţii. Citi mai departe.

Realizări:

Studii: Patru diplome strălucite în economie, chimie, matematică şi comerţ.

Sorbona: Diplomă de merit.

Cambridge: diplomă cu distincţie prima clasă, în studii economice şi de comerţ.

Trăsături dominante: corectitudine.

Ca să vezi, cineva s-a ocupat foarte mult de persoana lui şi pînă una-alta nu au dat greş, cu cîteva mici scăpări, ici-colo. Închise revista şi o strecură în servietă. Surprinse privirea stewardesei.

– Mulţumesc, spuse el, nu am ştiut nimic.

Aceasta îl gratulă din nou cu un zîmbet larg.

– Sună foarte impresionant. Chiar aşa să fie?

– Pînă la ultimul cuvinţel, rîse Leo.

– Domnilor, nu cred că mai avem ce discuta. Hugo încerca din greu să-şi păstreze calmul. *Cooper* îl vîna de săptămîni întregi şi în sfîrşit acceptase ceea ce spera să fie ultima întîlnire pe această temă.

În acest scop, Leo Eden, directorul managerial al firmei *Cooper* şi Larry Kerson, contabilul companiei, stăteau acum de o parte şi de alta a lui Hugo, în marea sală de conferinţe de la *Oscar Rees,* din sub-

solul cartierului general din Bond Street. De aproape o oră, Eden şi Kerson încercau în zadar să-şi pledeze cauza.

– Nu voi vinde, domnilor. Aceasta a fost întotdeauna poziția mea şi aşa va continua să fie. Cu riscul de a mă repeta, *Oscar Rees,* aşa cum bine ştiți, a fost tatăl meu. *Oscar* a fuzionat cu *Easton* în anii '30. De la început, *Oscar Rees* a fost o corporație privată, ca proprietate şi conducere, şi intenția mea este să rămînă aşa. Hugo se ridică, în semn că întîlnirea luase sfîrşit.

– Ceilalți acționari ar putea avea altă părere, spuse Larry Kerson, contabilul cu chip de cămătar. Haide să o spunem direct, poate că nu tu ai ultimul cuvînt în luarea deciziei.

Hugo nu se obosi să-şi ascundă antipatia față de acesta.

– Ştiu deja care vor fi răspunsurile lor.

Leo Eden îi zîmbi amabil lui Hugo. Hugo îl admira pe Eden. Atît de extraordinar de tînăr şi reuşise să escaladeze treptele unei operații atît de uriaşe cum era *Cooper Jefferson.* Hugo aprecie că nu putea avea mult peste treizeci de ani. Abilitatea acestuia de a achiziționa companii complementare era, în parte, explicația succesului său, deşi uneori îşi pierduse poziția din cauza lăcomiei. De trei ori afacerile încheiate de el au fost deferite comisiei monopolurilor.

Într-un fel, Eden îi amintea foarte mult lui Hugo de el însuşi. Avea o siguranță de sine care trezea respect. Nu se aprindea prea tare cînd lucrurile deveneau puțin mai încinse în jurul mesei. Spre deosebire de partenerul lui, Kerson, reuşea să-şi păstreze farmecul chiar şi cînd Hugo însuşi se rățoia la el. Poate

că dacă lucrurile ar fi stat altfel, lui Hugo i-ar fi plăcut să lucreze cu acest tînăr. I-ar fi făcut plăcere să ghideze tineri ca Leo Eden...

Privirea fixă a lui Eden îl făcu pe Hugo să revină la realitate. Tînărul acesta nu părea să aibă prea multă nevoie de îndrumare, în momentul de față.

– Eu nu aş fi prea sigur, Hugo. Lucrurile iau de obicei întorsături neaşteptate cînd e vorba de oferte în bani lichizi.

Îşi închise mapa cu zgomot şi întinse mîna.

– Hugo, te-am respectat întotdeauna foarte mult. Ştiu ce ai făcut tu pentru *Oscar Rees* şi tocmai acesta este motivul pentru care te vreau în consiliul de conducere, la *Cooper.* Nu înțelege prin asta că- ți facem o propunere ieftină. Cred cu convingere că te pot aştepta vremuri foarte grele. În curînd o să ai nevoie de noi, dar atunci nu vei mai primi o ofertă ca aceea pe care ți-o propunem acum. Ai face bine să te gîndeşti serios la asta.

Hugo ştia că omul era sincer, dar ceea ce nu înțelegea Eden era faptul că, fără *Oscar Rees,* viața lui Hugo nu ar mai fi avut sens. Pusese compania mai presus de orice şi, dacă ar fi renunțat acum la ea, atunci toată viața lui nu ar mai fi fost decît o bătaie de joc. Se va lupta pentru companie, pînă la capăt.

Încă puțin parfum, o examinare rapidă a rujului de pe buze şi Lucienne era gata. Îşi netezi jerseul fin al minusculei rochii negre de cocktail *Jasper Conran,* şi traversă holul recepției hotelului *Grosvenor House,* coborînd scările spre marele salon, de unde putea deja auzi zumzetul oamenilor care participau la inaugurarea privată a faimosului tîrg de antichități. Cît putea ea

să vadă, vizitatorii se învîrteau prin jur, admirînd vastul sortiment de comori, adunate în cele peste o sută de boxe.

Lucienne luă un pahar de şampanie de pe o tavă întinsă spre ea şi traversă încet încăperea, oprindu-se din loc în loc, ca să privească o interesantă piesă de mobilier sau un *objet d'art*.

În tot acest timp însă îl căută pe Charles Allen, sperînd să-i zărească în mulțime capul blond, mult deasupra celorlalte. Poate că *Grosvenor House* nu fusese totuşi o idee prea bună. Ar fi trebuit să aleagă un alt loc obişnuit pentru Charles Allen, cum ar fi un club de noapte, unde atmosfera ar fi fost mult mai intimă şi i-ar fi fost uşor să-l găsească. Cîțiva o remarcaseră. Le întorcea zîmbetul sau mima un salut rapid, încercînd să lase impresia că are un scop precis şi că nu se putea opri să stea de vorbă, în clipa asta. Sorbea din şampanie, scrutînd încăperea cu ochii, pe deasupra paharului. La naiba! Nici o speranță. Poate că ar trebui să încerce în galerie. Urcă scările spre mezaninul unde se aflau şi mai multe compartimente şi oameni.

Lucienne făcu un mic tur, apoi se sprijini de balcon, uitîndu-se peste umăr, la mulțimea de jos. Ciocăni nervoasă, cu unghiile roşii, în pahar. Nu vedea altceva decît o viermuială de costume de seară.

– Bună!

Pieptul lui Lucienne aproape că-i sări afară din decolteu. Se întoarse şi se pomeni ochi în ochi cu Charles Allen. Îl privi fără expresie, doar cu un zîmbet cît se poate de vag în jurul buzelor.

– Ne-am mai întîlnit, nu-i aşa? spuse acesta, uşor nesigur.

– Oare? Ochii ei scînteiară. Omul zîmbi larg.

– La Academia regală, acum două seri. Ai fugit de mine.

– Într-adevăr? simulă ea nevinovăția.

– Exact. Aproape că mi-ai stricat seara, rîse acesta.

Părul blond-roşcat era lipit de cap şi despărțit cu o cărare într-o parte, iar ochii verzi se încrețiră la colțuri, de încîntare. Arăta mai plăcut decît şi-l amintea ea.

– Eşti din nou singură.

– Poate, ridică ea din umeri.

– Dă-mi voie să-ți aduc un alt pahar, spuse, luîndu-i din mînă cupa goală.

– Mulțumesc, zise ea şi-i zîmbi, cu ochii ei de culoarea porumbarului.

– Să nu dispari, îi porunci el.

Pînă acum e bine, îşi spuse Lucienne. Acesta se întoarse într-o clipă şi-i dădu un pahar plin.

– Noroc, zise el.

Îşi duse paharul la buze şi sorbi, uitîndu-se în sus la el, de sub genele groase.

– Poate că o să-mi prezinți tîrgul. Cunoştințele mele în materie de antichități sînt, cred eu, la fel de vaste ca şi cele în materie de artă.

– Este o înghesuială atît de mare, încît mă îndoiesc că o să-ți facă plăcere, oftă Lucienne, uitîndu-se peste umăr la mulțimea care se înghesuia dedesubt. De unde or veni oare toți oamenii ăştia? În ultimele zile, peste tot este la fel.

Charles Allen murmură ceva, încuviințînd. Era, evident, dezamăgit.

– Nu aveam de gînd să stau prea mult, spuse Lucienne, cît mai insinuant cu putință.

– Poate... zise el timid, poate că vrei să mergem în altă parte, să bem ceva?

– Umm. Nu sînt sigură dacă ar fi bine. În fond, nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

– Charles, spuse acesta repede. Charles Allen. Îi întinse mîna.

– Lucienne, se prezentă ea, Lucienne Easton, şi continuă, înainte ca acesta să aibă timp de gîndire: Bine, domnule Charles Allen, în seara aceasta sînt dispusă să risc. Să mergem.

Acesta alese *Trader Vics*. Era plăcut, întunecat şi intim. Lucienne alesese tîrgul de antichităţi de la *Grosvenor House* pentru că era uşă în uşă cu *Trader Vics.*

Cît se poate de mulţumiţi amîndoi, studiară lunga listă de cocktail-uri.

– Ei? Ce-ai vrea? o întrebă Charles după cîteva clipe, plin de solicitudine.

Lucienne îl privi drept în ochi.

– Aş vrea o înşurubare lungă, lentă, la perete, zise ea, trecîndu-şi limba peste buza de sus.

Sexul lui Charles Allen se ridică atent, ca un gardian. Nu observase cît de generos de senzuală era gura lui, acum uşor ridicată de un zîmbet mic, ghiduş.

– Atunci o să organizez una pentru tine, zise el foarte încet.

Interesant, îşi spuse Lucienne. Poate că pînă la urmă este mai amuzant decît crezuse ea. Deşi contabilii nu prea erau ei renumiţi drept cine ştie ce companioni.

Preferînd să nu se ridice, din cauza umflăturii din pantaloni, Charles o chemă pe chelneriţă la masă.

– O şurubelniţă şi o înşurubare lungă, lentă, spuse el, întorcîndu-i acesteia zîmbetul.

Rochia scurtă, neagră, a lui Lucienne se ridică mult peste coapse, permiţîndu-i lui Charles să se delecteze cu priveliştea picioarelor îmbrăcate în lycra. Erecţia îi provoca pulsaţii care îl împiedicau să se concentreze asupra conversaţiei.

– Înţeleg că te interesează foarte mult artele, încercă el.

– Am o mică colecţie, nu prea grozavă. Obişnuiesc să achiziţionez ce îmi place.

– Cum ar fi pictorul acela, cum îl cheamă, din seara trecută?

– Mondrian? Dumnezeule, nu, rîse ea, făcîndu-l să se simtă nătîng şi lipsit de orice valoare. Este puţin prea modernist pentru gustul meu. Mie uneia îmi place ca o pictură să-ţi arate exact ceea ce vrea să-ţi prezinte, să-ţi transmită. Nimic nu se aseamănă cu un nud bun, pictat ca lumea, nu? El poate fi erotic sau inocent, dar trebuie să fie întotdeauna senzorial. Curbele, culorile, pantele. Umbrele, felul în care lumina prinde formă...

Charles asculta, ca vrăjit.

– Îmi pare rău, m-a luat apa, nu? oftă ea. Artiştii ăştia au atîta pasiune în ei.

Lucienne renunţă la poziţia picior peste picior şi, în mişcare, ciorapii lycra foşniră senzual. Fusta i se ridică parcă şi mai mult pe coapse în sus.

Charles făcu un semn vag cu mîna. Lucienne se lăsă mult pe spate, întinzîndu-şi mîinile de-a lungul spetezei banchetei, ştiind perfect că decolteul îi va fi pus astfel în cea mai bună lumină.

– Eşti însurat? îl întrebă ea, brusc.

– Nu. Divorţat. Dar tu?

Din nou acelaşi rîs profund, din gîtlej.

– Dumnezeule, nu. Nu mă pot imagina prinsă în cursă, ani de zile. Sînt mai curînd genul de fată independentă. Îmi place să mă conduc singură.

– Îmi dau seama.

– De cîtă vreme eşti divorţat?

– De şase luni, atît. Dar ne despărţiserăm cu mult înainte. A durat o veşnicie să punem totul la punct.

– Şi încă nu a pus nimeni mîna pe tine? Mă surprinde.

Charles începea să se simtă foarte bine. Comandă încă un rînd de băutură.

– Am fost prea ocupat. Cu serviciul şi cu totul.

– Dar reuşeşti totuşi să ieşi în lume, Charles. Altfel nu am fi stat acum aici, nu-i aşa?

– Tot în legătură cu firma. Lucrez la o bancă, explică el.

Lucienne ridică din sprîncene, în semn de interes politicos.

– În seara aceasta mi-am părăsit colegii. Să-ţi dezvălui un secret, continuă el conspirativ, nu le-am spus nimic. Am fugit, pur şi simplu.

– Băiat rău ce eşti! glumi Lucienne şi-şi mai încrucişă o dată picioarele. Dacă fusta i s-ar fi ridicat şi mai mult, omul s-ar fi uitat direct în părţile ei cele mai intime.

Charles nu-şi mai amintea de cînd fusese ultima oară atît de prins şi de excitat. De luni de zile nu mai făcuse dragoste cu cineva. Pînă acum însă acest lucru nu-l deranjase.

Dar în seara aceasta nu-şi dorea nimic altceva decît să o prindă sub el pe fata asta. Era un amestec atît de ciudat. Se purta pe de o parte direct, ca o tîrfă oarecare, avînd însă stil şi clasă.

Vocea ei era educată, moale ca satinul, iar în jurul gîtului avea un colier de pietre cît se poate de impresionant.

– Ai mîncat?

Lucienne îşi muşcă buza, retrăgîndu-şi apoi încet dinţii de pe suprafaţa ei.

– Nu sînt sigură că mi-e foame, Charles. Cred că mi-am pierdut pofta de mîncare. Puse pe masă paharul gol şi-şi trecu un deget peste carnea ca smîntîna, care ieşea din decolteul profund. Degetul i se plimbă încet de jur împrejur, în timp ce ochii aproape negri studiau expresia lui Charles.

Iisuse! Femeia era gata să-l facă să termine efectiv în pantaloni. Putea exploda din secundă în secundă.

– Haide să plecăm de aici, spuse el, răguşit.

Odată afară, Charles nu se mai putu controla. O înşfăcă de braţ şi o trase spre el.

– Ce e... începu Lucienne să protesteze, dar gura lui Charles îi acoperi cuvintele. Imediat, limba lui începu să o sugă pe a ei, strecurîndu-i-se tot mai mult în gură. Ea gemu, respirînd greu şi se smulse din gura lui.

Cu un efort gigantic, Charles îşi reveni. Privi în jur. Dincolo de club cobora o alee întunecată. Fără un cuvînt, o trase pe Lucienne după el. O trase la perete şi-şi împinse trupul între picioarele ei. Gîfîiau amîndoi, aproape mîrîit. Lucienne se căţără cu picioarele pe peretele din spatele lui, încălecîndu-l. O apucă de dedesubt, de fesele mici, încordate. Mîna lui Lucienne începu să tragă de ciorapi pînă cînd făcu suficient loc pentru penisul insinuant al lui Charles. Apoi Lucienne îşi strecură degetul mare între chiloţi şi carnea moale,

umedă, ținînd de o parte minuscula bucată de mătase. Penisul lui Charles pătrunse furios în ea, presînd-o de perete.

– Asta ai comandat, nu-i aşa? îi şopti în ureche vocea lui.

– Mult şi încet, gemu ea, deşi nu cred că mai trebuie... Îşi încleştă degetele pe capul lui, trăgîndu-l frenetic spre al ei, lingîndu-l şi sugîndu-l, în tot acest timp încercînd să se deschidă cît mai mult spre el, pentru ca acesta să poată pătrunde tot mai adînc şi mai adînc în ea.

Charles termină într-o zguduitoare explozie. Lucienne îl simți contractîndu-se şi, la rîndul ei, se convulsionă într-un paroxism cutremurător, de plăcere orgasmică. Picioarele i se agitau necontrolat şi se agăță de umerii lui Charles, lăsîndu-şi-le înapoi pe pămînt. Charles îşi îngropă capul în gîtul ei.

– Iisuse! Aproape că plîngea. Lucienne... mi-am pierdut stăpînirea... Nu m-am putut opri. Eşti minunată. Fabuloasă.

Îi cuprinse capul în mîini. Pe picioare i se prelingeau tone parcă de lichid cald. Probabil că tipul nu o mai făcuse de ani de zile! Probabil că era plin pînă la refuz. Zîmbi ca o pisică mulțumită. Şi nici măcar n-a fost nevoie să se prefacă.

– Ți-ai revenit? îi şopti ea. Îl simți dînd din cap. Cred c-ar fi bine să plec acasă, spuse ea blînd, ca să-mi revin.

– Vin cu tine.

– Mai bine nu. Mîine am o zi mare.

– Dar o să fii bine? Vreau să spun că pur şi simplu nu te pot lăsa să pleci singură după... după asta.

– Bineînțeles că poți. N-o să pățesc nimic. Ascultă,

am nişte probleme. E cel mai bine să plec cît mai repede. Dumnezeu ştie cum trebuie să arăt. Şi totul, din vina ta.

– Îmi pare foarte rău, îi întoarse el zîmbetul, aproape prosteşte.

– Să nu-ţi pară. A meritat. Măcar acum nu minţea. Fusese extrem de excitant. Deşi neobişnuit pentru un bancher.

– Dă-mi numărul tău de telefon.

Lucienne scormoni în geanta pe care o recuperă de pe jos. Zîmbetul i se deschise mai mult cînd îi întinse mica ei carte de vizită, de culoare verde.

Un sfîrşit foarte mulţumitor. Xan o să fie impresionat. Charles se uită la carte, dar nu o putu citi ca lumea, în întuneric. Şi-o vîrî în buzunarul hainei.

– O să te sun.

– În regulă. Aştept.

Ce femeie! O urmări îndepărtîndu-se şi făcînd semn unui taxi, cît se poate de stăpînă pe ea. Îşi trase fermoarul de la pantaloni, dar penisul lui începuse din nou să lupte să iasă afară. În mod clar, celibatul lui trebuia să ia sfîrşit.

8

Minibuzul nou şi sprinten opri şi Fern îi mulţumi din suflet lui Seamus O'Leary pentru călătoria la Cork.

Îşi aruncă peste umăr rucsacul mare, sări jos de pe scară şi-i făcu semn, cu mîna.

Vehiculul demară cu zgomot, lăsînd în urmă miros de gaze diesel şi de motor încins.

Zgomotul mai persistă cîteva momente, pînă cînd autobuzul negocie curbele strînse şi dispăru în tăcere.

Fern rămase locului inhalînd mirosurile, savurînd senzaţia aerului curat care o înconjura.

Îşi trecu mîinile prin păr şi îşi scutură capul, fericită.

Se simţea atît de liberă. Deja întinerită. Călătoria durase aproape toată ziua şi avea picioarele atît de contractate, încît le simţea acum rigide, parcă dezarticulate, dar nimic nu-i putea răpi senzaţia de eliberare pe care o avea acum, înapoi pe pămîntul Irlandei –

din nou acasă. De o parte şi de alta pantele fără arbori, de culoarea purpurei, se înălţau spre cer, presărate cu formaţiuni stîncoase, care nu-ţi permiteau o plimbare agale.

Pe alocuri, soarele albea stîncile, dar întindea umbre întunecate peste peticele de iarbă-neagră şi genistră.

În locurile unde terenul cobora printre coline, se formaseră lacuri miniaturale, de pe urma ploilor aproape zilnice.

Totul era proaspăt, pur şi irezistibil. Fern inspiră adînc, îşi vîrî mîinile bine în buzunarele din faţă ale blugilor ei *Levi's* şi o porni la drum, în sus, pe cărarea care ducea la căsuţa mamei ei.

Plasată aşa cum era, exact dincolo de o curbă strînsă a drumului, în vîrful unui povîrniş, casa apăru în faţa ochilor lui Fern ca întotdeauna, dintr-o dată.

Cîtă simplitate avea faţada ei obosită de vreme şi de intemperii, cu cele două ferestre plasate simetric; cîte una de fiecare parte a uşii deschisă mereu şi cu cele trei ferestre pătrate, cu bare, de la primul etaj.

Trecuseră ceva ani buni de cînd casa nu mai fusese văruită şi piatra parcă sîngera prin crăpăturile albe. Grădina, ca întotdeauna, crescuse haotic. Clima şi poziţia locului îi întăriseră Rowenei inima împotriva dorinţei de odinioară, pentru trandafiri catifelaţi şi borduri cu flori.

În locul acestora, un clematis singuratic se lupta de-a lungul peretelui din partea stîngă a uşii, bobocii încă verzi lăsînd să se întrevadă cîte un mic vîrf purpuriu.

Fern trecu pragul uşii şi rămase acolo o clipă, ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă de aici.

Aerul era liniştit şi rece. De partea uşii se afla o masă de stejar, foarte uzată şi foarte veche, acoperită cu teancuri de caiete de schiţe cu colţurile întoarse şi o varietate de borcane de gem, pline cu pensule şi creioane.

În spatele mesei, rezemate de perete, se aflau două pînze mari, întinse, noi şi nefolosite, probabil aşteptînd atenţia mamei ei.

Fern îşi lăsă jos rucsacul. Din obicei, se uită în colţul mesei, unde mama ei păstra poşta.

Se afla acolo un maldăr de plicuri cafenii, nedeschise, alarmant abandonate, dar nimic de la Fern.

Intră în bucătărie. Soba se afla tot acolo, sprijinită liniştitor de peretele din celălalt capăt, iar lîngă ea, un scaun de lemn, acoperit cu o pernă din petice, decolorată. Fern dădu din cap, cu drag, spre lampa mare cu gaz, care atîrna foarte jos, deasupra mesei lungi, din pin.

Stîlpul de lumină se afla departe de casă şi multă vreme mama ei nu-şi permisese luxul electricităţii, iar acum, cînd ar fi fost posibil, nu mai simţea această nevoie. Rămăsese la lămpi şi lumînări, iar apoi, ziua începea aici odată cu răsăritul şi ora de culcare venea nu mult după apusul soarelui.

Uneori, Fern se minuna cît de repede se adaptase ea vieţii de la Londra, cu toate acele lucruri de zi cu zi, pe care oamenii le considerau fireşti, ca de exemplu robinetele prin care curgea apă fierbinte direct din conducte sau laptele care nu era niciodată pe punctul de a se strica.

Aici bateriile reprezentau o importantă parte din viaţă, dacă voiai să ai o oarecare legătură cu lumea din afară.

Radiourile rămîneau mute săptămîni întregi, pe cînd, la Londra, muzica în apartament era unul din lucrurile pe care Fern le aprecia cel mai mult. Aici putea, apăsînd doar pe cîteva butoane, să asculte ce-i dorea inima.

Umplu ceainicul şi-l puse pe sobă. Un motănel tărcat sări din ascunzătoarea lui de pe bufet şi se apropie de ea, cu coada în sus.

Mieună tare şi se frecă vîrtos de picioarele ei. Se aplecă şi-l mîngîie pe blana mătăsoasă.

– Ora mesei, nu-i aşa, Bono, sau poate te bucuri pur şi simplu că mă vezi? Fern botezase pisica după solistul formaţiei U2, în vremea tumultuoasei ei adolescenţe. Luă în braţe animalul uşor ca fulgul şi-l strînse la piept. Acesta începu să toarcă zgomotos, presîndu-şi botul de mîna ei, cerînd să mai fie mîngîiat.

Fern fierse ceaiul şi umplu două ceşti, apoi, cu cîte una în fiecare mînă, o porni în căutarea mamei sale.

Atelierul Rowenei se afla în spatele cabanei, departe, tocmai în celălalt capăt al grădinii. Iniţial aici fusese coteţul pentru porci, dar unul din puţinele luxuri pe care şi le permisese Rowena a fost acela de a reamenaja locul pentru a-şi asigura un atelier decent.

Aproape un perete întreg şi cea mai mare parte din acoperiş erau din sticlă.

Restul construcţiei era din lemn şi acoperită cu şindrilă gudronată.

Fern o zări pe mama ei prin peretele de sticlă, dar Rowena era atît de absorbită de muncă, încît nu observă apropierea acesteia.

– Bună, mamă, strigă Fern, ca şi cum atunci ar fi coborît din autobuzul şcolii.

Mama ei privi în jur şi clipi.

– Dumnezeule mare, strigă ea, o clipă am crezut că mi-am pierdut minţile şi că eşti o stafie.

– Posibil, dar nu sînt. Oricum, tu ţi-ai pierdut minţile cu multă vreme în urmă.

– Nu, nu eşti o stafie. O stafie nu ar fi aşa de al naibii de obraznică.

Fern puse cu grijă cănile pe masă, apoi aproape că o smulse pe Rowena de pe scaun, îmbrăţişînd-o cu forţa unui urs uriaş. Mama ei mirosea întotdeauna minunat: parfum de crini şi pîine proaspătă cu unt şi miere, totul amestecat cu o boare de terebentină şi vopsea de ulei. În sfîrşit, Fern îi dădu drumul Rowenei şi cele două femei rămaseră în picioare, examinîndu-se una pe alta.

Adesea, cînd Rowena se uita la Fern, avea strania senzaţie că se priveşte în oglindă, doar că oglinda rămăsese suspendată în timp, în urmă cu vreo şaptesprezece ani, cînd Rowena avea şi ea numai douăzeci şi trei. Amîndouă aveau acelaşi păr bogat, ca flacăra, şi ochi sfredelitori, verzi, irlandezi.

Cu vîrsta, pistruii Rowenei se estompaseră şi pielea era uşor îmbătrînită de vreme, în timp ce pielea lui Fern avea transparenţa delicată a unei flori de iarnă. Pentru ochiul de artist al Rowenei, deşi uşor părtinitor, pielea lui Fern avea în ea o extraordinară perfecţiune. Rowena întinse mîna şi mîngîie uşor obrazul fiicei ei, înfiorîndu-se cînd o simţi moale şi catifelată. Zîmbi, plină de mulţumire.

– Cît de mult mă bucur să te văd, rîse ea. Spune-mi ce crezi despre pictura asta care mă sufocă? Spune-mi că ţi se pare hidoasă – nu aş fi deloc surprinsă.

Un lucru îl ştia Fern cît se poate de bine, anume că picturile mamei ei nu erau niciodată hidoase.

Rowena se îndepărtă de pînză, pentru ca Fern să o poată privi. Fern rămase tăcută o vreme, studiind lucrarea. Simțea efectiv căldura soarelui de august iradiind din pînză.

Rowena reuşise să capteze perfect esența unui lan de grîu copt, pe jumătate secerat şi împrejmuit de o masă de maci stacojii. În față, capetele roşii ca sîngele aproape că țîşneau afară din pictură, luptînd să domine întinderea de ştir, lucernă şi valeriană cu flori albe.

– Este o pictură foarte fericită, nu crezi? spuse Fern, într-un tîrziu.

– Este puțin cam prea stereotipă. Dar se cere. Peste cîteva zile vine Anthony să o ia, împreună cu încă vreo alte două pe care le-am terminat. Sper să-i placă, spuse ea, simplu.

Anthony era agentul Rowenei. Sediul lui era în Cork, de unde îi vindea picturile la Londra şi la New York. Ani şi ani de luptă o răsplăteau în sfîrşit pe Rowena şi pînzele ei se vindeau acum între cinci şi zece mii de lire, în funcție de mărime. Începea chiar să-şi facă un nume în cercurile artistice.

– Ai mîncat?

Fern scutură din cap.

– Să mergem atunci. Să vedem ce putem găsi.

Mai tîrziu, după ce înghițiseră cantități enorme de pîine coaptă de Rowena şi de brînză de capră, de culoarea lămîii, presată tot de ea, Fern îşi dădu seama că mama ei nu o întrebase nici măcar o dată ce căuta aici.

Era tipic pentru Rowena. Nu se amestecase niciodată în viața lui Fern, pînă acolo încît putea părea că nici măcar nu o interesează, deşi Fern ştia că nu era

de vină decît acel simț înnăscut al respectului pentru intimitatea celuilalt, care o împiedica să fie indiscretă. Rowena știa că relația dintre ele ar fi fost mult mai bună dacă ar fi lăsat-o pe Fern să se apropie de ea cînd aceasta ar fi simțit nevoia, decît să o respingă, să o împingă și să o înstrăineze.

Rowena se gîndise întotdeauna la copii ca la niște animale cărora trebuie să le cîștigi încrederea care nu ți se cuvenea ca un drept dat de Dumnezeu prin simplul accident al nașterii și că, așa cum te porți cu orice creatură mică, trebuie să arăți, prin bunătate și înțelegere, că pot avea încredere în tine.

În schimb, Rowena îi povesti toate noutățile din sat și o făcu pe Fern să rîdă în hohote cînd auzi că ultima idee a biroului de turism era să o transforme pe Rowena într-o atracție locală, totul culminînd cu un indicator la capătul aleii, care să îndrume vizitatorii spre locuința faimoasei pictorițe și alte asemenea anecdote.

Într-un tîrziu, deconectată și căscînd, Rowena se apucă să strîngă masa.

– Mîine poți dormi mai mult. Presupun că ești destul de obosită. Eu o să mă scol cît mai devreme, să prind cea mai bună lumină, dar nu o să te trezesc.

Privindu-și mama mișcîndu-se prin bucătărie, pregătind lumînările și spălînd vasele, Fern își dori din suflet ca Rowena să cunoască pe cineva. Trecuseră atît de mulți ani de cînd nu-și mai amintea ca mama ei să fi avut pe cineva important în viața ei.

Demult, cînd era mică de tot și Anthony le vizita aducînd dulciuri atît de minunate pentru ea și haine și vin pentru mama ei, Fern se gîndise că Anthony ar fi putut fi tatăl ei.

De fapt îşi petrecuse o mare parte din copilărie întrebîndu-se dacă putea fi tatăl ei. Nu avea nimic împotrivă dacă Anthony ar fi fost acela. Oricine putea aduce atîta animaţie în viaţa ei şi a Rowenei era bine venit.

Anthony stătea cîteva zile, apoi pleca luînd un pachet cu picturile Rowenei, iar mama ei rămînea cîteva ceasuri tăcută, retrasă, şi Fern ştia că trebuia să se joace singură, pînă cînd acesteia îi revenea buna dispoziţie. Crescînd, Fern începuse să-şi dea seama că fiecare pictură de care se despărţea Rowena lua cu ea o fărîmă din ea însăşi şi Rowena ura întotdeauna acest lucru.

Dar Anthony îşi făcuse cu credinţă datoria faţă de Rowena astfel încît măcar în privinţa banilor, aceasta nu mai trebuia să-şi facă griji. Fern sperase că o să iasă ceva din legătura cu Anthony, dar într-un tîrziu află că deşi el fusese odinioară căsătorit, prefera acum să-şi petreacă timpul cu bărbaţi tineri.

Trăind atît de departe de lume, Rowenei îi era greu să găsească pe cineva. Ura să se ducă la Cork şi nu lăsa impresia că-i lipsea viaţa socială. Localnicii o considerau puţin ciudată. După ei, dacă la douăzeci şi doi de ani nu ai reuşit să pui mîna pe un bărbat însemna că lucrurile stăteau rău de tot.

Găseai mulţi fermieri burlaci, între două vîrste în împrejurimi, dornici să-şi ia o nevastă. Îi puteai întîlni în barurile din sat, cînd îşi lăsau deoparte uneltele, în speranţa că vor găsi o ocazie, printre turiste. Multe propuneri de căsătorie erau respinse în jurul orei unsprezece, într-o seară de vineri, într-un bar zgomotos.

Pentru aceşti sărmani bărbaţi tomnatici, căsătoria era esenţială. Fără un moştenitor, pămînturile se pier-

deau şi erau condamnaţi să-şi cîrpească singuri ciorapii şi să-şi fiarbă singuri cartofii, pînă la sfîrşitul zilelor.

Ceea ce nu înţelegeau localnicii era cum reuşise Rowena să rămînă nemăritată. Era o adevărată frumuseţe. Părul ei ca arama nu-şi pierduse strălucirea şi trupul îi era la fel de zvelt şi de mlădios ca al fiicei sale. Dar, îşi spuse Fern, aceasta părea cît se poate de mulţumită astfel, ceea ce însemna că a nu avea un bărbat lîngă tine nu este neapărat un lucru chiar atît de rău.

Fern reuşise să dea gata cea mai mare parte a romanului pe care îşi promisese să-l citească de mai bine de şase luni. Umbrele se adînceau şi tocmai începea să constate că îi este greu să se mai concentreze asupra literelor, cînd apăru Rowena, care se întorcea de la atelier. Fern puse cartea deoparte şi o strînse pe mama ei de mînă.

– Vino, îţi dau ceva de băut, şi-mi poţi spune cum ţi se pare pîinea mea dospită.

După ce Fern turnă ceaiul, Rowena scoase o pungă de hîrtie maronie mototolită din spatele cutiei pentru pîine.

– Ieri dimineaţă am trecut pe la bancă.

– Şi nu ai luat doar ceva bani, pariez. Eşti incorigibilă.

– Să însemne asta că nu o să-mi ţii companie?

Fern deşuruba deja capacul sticlei mici, neetichetate. Vărsă cîteva picături de lichid alb, limpede, în fiecare ceaşcă. Apoi îşi luă ceaşca ei şi sorbi cu satisfacţie, simţind pe gît arsura whisky-ului irlandez.

– Mă surprinde că nu s-a legat încă nimeni de

Donal. Nu cred că a rămas cineva care să nu ştie, după atîta vreme, cu ce se îndeletniceşte el.

– Ai dreptate, dar este un lucru bun şi pentru afacerea lui şi pentru bancă. Toată lumea foloseşte acum filiala lui. Toţi trebuie să ştie că îţi dă băutura odată cu banii. Nu există suflet în oraşul ăsta care să nu se ducă la el, să-şi facă plinul. Cine să vrea să-l toarne şi apoi, ce rost ar avea?

– Sînt foarte fericită că am venit acasă, mamă. Fern oftă mulţumită, luînd mici înghiţituri din licoarea înflăcărată.

– Şi eu. E atît de plăcut aici, de cînd ai venit. Ah, să nu înţelegi că îţi duc dorul sau chestii dintr-astea. Bineînţeles că mi-e dor de tine, Fern, dar nu vreau să te simţi vinovată în vreun fel...

Fern pufni în rîs. Biata Rowena, cît de mult voia ea să fie o mamă independentă.

Rowena rîse şi ea.

– N-ar fi trebuit să încerc să fiu subtilă, nu? Niciodată nu mi-a reuşit. În regulă, mi-e dor de tine, dar sînt foarte mulţumită în micuţa mea lume.

– Sînt convinsă. În fond, ar trebui să vin mai des acasă, dacă m- aş gîndi că ţi-ar fi greu, nu? glumi Fern.

– E totul în regulă?

– Perfect. Totul este absolut perfect. Am avut doar nevoie să mă gîndesc mai bine la anumite lucruri, ceea ce mi-ar fi fost foarte greu să fac la Londra. Totul pare atît de confuz.

– Vrei să vorbeşti despre asta? Glasul Rowenei trăda preocuparea.

Fern îi văzu privirea îngrijorată.

– Ah, nu, să nu-ţi faci idei greşite. Nu este nimic

important. Este vorba doar de munca mea. Era vorba de o avansare pe care mi-o doream foarte mult, dar de care nu mai sînt atît de sigură.

– De ce, fir-ar să fie? izbucni Rowena, indignată.

– Nu ştiu. Asta este problema. Ştiu că am făcut treabă bună. Redactorul mi-a apreciat sincer materialele. Este ciudat, oftă ea. Oricum, mai există şansa să obţin postul. Încă nu a fost luată nici o decizie.

– Asta este, probabil că-ţi faci griji degeaba.

Fern se întrebă dacă să-i spună Rowenei despre interviul ei ratat. Era prea complicat totul, iar Rowena probabil că nu ar fi în stare să priceapă femei ca India Duncan-Forrester.

– Da, aşa cred. Poate că este timpul să plec de la *Faces*. Nu ajungi să ai cu adevărat succes, dacă rămîi în acelaşi loc. Sînt acolo de optsprezece luni şi cred că e timpul să fac altceva, iar dacă nu mă avansează în postul de redactor-şef adjunct la redacţia mea, efectiv trebuie să mă gîndesc la altceva.

– Nu cred că e bine să mă întrebi pe mine ce să faci, mie totul mi se pare atît de străin. Trebuie să decizi singură. Oricum, asta faci de obicei.

Rowena îşi mai turnă din sticlă. I-o împinse apoi lui Fern. Fern scutură din cap.

– Nu sînt obişnuită să beau. O să cad lată. Dar o să-ţi spun ceva ce o să te facă să rîzi, mi s-a oferit un contract ca model.

– La revistă?

– Nu, la o companie de produse cosmetice. Este o poveste cam lungă, dar pregăteam pentru ei un material în ideea căutării unui chip care să lanseze o nouă linie de produse şi tipul care este director de producţie acolo, mi-a propus să fac eu asta. Bineînţeles că am

spus nu. Nu am de gînd să renunț la cariera mea de ziaristă ca să zîmbesc toată ziua în fața camerei de luat vederi.

– Al naibii, cîtă dreptate ai. Asta este curată exploatare, nu-i aşa?

– Banii, totuşi, sînt frumoşi.

– Dar banii nu înseamnă totul, Fern. Banii nu cumpără fericirea.

– Asta am spus şi eu. Le-am spus că n-am ce face cu milionul lor de lire. Am ştiut că o să fii mîndră de mine.

Rowenei îi rămase băutura în gît.

– Ce-ai spus?

– Că nu am nevoie de milionul lor de lire.

– Atîta ți-au oferit? Sfîntă Fecioară, Fern, ce ți-au cerut să faci pentru asta? Sper că nu era vorba de o chestie porno?

Fern rîse.

– Nu, nu era. Şi nici nu cred că industria de filme porno oferă asemenea sume. Era vorba de promovarea unui nou produs.

– Îți bați joc de mine.

– Cîtuşi de puțin. E o nebunie, nu?

– O nebunie... E de-a dreptul imoral, Fern. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, poate fi atît de tîmpit?

– *Oscar Rees*...

– Cine?

– *Oscar Rees*... aşa se cheamă compania.

– Aşa îl cheamă pe tipul care o conduce, Oscar?

– Nu. De fapt îl cheamă Hugo. Hugo Rees.

Rowena ridică încet sticla de whisky irlandez. Deşurubă capacul şi duse sticla la gură, luînd o înghițitură zdravănă din licoarea arzătoare.

Fern îşi urmări mama, uimită. Reflexul ei fu de a îndepărta sticla.

– Ce faci?

Chipul Rowenei deveni roşu ca sfecla, încercînd în acelaşi timp să smulgă sticla din strînsoarea lui Fern.

– Dă-mi nenorocita... aia... de sticlă, reuşi ea să spună, printre înecături.

– Nu. Nu, pînă nu-mi spui ce nu merge.

– Nu este nimic. Vreau doar să beau.

– Nu bei nimic. Spune-mi ce nu merge.

Chipul lui Fern devenea tot mai înceţoşat. Rowena începu să respire repede. Încercă să se calmeze. Îşi studie atentă fiica, nescăpîndu-i nici o şuviţă de păr de pe capul acesteia, nici o curbă a feţei, felul în care aceasta zîmbea, uşoara înclinare a capului...

– Rowena? Vocea lui Fern era domoală şi blîndă. Te simţi bine? Niciodată nu o mai văzuse pe mama ei atacînd sticla ca acum. Era în mod clar o băutoare de nădejde, dar niciodată nu bea băutura curată, pentru nimic în lume.

Rowena încercă să-şi revină.

– Şocul, spuse aceasta, făcînd efortul de a-şi păstra vocea calmă. Şocul la gîndul că ţi s-a oferit un contract de un milion de lire.

– Crezi c-ar trebui să-l accept?

– Iisuse, nu. Este echivalent cu a face prostituţie. Nici să nu te gîndeşti, Fern, şuieră ea imperios. O să te corupă. Te vei schimba. Sînt bani murdari.

– Eu nu aş merge atît de departe, încît să spun că sînt bani murdari, mamă, dar oarecum imorali sînt, cu siguranţă.

– Exact. Nu vreau să sfîrşeşti ca orice fată boită. Ţi-am dat o educaţie decentă, fetiţa mea, valori de-

cente. Ştiam eu că iadul acela te va corupe!

– Mamă! protestă Fern. Nu am acceptat slujba. Am refuzat-o.

Rowena părea că nici nu ascultă.

– Fiica mea nu va face aşa ceva. Fiica mea nu va aduce ruşinea asupra acestei case. Stai departe de ei, Fern Donleavy, dacă nu vrei să stai departe de mine!

Rowena se ridică, luînd sticla cu ea.

– Noapte bună, zise ea. Aprinse o lumînare, aşteptă să se formeze flacăra şi se îndreptă spre uşă, lăsînd-o pe Fern mută de uimire, singură în bucătărie.

Rowena se legăna încet şi ritmic, într-un vechi balansoar de stejar, în micuța cabană din lemn din spatele casei.

Cel puțin douăzeci de lumînări ardeau de jur împrejurul încăperii, făcînd-o să arate ca o biserică, aproape ca un altar.

Privea fix, undeva, în depărtare, fără să clipească, în timp ce lacrimile i se prelingeau încet de-a lungul obrajilor.

Pe peretele din fața ei stătea deschis un sertar mare, din lemn, iar de capacul acestuia fusese rezemată o pictură.

Din tablou o privea, dincolo de timp, un tînăr ale cărui buze erau uşor ridicate în colțuri, ştiutoare, ca şi cum acesta se pregătea tocmai să-i facă o surpriză, aşa cum fac îndrăgostiții, cu un sărut, sau un cadou, sau un secret, sau pur şi simplu, cu vorbe de dragoste.

– Ah, Hugo, şopti Rowena, eşti răspunzător pentru atîtea.

Stînd acolo, legănîndu-se în transă, Rowena permise amintirilor ei să o sfîşie în bucăţi. În noaptea aceasta, măcar.

Fern se trezi cu mult înaintea răsăritului. În bucătăria în care lipăia în şosetele ei groase, pe duşumeaua rece de piatră, mai persistau încă umbre adînci. Pisica ieşi din cuibul ei şi i se frecă lasciv de picioare, încît trebui să-i facă vînt, ca să nu o calce.

– Bono, încă nu este ora mesei, şopti ea, punînd ceainicul pe sobă. Îşi frecă mîinile reci deasupra plăcii încinse, simţind cu plăcere cum o cuprinde căldura. Spre est, cerul începea să se schimbe încet, albastrul aproape negru, profund, devenind uşor mai deschis, anunţînd răsăritul iminent.

Totul era atît de liniştit şi de tăcut. Spre deosebire de Londra, aici nu se auzea zgomotul traficului sau al navetiştilor care se tîrau prin dreptul casei. Cerul nu avea strălucirea portocalie din oraş.

Totul era pace şi linişte. Fern făcu ceaiul şi se îndreptă cu ceaşca în mînă spre camera mamei ei. Draperiile nu fuseseră trase şi Fern constată repede, în semiobscuritatea camerei, că patul nu fusese atins. Duse ceaiul înapoi, îl puse pe masă, aprinse lampa cu gaz de deasupra şi privi cum aureola incandescentă scălda bucătăria cu lumina ei blîndă.

Cîteva minute mai tîrziu, în timp ce-şi bea ceaiul fierbinte, aşezată lîngă sobă, cîrligul uşii din spate se ridică şi Rowena îşi făcu apariţia, cu o înfăţişare cadaverică.

– Ah, spuse ea surprinsă, credeam că mai eşti încă în pat.

– Nu am putut dormi, zise Fern. Uite, ţi-am făcut

ceaiul. Ți l-am dus în cameră, dar bineînțeles că nu erai acolo.

– Nu, am... am lucrat.

După cum arăta și după pungile de sub ochi, pentru Fern era evident ce făcuse Rowena toată noaptea și că în mod cert nu lucrase.

Fern se ridică și traversă încăperea. Își petrecu brațele în jurul trupului delicat al mamei sale, înfiorîndu-se cînd frigul trecu din trupul Rowenei în trupul ei.

– Ești înghețată. Vino aici și încălzește-te. Fern o conduse spre sobă. Luă apoi o pătură de pe pat și o așeză cu grijă peste umerii Rowenei.

Rowena zîmbi recunoscătoare.

– Mulțumesc. Ești foarte înțelegătoare, plină de solicitudine.

– Nu, nu sînt. Nu înțeleg nimic, dar aș vrea să înțeleg, Rowena. Îmi fac griji pentru tine. Vreau să știu de ce te-ai purtat așa, azi-noapte.

Rowena continua să-și soarbă ceaiul în tăcere. Fern o așteptă să înceapă să vorbească.

– Rowena, spuse ea într-un tîrziu, ce s-a întîmplat?

– Nimic.

– Ascultă, ți-am spus și aseară, nici măcar nu am de gînd să mă gîndesc la propunerea făcută.

Rowena parcă nici nu asculta, continuînd să privească fix într-un punct din spatele picioarelor lui Fern.

În sfîrșit, își ridică ochii spre Fern. Gura ei era o linie subțire trădînd disprețul.

– E bine. Mă bucur, pentru că treaba asta pute.

– Părerea mea este că exagerezi, Rowena. Nu este chiar atît de rău. Fern se simțea rău și era obosită. Își dorea să nu fi pus niciodată piciorul în birourile

Oscar Rees. Ce ciudată era uneori viața. Avea senzația că-şi pierduse orice urmă de simț al orientării. Oftă şi-şi puse ceaşca pe masa de bucătărie.

Avînd în vedere dispoziția Rowenei, era clar că nu ajungea nicăieri, certîndu-se. Femeia se comporta irațional.

– Atunci, dacă o să fiu nevoită să-mi schimb părerea, o să țin minte să nu te anunț.

Rowena se prăbuşi parcă mai adînc în scaun. Ridică din umeri, indiferentă.

– Tu decizi, Fern. E vorba de conştiința ta, adăugă ea tăios.

Ochii lui Fern se umplură de lacrimi. Rowena mersese prea departe. Conştiința ei nu era în regulă; mai curînd, conştiința Rowenei îi dădea acum de gîndit. Era vorba de ceva mult mai serios, Fern era sigură de asta. Poate că mama ei era geloasă.

Toți acei ani în care luptase Rowena să-i asigure lui Fern un cămin şi o educație ca lumea, iar acum, iată că lui Fern i se oferea o afacere de un milion de lire, la vîrsta de douăzeci şi trei de ani.

Dacă ar putea şi Rowena, măcar o dată în viață, să se comporte ca o mamă normală.

– De ce trebuie să mă faci să mă simt atît de al naibii de vinovată, Rowena? Din cauza banilor, nu-aşa? Asta nu poți tu să suporți. Gîndul că aş putea avea succes fără să mă spetesc, aşa cum ai făcut-o tu, toată viața. Ei bine, am obosit să mă simt vinovată din cauza ta. Ascultă, ştiu că ți-a fost greu să mă creşti de una singură, dar nu eu ți-am cerut să mă naşti. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ştiu cine sînt. Jumătate din mine lipseşte. E un mister. Iar tu nu o să-mi spui, nu-i aşa?

Fern ridică glasul, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

– Te-ai întrebat vreodată ce a însemnat pentru mine să mă uit la fiecare bărbat care ne trecea pragul şi să mă întreb dacă el era acela? Dacă o să-mi spui într-o bună zi: „A, apropo, Fern, omul acela care tocmai a plecat este tatăl tău“? Mi-ai dat o conştiinţă, Rowena. De ce naiba crezi că m-am resemnat cu secretele tale? Pentru că am o conştiinţă, continuă ea, uitîndu-se la chipul neliniştit al mamei sale şi pentru că mă simt atît de blestemat de vinovată.

– Secrete? Noi nu avem secrete, Fern.

– Nu, nu avem secrete mici, Rowena. Doar secrete majore, cele cu adevărat importante în viaţă. Ah, la naiba, fă cum vrei tu. În mod evident, nu ai încredere în mine.

Fern ieşi ca o furtună din bucătărie, urcă în camera ei şi, luptîndu-se cu lacrimile, îşi aruncă lucrurile în sac. Reapăru, cîteva minute mai tîrziu.

– Ascultă şi eu am nevoie de timp să-mi adun gîndurile. Îmi pare rău dacă te-am supărat, izbucni ea, tare.

Rowena părea adusă de spate şi îndepărtată.

– Mă întorc înapoi la Londra. O să ţinem legătura...

Rowena se întoarse şi Fern surprinse scînteierea lacrimilor din ochii acesteia.

Se apropie repede şi-şi sărută mama şi, fără să privească înapoi, ieşi din casă.

Furia nu i se domolise. De ce, de ce, de ce era mama ei atît de dificilă uneori?

Nu-şi dădea seama cît îi era ei de greu să fie ţinută departe, în felul acesta?

Poate că se purtase ca un copil, dar la fel se purtase şi Rowena. Doamne, parcă se întorcea înapoi în timp.

În puţinele ocazii în care Fern încercase să abordeze subiectul trecutului Rowenei – trecutul lui Fern, totodată – fusese tratată cu acelaşi zid de cărămidă. Nu ştia de unde venea, nu ştia cine erau bunicii ei sau dacă mai trăiau încă.

Întreaga ei istorie dispăruse şi numai Rowena ştia exact unde anume se afla aceasta, doar că era prea încăpăţînată şi egoistă ca să-i spună.

Într-o bună zi, Rowena va trebui să privească în faţă ceea ce ascundea ea cu atîta disperare. În timp ce se lansa pe cărare în jos, ştiind că avea un drum lung în faţă, Fern săpă adînc în ea şi îşi dădu seama că poate era şi ea la fel de înspăimîntată să afle adevărul, pe cît era Rowena să i-l spună.

9

Bentley-ul argintiu trase încet lîngă bordură, pe Holland Park Avenue. Thomas sări repede de la volan şi ocoli maşina, să-i deschidă Oliviei portiera.

Aceasta îşi întinse picioarele lungi, delicate, şi coborî din maşină. Îşi netezi fusta bej, lucioasă, *Chanel*, îl salută din cap pe Thomas şi apoi rămase o clipă în faţa uşilor negre, înalte, de la intrarea în Fundaţia *Rees*.

Plăcuţa de alamă din stînga uşilor strălucea puternic în lumina soarelui, ridicîndu-i Oliviei moralul. Aştepta întotdeauna cu plăcere prînzurile la această fundaţie. Acesta era domeniul ei. Preluase rolul tatălui ei, ca şef simbolic al acestei clinici, acum de renume internaţional.

Curatorii organizau bilunar un prînz de afaceri unde se discutau probleme legate de conducerea instituţiei şi de fonduri. Olivia era directorul fondurilor.

Împinse uşa grea, pătrunzînd în liniştea venerabilă a locului. Parcă intrai într-un discret club pentru domni, cu lambriurile acelea din mahon întunecat, cu imensul candelabru de deasupra şi cu pardoseala din dale negre şi albe. Plutea peste tot un miros de ceară de lustruit şi lavandă, care nu reuşea totuşi să ascundă persistentul miros de antiseptice.

Olivia îşi întrezări silueta în oglinda uriaşă, înrămată în bronz, care acoperea peretele din dreapta intrării. Nici un fir de păr nu se deranjase din tunsoarea franţuzească, ce-i venea exact sub linia maxilarului. Părul ei era la fel de mătăsos şi de strălucitor ca şi ceara topită. Pielea ei era albă, luminoasă, în umbrele holului întunecat, iar ochii ei o priveau din oglindă, scînteind ca doi cărbuni aprinşi. Zîmbi uşor, mulţumită, spre imaginea din oglindă, înainte de a o lua mai departe pe coridorul sinuos, spre sufragerie.

Văzînd-o intrînd, toată lumea se ridică în picioare.

– Olivia... Vocile se amestecară în şuvoiul saluturilor.

– Domnilor, zîmbi ea spre cei patru.

Profesorul Alan Cox se apropie de ea şi o sărută pe amîndoi obrajii.

– Olivia, draga mea, spuse el, vino să bei ceva – mai e destul timp pînă la masă. Oliviei i se întinse paharul ei cu gin şi apă tonică.

– Ce părere ai despre aripa cea nouă, Olivia? o întrebă Lewis Bloomfield, vorbind repede, fericit. Cele zece paturi noi vor fi ocupate săptămîna viitoare, pe vremea asta. Nu este minunat? spuse el entuziasmat.

– Este minunat, Lewis, dar a depăşit cu mult bugetul, interveni Michael Ginn. Olivia resimţea întotdeauna o uşoară repulsie pentru acest om. Pocnea de

grăsime, părînd gata să țîşnească, în orice clipă, din pielea roşie. Avea un nas mare, plasat în mijlocul feței ca un cartof prost format şi, cînd vorbea, buzele îi străluceau de salivă.

– Vorbeşti ca un adevărat contabil, îl mustră blînd directorul clinicii, Lewis Bloomfield. Construcțiile depăşesc întotdeauna bugetul. Nici unul dintre noi nu s-a gîndit serios că se va încadra în limitele acestuia, nu?

– E într-adevăr o problemă? Olivia se uită la contabil pe deasupra paharului, încercînd să-şi ascundă dezgustul în felia de lămîie.

Michael Ginn începu să vorbească arogant, gîndindu-se că era ascultat de toată lumea. I se adresă mai mult decît uşor condescendent Oliviei, singura femeie prezentă.

– N-ar fi mai bine să mîncăm şi să discutăm problema la cafea?

Olivia ridică din umeri.

– Presupun că situația nu se va schimba pînă atunci şi mărturisesc că-mi este într-adevăr foame.

Se aşezară în jurul mesei mari, rotunde, care preîntîmpina orice nevoie de a-ți face loc cu coatele. Edward Hunter, tînărul şi afabilul administrator, se aşeză la dreapta Oliviei, iar Alan Cox la stînga ei.

Edward se afla la fundație doar de cîteva luni, dar reuşise să facă să meargă totul ca uns, preluînd din mers lucrările de construcție, un proiect care necesitase vreo optsprezece luni.

O adevărată piatră de încercare pentru noul administrator – de fapt lucrarea i se păruse atît de dificilă fostului administrator, încît îl determinase să se retragă. La douăzeci şi opt de ani, Edward era plin de avînt tineresc şi energie şi total dedicat sarcinilor asu-

mate de clinică. Era necesar puțin sînge tînăr printre ei. La patruzeci de ani, Olivia era a doua după el, ca tinerețe; ceilalți erau cu mult mai în vîrstă.

Olivia se obişnuise de mult cu stilul lor condescendent. Dacă nu ar fi fost tatăl şi socrul ei, niciodată nu ar fi ocupat ea acest loc.

– Avem nevoie de o urgentă infuzie de un milion, spuse Ginn, brusc. Aripa cea nouă a depăşit bugetul cu sută la sută şi efectiv nu vom putea continua fără un imediat aport financiar. Sincer să fiu, eu unul nu aş deschide deloc aripa cea nouă.

Olivia simți cum i se scurge sîngele din obraji.

– Dar este ridicol. Pentru Dumnezeu, ne intră dividende uriaşe din acțiuni, ca să nu mai vorbim de toate fondurile pe care le-am strîns din acțiuni de caritate. De ce ne aflăm atunci într-o situație atît de disperată?

– Pentru că avem mai multe paturi decît oricînd; pentru că dobînzile sînt atît de mari şi onorariile specialiştilor cresc tot timpul. Costă o avere să menții în funcțiune o clădire ca asta – ați uitat reparațiile acoperişului, care ne-au luat pe toți prin surprindere? În plus, toate acele activități de cercetare pe care le sponsorizăm cu atîta generozitate. Sîntem faliți, spuse Ginn, ridicîndu-şi mîinile în semn de disperare.

Olivia încercă să-şi păstreze sîngele rece pentru care era atît de faimoasă. Sorbi delicat din cafea, în timp ce stomacul îi palpita periculos. De ce nu ştiuse nimic despre toate astea, înainte? Fusese o idioată să nu se preocupe de nimic. Treaba ei era aceea de a obține bani; să bată toba acolo unde trebuia; să fie văzută cît mai mult, în lume. Nu ea trebuia să țină contabilitatea aceea nenorocită. Necazul era că, odată cu fundația, s-ar fi prăbuşit şi gloria ei.

– Şi ai cumva o soluție? întrebă ea, rece.

– Desigur. Să obținem ceva bani şi asta cît mai repede. Este domeniul tău, da?

– Atunci ar fi bine să mă apuc cît mai repede de treabă, nu? spuse Olivia, începînd deja să se ridice de pe scaun.

În timp ce Thomas o conducea pe Olivia cu maşina înapoi de la fundație, mintea ei lucra în viteză. Se făcuse atîta publicitate în jurul fondurilor pentru noua aripă şi al succesului lui Hugo Rees în obținerea acestora, încît dacă se va afla că noile saloane nici măcar nu se vor deschide, ea va sfîrşi prin a fi țapul ispăşitor pentru că ea era omul de paie al bestematei acțiuni de obținere de fonduri. Trebuia să găsească rapid o soluție. Îşi muşcă buza cu putere, amintindu-şi de discuția cu Alexander. Acesta spusese că acțiunile ei valorează vreo zece milioane. Înseamnă atunci că numai prin vinderea acțiunilor fundației s-ar putea obține în jur de cincisprezece milioane.

Hugo trebuie să facă neapărat ceva. El trebuie să creadă că Olivia este împotriva vînzării, dar că părerea ei a fost anulată de intenția de a vinde a celorlalți acționari şi că ea face asta numai şi numai spre binele lui Hugo... Nu, nu o să țină. Hugo nu era atît de prost.

Privea pe fereastră fără nici o speranță, simțind cum nodul din stomac i se strînge tot mai mult. Poate că dacă ar avea o discuție liniştită cu Alexander, ar ajunge împreună la o soluție. Fireşte, ea nu ar renunța la nimic.

Din punctul de vedere mai curînd cinic al lui Hugo, Alexander Easton era doar o altă mică şi crudă farsă a vieții, fiind aruncat pe acest pămînt, asemenea atîtor

altor membri ai familiei Easton, numai şi numai ca să-i facă lui traiul mai greu. Hugo se întreba adesea cu ce greşise el ca să merite nişte rude atît de nocive. Astăzi, de exemplu. Nemulţumit că-şi petrecuse dimineaţa doar ca să scape de *Cooper Jefferson,* Hugo evadase pentru o oră de linişte la prînzul lui obişnuit, la *Connaught,* numai ca să fie vînat aici de nenorocitul de Alexander.

După ce studie meniul, îşi ridică privirea ca să-şi vadă nepotul proţăpit în faţa lui.

– Te superi dacă îţi ţin companie, bătrîne? îl întrebă acesta şi se aşeză la masă înainte ca Hugo să apuce să spună ceva.

– Da, de fapt, mă supăr, spuse Hugo direct.

– Asta îmi place mie la tine, Hugo. Eşti întotdeauna atît de cinstit.

– Aş vrea să pot spune asta şi despre tine.

Alexander luă meniul şi-l studie într-o fugă.

– Să nu-mi spui că ai de gînd să rămîi.

– Toţi trebuie să mîncăm, Hugo.

– Da, dar nu neapărat împreună, Alexander.

– Mă bucur că te-am găsit, continuă Alexander, fără să se sinchisească de ostilitatea lui Hugo. Am vrut să văd cum te-ai descurcat în dimineaţa asta.

Hugo ridică din sprînceană, sumbru.

– În problema *Cooper,* adăugă Alexander.

– Mă surprinde că nu i-ai întrebat direct pe ei.

– De fapt, am încercat să-l contactez pe Leo, dar plecase direct la o altă întîlnire. M-am gîndit atunci să încerc la tine. În fond, Hugo, în calitate de acţionar, am şi eu dreptul să ştiu.

Sosi chelnerul şi Hugo îi lansă răstit comanda.

– Comand şi eu acelaşi lucru, spuse repede Ale-

xander. Ah, şi o sticlă de *Puligny-Montrachet 89.*

– Deci spune-mi, au reuşit să te aducă la realitate, cît de cît?

Hugo se pomeni strîngînd şervetul scrobit, din in, pe care şi-l întinsese peste genunchi. Cît şi-ar fi dorit ca în locul acestuia să fie gîtul costeliv al lui Alexander.

– Nu.

– Ai refuzat. Din nou.

– Corect.

– Este o ofertă fantastică.

Hugo oftă.

– Alexander, avem o companie extrem de profitabilă. Nu avem nevoie să ne vindem unui conglomerat fără suflet doar ca să facem rost rapid de bani, aşa cum sînt convins că vezi tu lucrurile. Pur şi simplu nu avem nevoie să vindem. Produsele poartă propria noastră personalitate; ele se bucură de un mare prestigiu. Crezi cu toată seriozitatea că are o logică economică să reducem factorul exclusivităţii asupra produselor? Noi nu vrem să devenim o hală de supermarket.

– Atunci dă-mi voie să cred că ai ochelari de cal. E adevărat că multe din produsele *Cooper* sînt destinate supermarketurilor, la preţuri scăzute, dar tocmai din acest motiv vor ei să pună mîna pe *Oscar Rees*. Vor să înscrie cu litere de o şchioapă această exclusivitate, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, femeia obişnuită, de pe stradă, nu o să ştie niciodată că produsele au fost preluate de...

– Nimeni nu se gîndeşte la femeia obişnuită.

– Încearcă să spui asta celor care se ocupă de studiile asupra pieţei, Hugo. Trăieşti într-o lume de vis. Trebuie să evoluezi odată cu vremurile

– Şi presupun, spuse Hugo începînd să rupă bucăţi din fileul de calcan, că sub *Cooper* ţi se va da poate ocazia să-ţi dezvolţi propriile produse, avînd în vedere că pînă acum ţi-am respins ideile.

– Leo Eden mă apreciază ca fiind un chimist extrem de talentat.

– Apreciază şi direcţia pe care talentele tale au ales să o urmeze?

– El ştie că drumul succesului în cosmetică înseamnă dezvoltarea produselor sănătoase şi încurajarea nasului care depistează tendinţele, pentru a reuşi să fii mereu cu un pas înainte. Reîmprospătarea celulelor şi întinerirea, acesta este viitorul – izvorul tinereţii, Hugo, şi tot restul, adăugă el glumeţ.

– Înseamnă că nu i-ai spus, nu? Pentru că, dacă ar şti, toată povestea i s-ar părea şi lui la fel de dezgustătoare ca şi mie.

Alexander dădu din umeri, indiferent.

– Dacă ţi-ai schimba părerea şi ne-ai da puţin mai multă mînă liberă – un cuvînt în tot ce se petrece – atunci Lucienne şi cu mine poate că am putea fi convinşi să te susţinem în această ofertă. Altfel... Alexander îşi goli paharul şi savură vinul fin, înainte de a continua... sîntem datori faţă de noi înşine să ne urmăm destinele.

Hugo rîse, dar rîsul lui era gol, amar.

– Fă cum vrei tu, Alexander. Acţiunile tale şi ale lui Lucienne, la un loc, nu mă pot băga la strîmtoare, n-am dreptate?

– Ceilalţi nu ar putea fi atraşi de ofertă crezi tu, nu-i aşa?

– În ce-l priveşte pe Julian nu ştiu, dar banca va rămîne alături de mine, fundaţia nu o să vrea să rişte

şi presupun că,Olivia va rămîne loială soțului ei.

– Nu sînt sigur că ai dreptate aici, Hugo. Eu cred că şi ceilalți acționari ar putea fi convinşi, într-un fel sau altul, desigur. Poate că de data asta capul tău o să fie prea adînc îngropat în nisip, să mai poți săpa, ca să ieşi.

În clipa aceea, din buzunarul lui Alexander se auzi un țîrîit alarmant. Hugo pufăi dezgustat cînd tînărul scoase din haină telefonul minuscul.

– Scuză-mă, Hugo, bombăni acesta.

Vocea care se auzi din telefon, chiar aşa de înfundată cum era, îl surprinse pe Hugo. Îşi auzi cît se poate de clar soția prezentîndu- se.

Alexander rînji încet, genul de rînjet pe care l-ar putea arbora un şarpe ca să asigure şoarecele că este pe cale să-l înghită şi-şi împinse scaunul în spate, privindu-l obraznic pe Hugo.

Hugo puse jos ceaşca de cafea şi se ridică. Trînti şervetul direct în zaharniță şi ieşi ca o furtună din restaurant, fără să privească în urmă.

Hugo nu avea o zi bună. De fapt, nu avea un an bun... sau o viață cît de cît bună, mai precis. Nu era suficient că tatăl lui transferase fundației, prin testament, acțiuni cu putere de vot, care acum se puteau întoarce împotriva lui; nu era suficient că stocul de douăsprezece la sută al băncii putea vira spre cealaltă parte cînd licitația devenea serioasă şi astfel el putea pierde compania; nu era suficient că era însurat cu o lesbiană înrăită care şi ea intenționa să vîndă împotriva lui. Ah, nu, nimic din toate acestea nu era suficient. Tocmai acum blestematul ăla de cumnat al lui intrase din nou în bucluc.

Hugo urcă în goană treptele largi, din piatră, spre uşa de la intrare cu numărul 23 de pe Queen Anne's Walk. Întoarse cheia în broască şi deschise o jumătate din uşa largă, dublă, apoi îşi scoase repede haina şi-şi puse servieta pe masă.

– Hugo! strigă ascuțit Olivia, de cine ştie unde se afla. Auzi zgomotul ascuțit al tocurilor ei pe scările de lemn. Hugo, continuă ea, venind în întîmpinarea lui, extrem de tulburată, slavă Domnului că ai venit. David e în bibliotecă, te aşteaptă. Am amînat cina pînă la ora opt. Vine familia, să discute totul. Ce porcărie... bombăni ea, întorcîndu-se brusc, parcă amintindu-şi dintr-o dată: Ah, cum se simțea Julian?

Se uită pentru prima oară la Hugo. Era palid, avea pungi la ochi şi părea mai bătrîn decît cei patruzeci şi doi de ani ai săi.

– Părea foarte în regulă, de fapt. Nici nu cred că îşi dă seama în ce necazuri ne-a băgat.

– Ah, făcu Olivia, avînd măcar decența să pară jenată.

– A trebuit să lupt ca să-mi fac drum prin campingul presei de scandal, din fața spitalului. Ştiam că într-o bună zi o să se întîmple aşa ceva, Olivia. Ar fi trebuit să-ți ții scumpul tău frățior sub control.

Ochii Oliviei se îngustară. Se întoarse brusc şi traversă holul, retrăgîndu-se în zgomotul tocurilor înalte.

Nu se întîmpla des ca Olivia să rămînă mută – de obicei ea avea ultimul cuvînt – numai că de data aceasta constata că-i va fi foarte greu să facă față acestui ultim eveniment, dacă Hugo va fi afectat. Deschise uşile de la bibliotecă şi reuşi să-i zîmbească palid prietenului său, care întîmplător era şi avocatul lui.

– David!

Bărbatul se ridică de pe fotoliul cu brațe înalte, punînd jos paharul umplut pe jumătate cu whisky.

– Ah, Hugo. Dumnezeule. Cei doi îşi dădură mîna, ferm.

– Mulțumesc că ai venit, zise Hugo, aproape mormăit.

– Am venit de îndată ce am aflat. Ce mai ştii de Julian? E bine?

– Da, dacă pot spune asta. O vreme trebuie să o lase mai moale şi vor să-l țină cîteva zile sub observație, dar, dincolo de asta, pare să trateze toată povestea ca pe o farsă reuşită.

– Da, ăsta este Julian. Ceea ce însă nu face prea bine firmei, nu?

– Dumnezeule, David, nu aş fi surprins dacă ar sfîrşi prin a întoarce totul în avantajul lui, prezentîndu-se ca un fel de Casanova.

– Greu. Nu după ce a avut un atac de inimă, în plină acțiune. Eu aş zice că sexul opus ar putea găsi ideea asta puțin cam deplasată. Închipuie-ți o întîlnire discretă, într-o după-amiază şi, brusc, partenerul tău începe să moară deasupra ta.

– Asta se întîmplă mereu, se pare, spuse Hugo brusc. Doar că la el nu a fost un atac de cord. Se pare că suferă de, să-i zicem, stres în acțiune.

– Stres în acțiune? David aproape că se îneacă. Îşi semnează numele prea des, vrei să spui? Pune prea mult suflet în timpul partidei?

– Exact.

– Putea să fie şi mai rău, spuse David, luminîndu-se. Putea să pice mort.

– Asta ar fi fost mai rău? întrebă Hugo, aproape numai pentru el.

Julian îl chinuia de prea mulţi ani, ca să trezească în el sentimente caritabile. Singurul lucru bun în legătură cu el era că, mai ales datorită pasiunii lui pentru femei, generase o publicitate acerbă pentru *Oscar Rees.* Era visul oricărui ziarist de cancanuri şi coşmarul oricărui publicist. Nimeni nu ştia ce urmează să mai facă. Sau uneori, cui.

– Şi femeia?

– De la ea ni se trage totul. Ştii cine este?

– Caro Littleton? Da. Soţia lui Stephen, membru onorabil în consiliul pentru *Chalfont Rising,* ministrul mediului. O poveste picantă, Hugo. Cred că va circula cîteva zile bune.

– Ani, poate, spuse Hugo întunecat. Proasta a urcat cu el în ambulanţă. L-ar fi putut lăsa pe directorul hotelului să se ocupe de toată povestea. Tipii sînt cît se poate de obişnuiţi cu chestii dintr-astea. Ea însă s-a purtat ca un înger păzitor şi a rămas alături de el, a dat o declaraţie la spital şi tot tacîmul.

– Nu se ştie niciodată. Poate că, pînă la sfîrşitul zilei, totul o să se întoarcă în favoarea firmei. Femeilor le plac coţcari ca Julian. Este sexy şi romantic. Un pungaş – nu acesta este cuvîntul care se poartă zilele astea?

– Parcă ai fi ziarist, David. Poate că ar trebui să tatuăm *Oscar Rees,* pe penisul lui. Ne-am face astfel mai multă publicitate decît într-un an de reclamă, la *Vogue.* Oricum, îţi mulţumesc din nou că ai venit.

– Este cel mai mic lucru pe care-l pot face. Ridicară paharele şi închinară.

David şi Hugo se întîlniseră la *Cambridge,* la începutul anilor '70, unde studiau amîndoi dreptul. David avea acum unul din cele mai căutate birouri de avoca-

tură din Londra şi unul din importanţii lui clienţi era *Oscar Rees*. De-a lungul anilor, prietenia lor se maturizase şi se adîncise şi David ştia că Hugo se bizuia mult pe sfaturile lui clare, nepărtinitoare. Din cauza poziţiei înalte a lui Hugo şi a puterii banilor, puţini erau oamenii din jurul lui, care să fie atît de cinstiţi cu el.

– Voiam să vorbesc cu tine despre *Cooper Jefferson,* spuse David.

– Se pare că toată lumea vrea să vorbească despre *Cooper Jefferson* cu mine, îi răspunse Hugo posac.

– Am verificat testamentul tatălui tău. Pare absolut etanş.

– Ştiu. M-am uitat şi eu peste el. Părerea mea este că totul atîrnă de nenorocita aia de fundaţie. Dacă nebunul ăla bătrîn nu ar fi transferat acţiuni cu putere de vot blestematului ăluia de loc, atunci probabil că n-aş mai fi avut probleme – sau dacă aş fi avut copii. Atunci acţiunile nu s-ar mai fi dus niciodată acolo. Hugo nu mai spuse că, de fapt, în multe privinţe era chiar uşurat că nu riscase să aibă nişte progenituri ale necredincioasei lui soţii.

Ca un făcut, uşile bibliotecii se deschiseră brusc şi în încăpere îşi făcu apariţia Olivia, arătînd mieroasă şi fragilă. Părul ei lucios, negru, scurt şi drept, era impecabil. Părerea lui Hugo era că tunsoarea aceasta îi înăsprea figura, făcînd-o să pară inabordabilă şi sterilă.

Purta o rochie din lînă, superb croită, care se termina chiar deasupra rotulelor, scoţîndu-i în evidenţă picioarele delicate, dar priveliştea nu avu nici un efect asupra lui Hugo.

– Ceilalţi au sosit, Hugo. I-am instalat deja în su-

fragerie, aşa încît dacă tu şi cu David vreţi să veniţi şi voi după ce terminaţi...

Hugo remarcă schimbarea din tonul ei. Vocea ei era mai blîndă ca de obicei. În mod obişnuit, ar fi împroşcat cuvintele, acum însă părea mai curînd sfioasă – ca un copil care aşteaptă să fie pedepsit. Poate că era conştiinţa ei. Aproape să-ţi stîrnească mila, se gîndi Hugo. Aproape.

Hugo şi David terminară whisky-ul din pahare şi o luară pe urmele Oliviei. Hugo nu crezuse necesar să-i cheme pe gemeni, dar, cine ştie din ce motiv, Olivia o făcuse. Uitîndu-se la ei, avu impresia că păreau uşor amuzaţi, cu toate că tatăl lor se afla la spital.

– Lucienne... Alexander... mîrîi Hugo salutul mecanic.

– Unchiule Hugo, se amestecară vocile lor, unsuroase. Ce mai faci? se rostogoliră cuvintele din gurile lor.

– Splendid! izbucni el. Nici că se putea mai bine.

Apoi, gîndindu-se la sentimentele pe care aceştia le-ar fi putut avea pentru Julian şi pentru savuroasele lui aventuri amoroase, se mai îmblînzi puţin.

– Sînt sigur că vă bucuraţi să aflaţi că tatăl vostru se simte bine. Nu a avut un atac de cord. Mai curînd suferă de un, ăăă... stres. Cel puţin aşa mi-au spus doctorii.

Lucienne oftă.

– Slavă Domnului, izbucni ea. Doamne, ce îngrijorată am fost! Amîndoi am fost, nu-i aşa, Alexander?

Alexander dădu din cap.

– Foarte îngrijoraţi. Nu ştiam ce să credem. Ce s-a întîmplat, unchiule Hugo?

Nu ştia de ce, dar de cîte ori îl auzea pe Alexander

vorbindu-i astfel şi mai ales cînd îi spunea „unchiule Hugo", i se făcea părul măciucă şi simţea cum se încordează tot. Poate că de vină era numai vocea lui Alexander, care părea uşor efeminată. Nu avea încredere în nici unul din ei, nici cît negru sub unghie. Era destul că trebuia să-i tolereze la serviciu, nu mai avea nevoie de ei şi acasă.

Hugo era conştient că în seara aceasta se purta nemilos şi posac, dar avînd în vedere toate problemele pe care i le crease familia soţiei sale, simţea că are motive al naibii de întemeiate să fie aşa. Fiecare se aşeză la locul rezervat: Olivia lîngă uşă, David la dreapta ei, iar gemenii la stînga, în timp ce Hugo se aşeză în capătul opus al mesei.

Peretele din spatele gemenilor era acoperit de o oglindă în ramă aurită, reflectînd zecile de luminiţe ce se revărsau din candelabru, iar în mijlocul mesei se aflau trei sfeşnice în care ardeau douăsprezece lumînări, aruncînd puncte sclipitoare peste cristaluri şi argintărie.

Vesela *Rees Minton,* concepută special pentru bunicul lui Hugo, era aşezată cu grijă, în dreptul fiecărui loc. Thomas desfăcu fără un cuvînt şervetul lui Hugo şi-l aşeză în poala acestuia, înainte de a-i turna consomeul în farfuria de supă. Thomas şi Nancy reprezentau tot personalul pe care-l păstraseră ei în ultima vreme, exceptîndu-i pe cei angajaţi cu ziua. Nancy gătea şi întreţinea casa, în timp ce soţul ei, Thomas, întrunea rolurile de valet, şofer, băiat la toate şi grădinar.

– Îmi pare atît de bine că ai putut veni, David. Te-am scos din casă aşa, în ultima clipă...

– Nici nu te mai gîndi la asta, Olivia. Pentru mine

este întotdeauna o plăcere să am un pretext să te văd. Îmi pare doar rău că am venit în asemenea împrejurări.

– Doamne, David, vorbeşti parcă ar fi avut loc un deces în familie, spuse Alexander uşor arogant, se gîndi Hugo. Nu s-a întîmplat nici o nenorocire, continuă acesta. Tata a avut doar cine ştie ce acces stupid, în timp ce călărea o bucăţică bună. Doar nu s-a întîmplat nimic grav, nu?

Hugo puse cu zgomot lingura în farfurie. Olivia lăsa impresia că nici măcar nu observase sporovăiala insolentă a nepotului ei.

– Părerea mea este că s-a făcut degeaba atîta tevatură. Sper că şi tata o să spună la fel. Probabil că o să trebuiască să renunţe la toate astea, continuă el, rîzînd.

– Alexander! Ajunge, mulţumesc. Tatăl tău nu călărea o bucăţică bună, o călărea pe soţia unui ministru. Mai mult, pe soţia ministrului mediului. Cei de la minister pot face viaţa grea pentru *Oscar Rees,* dacă vor. Mă îndoiesc că tipul o să ne mai trateze cu simpatie, după publicitatea în jurul soţiei sale, nu crezi?

– Depinde de ce simte pentru ea, presupun. Unii bărbaţi s-ar putea simţi eliberaţi. Asta le-ar da mînă liberă, nu crezi, Hugo?

Hugo rămase o clipă cu privirea aţintită asupra mesei, ştiind sigur la ce se referea Alexander, rahatul ăsta enervant. Din fericire pentru el şi pentru Olivia, amîndoi erau la curent cu activităţile extraconjugale ale celuilalt.

– Să sperăm că ai dreptate, Alexander. Poate că nu o să se întîmple nimic. Caro o să se ducă acasă şi el o să-şi întrebe nevasta ce a făcut astăzi, iar ea o

să-i spună: „Iubitule, o să poţi citi totul în presa de scandal, de mîine." Iar el o să se întoarcă înapoi la ziarul lui şi o să spună: „Ah, bine, draga mea, abia aştept."

– E o idee.

– Dar nu una foarte inteligentă.

– Bietul tata, întotdeauna intră în asemenea buclucuri, ciripi Lucienne. Într-un fel, unchiule Hugo, *Oscar Rees* are noroc să aibă pe cineva ca tata. Este cumplit de strălucitor şi groaznic de imoral. Dacă departamentul nostru de publicitate ar putea face atîta reclamă într-o lună cîtă ne face el în cinci minute! Sper că o să ajungi şi tu ca el, într-o bună zi, Alexander.

Hugo scutură din cap, îngrozit. Oare înnebunise toată lumea? Sau numai Julian şi familia lui? Probabil că aceştia din urmă, îşi spuse el.

– Există publicitate bună şi publicitate proastă, Lucienne. Tatăl tău pare să fie expert mai ales în cea proastă.

– Unchiule Hugo, nu ai în totalitate dreptate. Nici o publicitate nu este mai bună, uneori, decît publicitatea proastă. Pariez că vînzările noastre vor creşte, după povestea asta.

Ceva îi spunea lui Hugo că Lucienne putea avea dreptate.

10

Charles Allen nu mai simţise niciodată ce simţea acum. Stătea întins, privind visător în tavan, micile crăpături care apăreau şi dispăreau.

Îşi mişcă încet şoldurile şi penisul lui alunecă mai adînc în gîtul lui Lucienne. Aceasta se înecă uşor, se retrase, apoi începu să-i lingă sălbatic vîrful, trimiţîndu-i în şoc valuri de plăcere, prin vintre, pînă în toate terminaţiile nervoase.

Ar fi putut termina în orice clipă, dacă ea ar fi continuat aşa. Lucienne îşi strînse buzele în jurul tijei lui şi le prelinse în jos, înghiţindu-l în gura moale, caldă. Îi simţea dinţii ascuţiţi ca fierăstrăul, ameninţînd şi excitînd, totodată.

Era la discreţia ei. Începu să-l sugă cu putere, făcînd mici zgomote ca şi cum s-ar fi sufocat. Mîinile ei se tîrîră în sus pe stomacul lui, spre piept şi-i căutară sfîrcurile, plimbîndu-şi degetele uşor, peste ele.

El gemu şi-şi împinse mai mult penisul în gura ei, val după val de extaz revărsîndu-se în gîtul lui Lucienne.

Aceasta continuă să sugă, înghițindu-l, savurîndu-i şi ultima picătură. Apoi, cînd spasmele lui încetară, îşi înălță capul şi îi zîmbi triumfătoare.

– Uluitoare... oftă el. Eşti pur şi simplu uluitoare. Vino aici.

O trase în sus spre el şi-şi petrecu brațele în jurul ei, apoi o sărută tare şi prelung. Limba ei avea gust sărat şi uşor amărui.

– Îmi pare bine că ți-a plăcut, spuse ea, buzele înălțîndu-i-se la colțuri, cu satisfacție felină. Se ghemui în curba brațului său şi-i mîngîie părul de pe piept, trecîndu-şi degetele prin el, în cercuri jucăuşe.

– Ce mică e lumea, nu-i aşa? spuse Charles, oftînd. Auzi, să lucrezi la *Oscar Rees*. Habar n-am avut.

Lucienne se întinse înapoi pe pernă, zîmbind încă. Charles Allen o sunase chiar a doua zi după întîlnirea din *Trader Vics*. O vreme îl refuzase, pentru ca în final să accepte să-l întîlnească. Au avut mai întîi un prînz preliminar, foarte sexy, după care Charles o adusese la el în apartament, pentru o cafea.

Charles începuse să-i smulgă hainele de pe ea, din clipa în care intrară pe uşă. Un şir de haine aruncate pe jos ducea din bucătărie, prin living, pînă în dormitor. Cămăşuța ei *La Perla* zăcea sfîşiată pe marginea patului. Se întrebă dacă să nu i-o impute.

Charles o sărută uşor pe umăr şi coborî din pat.

– Mă întorc într-o clipă, iubito.

Îl urmări îndepărtîndu-se. Avea un corp foarte frumos. Umeri largi, coborînd spre o talie mică şi fese ferme, bune de strîns.

Picioarele lungi erau musculoase şi, cum aflase deja, foarte puternice. Una peste alta, seducerea lui Charles Allen fusese o experienţă foarte plăcută şi împotriva tuturor aşteptărilor ei.

În fotografii arăta ca prototipul tînărului bine: ambiţios, arogant şi disperant de plicticos. N-ar fi bănuit niciodată că poate fi la fel de înfometat de sex şi la fel de dornic de aventură, cum era ea. Începea efectiv să-i placă de el.

Charles reapăru cu o sticlă de şampanie şi două pahare.

– Ţi-e sete?

– Crezi că e cazul să amestec băuturile? chicoti ea, micşorîndu- şi ochii şi plimbîndu-şi sugestiv limba peste buze.

– Poate că şampania nu este cea mai bună pentru tine, dar este răcoritoare.

– Atunci dă-mi şi mie.

Îl urmări scoţînd dopul cu zgomot şi umplînd apoi paharele. Bău repede lichidul rece ca gheaţa, gata pentru încă un pahar.

– Ţi-a fost sete.

– Îmi place pur şi simplu să mă îmbăt, spuse ea, ridicîndu-şi genunchii la bărbie, oferindu-i o privelişte totală asupra cărnii ademenitoare dintre picioarele ei. Îşi simţea deja penisul întărindu- i-se din nou. Efectiv nu se putea sătura de ea. Niciodată nu mai întîlnise o femeie ca ea. Ea emana, pur şi simplu, sex.

– Pe vremea cînd eram căsătorit, începu el şovăielnic, nu am făcut niciodată aşa ceva.

– Nu pot să cred, chicoti Lucienne.

– Sincer. Soţiei mele nu-i plăcea s-o facă decît în poziţia misionarului. Zăcea sub mine, fără să se mişte

măcar. Ştii, aproape că aveam senzaţia că voia să termin cît mai repede şi să o las în pace. Nu cred că a simţit vreodată o cît de mică plăcere. Cît despre ce am făcut noi adineauri... probabil că i s-ar fi făcut rău numai la gîndul ăsta.

– Ce pierdere! oftă Lucienne. Nu a ştiut niciodată cît eşti de delicios. Asta înseamnă că nu prea ai practică?

– Eu nu aş spune asta. Charles părea jignit. Chiar ţi-am lăsat impresia că nu am practică?

Dumnezeule, cît de sesibil poate fi amorul propriu al bărbaţilor! Întinse un picior lung, graţios, şi-şi frecă degetele de piciorul lui.

– Nu. Lipsa de practică nu este acelaşi lucru cu a nu fi bun. Spuneam doar că ai nevoie de un mic curs de reîmprospătare... cu un număr de opţiuni... alternative, aş spune eu. Dacă vrei, putem experimenta puţin. Îl privi pe sub semilina genelor ei dese, negre.

Charles nu mai putea rezista. Îi luă paharul din mînă, îl puse pe măsuţă şi se aruncă peste ea.

Lucienne protestă.

– Exact asta voiam să-ţi spun, Charles. Nu aşa.

Se răsuci pe burtă şi-şi trase genunchii sub ea, astfel că acum stătea în patru labe.

– Aşa!

– Eşti ca o căţea în călduri, numai sex şi vagin!

– Atunci ai face bine să te gîndeşti şi să mă serveşti, nu crezi?

Charles nu avea nevoie de nici o încurajare. Se şi afla în ea.

Era întuneric cînd se trezi Lucienne. Charles o săruta pe faţă, spunînd ceva. Se răsuci şi îşi aminti unde

se afla. Se simțea înțepenită și foarte bine folosită. Mădularele ei erau grele și relaxate. Se uită la ceas.

– Trebuie să plec.

– De ce?

– Nu pot sta mereu aici. Am treburi acasă.

– Să aștepte. Eu am nevoie de tine aici.

– Ai avut mai mult decît suficient din mine, pentru o singură zi. Încă puțin și o să începi să te plictisești de mine.

Charles fornăi.

– Nu fi caraghioasă. Niciodată nu m-aș putea plictisi de tine. Ești mult prea excitantă. Începuse deja să-și plimbe limba pe umerii ei. Îl îndepărtă, cu blîndețe.

– Charles! Încetează. Aș vrea să fac un duș, spuse ea, strecurîndu-se afară din pat.

– Cum să nu? Dă-i drumul.

După ce termină, Charles intră în camera de baie și se așeză pe closet, privind-o pe Lucienne ștergîndu-se cu prosopul. Aceasta se aplecă și-și frecă picioarele lungi, zvelte.

Se minună de albeața ca de smîntînă a acestora, amintindu-și cît de catifelate și de moi erau. Își șterse apoi micul triunghi negru din locul unde se întîlneau picioarele.

Sînii plini, frumoși, se mișcau ademenitor, formînd o despicătură profundă, cînd ea se aplecă în față.

Se opri din șters și se îndreptă, oferindu-i imaginea întreagă a trupului ei perfect format. Lucienne nu știa ce e timiditatea. Nu avea de ce să se rușineze.

– La birou lucrurile au luat-o un pic razna, în ultima vreme. Se întîmplă tot felul de minuni.

– Ca de exemplu?

Charles nu-şi dădea seama ce s-ar putea petrece acolo, fără ca el să ştie.

– Este vorba de unchiul Hugo, spuse ea, înfăşurîndu-şi prosopul în jurul trupului şi petrecînd un colţ al acestuia între sîni, ca să-l fixeze. Pare foarte bizar în ultima vreme, continuă ea. Sîntem cu toţii îngrijoraţi din cauza lui.

– Îngrijoraţi din cauza lui Hugo? De ce naiba?

– Pare puţin cam absent, ca şi cum nu ar fi acolo, cu noi, în întregime.

– Haide, Lucienne. Hugo a fost întotdeauna cît se poate de prezent. Tocmai de aceea a condus cu atîta strălucire compania.

– Ştiu, ai dreptate. Probabil că nu e nimic serios.

Lucienne ieşi din baie şi Charles o urmă. Luă de pe jos ce mai rămăsese din cămăşuţa ei şi se încruntă, privind-o.

– Nu cred că mai am ce face cu ea. Mă rog. O aruncă în coşul ascuns sub măsuţa din colţul încăperii. Apoi îşi trase rochia şi îl rugă pe Charles să-i închidă fermoarul.

Curiozitatea lui Charles fusese stîrnită.

– Ce vrei să spui?

Dacă ar fi putut afla cîteva informaţii secrete despre Hugo, acest lucru ar fi fost, poate, spre binele băncii.

Collingwood deţinea doisprezece la sută din acţiunile *Oscar Rees* şi asta de pe vremea cînd fuzionaseră Alfred Easton şi Oscar Rees, în anii '30.

Fusese dintotdeauna un holding extrem de lucrativ şi pînă de curînd fusese supervizat de Patrick Collingwood însuşi. Fusese prieten de o viaţă cu Oscar. De fapt, cei doi bătrîni muriseră la un interval de un an.

Acum, de holdingul *Rees* se ocupa chiar departamentul lui Charles. Nu că intra în sarcina lui în mod special – de asta se ocupa comitetul, în întregime. Totuşi, nu ar fi stricat să afle ce ştia Lucienne.

– Hmm? Despre ce anume?

– Despre Hugo?

– Ah, ţi-am spus, poate că nu e nimic. Doar că unii dintre noi am observat că în ultima vreme pare efectiv că trăieşte într-o altă lume. Cred că ultima aventură a tatălui meu a contribuit şi ea la asta. Şi apoi, desigur, mai este şi mătuşa Olivia şi anturajul ei lesbian, care-l dă gata. Cinstit, atît eu, cît şi fratele meu Alexander, avem senzaţia că îl paşte o cădere nervoasă. Pierde contactul cu realitatea. Nu putem scoate de la el nici o decizie în ce priveşte afacerile, aşa că este foarte greu. Totuşi... spuse ea, intrînd în pantofii cu tocuri înalte şi privindu-se în oglinda micuţă de pe masă... sper ca lucrurile să se limpezască. Sper asta. Ar fi păcat să vezi o companie ca *Oscar Rees* luînd-o la vale, nu crezi?

Îşi luă geanta şi se apropie să-l sărute cu patimă.

– Sună-mă, îi spuse ea.

Îi privi trupul minunat dispărînd din cameră şi auzi uşa închizîndu-se în urma ei. Într-adevăr îi dăduse o temă de gîndire.

Clădirea *Cooper Jefferson* ocupa o felie mare din Berkeley Square. Deşi compania se ascundea în spatele unei faţade din anii '30, nimic din filozofia ei nu aparţinea trecutului.

Era un conglomerat cu un succes enorm, cu degetele în tot felul de plăcinte. La început îşi cîştigase renumele cu pastă de dinţi şi săpun.

Acum adăpostea numeroase din cele mai mari case producătoare de cosmetice, sub umbrela ei extrem de diversificată.

Picioarele lui Alexander se afundau în covorul pluşat în timp ce înainta fără zgomot pe coridorul care ducea la biroul lui Leo Eden.

Pereții erau acoperiți cu fotografii ale liniilor diferitelor produse, înrămate în lemn de mesteacăn. În curînd, *Oscar Rees* li se va alătura şi ea, se gîndi Alexander, cu nedisimulată satisfacție.

Alexander se felicită pentru discreta lui manevră. Leo Eden nu fusese chiar aşa dornic să pună mîna pe Oscar Rees, cum crezuse Alexander la început.

Deşi Leo avea reputația de achizitor la scară mare, avusese multe rezerve privind înțelepciunea de a adăuga firma *Oscar Rees* la portofoliul companiei sale, făcîndu-se astfel ecoul părerii lui Hugo.

Dacă nu avea nici un fel de rezerve în a cumpăra linii de produse de mare serie, care puteau fi vîndute prin lanțuri de magazine şi supermarket-uri, se îndoia însă că pentru *Cooper* va fi profitabil să se concentreze asupra piețelor selecte, ocupate de *Oscar Rees*.

Alexander însă reuşise să-l convingă pe Leo că, avîndu-i în consiliul de conducere pe Lucienne şi pe el însuşi, cu vasta lor experiență, compania va fi sigură. Era firesc ca Leo să-l vrea şi pe Hugo parte din afacere, dar Alexander îl cunoştea prea bine pe unchiul său, ca să ştie că în cazul în care oferta făcută de *Cooper* va fi încununată de succes, Hugo va fi prea mîndru ca să împartă controlul asupra marii iubiri a vieții lui şi că probabil se va retrage la pensie. Ceea ce le va lăsa locul liber lui şi lui Lucienne, să conducă din umbră *Oscar Rees*, pentru *Cooper Jefferson*.

Ce prost bătrîn mai era şi Hugo ăsta. Dacă i-ar fi permis lui şi lui Lucienne cel mai mic control asupra companiei, Alexander nu ar fi fost pus în această disperată situaţie de a juca rolul lui Iuda. Hugo merita tot ce obţinea acum.

În ce-l priveşte pe Leo, nepotismul jucase evident un rol important în ascensiunea lui spre bolta corporaţiei. Nu că s-ar recunoaşte deschis acest lucru, dar dacă familia nu-ţi dă un brînci înainte, atunci nici nu prea ai cum să avansezi, nu-i aşa?

Aşa cum atîtea uşi i sau deschis lui Leo Eden datorită ascendenţei lui, nu numai abilităţii sale, la fel era şi Alexander în căutarea locului său, într-un viitor nu prea îndepărtat. Asta făcea parte din grandiosul lui plan. Mai întîi, un loc în consiliul de conducere de la *Oscar Rees* şi îndepărtarea blîndă a lui Hugo, prin resemnare sau epuizare, după care se va ocupa de Leo şi, mai important, de şeful lui Leo din State, Bob Lowenstein.

Uşa lui Leo se deschise exact în clipa în care Alexander ajunse în dreptul ei. Era pentru a doua oară că Alexander venea la Leo şi ştia bine că acesta va fi încîntat de veştile pe care le aducea.

Şi ce al naibii de uşor fusese! Bietul, bătrînul Hugo. Era deja un dinozaur, ce mai! Regele a murit.

– Leo! spuse Alexander, mieros. Ce bine-mi pare că te văd.

– Alexander.

Primirea lui Leo nu era chiar atît de călduroasă pe cît ar fi vrut-o Alexander, dar precis că o să se schimbe, îndată ce va auzi ce o să-i spună.

– Intră. Ia loc. Cum merg treburile?

– Nemaipomenit, răspunse Alexander, numai zîm-

bet. Într-adevăr, foarte bine, mulțumesc, Leo. Cred că o să fii de acord cu mine.

Leo se așeză înapoi în vastul lui scaun rotativ, de director executiv și-l privi pe bărbatul din fața lui. Era ceva la Alexander Easton, care efectiv îl enerva. Era nemilos.

De fapt asta nu ar fi trebuit să-l deranjeze pe Leo – nici el nu ar fi ajuns acolo unde se afla, fără o anumită duritate, cînd era cazul –, dar mai era ceva. Nu putea pune degetul exact unde trebuia, dar ar fi fost mult mai fericit dacă afacerea nu ar fi fost atît de strîns legată de Alexander.

Cînd Alexander îi făcuse prima oară propunerea unei potențiale cumpărări, ideea îi provocase o clară senzație de neplăcere. Inițial o respinsese categoric, dar Alexander fusese enervant de insistent, reușind pînă la urmă să-l convingă pe Leo că putea pune mîna pe un procent masiv de cincizeci la sută din companie. Totuși, Leo ar fi vrut ca Hugo Rees să rămînă în consiliul de conducere.

– Deci ce ai pentru mine? Veștile astea bune ale tale să le auzim.

– Cred că am afacerea în buzunar.

– Ah, da?

Alexander se bătu pe buzunarul de la haină.

– Cincizeci la sută din acțiuni le am aici, metaforic vorbind.

Leo reuși să zîmbească puțin.

– Este foarte interesant, Alexander. Cum ai reușit atît de repede? Fără îndoială, cu puțină constrîngere, nu?

Alexander ridică din umeri.

– Poate, chicoti el ușor. Știi cum este – în zilele

noastre, oamenilor le surîd banii lichizi. Este liniştitor să ştii că banii sînt la tine, decît îngropaţi în nu ştiu ce companie zaharisită.

– Absolut.

– Mătuşa mea m-a sunat ieri. Se pare că atît ea, cît şi Fundaţia *Oscar Rees* sînt pregătite să vîndă.

– Ciudat. Eu am crezut întotdeauna că Olivia o să rămînă de partea lui Hugo.

– Se pare că fundaţia are urgentă nevoie de o infuzie de bani. Apoi, desigur, mai sîntem eu şi sora mea... deşi, tehnic vorbind, noi nu o să vindem efectiv, nu? Şi banca. Cred că de chestiunea asta se ocupă Lucienne şi există speranţe că şi ei vor agrea foarte curînd ideea vînzării.

Leo nu se putu opri să nu zîmbească.

– Ai fost destul de ocupat, nu? Nu mai rămîn deci decît Hugo şi tatăl tău. De care parte crezi că va sări acesta?

Alexander se uită o clipă la unghiile lui perfect manichiurate.

– Greu de spus. Problema cu bătrînul este că de fapt el nu are nevoie de bani. Are destui, chiar şi fără părţile lui din companie. Dar, continuă el, surprinzîndu-se gîndind cu glas tare, sînt sigur că el nu va reprezenta o problemă. Cum am spus, sîntem în regulă chiar şi fără acordul tatălui meu. Tot noi vom avea votul majoritar. În final, numai de asta vom avea nevoie. Şi atunci mă aştept ca Hugo să accepte. Alexander îşi frecă mîinile ca şi cum tîrgul ar fi fost deja încheiat. Şi ne putem gîndi la *Oscar Rees,* cu mine şi cu Lucienne la cîrmă. După care ne vom putea într-adevăr apuca de treabă, lucrînd la cîteva produse cît se poate de interesante. În clipa de faţă, laboratoarele

se ocupă de testele preliminare, cu uşile închise, desigur. Dar totul pare cît se poate de promiţător.

– Nu eşti puţin cam pripit, Alexander? Hugo va continua să aibă cincizeci la sută din companie. Eu unul nu cred nici o clipă că se va retrage. Asta nu ar fi deloc o veste bună pentru *Oscar Rees.*

Ochii lui Alexander se îngustară, dar îi răspunse lui Leo, imperturbabil:

– Nu, probabil că ai dreptate. De fapt, ar fi cel mai bine pentru noi toţi să rămînă. Sincer să fiu, sînt întru totul de acord cu asta. Simt însă că nu va fi prea încîntat să împartă conducerea companiei. Eu nu încerc decît să te previn, Leo, că ar putea alege varianta retragerii.

– Eu voi face tot posibilul să mă asigur că va rămîne, Alexander. Desigur, nu am stabilit exact ce loc anume veţi ocupa tu şi Lucienne în noua companie, nu?

– Trebuie să am acordul tău că vom avea un loc în consiliul de conducere şi vreau să am propriul meu departament de cercetări, ca să mă pot ocupa de anumite direcţii absolut noi. Nici nu m-aş gîndi să facilitez această tranzacţie dacă aş crede o clipă măcar, că nu va fi aşa.

Leo se uită neînduplecat la Alexander.

– Părerea mea este că în clipa de faţă nu ai altă variantă decît să te bazezi pe mine. Nu ai nici un alt cumpărător care să aştepte la coadă şi ştii că oferta noastră este pe masă. Ţi-am spus că vă voi da amîndurora un loc în consiliu, iar restul va fi negociat îndată după semnarea tranzacţiei. Vreau să ştiu dacă se întrevăd niscaiva surprize, Alexander. Dacă există datorii grevate pe aceste părţi despre care spui că se

află în buzunarul tău. Tot acest exercițiu mă poate costa al naibii de mult, dacă eşuează. Nu vreau surprize de ultimă oră.

Alexander se ridică şi Leo pricepu că îl adusese în poziție defensivă.

– Ascultă, mă poți crede pe cuvînt. Ştiu că nu există nimic ascuns, undeva. Cum am mai spus, totul este foarte simplu. Etanş. Nu este decît o chestiune de timp. Acum însă trebuie s-o şterg, zise el, uitîndu-se la ceas. Mai am o mulțime de lucruri de făcut.

După ce Alexander dispăru pe uşă, Leo zîmbi uşor. Ce prost – ce prost periculos. Îl va ține în buiestru pe Alexander, pînă cînd va vedea afacerea semnată, dar după aceea se va asigura că va exista totuşi o clauză sigură, de care să se folosească el, pentru a-i arunca peste bord pe gemenii Easton, dacă aceştia vor deveni un obstacol. Oricum, era timpul ca oferta să fie făcută publică. Potrivit ultimelor veşti date de Alexander, puteau începe abordările oficiale.

11

Era clar, Alix îi ascundea ceva. Nu era Alix cea gălăgioasă, ca de obicei, cînd dădu Fern peste ea în lift, amîndouă în drum spre birou.

– Ăăăă, bună, spuse Alix, înghițind cu greu şi evitînd privirea lui Fern.

– Bună, Alix, îi întoarse aceasta salutul. Cum mai merg treburile?

– Ah, bine... bine. Alix dădu din cap, ca pentru a se asigura pe sine că într-adevăr totul mergea cît se poate de bine.

– Grozav.

Fern se aştepta la barajul normal de întrebări din partea lui Alix, dar aceasta privea în pămînt, stînjenită.

La etajul al doilea, uşile liftului se deschiseră. Fern ieşi, aşteptînd-o pe Alix să o urmeze, dar ea îi zîmbi prosteşte, ridicîndu-şi degetul arătător în sus şi făcîn-

du-i cu mîna un semn de la revedere, printre uşile care se închideau.

Ciudat, îşi spuse Fern. Era neobişnuit pentru Alix să urce să-şi vadă superiorii, la o oră atît de matinală. Puţini dintre aceştia obişnuiau să vină atît de devreme, pe de o parte, iar pe de alta, chiar dacă ar fi venit, nu ar fi fost o politică prea bună să-i vizitezi înainte de a se fi dopat cu suficiente cantităţi de cofeină.

Fern îşi scoase jacheta şi o aruncă pe speteaza scaunului. În ciuda tevaturii şi a dificultăţii de a se concentra în toată nebunia asta, lui Fern îi plăcea atmosfera biroului.

Cel puţin îi plăcuse, pînă cînd se formase suficient ca să facă şi altceva. Acum trebuia să aştepte, la cheremul Edwinei, să vadă ce o să se întîmple cu promovarea ei.

Cele cîteva zile de absenţă nu o ajutaseră prea mult. Putea chiar spune că se simţea mai rău decît înainte. Acum, peste problemele ei de serviciu, mai avea şi sentimentul de vinovăţie că ţipase astfel la mama ei.

Porni computerul şi aşteptă să-i apară pe ecran datele relevante. Se întoarse apoi spre tava cu probleme interne şi spre teancul de corespondenţă „care" o aştepta.

Cu coada ochiului, ceva sau mai exact absenţa acelui ceva îi atrase atenţia. Se întoarse şi se uită la biroul lui Alix. Era gol – absolut curat – în mod categoric, nefolosit.

Fern se ridică încet de pe scaun, încruntîndu-se nesigură.

Se duse la biroul gol şi deschise sertarele.

Toate erau goale. Ce naiba se întîmplase? De aceea se purtase Alix atît de prosteşte în dimineaţa asta? Fusese pusă pe liber pentru cine ştie ce greşeală şi se ducea sus să-şi ia foaia de lichidare? Săraca Alix! Ce cumplit!

O cuprinse un arzător sentiment de nedreptate. Cum au îndrăznit? După tot ce a făcut ea pentru revistă!

Ei bine, Fern nu va permite aşa ceva. Avea de gînd să spună celor responsabili că nu poţi pune pe liber aşa de uşor oameni buni, nu fără să provoci o revoltă generală.

Avea de gînd să-şi demonstreze chiar acum, pe loc, solidaritatea.

Fern urcă în goană scările, două cîte două, cu părul zburîndu-i sălbatic. Şi-l dădu absentă pe spate şi intră ca o furtună prin uşile batante, ezitînd doar o clipă cît să se gîndească în ce direcţie ar fi putut-o lua Alix.

Se hotărî să înceapă cu biroul directorului administrativ. O luă pe coridor şi bătu în uşa închisă. După cîteva clipe de tăcere, Fern înţelese că nu era nimeni acolo. Ridică din umeri şi se întoarse, luînd-o spre cartierul de mai sus, al redactorului şef.

Ciocăni şi constată că şi aici era pustiu. Încă două încercări ratate, de a le spune părerea ei altor şefi şi coborî la bîrlogul redactorului rubrici fixe.

Împinse uşile batante şi se opri scurt, în timp ce acestea se închideau cu putere în spatele ei.

Alix îşi ridică privirea şi-şi roti cu piciorul scaunul turnant, cu fundul instalat comod pe scaunul scump, din faţa unei ample mese de lucru.

– Ce faci aici?

Alix aproape că se înăbuşi.

– Ăăă... am fost avansată, Fern.

– Avansată! Iisuse, am crezut că te-au concediat! Biroul tău era gol şi am presupus... Fern întrezări o undă de satisfacție pe chipul lui Alix.

– Concediată! Ah, nu... rîse aceasta de ridicolul ideii. Am fost făcută redactor şef adjunct la redacția de rubrici fixe.

– Ce?

– Redactor şef adjunct la redacția de rubrici fixe. Alix pronunță cuvintele savurîndu-le pe deplin.

– Felicitări, reuşi Fern să spună. Mă bucur enorm pentru tine. Meriți postul ăsta, Alix. Lui Fern îi veni să vomite. I se făcuse efectiv rău fizic.

– Mulțumesc, Fern. Îmi pare bine că nu eşti supărată.

Zîmbetul lui Fern semăna în mod remarcabil cu un rînjet.

– Am crezut că o să fii supărată. Presupun că toată lumea credea că tu eşti prima la rînd...

– Nu, nu, spuse Fern cu o voce scîrțîită. Meriți postul ăsta, Alix. Haide să bem ceva în pauza de prînz, să sărbătorim, adăugă ea, în lipsă de altceva mai bun. Ieşi din cameră, reuşind să-şi păstreze pe față zîmbetul de plastic.

Ăsta trebuia să fie postul ei. Toată lumea ştia că ea urma la rînd. Ce se întîmplase?

Rămase cu ochii pironiți în ecranul alb aproape toată dimineața, încercînd să-şi spună că nu ar fi trebuit să fie furioasă, avînd mai ales în vedere faptul că oricum se gîndise să-şi schimbe slujba, în timp ce o altă voce din ea îi spunea că nu aşa se punea problema.

La ora 11:30, a fost convocată la redactorul şef. Edwina Butler o invită pe Fern să stea jos.

Făcînd asta, Fern nu se putu împiedica să nu arunce o privire discretă prin încăpere, aceeaşi încăpere care o făcuse atît de des să-şi imagineze cum... „Într-o bună zi cînd voi fi eu redactor-şef..."

Îndată după formalităţi, Edwina trecu direct la subiect, ochii ei negri, de nevăstuică, privind-o inteligent pe Fern.

– Presupun că ai auzit de Alix.

Fern îşi drese glasul, nesigură pe vocea ei.

– Da.

– Ţie, într-adevăr, aş fi vrut să-ţi ofer postul acesta, Fern, dar Alix mi-a vorbit despre planurile tale.

– Poftim? întrebă Fern, înălţîndu-şi sprîncenele agresiv.

– Despre planurile tale, repetă Edwina politicos.

– Nu ştiu exact ce vrei să spui. Ce ţi-a spus Alix?

– Despre *La Mode*, desigur. Dacă tot ai de gînd să ne părăseşti, ar fi fost o dovadă de nesocotinţă din partea mea să-ţi ofer postul.

– Dar dacă mi-ai fi oferit postul, nu aş fi plecat, protestă Fern.

Edwina îşi ţuguie faimoasele ei buze stacojii.

– Draga mea, ştii cîtă nevoie am de loialitatea tuturor oamenilor mei. Habar n-am avut că erai atît de nemulţumită de noi. Am crezut sincer că sîntem o echipă unită. Sînt sigură că o să înţelegi cît de greu mi-a fost, dar pînă la urmă a trebuit să fac ceea ce era cel mai bine pentru *Faces*. Trebuie să fiu sigură că echipa este unită.

Deşi Edwina vorbea fără patimă, Fern simţea în cuvintele ei o urmă de venin. Edwina era probabil

furioasă că Fern o trădase, furioasă că aflase asta prin Alix.

– Dar... Fern încercă să protesteze. Voia să-i explice că fusese lucrată pe la spate, că Alix nu avea nici un drept, că nu era adevărat. Ce scorpie era Alix asta! Fern se străduia cu greu să-şi stăpînească furia. Unghiile i se înfigeau adînc în palme, în timp ce se chinuia să spună ceva.

Se uită la teancul de articole aşezate ordonat în mijlocul biroului Edwinei. Plicuri din plastic, cu diapozitive, se revărsau dintr-un alt teanc.

Se uită la micul vas cu creioane pe care Edwina le ţinea în permanenţă ascuţite, ca să poată face însemnări pe materiale.

Erau sculele şi harnaşamentele unui redactor. De cîte ori se imaginase pe ea însăşi, de partea cealaltă a biroului?

Nu mai avea nici un sens să protesteze. Decizia în privinţa ei fusese luată şi nu-şi mai putea păstra poziţia la *Faces*. Muşcase din glonţul proverbial.

– Aş fi vorbit cu tine, dar am avut nevoie de timp ca să mă gîndesc, să fiu sigură. De aceea am plecat. Trebuia să ştiu care este poziţia ta. Edwina, ştii că sînt ambiţioasă. Sînt sigură că mai ales tu înţelegi asta. Ştiam că sînt potrivită pentru postul ăsta, dar tu mi-ai dat de înţeles că s-ar putea să nu-l obţin. Trebuia să mă gîndesc la toate opţiunile mele.

– Exact, da. Presupun că aşa ai făcut. Aşa că n-am nici o îndoială că pînă mîine o să-mi spui care-ţi sînt planurile. Pentru mine este clar că poziţia actuală de simplu asistent de redacţie nu te mai satisface. Adu-mi la cunoştinţă. Edwina îşi luă agenda, dîndu-i de înţeles că este liberă să plece.

Fern se repezi pe coridor, spre noul birou al lui Alix. Luă paharul de apă minerală de pe biroul acesteia şi ridicîndu-l deasupra capului ras al lui Alix, îşi înclină mîna, urmărind cu satisfacţie udarea vacii.

Cînd Alix scheună protestînd, Fern îi spuse:

– Aceasta este băutura de sărbătorire despre care vorbeam.

Laura, agentul publicitar al lui Hugo, îşi băgă capul pe uşă ca să-i spună acestuia că sosiseră Olivia şi Julian. Hugo se uită repede pe masă ca nu cumva să fi rămas acolo vreo hîrtie importantă şi apoi se duse să-şi primească soţia şi cumnatul.

– Vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi aici. Cred într-adevăr că uneori este mai bine să vorbeşti în altă parte decît acasă, nu sînteţi de acord? spuse el, conducîndu-i fără să aştepte răspunsul acestora.

Hugo nu vedea nici un semn de boală la Julian. Acesta era imaginea perfectă a playboy-ului sănătos, bronzat, blond şi extrem de relaxat. De unde şi pînă unde putea omul ăsta suferi de stres, îl depăşea pe Hugo.

Julian nu muncise nici măcar o singură zi în viaţa lui – doar dacă numeşti muncă a conduce o echipă de polo şi a cutreiera prin America de Sud, jumătate din viaţă.

Olivia, pe de altă parte, avea un evident aer bolnăvicios. Avea paloarea de fildeş a unui vampir. Hugo se gîndi să o întrebe dacă se simte sau nu bine, dar apoi îşi spuse că de fapt lucrul acesta nu-l preocupa într-atît, încît să se obosească să o întrebe.

– Vă rog, luaţi loc, îi invită el, trîntindu-se în uriaşul scaun de piele. Vreau să vorbesc cu voi despre oferta

făcută de *Cooper Jefferson*. Bineînţeles, vreau să ştiu în mod sigur cum veţi vota, ca să-mi cunosc poziţia în viitor. Julian, începe tu, dacă nu te superi.

– Pe mine mă tentează foarte mult zece milioane de biştari, Hugo!

Cît de mult ura Hugo pseudoexpresiile hippie ale lui Julian!

La patruzeci şi opt de ani, te-ai fi aşteptat să se maturizeze cît de cît. Şi zău, blugii ăştia albi, strîmţi...

– Pe naiba, mă gîndesc de ce să vreau banii ăştia. Am tot ce vreau. Sîntem cu toţii destul de bogaţi, nu? Şi îmi place să mă ocup de activitatea de promovare a companiei. Mă face să simt că fac ceva util.

Hugo îşi strîmbă gura, amintindu-şi de conversaţia avută zilele trecute cu David, despre abilitatea lui Julian de a face reclamă companiei.

– Este foarte nobil din partea ta, spuse el încet.

– La naiba, nu e nobil, Hugo. Mă cunoşti, mie-mi place să mă simt bine şi nu pot să cred că m-aş simţi mai bine dacă m-aş implica mai mult. Mai am nevoie de timp ca să mă gîndesc. Cred că încă îmi mai cîntăresc opţiunile.

– Şi tu, Olivia?

Hugo fu uimit să-şi vadă soţia tamponîndu-şi ochii negri, scînteietori, cu o mică batistă dantelată. Aceasta îşi trase nasul elegant.

– Nu ştiu ce să spun, Hugo, răspunse ea patetic.

– Atunci de ce nu-mi spui pur şi simplu ce intenţionezi să faci? o întrebă el politicos.

– Intenţionez să vînd, spuse ea repede. La fel şi fundaţia – şi gemenii, adăugă ea.

– Înţeleg. Aş fi crezut că, fiind soţia mea, îmi vei arăta ceva mai multă loialitate.

– M-am gîndit şi eu la asta. Dar chiar nu văd de ce te afectează atît de rău afacerea *Cooper Jefferson*. Tu o să fii bine, Hugo, dar eu trebuie să mă gîndesc la bani.

– Olivia, în viața ta nu a trebuit să te gîndeşti la bani.

– Nu la banii mei, ci ai fundației. Această vînzare este vitală pentru supraviețuirea fundației.

– Eu aş spune că o conducere decentă ar ajuta mai mult la supraviețuirea fundației.

– Consider asta drept o insultă personală, Hugo.

– Asta am şi intenționat, Olivia.

Aceasta se uită repede la Julian, care părea pierdut în studierea pantofilor din piele maronie.

– Şi mai e ceva, Olivia, vreau să divorțez.

Julian se uită îngrozit la cei doi.

– Să divorțezi! exclamară el şi Olivia, la unison.

– Da, spuse Hugo, aproape savurînd spaima Oliviei. M-am hotărît, Olivia. Căsnicia noastră este absolut fictivă şi vreau să am viața mea proprie.

– Dar ai o viață a ta proprie. Şi cu mine cum rămîne?

– Haide, Olivia, ştii la fel de bine ca şi mine că interesele noastre se îndreaptă în direcții opuse.

Julian se ridică în picioare.

– Cred că eu aş face mai bine să plec.

– Nu! aproape că strigă Olivia. Rămîi, Julian. Vreau să auzi totul.

Hugo părea că uitase de prezența lui Julian. Continuă, evident încîntat...

– Îți propun să-ți strîngi lucrurile şi să părăseşti casa. Bineînțeles, îți vei consulta avocații. Îi aştept.

– Stai o clipă! Mînia părea să o fi ajutat pe Olivia

să-şi revină din şoc. Eu să plec! Nici nu mă gîndesc să fac asta. Poţi să pleci tu, Hugo. În fond, îţi petreci mai multe nopţi cu prietena ta, aşa că asta nu o să te deranjeze prea mult, ce zici? Ar fi prea neplăcut pentru mine. Nici nu intră în discuţie.

– Dar nici nu putem trăi acolo... împreună, urlă Hugo.

– Adaptează-te. Tu vrei asta, nu eu. Mie îmi convine foarte bine să păstrez un status quo. Eu nu vreau să divorţez.

– Sînt convins că nu vrei. Viaţa este mult prea confortabilă pentru tine, dar, Olivia, se pare că ai uitat un lucru – micul tău act de trădare. Soţiile nu trebuie să facă aşa ceva.

– Tratezi compania asta nenorocită ca şi cum ar fi dreptul tău divin. Uiţi că jumătate din ea a fost a tatălui meu, şuieră Olivia. De aceea familia Easton poate face cum crede ea de cuviinţă.

Julian se ridică din nou.

– Ascultă, acum chiar trebuie să plec.

Olivia îl împinse înapoi în scaun.

– Julian, stai! îi porunci ea şi Julian îşi reluă posac studierea pantofilor.

– Nu o să părăsesc casa, continuă Olivia. Este suficient de mare ca să avem loc amîndoi în ea, dacă aşa vrei, iar dacă nu, o să trebuiască să te descurci, Hugo. Asta este tot ce am de spus. Cred că ar trebui să te gîndeşti foarte serios la toate implicaţiile acestei decizii.

Lui Hugo îi ajunse.

– Julian, Olivia.

Se ridică şi-şi întoarse spatele de la odioasa lui soţie şi de la inutilul său cumnat.

Privi mohorît pe fereastră, întorcîndu-se numai în clipa în care auzi zgomotul făcut de uşa care se închidea.

Johnny Sharpe se întoarse la birou pe la mijlocul dimineţii, obosit şi iritat. Îşi puse pe masă mapa din piele de viţel şi văzu biletul de mînă, deasupra teancului de hîrtii în lucru.

„Hugo vrea să te vadă", atîta tot. Exact de asta aveam eu nevoie, îşi spuse el în barbă, trecîndu-şi enervat mîna prin părul lung, negru.

Johnny obosise de-a binelea căutînd în zadar femeia care să lanseze produsele *Vitale.*

Viaţa lui începuse să semene cu o glumă. Fiecare dimineaţă îl găsea cutreierînd platformele de metrou de la Paddington la Waterloo, cercetînd marea de navetiste ca să descopere chipul potrivit. Se hotărîse să abordeze numai trei fete, ceea ce nu fusese cîtuşi de puţin amuzant.

Cine nu ar deveni bănuitor cînd un individ ca ăsta se apropie de tine, la ora opt dimineaţa şi îţi propune să-ţi facă nişte poze?

Avusese nevoie de toată diplomaţia ca să le convingă pe domnişoarele respective – aproape să le convingă – că el era într-adevăr cine pretindea că este şi că singurul lucru pe care-l putea spera era ca acestea să dea curs rugăminţii lui şi să-l sune la companie, după ce se vor informa despre el, la recepţie, desigur, dacă se arătau interesate. Nici nu se punea în discuţie să le întrebe dacă le putea contacta el, pe ele.

Apoi mai tocise nişte pingele bătînd străzile în jurul şcolilor de teatru, aşteptînd în faţa claselor de curs,

trăgînd cu ochiul ca un bolnav mintal. Tot ce a făcut el pentru compania asta nenorocită – şi nimeni, absolut nimeni nu a apreciat nimic. Tot ce-i mai lipsea acum era o întîlnire cu Hugo. Ah, da, exact ca o gaură în cap.

Apăru Janie, secretara lui.

– Johnny... Glasul ei suna agitat şi nervos. Îşi frămînta mîinile. Slavă Domnului că ai venit, zise ea. Hugo vrea să te vadă, urgent!

– Cînd nu este vreodată urgent, pentru el?

Johnny dădu mesajul deoparte şi se uită prin corespondenţă. Îşi scoase jacheta de piele de pe umeri şi i-o dădu lui Janie.

– Atîrn-o, te rog, dragă.

– Să-i spun că ai venit? Rămase în pragul uşii, aşteptînd răspunsul. Era foarte clar că nu-i plăcea rolul de mesager. Hugo putea să fie efectiv monstruos cînd avea toane.

– Să-mi beau mai întîi cafeaua, scumpo. Am nevoie de ceva tare şi, din lipsă de coniac, o să mă mulţumesc cu porcăria asta de cafea.

– Ţi-o fac eu, spuse Janie. Cu cît i-o făcea mai repede, cu atît mai repede se ducea Johnny la Hugo, iar ea scăpa de pisălogeala acestuia.

Johnny rupse plicurile şi aruncă o privire rapidă peste ultimele fotografii de prezentare trimise de agenţiile pentru modele. Cine ştie.

Le aruncă repede deoparte, apoi se opri. Ceva îi atrăsese atenţia. Ultima poză, care se uita acum la el, de pe masă... era ceva în felul cum arăta fata aceea, un fel de obrăznicie, aproape sfidare, care îi atrăsese atenţia. Simţi cum i se zbate parcă stomacul. Luă fotografia şi o studie mai atent.

Avea părul scurt – poate că de aceea o şi pusese atît de repede deoparte. După Fern, ideea pletelor lungi, revărsate, era greu de scos din cap.

Dar fata avea un chip adorabil, obraznic. Părul i se învolbura şi îi strălucea, chiar şi în această fotografie statică.

Johnny zîmbi, apoi începu. Acea gîdilătură dintre picioare. Se răsuci în scaun şi trimise o sărutare fetei din fotografie.

– Unde dracu ai fost? spuse Hugo, într-o dispoziţie cumplită. Toată săptămîna am încercat să dau de tine. Nici măcar Janie nu ştia unde eşti. Se presupune că trebuie să te preocupi de lansarea unui produs, nu să dispari în neant. Ne aflăm într-un moment crucial, sîntem deja în urmă, iar tu, pur şi simplu, dispari. Cred că-mi eşti dator cu o explicaţie.

Hugo era ca un director de şcoală, gata să scoată untul din el pentru că o ştersese la cîrciuma din colţ, pentru o rapidă. Johnny îşi drese glasul şi-şi porunci să nu se poarte ca un laş.

– Ce se întîmplă cu şedinţa de prezentare? Cînd o să văd şi eu nişte fotografii? Agenţia de publicitate aşteaptă. Este momentul să începem.

Sprîncenele dese ale lui Hugo se împreunară, într-o încruntare îngrijorată.

– Fii liniştit, Hugo, spuse Johnny calm. Numai de asta m-am ocupat. Nu am pierdut vremea. Am vînat, zise el vesel, punînd triumfător fotografia modelului pe birou, în faţa lui Hugo... Asta e... mă rog, încă nu este nimic definitiv. Evident, aştept acceptul tău înainte de a trece la acţiune, dar trebuie să-ţi spun, Hugo, o simt în...

Hugo se lovi uşor cu palma peste cap.

– Nu pot să cred, să nu-mi spui că simţi din nou asta în boaşele tale.

Johnny se uită în jos, o fracţiune de secundă.

– Mă pot baza întotdeauna pe ele.

– Te poţi baza pe ele! Ei bine, mă bucur mult pentru tine, Johnny. Dar acum spune-mi ce e cu fata?

Hugo tuşi, oarecum jenat de semnalele din scrot, ale lui Johnny. Luă fotografia şi spuse politicos:

– Nu asta este fata la care te gîndeai tu!

Johnny se răsuci incomod, pe scaun.

– Mă rog, nu, dar...

– Ce e cu fata pe care mi-ai prezentat-o la bal? Era roşcată, nu? Parcă-mi spuneai că ea este.

– Mă rog, da... dar...

– Ce se întîmplă, omule? lătră Hugo.

– Nu a vrut să accepte, reuşi Johnny să spună, în sfîrşit.

Hugo se înroşi puţin la faţă.

– Nu a vrut să accepte oferta?

– Exact.

– Dar nici o fată întreagă la minte nu ar lăsa să-i scape o ocazie ca asta.

– Ştiu, i-am spus-o şi eu de mai multe ori, de fapt.

– Dar nici nu a vrut să audă.

– Exact. Johnny ridică din umeri, continuînd repede: Aşa că m-am gîndit să mai încercăm...

– Hmm. Hugo studie fotografia. Îşi amintea perfect părul acela roşu, izbitor. Fata asta avea un chip frumos, proaspăt, dar nu avea acele calităţi care să te facă să-ţi întorci capul.

– Nu crezi c-ar merita să mai încerci o dată cu cealaltă?

– Aş putea, dar nu cred că aş obţine ceva. Este o fată cu o voinţă puternică şi a fost foarte convingătoare.

Proasta dispoziţie a lui Hugo părea să se stabilizeze la un nivel şi mai puternic de tristeţe. Se simţea profund şi în mod inexplicabil dezamăgit. Nu-şi dăduse seama pînă acum cît de mult dorea să o revadă pe fata aceea.

– Ce telefon are? lătră el.

Johnny rămase cu gura căscată.

– De ce? izbucni el, înainte de a-şi fi putut ţine limba.

– De ce? tună Hugo. Pentru că intenţionez să o conving altfel.

Johnny încercă să nu dea atenţie faptului că Hugo îi citise gîndurile. Într-un tîrziu ridică din umeri şi-şi studie agenda. Hugo îşi notă numărul.

– Perfect. Şi apropo, Johnny, azi după-amiază vreau să am pe birou machetele pentru posterele *Ozzie*. Mă întreb uneori ce fel de operaţie conduc, pentru numele lui Dumnezeu. Avem o lansare a unui produs fără un chip şi promovarea unui parfum, fără postere.

Johnny se retrase, lăsîndu-l pe Hugo să formeze nervos numere de telefon.

Fern stătea la barul mic, bînd un pahar cu apă minerală cu gheaţă, încercînd să rămînă cît mai departe de costumul în dunguliţe şi de femeia cu vocea aceea pătrunzătoare, care încerca să-i povestească însoţitorului ei despre nemaipomenitele tîrguieli pe care le făcuse în dimineaţa aceea la *Harrods*.

Cînd venerabilul domn Hugo Rees o sunase ieri, invitînd-o să ia masa împreună la *Capital Hotel,* se

întrebase dacă nu cumva îi juca cineva o festă.

– Hugo, repetă ea nesigură, Hugo Rees în persoană?

– Exact, o asigurase vocea frumos modelată. Mă întreb dacă am putea discuta despre cîteva lucruri... în timpul mesei. Mîine la unu, să zicem?

Fern îşi zîmbi. Nu mai avea nimic de pierdut.

Hugo întîrziase deja şapte minute, iar şapte minute de aşteptare într-un loc ca acesta însemnau deja prea mult.

Fern şi-ar fi dorit acum să fi pierdut mai mult timp pe la Joseph, decît să se străduiască să fie punctuală. Se uită pe furiş la ceas, a treia oară în cîteva minute, încercînd să pară că îşi petrecea toate prînzurile cocoţată acolo în blugii ei, în marea aceasta de *Saint Laurent* şi *Armani*.

– Aştepţi pe cineva?

Vocea o sperie, făcînd-o aproape să-şi verse băutura. Privi în sus în ochii adînci, întunecaţi, de sub sprîncenele acelea groase, negre. Enervată, îşi simţi obrajii înroşindu-i-se de jenă.

Îşi scutură părul ca să-i cadă peste obraji, încercînd să-şi ascundă roşeaţa. Ce naiba era cu omul acesta?

Ochii întunecaţi ai lui Leo se încreţiră la colţuri, amuzaţi.

– Sau ai de gînd să intri din nou pe blat la petrecerea cuiva?

– Nu, am o întîlnire, spuse ea repede, apoi îşi dădu seama că aproape îi confirmase acuzaţia. Şi nu sînt o blatistă.

Leo Eden rîse şi pe Fern o surprinse cît de atrăgător era rîsul acestuia.

Glasul lui avea o profunzime blîndă, catifelată, precum ciocolata groasă, neagră. Dar era ceva în el care o făcea să se simtă stînjenită, nervoasă, ca o adolescentă stîngace.

Apoi îşi dădu seama că acesta nu era singur. India Duncan-Forrester apăru lîngă el.

– Leo, iartă-mă, am dat peste o prietenă în... Se opri la jumătatea cuvîntului, zărind-o pe Fern. Ah! Din nou, tu! spuse ea, neîncercînd să-şi mascheze neplăcerea.

– Vă cunoaşteţi? întrebă Leo, curios. India purta un costum de in imaculat, verde-smarald, care se termina o idee deasupra genunchilor zvelţi şi o bluză albastru-regal şi verde-smarald dedesubt. În jurul gîtului, atîrnau lanţuri de aur.

Degete lungi, subţiri, se îndoiră posesiv pe braţul lui Leo, arătîndu-i lui Fern gheare vopsite stacojiu, care n-ar fi stat pe gînduri să-i smulgă lui Fern ochii din orbite.

– Nu din societate, accentuă India, plimbîndu-şi ochii ostentativ şi dezaprobator peste blugii lui Fern. A venit la mine să caute de lucru.

Leo Eden ridică din sprîncene, uitîndu-se înapoi la Fern.

– Şi ai obţinut ceva? întrebă el, nereuşind să-şi ascundă ironia din glas.

– Soarta mi-a fost potrivnică. Ar fi fost prea multă concurenţă, nu? adăugă ea, uitîndu-se direct la India.

– Sper să ai mai mult noroc în altă parte, zîmbi India, cu falsitate. Se zvoneşte că ai fost dată afară de la *Faces*. Te-ai decis să te muţi la vreun hebtomadar? Vocea siropoasă nu reuşea să mascheze malitiozitatea din spatele cuvintelor.

Fern simţi cum păleşte. De unde dracu' ştia India asta? Vorbise cu Edwina doar cu vreo două zile în urmă. Zvonuri, pe naiba. Precis că nenorocita aia de Alix răspîndise vestea.

Fern se chinuia să găsească o replică pe măsură, avînd în vedere că fusese efectiv blocată, cînd apariţia lui Hugo le distrase atenţia. Conversaţia din bar parcă încetase, pe cînd acesta îşi croia drum politicos, prin încăperea ticsită.

Hugo părea să nu observe capetele întoarse în direcţia lui.

Chiar făcînd abstracţie de faptul că era şeful internaţional recunoscut al companiei *Oscar Rees*, cu o substanţială avere personală, statura lui înaltă şi înfăţişarea plăcută atrăgeau asupra lui multe priviri admirative, în special din partea femeilor.

Spre deosebire însă de cumnatul lui, Hugo nu era un playboy.

Atîta măcar aflase Fern, din cercetările făcute de ea asupra familiei.

Acesta îi zîmbi călduros, luîndu-i mîna.

– Ah, Fern... îmi pare rău. Am fost reţinut. O privi în ochii verzi de jad şi, pentru o clipă, timpul parcă rămase pe loc. Era ceva atît de familiar în fata asta. Şi părul ei, atît de bogat şi plin de viaţă, unduindu-se liber, peste bluza albă, simplă, din olandă. Mîna ei se mişcă într-a lui şi, revenindu-şi, îi dădu drumul. Tuşi ca să-şi mascheze momentul de slăbiciune.

Leo îl salvă fără să vrea.

– Hugo. Ei bine, în sfîrşit, putem dezlega misterul.

– Ce mister, Leo?

– Misterul puştilor care îşi dau întîlniri la prînz la *Capital*.

Hugo se încruntă, neînțelegînd cam ce voia Leo să spună.

– India... își înclină el capul politicos spre însoțitoarea lui Leo, pe care abia acum o remarcase.

Leo insistă.

– Nu ai de gînd să ne prezinți oficial, Hugo?

– Ăăă, ba da. Corect. Fern, aş vrea să ți-o prezint pe India Duncan-Forrester...

India se dădu înapoi, îndepărtîndu-se de Fern cu un zîmbet rece.

– Noi ne cunoaştem deja.

– Şi Leo Eden. Ea este Fern Donleavy.

– Încîntat, spuse Leo lălăit, cu vocea lui răguşită. Apoi îi luă lui Fern mîna mică, rece, şi o duse galant la buze.

Fern îi surprinse privirea cînd acesta i-o atinse cu buzele şi văzu ceva ce îi sugeră teribil malițiozitatea. În contrast cu sentimentele pe care le avea pentru el, îşi dădu seama că gura ei o trădează. Aceasta se ridică într-un zîmbet de răspuns.

– Vino, Leo, masa noastră este gata. India îl trase de lîngă ea, privind-o acuzator pe Fern.

Hugo se mai scuză o dată.

– Sper că nu m-ai aşteptat prea mult, draga mea.

Fern minți.

– Nu, cîtuşi de puțin.

– Bine. Haide atunci să vedem meniul, da? Ți-am comandat un pahar de şampanie. Sper că îți place şampania.

În timp ce vorbea, de ei se apropie un chelner purtînd o tavă cu două pahare înspumate şi un bol larg, cu măsline negre.

Cei doi oameni din fața lui Fern plecaseră din fe-

ricire, lăsînd mai mult spațiu pentru ea și pentru Hugo.

– Îmi pare bine că ai venit, zise Hugo încet, ciocnind paharul de paharul lui Fern.

Aceasta sorbi din băutura de culoarea mierii, savurîndu-i gustul delicios, untos.

După încă două sau trei sorbituri mai copioase, începu să simtă că se încălzește și se relaxează.

După felul brutal în care se purtase Hugo la balul Asociației cosmeticienilor, se așteptase să fie mai rece decît părea acum.

Îi studie capul aplecat asupra listei de bucate, observînd șuvițele argintii din părul lui negru și linia scobită, aristocratică, a obrajilor lui. Pentru a milioana oară, se întrebă de ce o invitase aici.

– Ți-aș putea recomanda rața – dacă îți place, desigur. Și salata de homar, care este excelentă ca hors d'oeuvre – din noù, dacă îți plac homarii.

– Sună delicios, spuse Fern, recunoscătoare că fusese scutită de sarcina de a studia meniul. Oricum, nu prea își dădea seama cît o să fie în stare să mănînce, de fapt. Oricît încerca ea să pară calmă, pulsațiile nervoase din stomac refuzau să se domolească.

Chelnerul părea că are un misterios al șaselea simț, căci apăru în clipa în care Hugo lăsă jos lista. Îndată ce rămaseră din nou singuri, Hugo îi zîmbi lui Fern plin de bunăvoință.

– Presupun că bănuiești de ce am vrut să te văd.

Fern riscă.

– Nu-mi pot închipui decît că trebuie să fie în legătură cu *Vitale.*

– Am înțeles că i-ai spus lui Johnny că nu te interesează.

– Da. Și nu mă interesa... Fern se întrerupse.

– Nu te interesa? interveni Hugo, plin de speranțe. Este posibil să-ți fi schimbat părerea?

– Să zicem că da, spuse Fern direct. În clipa de față îmi caut de lucru. Dacă m-ați fi întrebat asta în urmă cu cîteva zile, v-aş fi spus că nici prin cap nu-mi trece să renunț la jurnalistică. Totuşi, mi s-au mai deschis ochii asupra unor lucruri, ceea ce m-a determinat să cred că m-aş putea gîndi să-mi schimb domeniul.

Zîmbetul lui Hugo se lărgi.

– Foarte interesant. Haide, draga mea, să discutăm în timp ce mîncăm.

Chelnerul îi conduse în sufragerie. Fern fu uşurată văzîndu-i pe Leo Eden şi pe India Duncan-Forrester aşezați în celălalt colț al încăperii, prea departe ca să poată fi auziți şi aproape afară din raza vizuală.

O sticlă de vin alb foarte sec, dar minunat de uşor însoțea homarul splendid preparat.

Fern îşi făcea delicat drum prin carapace, în timp ce Hugo îi reamintea detaliile contractului.

– Mă îndoiesc că poți găsi multe slujbe care să-ți ofere un milion de lire pentru doi ani de muncă.

Fern puse deoparte cleştele minuscul pe care-l folosise să spargă ghearele homarului şi-şi şterse gura cu şervetul.

Se uită drept în ochii lui Hugo.

– Eu nu sînt prea materialistă, spuse ea. Ca să fiu sinceră, banii chiar mă înspăimîntă. Nu am fost crescută în ideea că aceştia îți pot cumpăra fericirea. Este o sumă atît de uriaşă, pe care nici nu mi-o pot imagina. Este o sumă aproape imoral de mare, spuse ea, ochii sclipindu-i malițios, deşi m-am gîndit întotdeauna că ar fi frumos să nu trebuiască să-ți faci griji pentru plata telefonului. Ceea ce mă preocupă însă pe mine

cel mai mult este faptul că nu mi-aş mai exersa prea mult creierul. Mă tem că o să mă plictisesc.

Hugo izbucni în rîs.

– Efectiv nu o să ai timp, draga mea. Dacă te-ai hotărî să accepți oferta, n-ai şti cum să te împarți între şedințe de fotografiere, companii publicitare, mese... Vezi tu, ai fi ambasadorul produselor *Vitale,* în prima linie. Oamenii vor identifica *Vitale* cu tine, cu chipul tău. Vei avea de-a face cu presa, vei răspunde întrebărilor ei, învățînd totul despre produs.

– Faceți să sune totul foarte pasionant. Dar eu sînt jurnalistă. Am pierdut ani de zile ca să ajung aici şi mă simt foarte neliniştită la gîndul că aş renunța la tot. Aşa cum i-am spus şi lui Johnny, poate că niciodată după asta nu voi mai fi luată în serios.

– Înseamnă atunci să subestimezi treaba asta. Nu îți dai seama, Fern, că îndată după încheierea contractului, toate uşile vor fi deschise pentru tine? Vei deveni o celebritate internațională. Nu va fi sfîrşitul carierei tale, ci începutul multor altora noi, dacă asta o să vrei. Nimic nu te poate împiedica să scrii, nu-i aşa? După părerea mea, lumea va fi mult mai interesată de ce va avea de spus Fern Donleavy, după ce va afla cine este ea cu adevărat. Vei deveni purtătorul numelui unei firme – fata *Vitale.*

– Adică voi fi cunoscută ca fata *Vitale* şi nu ca Fern Donleavy.

– Nu, vreau să spun că toată lumea va şti exact cine este fata *Vitale*. Va fi produsul tău.

– Dar eu voi avea vreun cuvînt de spus? Treaba mea se va limita numai la promovarea produselor *Vitale*, nu va însemna că mă voi ocupa şi de strategia acestora, de felul cum evoluează, cum se dezvoltă...

Hugo îi reumplu paharul şi o studie plin de bunăvoinţă.

– Tu eşti expertă în jurnalistică, nu în cosmetice. Sînt lucruri extrem de specializate. *Oscar Rees* are multe departamente distincte, angajează mulţi specialişti care să născocească şi să planifice ceea ce spuneai tu adineauri. Trebuie să fiu sincer, Fern, şi să-ţi spun că nu este vorba de un curs de calificare care să te autorizeze ca în final să poţi conduce compania.

– Nu-ţi dai seama că tocmai asta este cel mai rău? Aş fi tratată ca un fel de portmantou sau ca o pînză de pictură, albă, sau mai ştiu eu cum, de care oamenii să se folosească aşa cum vor ei. Efectiv nu cred că personalitatea mea se potriveşte cu aşa ceva. Simt nevoia să mă implic, să mă implic cu adevărat, indiferent ce fac. Vreau să-mi folosesc creierul, Hugo, şi nu cred că slujba pe care mi-o oferi cu atîta amabilitate îmi va da această posibilitate. Fern împinse vinul deoparte şi luă paharul cu apă minerală. Nu m-am gîndit că voi conduce compania, Hugo, continuă ea, dar m-am gîndit că mi-ar plăcea să fiu mai implicată în treaba pe care o s-o fac, decît să mă las doar fotografiată şi să înmînez pachete de presă, ziariştilor hămesiţi.

– Dar nu ai nici o pregătire în cosmetică.

– Nici în meseria de model şi totuşi eşti pregătit să-mi oferi un milion, pentru asta. Dacă aş fi să iau oferta în consideraţie, atunci îţi propun să obţii mai mult decît valoarea banilor tăi şi eu să am un rol mai cuprinzător. Dă-mi voie să învăţ şi meseria asta. Am o minte ascuţită, sînt destul de ambiţioasă şi învăţ repede. Dacă ar fi să accept acest contract, atunci aş vrea o carieră care să se dezvolte în paralel cu anga-

jamentul meu. Zîmbi cu zîmbetul cel mai fascinant. Tot ce-ți propun este să te folosești cît mai bine de investițiile tale.

Hugo scutură din cap.

– Văd că ești o fată foarte hotărîtă, iar eu voi fi acela care va avea acum nevoie de timp de gîndire.

Hugo nu intenționa să recunoască față de Fern, în această etapă, că era profund impresionat de ea și că decizia lui fusese deja luată.

Din felul în care-și argumentase cauza, nu avea nici o îndoială că ar putea deveni un membru formidabil al echipei. O femeie atît de încăpățînată are nevoie să fie ținută strîns în frîu și să fie școlită.

Hugo zîmbi numai pentru el. Johnny Sharpe o să constate că munca lui este mult mai interesantă, cînd va afla cine avea să fie noul lui director adjunct de producție.

– Atunci, cu acordul tău, glumi Hugo ușor, îți propun să vii la studio, pentru cîteva teste de fotogenie.

– Abia aștept. După care vom putea discuta despre posibilul meu rol în companie. Îi întoarse, obraznic, zîmbetul.

Hugo rîse. Johnny făcuse o alegere înțeleaptă.

12

Fern recunoscu imediat glasul lui Johnny.

– Alo, zise ea şovăielnic, întrebîndu-se cum naiba o s-o trateze acum, cînd făcuse o întorsătură completă, fără măcar să-i fi mulţumit pentru persuasiunea lui.

– Am auzit veştile de la Hugo, zise acesta firesc, vocea lui netrădînd nici urmă de emoţie. Înţeleg că te-ai arătat interesată.

– Ascultă, îmi pare rău, Johnny, pentru săptămîna trecută. Crezi probabil că am jucat un joc urît.

– Sînt obişnuit cu asta. Nimic nu este niciodată direct, în această afacere. Sînt fericit că Hugo a reuşit să te convingă.

Simţise ea într-adevăr o notă de sarcasm?

– Nu a fost vorba numai de Hugo. A fost o combinaţie de mai multe lucruri – cel mai important fiind faptul că m-am hotărît să plec de la *Faces.* Totul s-a

petrecut atît de repede – nu aşa cum plănuisem eu. Am crezut că următoarea mea mutare în carieră va fi pe postul de redactor şef adjunct la rubrici fixe, ceea ce nu s-a mai întîmplat, dar asta este o altă poveste. În fond, ar putea fi cinstită cu el încă de la început. Îi datora asta, după toată osteneala lui.

– Da. Asta este viaţa. Şi acum, să vorbim despre şedinţa de fotografiere... Dumnezeule, părea distant.

– Johnny, spuse ea blînd, nu crezi c-am putea încerca să o luăm din nou de la început? Am avut într-adevăr motive serioase să-ţi resping oferta şi am avut motive serioase să o reconsider. Te rog, nu te gîndi că am fost doar machiavelică.

– Ah, la naiba cu asta, rîse el. N-aş fi niciodată în stare să ţin mult o supărare. Adevărul este că sînt înnebunit că ai acceptat să pozezi şi sînt furios pe Hugo pentru că a reuşit el unde nu am izbutit eu. E vorba doar de mîndria mea rănită, de bărbat. De asta şi de faptul că atunci cînd tu vei fi cunoscută în toată lumea, nu voi putea spune că meritul a fost numai şi numai al meu.

– Exact asta voiam să aud, rîse ea. O garanţie să-mi schimb părerea.

– Ei, opreşte-te, haide să te programez la studio. Mîine la prima oră te aranjează? Abia aştept să văd probele alea şi îndrăznesc să spun că şi tu! Vin să te iau mîine la ora zece.

– Ai grijă să dormi cum trebuie.

– Noapte bună, Johnny, zise ea încet, şi mulţumesc.

Duşumeaua din dormitorul lui Fern dispăruse aproape sub marea de T-shirt-uri, blugi şi o stranie etalare de

rochii. Începea să-şi dorească să nu fi acceptat niciodată asta. Întreaga idee era o nebunie. Ridică un tub negru *Lycra*, şi-l puse în faţă, dar îl aruncă înapoi pe pat. Nu mergea. Efectiv nu ştia cum să se îmbrace. Sună soneria şi înjură tare. Luă un T-shirt şi-l trase pe ea. Cînd Johnny intră, se pomeni în faţa imaginii picioarelor nesfîrşite ale lui Fern, dispărînd torturant sub lungul, albul T-shirt. Aceasta se întoarse, agitată.

– Nu e bine. Nu am nimic cu care să mă îmbrac!

– Nu ai o pereche de blugi şi tu? Îmbracă-te cu ei. Tot o să te îmbrăcăm cu altceva, cînd vor începe filmările, aşa că nu contează ce pui acum pe tine.

– Am devenit deci un umeraş şi o păpuşă de plastic. Unde sînt idealurile mele de viaţă?

– Grăbeşte-te, strigă Johnny în urma ei. Nu trebuie să-i facem pe toţi să aştepte.

Fern se opri din mers.

– Pe toţi? întrebă ea, bănuitoare. Pe care toţi?

– Ah, doar pe toţi cei de la *Oscar Rees*. I-am invitat să te vadă.

Fern strigă îngrozită:

– Johnny! N-ai făcut asta! Cum ai putut? Nu mai vin.

– Haide, am glumit. Dar există totuşi acolo un coafor, o stilistă şi asistentul fotografului, care toţi te aşteaptă pe tine.

– Groaznic, oftă Fern resemnată.

Scoase o pereche de blugi curaţi de sub muntele de haine în dezordine care acopereau patul, îşi petrecu apoi o curea groasă, din piele, printre găici şi o strînse tare. Îşi puse pantofii *Doc Martens* cu talpă groasă, îşi aruncă părul peste umeri, îşi luă geanta şi se întoarse la Johnny.

– În regulă atunci, ce mai aşteptăm?

Johnny ridică din umeri, ieşind din apartament în urma lui Fern. De mult nu se mai simţise atît de uşor. Toate instinctele lui îi spuneau că fata asta o să fie fantastică, chiar dacă pînă la urmă se va transforma într-o adevărată pacoste.

Sincer vorbind, Johnny a fost surprins de cît de ascultătoare s-a supus Fern tuturor pregătirilor pentru fotografiere.

Mai întîi, coaforul se uită lung la părul ei şi o întrebă, ridicîndu-şi mîinile, disperat.

– Tu nu te tunzi niciodată?

– Îl mai ajustez puţin, cîteodată, cînd se toceşte prea mult la vîrfuri. Dar îmi place aşa. Este al meu!

– Te superi, spuse el cu toată diplomaţia de care era în stare dacă ţi-l ajustez puţin chiar acum? Doar, puţin, puţin de tot? o ademeni el.

Fern se foi nesigură în scaun, în faţa oglinzii mari, înconjurată de becuri electrice.

– Johnny, strigă ea, vrea să-mi taie părul..

Johnny apăru lîngă reflexia ei din oglindă.

– Ce vrei să faci,, Frank?

– Doar să-l uniformizez puţin. Nu mult.

Johnny ridică o şuviţă din părul roşu, neascultător.

– Nu prea mult. Este nemaipomenit.

Frank oftă, nu prea sigur de asta. O tunsoare era o tunsoare şi avea şi el o reputaţie la care trebuia să se gîndească.

– Cum vrei, spuse el scoţîndu-şi foarfeca şi începînd să atace.

Între timp apăru o fată cu o casetă uriaşă pe care începu să o golească pe masa din faţa lui Fern.

– Bună, spuse ea zîmbind larg. Eu sînt Louise!

– Eu sînt Fern, cred, adăugă ea nesigură. Şi sper că tot eu voi fi, după ce se termină totul.

Louise rîse.

– Fii liniştită. Mi s-a spus să te fac să arăţi cît mai natural. Aşa că nu o să vezi cine ştie ce diferenţă.

Fern strîmbă din nas.

– Dacă trebuie să arăt cît mai natural, atunci la ce bun să mă mai machiezi?

– Nu poţi promova o gamă de produse fără să le etalezi, spuse Johnny, puţin cam nerăbdător, după părerea lui Fern.

– Mie mi se pare o prostie. Vreţi ca femeile să-şi cheltuiască banii ca să-şi cumpere chestii de dat pe faţă, dar care să lase impresia că de fapt nu s-au dat cu nimic. Lumea asta a luat-o razna, zîmbi ea spre Louise.

În timp ce Frank îi trăgea părul şi o pieptăna, perind-o şi mai tăind cîte puţin, oprindu-se întruna să se uite, Louise îşi ridică paleta spre chipul lui Fern, studiindu-i culorile, umbrele, ochii, exclamînd şi oftînd în tot timpul acesta. Fern se uită la şirul de sticluţe pe care le aliniase Louise pe masa de toaletă din faţa ei.

– Deci astea sînt?

– Astea sînt primele mostre de *Vitale*. Frumoase sticle, nu?

Fern întinse mîna şi luă o sticluţă pe care scria *Vitalize*. Sticla transparentă de plastic conţinea un lapte tonic. Produsul arăta curat, aproape clinic în simplitatea lui, cu capacul rotund, argintiu, şi cu literele mari, subţiri, verde-jad, care înconjurau frumos baza sticluţei, contrastînd perfect cu albul conţinutului. Apoi Fern studie borcănaşul scund care conţinea ceva numit *Vitality*.

Capacul care se înşuruba era tot argintat şi aceleaşi litere decorau circumferinţa borcanului. Deşurubă capacul şi mirosi conţinutul. O surprinse aroma de fruct.

– Mmmm, făcu ea spre Louise, miroase aproape comestibil.

– Eu nu te-aş sfătui. Haide să vedem ce părere are faţa ta despre el, da?

Frank, mulţumit în sfîrşit de părul lui Fern, îi dădu lui Louise permisiunea să înceapă. Mai întîi, aceasta o unse pe Fern, pe faţă şi pe gît, cu crema pentru demachiat, masînd-o bine cu ea, pe toată faţa. Apoi exact cînd lui Fern începuse să-i placă senzaţia dată de mîinile lui Louise care se jucau pe obrazul ei, aceasta începu să şteargă totul, cu un şerveţel. După ce termină, o luă din nou de la început.

– Îţi curăţ faţa, explică ea.

– Dar m-am spălat azi-dimineaţă.

Louise îi arătă lui Fern o bucăţică de şerveţel şi acesteia îi fu ruşine de cît de negru putea arăta.

– Asta nu poate fi de la mine.

– Pur şi simplu nu poţi pătrunde în toţi porii fără o rutină corectă de curăţare. Ai noroc că nu ai puncte negre.

– Mă usturăfaţa, ţipă Fern cîteva clipe mai tîrziu. Aşa trebuie să fie?

– Da, ăştia sînt acizii din fructe, care acţionează asupra tuturor celulelor tale moarte. Aşteaptă şi o să vezi ce bine o să arate pielea după ce termin cu tine.

Apoi Louise aplică pe chipul lui Fern o delicios de reconfortantă loţiune tonică, ştergînd orice urmă de grăsime rămasă în urma curăţatului. Apoi îşi puse pe degete o altă loţiune şi începu din nou să o maseze

pe față și pe gît, mai întîi cu mici lovituri repezi, de la baza gîtului, în sus spre bărbie, și mai sus, peste pomeți, terminînd cu ușoare mișcări circulare pe frunte și nas. Fern continua să nu vadă nici o diferență, dar pielea ei se simțea catifelată și moale. Veni apoi fondul de ten. Louise împroșcă în palmă puțin din spuma ușoară, bejulie și începu să o aplice pe pielea lui Fern, estompînd diferențele de tonuri de culoare de pe fața ei și ascunzînd pistruii.

– Nu renunța la mulți pistrui, îi porunci Johnny.

Veni apoi pudra, ca să fixeze totul. În vremea asta, Fern se simțea ca și cum ar fi avut pe față o mască de trei centimetri grosime. Se strîmbă la imaginea ei din oglindă, așteptînd ca totul să plesnească. În mod surprinzător, nu se întîmplă așa.

Louise adăugă puțină culoare pe pomeții lui Fern, doar o umbră de cel mai vag roz-maroniu, apoi îi contură puțin ochii, după care urmă puțin rimel, care o făcu să lăcrimeze, în timp ce Louise îi spunea să se uite în sus, apoi în jos, periindu-i genele, după care îi aplică pe buze puțin luciu roz-roșiatic.

Cînd în sfîrșit Fern își studie cu atenție imaginea din oglindă, abia dacă putu constata vreo diferență față de chipul ei normal.

– E bine? întrebă Louise, puțin nervoasă.

Fern ridică din umeri.

– Da. E în regulă. Ochii ei păreau mai mari și mai verzi și poate gura părea puțin mai plină, dar nu arăta nici pe jumătate din cît de pictată se simțea.

Frank puse jos numărul din *Faces* pe care-l studiase cu atenție în tot acest timp și începu să-i perie lui Fern părul. Se întoarse spre Johnny.

– Îl vrei ridicat sau cum altfel?

– Nu acum. Doar lung şi natural şi poate puțin sălbatic, da?

– Ridică-te, apleacă-te şi lasă-ți părul să-ți cadă în față, spuse Frank.

Fern se aplecă în față şi Frank îngenunche şi începu să-i perie părul, pe dedesubt. Pulveriză de cîteva ori cu ceva ce mirosea absolut revoltător şi apoi îi spuse să se îndrepte. Părul lui Fern arăta de două ori mai des şi mai gros decît în mod obişnuit.

– Nu se poate! exclamă Johnny, admirativ. Formidabil!

Încă vreo cîteva pulverizări din partea lui Frank şi Fern fu condusă spre studio. Arăta atît de naturală, îmbrăcată aşa cum venise, încît Johnny se decise să o lase în hainele ei, pentru prima şedință.

Îmbrăcat de sus pînă jos în negru, tipul care apăru din spatele garderobei arăta aproape la fel de subțire ca un umeraş de sîrmă. Părea o remarcabilă performanță că picioarele îl puteau efectiv ține drept.

– Zak, ea este Fern, spuse Johnny.

– Bună, Fern. Ce mai faci? Avea un uşor accent american, poate.

– Pînă acum, bine mulțumesc.

Zak începu să o cerceteze, aproape apăsîndu-şi nasul de al ei, privind-o în ochi, urmărindu-i liniile pomeților, ca şi cum ar fi vrut să-i facă un examen total, folosind o lanternă fără baterii.

– Da. Înțeleg ce vrei să spui, John. Este ceva special. În regulă, spuse el aproape cîntat, să trecem la treabă.

Un asistent la fel de sfrijit, dar părînd mai tînăr, apăru din locul acela secret din spatele garderobei şi apropie de chipul lui Fern o cutiuță mică, neagră. I-o

arătă lui Zak, care era ocupat să se uite prin lentile, aplecîndu-se şi ridicîndu-se, învîrtind trepiedul, jucîndu-se cu reflectoarele şi decorul de fundal. Avea fixată pe camera de luat vederi o lentilă uriaşă, cu un capac mare ataşat la capătul acesteia.

– Aşează-te acolo, vrei?

Fern se uită să vadă unde îi spusese Zak să se aşeze. Lîngă garderobă se afla un scaun. Se aşeză şi îşi ţuguie gura spre el, simţindu-se cumplit de conştientă.

– Poţi să stai drept? Vorbea în aparat, dar Fern ghici că ei i se adresase. Îşi îndreptă spatele şi-şi aruncă părul peste umeri. Lampa scăpără. Îşi întoarse faţa să vadă unde se aflau ceilalţi şi lampa fulgeră din nou. Se întoarse spre aparat, alt fulger. Se pare că începuseră filmările.

– Frumos... frumos... îl auzi pe Zak cîrîind.

Din nou nu era sigură dacă vorbea cu el sau cu ea.

– Şi acum uită-te la mine. Splendid. Scoate-ţi bărbia înainte... nu, prea mult. Asta e! Perfect. Fulger. În regulă, priveşte în jur, spre uşă, încet, foarte încet. Stai aşa! Fulger. Grozav!

Şi continuă tot aşa pînă cînd, după plictiseală, urmă relaxarea. Încercă să-şi schimbe mina. Zîmbi. Clătină din cap. Se încruntă. Se înăbuşi. Se întoarse şi privi înapoi spre aparat, peste umăr, şi, în tot acest timp, Zak o încuraja.

– Este minunat. Te descurci nemaipomenit.

După o vreme, acesta schimbă aparatul.

– Acum o să facem cîteva poze cu tot corpul. Ridică-te şi rămîi lîngă scaun, Fern, şi apleacă-te înainte, ca şi cum ai vorbi cu mine. Aşa. Da, stai aşa! În

final, ajunse să se răsucească şi să pozeze, aproape dansînd pe melodia camerei de luat vederi. În curînd se pierdu în strania relaţie care se construia între ea şi mica bucăţică neagră de sticlă care clipea şi clipea întruna la ea.

Lui Johnny nu-i venea să creadă. Era o profesionistă autentică, absolut firească. Arăta ca şi cum ar fi făcut lucrul acesta de ani de zile. Rîse, simţindu-şi inima cît se poate de uşoară.

Johnny nu voia să întrerupă ceea ce se petrecea între ei, dar în final ştiu că trebuia să o facă.

– Ascultă, Zak, o să-i schimbăm puţin coafura şi înfăţişarea. Dă-ne cîteva minute, cînd termini, da?

Fern era încîntată să facă o pauză. Se simţea încinsă şi-i era foarte sete.

Frank îi strînse părul la spate şi i-l înfăşură într-un nod, în vîrful capului. Louise îi mai umbri puţin pleoapele şi-i întunecă luciul de pe buze.

Fern rămase uluită de schimbarea înfăţişării ei. Arăta foarte sofisticat – mult mai în vîrstă; una peste alta, un alt gen de femeie. Îşi dădu seama cu o tresărire că niciodată pînă atunci nu se mai gîndise la ea ca la o femeie, dar persoana care o privea din oglindă nu mai era o fată. Era o femeie arătînd foarte sexy.

– În regulă, spuse, simţindu-se stăpînă pe ea, sînt gata. Haide Zak, la muncă!

Johnny o urmă pe Fern în salonul aerisit. Pantofii lor răsunau zgomotos pe scîndurile goale. Se afla acolo un frumos cămin din fontă, în stil victorian, împodobit cu un aranjament din pene, flori şi ierburi, iar deasupra poliţei atîrna portretul unei tinere care tocmai se prăvălise cu picioarele încrucişate, pe podea.

Fata care îl privea îşi ţuguia buzele cu un aer de autoironie şi revoltă. Părul roşu, sălbatic, i se revărsa în bucle încîlcite. Îşi ţinea mîinile în buzunarele din faţă ale blugilor uzaţi şi, sub bluza albă, moale, se întrezărea discret curba mică, graţioasă, a sînilor ei tineri. Johnny era convins acum, mai mult ca oricînd, că era fata potrivită să lanseze *Vitale*.

Pictura era magnifică. Transmitea tot ce voia el să spună despre produs, despre femeia din spatele produsului, despre caracterul ei, despre personalitatea ei, despre esenţa ei... totul. Chipul surprins pe pînză era tînăr, dar avea totuşi o idee de mondenitate, de erotism inocent, care ţîşnea dintr-un fond de naturaleţe, mai curînd decît din calcul, din ceva artificial. Totuşi, dincolo de inocenţă se întrezărea şi o anumită sălbăticie, senzaţia că închidea în ea un spirit care nu dorea să fie ţinut în captivitate. Sentimentul că această fată o să fie o adevărată belea, dar şi o sursă de voie bună. Johnny se întrebă dacă Fern va permite agenţiei de publicitate să vadă pictura.

– Cine este pictorul? întrebă el.

– Rowena... Mama mea. Este pictoriţă. Fern ridică din umeri ca şi cum cele spuse de ea nu aveau nici o importanţă.

– Ah, făcu Johnny, ca şi cum totul ar fi fost limpede acum. Este clar că te cunoaşte cît se poate de bine.

– Cine poate şti asta? spuse Fern cu răceală. Numai aceia care şi ei mă cunosc foarte bine. Or, nu sînt prea mulţi, pe aici.

– Păcat, zise Johnny ridicînd din umeri, făcîndu-se că nu bagă de seamă poziţia ei defensivă. Poate că în curînd eu voi fi în stare să ştiu.

– Hmm, poate. Ah, iartă-mă, Johnny, nu am nimic

cu tine, doar că eu şi cu mama nu prea sîntem în relaţii bune, pe moment. Ne-am certat.

Johnny zîmbi.

– Uită. Nu mă supăr eu prea uşor. Credeam că ai învăţat asta, pînă acum.

– Cred că ar fi trebuit. Nimeni nu poate fi atît de insistent ca tine, fiind totodată şi foarte sensibil.

– Ei... începu el să protesteze uşor.

Fern rîdea. Pentru prima oară se uită cum trebuie la Johnny Sharpe, mai mult decît la directorul de producţie de la *Oscar Rees*, o mică pacoste enervantă, dar amuzantă uneori, care o constrînsese să se gîndească la cîteva noţiuni destul de stupide. Se uită la el ca la un bărbat şi, deşi încerca din greu să-l facă să se oprească, acesta o obliga să-i placă de el. În jurul lui plutea un aer plin de atîta căldură şi sinceritate. Numai că viaţa ei nu mai avea nevoie acum şi de alte complicaţii. Încercă să se concentreze din nou asupra problemei lor.

– Ei? Ce crezi? o întrebă Johnny, încercînd să nu-şi trădeze emoţia.

Fern răsfoi pozele martor, apoi le puse pe jos în faţa ei, ca pe nişte cărţi de joc.

– Mai concret, tu ce părere ai?

– Sînt în regulă, spuse el cu indiferenţă. Cred că sînt în regulă.

– Hmm, fu ea de acord, fără să se angajeze cu nimic, arăt într-adevăr foarte diferită, nu?

Johnny nu se mai putu stăpîni. Scoase sticla de şampanie rămasă ascunsă în buzunarul hainei de piele. Sticla rece probabil că-i îngheţase coastele. Zak adusese pozele imediat ce le scosese şi Johnny voia să-i dea lui Fern vestea cea bună.

Judecînd după expresia năucă de pe chipul acesteia, reuşise să o păcălească, evident, cu indiferența lui.

– Fern! strigă el. Sînt al naibii de fantastice. Pînă şi Zak a spus aşa şi laude din partea lui, crede-mă, nu am mai auzit. Hugo o să moară cînd o să le vadă.

Părînd încă nesigură, Fern continua să se uite peste fotografii.

– Crezi într-adevăr asta?

– Ai cuvîntul meu. Acum du-te şi găseşte nişte pahare ca să bem pentru primul tău milion.

Fern se cutremură, înnebunită.

– Nici nu-mi vine să cred. Sînt sigură că o să mă trezesc şi o să-mi dau seama că totul nu a fost decît un vis prostesc.

– Îndată ce o să vezi contractul, o să ți se pară destul de adevărat. O să trebuiască să-ți găseşti un avocat bun care să verifice totul. Nu ar fi o idee rea să-ți angajezi un agent... mustăci Johnny.

– Dumnezeule mare, doar nu sînt nu ştiu ce supermodel.

– Fern, zise Johnny blînd, nu cred că îți dai seama exact ce înseamnă contractul acesta. Nu aş fi deloc surprins dacă vei descoperi că în curînd vei face şi tu parte din aceeaşi ligă. *Vitale* are alocat un buget de lansare de douăsprezece milioane. Vei deveni chipul din spatele noii linii a uneia din cele mai prestigioase case de produse cosmetice din Europa. Crede-mă, vor fi supermodele care ar fi fericite să fie în locul tău.

Fern scutură din cap, cu scepticism.

– Sigur, sigur, zise ea. E un lucru bun că am picioare mari, pentru că intenționez să rămîn bine fixată pe pămînt. Fern se opri şi ascultă. Ah, Dumnezeule,

mormăi ea, auzind închizîndu-se uşa de la intrare. Nu în seara asta. Omul ăsta are un simț al momentului, al naibii!

Nu-l mai văzuse pe Paul de cînd acesta plecase ca o vijelie, după ce fusese atît de mojic cu ea, din cauza ofertei *Oscar Rees*, şi, surprinzător, de fapt nici nu-i dusese dorul. Fuseseră atîtea alte lucruri care să-i ocupe mintea, altele decît furia lui copilărească.

– Este Paul, îi explică ea lui Johnny, care începuse să se răsucească, stînjenit. Acesta îşi goli paharul.

Paul intră în cameră.

– Bună... Îşi pierdu glasul, cînd îl zări pe Johnny. Ah, nu am ştiut că ai companie.

Fern îi zîmbi plină de drăgălăşenie.

– Paul, l-ai cunoscut pe Johnny, nu? La bal, ții minte?

Paul făcu o grimasă în direcția lui Johnny.

– Desigur. Îmi amintesc. Sper că nu am întrerupt ceva...

– Nu, nu cîtuşi de puțin. Johnny se ridică în picioare, urmărind privirea lui Paul care măsura sticla de şampanie golită. Tocmai plecam, mai spuse el.

– Nu te grăbi, Johnny. Nu vrei o cafea sau altceva, înainte de plecare? îl întrebă Fern, plină de solicitudine.

Johnny se uită ostentativ la ceas.

– Nu, mulțumesc. Mîine dimineață încep devreme, am o mulțime de lucruri de făcut, contracte şi multe altele. Mi-a făcut plăcere să te văd, Paul.

Fern îl ajută pe Johnny să strîngă fotografiile. Paul îi smulse una din mînă.

– Ce e asta? întrebă el.

Fern ridică sprîncenele spre Johnny.

Johnny îi făcu semn cu ochiul.

– O să-ți spun totul într-o clipă. Doar să-l conduc pe Johnny. Îi luă fotografia din mînă şi i-o dădu lui Johnny.

– Mulțumesc, spuse acesta, punîndu-le pe toate în buzunarul hainei. Te sun mîine. Noapte bună, Paul.

– Vrei să-mi spui ce naiba se petrece aici? şuieră Paul cînd Fern reveni în cameră.

– Frumos mod de a saluta pe cineva, nu? Nu te-am mai văzut de secole, după care intri aici ca un stăpîn posesiv.

– Am fost ocupat. Iar ultima oară cînd te-am văzut, nu ai fost prea ospitalieră. Mi-am spus că ți-ar prinde bine puțin timp de gîndire.

– Întîmplător, şi eu am fost ocupată, iar Johnny şi cu mine ne-am întîlnit ca să discutăm despre noua mea slujbă.

– Despre noua ta slujbă! La ora asta?

– Da. M-am hotărît să accept oferta *Oscar Rees*, cea despre care ți-am vorbit, mai ții minte? Voi fi „chipul" din spatele a milioane de sticluțe. Înnebunitor, nu? îi zîmbi ea.

Paul oftă prelung şi se lăsă jos, cu toată greutatea.

– Eşti nebună! Ți-am spus eu ce urmăreşte tipul ăsta. Oricum, pare că a obținut ceea ce voia.

– Ah, nu fi aşa de prost.

Căscă şi începu să strîngă sticla goală şi paharele.

– Totul arată foarte intim, numai voi doi şi o sticlă de şampanie. Mă întreb peste ce-aş fi dat, dacă aş fi venit puțin mai tîrziu.

– Încetează! spuse Fern încet, ieşind din cameră. Era hotărîtă să nu-şi piardă cumpătul. Gelozia lui începea să devină ridicolă. În curînd o să se înfurie

numai dacă o s-o vadă stînd de vorbă cu un alt bărbat. Şi faptul că va deveni celebră – şi bogată – probabil că îl făcuse să-şi iasă din fire. Greu de crezut că relaţia lor mai putea continua astfel. În ultima vreme, cînd se vedeau, parcă nu făceau altceva decît să se certe. Dacă la început îl găsise sălbatic de sexy şi abia aştepta să se urce în pat cu el, la orice oră din zi, acum, ideea de a se culca cu el i se părea o adevărată corvoadă. Îşi strînse buzele, furioasă. Strigă în sus, spre el.

– Eu am de gînd să mă culc imediat. Cred că ar trebui să pleci.

Umerii i se încordară cînd îi auzi paşii coborînd scările spre ea.

– Fern, spuse el cu blîndeţe, haide să nu ne certăm.

– Nu mă cert. Nu sînt foarte fericită. Aş vrea să dorm bine şi sînt sigură că mă înţelegi că nu mă culc cu tine doar pentru că ai catadicsit să vii aici, în toiul nopţii.

Îşi petrecu braţele în jurul ei, dar ea îl îndepărtă.

– Nu! izbucni ea.

Îi apucă braţul şi degetele lui o strînseră dureros. Se cutremură.

– Paul, mă doare.

O trase spre el şi-şi apăsă gura de gura ei. Ea se luptă să se elibereze.

Brusc, Paul, îi dădu drumul.

– Fă cum vrei, dar nu am de gînd să suport multă vreme chestiile astea, Fern.

Făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzise, dar nu avea rost să-i mai răspundă. Nu voia decît să scape de el.

– Noapte bună, Paul, spuse ea. Sună-mă mîine. O să vorbim atunci.

– O să te sun cînd o să fiu pregătit, bombăni el şi trînti uşa în urma lui.

Fern dădu drumul unui oftat prelung şi puse lanţul de siguranţă. De ce, măcar o dată, nu putea fi şi viaţa ei simplă?

– Într-adevăr trebuie să te felicit, Fern. Cred că faţa ta o să valoreze o avere. Probabil că în curînd îţi vom lua un interviu. Este o temă bună pentru revista noastră.

Fern trase adînc aer în piept şi reuşi să-i întoarcă Edwinei zîmbetul. Aceasta era o întîlnire pe care va fi foarte fericită să o lase în urma ei.

– De ce nu? zîmbi Fern. O să fie o adevărată schimbare de direcţie pentru mine. Ca o provocare, poate.

Edwina îşi înălţă sprîncenele.

– Să devii model? spuse ea ca şi cum Fern ar fi fost sărită de pe ax, ca să considere aceasta ca o provocare.

– Intenţionez să mă implic foarte mult. Mă cunoşti, Edwina, nu m-aş mulţumi cu un loc în spate.

– Nu. Aşa este, ştim asta, Fern, nu? Deci, spuse ea fixînd-o pe Fern cu ochii ei negri, mă tem că trebuie să te rog să-ţi eliberezi biroul. Revistele nu sînt locuri unde să-ţi faci temele. Oricum, cred că ai o mulţime de făcut.

– Mi-am eliberat deja biroul. Mai am doar cîteva lucruri de sortat şi plec.

Edwina se ridică şi-i întinse mîna.

– Deci, Fern, aş vrea să-ţi mulţumesc pentru tot ce

ai făcut aici, în cele optsprezece luni. Ai fost o mare achiziție pentru revistă şi lumea ziaristicii îți va simți lipsa. Am fost sigură că te aşteptau lucruri mari. Poate – cine ştie? – noua ta carieră îți va oferi altele şi mai mari. Acum vei deveni cu adevărat celebră, Fern.

– Mulțumesc, Edwina. Sînt sigură că am ales bine.

– O să-ți trimitem tot ce o să ai nevoie. Pînă atunci, mult noroc şi la revedere. Edwina se retrase înapoi în birou şi închise uşa în urma ei.

Fern nu mai avea decît un singur lucru de făcut.

Se întoarse la biroul ei, simțindu-se deodată mai uşoară. Deschise computerul, introduse codul secret şi localiză materialul despre *Oscar Rees.*

Semnătura lui Alix o înlocuise pe a ei. Bănuise asta; ticăloasa a vrut să-i fure materialul, să-l treacă pe numele ei. Fern apăsă pe anulat şi confirmă apoi comanda. În cîteva secunde, întregul material încetă să mai existe.

Degetele lui Fern zburară peste clape. Apoi apăsă butonul codului lui Alix şi aşteptă ca ecranul să-i confirme legătura cu computerul acesteia.

Fern zîmbi spre ecran.

– Pe curînd, Alix. Cursorul verde scînteie, umplînd-o de satisfacție. Apoi se deplasă. Cățea! Nimic mai mult.

13

Laura, asistenta personală a lui Hugo, se uita fix la plicul care tocmai aterizase pe biroul ei, adus de un mesager. Logo-ul companiei *Cooper Jefferson* orna marginile acestuia. Din expresia de pe chipul ei, părea că se aştepta ca plicul să sară la ea şi să o muşte, dintr-o clipă într-alta.

Ce zi blestemată. Hugo sosise tîrziu la birou, arătînd ca şi cum şi-ar fi petrecut noaptea pe o frînghie de rufe. Era şifonat şi nebărbierit. Îi ignorase cu desăvîrşire obişnuitul ei salut de bună dimineaţa şi trîntise uşa biroului în urma lui. Încercase de două ori să-i dea legătura la telefon şi de două ori îşi băgase furios capul pe uşă, spunînd că nu vrea să discute cu nimeni.

Probabil că iar se certase cu Olivia, deşi în ultimii doi ani aceste certuri se răriseră tot mai mult, avînd în vedere că atît Hugo cît şi Olivia îşi duceau, fiecare,

propria lui viață. Pe scrisoare scria „Urgent“ cu litere mari, roşii. Într-adevăr, nu exista decît un singur lucru pe care-l putea face Laura. Intră în vîrful picioarelor în biroul lui Hugo şi-l găsi privind afară pe fereastră, ca în transă. Tuşi încet, politicos.

– Tocmai a sosit plicul acesta, adus de un mesager. Scrie pe el „Urgent“, aşa că m-am gîndit că ar fi bine să vi-l aduc. Îmi pare rău că v-am deranjat. Se retrase repede, închizînd uşa în urma ei.

Hugo rupse plicul. Nu numai că pe el scria „urgent“ dar mai era marcat şi strict confidențial. În orice altă zi, poate că Hugo l-ar fi deschis cu mai multă temere. Astăzi însă se simțea deja atît de la pămînt, încît nu credea că mai putea exista ceva care să-l facă să se simtă şi mai cumplit.

Scrută scrisoarea amenințătoare, apoi o citi din nou, încet. Era un apel oficial din partea lui *Cooper Jefferson* către toți acționarii *Oscar Rees:* familia, fundația, banca, toți. Deci lupta era gata să înceapă. Hugo băgă scrisoarea în buzunarul interior al hainei, apoi, impulsiv, luă telefonul şi formă numărul lui Ricci. Cu puțin noroc, poate că o prindea acasă sau între doi clienți. Aceasta răspunse aproape imediat.

– Ricci, ah, ce bine că te-am găsit. Nu eşti foarte ocupată? Crezi c-aş putea să trec pe la tine? Cînd? Ah, chiar acum... perfect, vin imediat.

Îşi luă servieta, îi spuse Laurei că nu era disponibil pentru tot restul zilei şi porni în căutarea unui piept consolator.

Hugo se cuibări lîngă Ricci, strîngîndu-i lîngă el trupul minunat de cald şi gol. Aceasta se mişcă, se întinse şi deschise apoi ochii.

– Cred că am adormit, spuse ea.

– Arătai atît de minunat de liniştită. Hugo îi mîngîie încet părul.

– Eu sînt, tu însă eşti tulburat.

Hugo închise din nou ochii, gîndindu-se dacă să-i spună sau nu lui Ricci noutăţile. Afurisita de Olivia! Nu-i ajungeau problemele pe care le avea cu cei de la *Cooper Jefferson.*

Ricci se îndreptă.

– Mă duc să aduc puţin ceai, păstrează-mi locul cald.

Acesta încuviinţă, zîmbindu-i.

Cînd se întoarse, peste cîteva minute, Hugo se ridică în perne şi luă recunoscător ceaşca elegantă pe care i-o oferi aceasta. Sorbi încet din lichidul aburind, admirînd curbele sînilor lui Ricci care se întrezăreau subtil prin satinul delicat al capotului. Îl privi, peste buza ceştii.

– Deci, spuse ea scurt, te simţi mai bine?

– Oarecum. Se pare că vrea nenorocita aia de casă. *Cooper* vrea să pună mîna pe compania aia nenorocită, iar nevastă-mea, pe casa aia nenorocită. Asta într-adevăr mă obligă să mă întreb, Ricci, ce naiba am făcut cu viaţa mea.

– Ah, înţeleg. De aici, vizita ta.

– Nu mi-am putut împiedica creierul să nu se frămînte. Azi-noapte am avut cea mai îngrozitoare ceartă. Închipuie-ţi, a avut neobrăzarea să mă acuze de impotenţă.

Ricci îl mîngîie pe păr, liniştindu-l.

– Vrei cumva să-ţi dau referinţe, scumpule? gînguri ea.

– I-am spus că nu o să aibă casa. A fost casa

tatălui meu şi basta. A mai avut neobrăzarea să-mi spună că vrea şi jumătate din companie.

– Dar asta este imposibil.

– Nu chiar atît de imposibil pe cît aş vrea eu. Poate că o să trebuiască să răscumpăr partea ei. Îţi spun, Ricci, o să mă coste o avere. Am nevoie de asta acum, ca de o gaură în cap. Nu-mi ajunge că trebuie să mă lupt cu cei de la *Cooper*. Cîteodată îmi vine să dau dracului totul şi să mă retrag.

Ricci se lipi de el.

– Vrei să spui că am putea fugi împreună pe o insulă idilică, însorită, unde tu să scuturi pomul şi eu să culeg nucile de cocos? Sau poate să pescuim într-o lagună cristalină?

– Nu cred că mă iei în serios, nu?

– Cîtuşi de puţin. Tu nu ai supravieţui fără companie, aşa că încetează să faci pe pesimistul, scumpule, şi haide să vedem ce se poate face. Deci, cine este gata să vîndă şi cui?

– Nenorociţii ăia de gemeni şi-ar vinde şi mama, dacă nenorocita nu şi-ar fi făcut harachiri între timp. Presupun că oricine ar da naştere unei asemenea perechi ar vrea să-şi pună capăt zilelor.

– Hugo! îl admonestă Ricci cu blîndeţe. Dar asta nu înseamnă decît o felie.

– Da. Dar mai e şi Olivia!

– Ştiu, iar numele ei înseamnă otravă pe buzele tale...

– Fundaţia, iar cît despre bancă şi despre Julian, efectiv nu pot spune nimic sigur. Nu cred că Julian va vinde. Mi-a spus că-i convine să rămînă aşa cum e. Dar pur şi simplu nu poţi să ştii ce efect va avea asupra lor mirosul banilor lichizi.

– Eu nu mi-aş face griji în privinţa lui Julian. Pe el l-aş putea convinge eu.

– Cum naiba crezi că poţi face asta?

– Este o poveste lungă, dar de cînd cu afacerea aceea încurcată cu Caro Littleton, le-a fost al naibii de greu să se mai întîlnească. Presa de scandal a rămas în faţa casei lui Caro, unde stă zi şi noapte. Se pare că şi bărbatul ei are telefonul ascultat. Oricum, Caro a venit la mine. Era isterică, îşi ieşise efectiv din fire. Se crede îndrăgostită pînă peste urechi de Julian şi m-a rugat să o ajut.

– Iar tu de ce naiba ai face asta?

– Caro şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme. Am fost colege de şcoală. Ricci chicoti. Nici ea nu s-a schimbat prea mult. Încă de pe atunci intra mereu în fel de fel de scandaluri. După căsătoria aceasta atît de reuşită, am crezut că o să se mai cuminţească puţin, dar văd că Julian şi-a făcut cred un obicei din a da iama în vieţile oamenilor. Sper sincer că de data asta este serios, Hugo.

– Dar ai putea avea probleme serioase dacă află cineva.

– Aş putea, dar, sincer vorbind, nu am nici o obligaţie morală faţă de soţul ei, iar Julian ştie teribil să-ţi cîştige simpatia.

– Hmm. Eu nu mi-am dat seama.

– Nu, nu cred. Una peste alta, s-au întîlnit aici.

– Cum ai putut face asta, păcătoasă mică? Să nu-mi spui că s-au culcat chiar aici, în patul ăsta?

– Nu, în camera de oaspeţi. Deci, dragul meu Hugo, mă îndoiesc că Julian o să vrea să mă supere şi, pînă una-alta să te supere pe tine, nu crezi? O să stau puţin de vorbă cu Caro şi o să pun lucrurile la punct.

– Crezi că o să fie chiar atît de simplu?

– Nu subestima puterea plăcerii fizice, mai ales cînd este vorba de Julian.

– Ce ştii despre plăcerile lui Julian? o tachină Hugo.

– Ştiu.

Hugo fu cuprins deodată de un val de afecţiune pentru delicioasa lui doamnă. Îi luă ceaşca din mînă şi i-o puse cu grijă pe masă. O trase apoi jos pe pat şi o cuprinse strîns în cercul braţelor sale.

– În curînd o să ieşim să cinăm împreună, îi promise el încet, dar mai întîi trebuie să mă ocup de o treabă neterminată.

Buzele lui înăbuşiră chicotitul lui Ricci.

Charles Allen aştepta cu nerăbdare întîlnirea din dimineaţa aceasta. Ţinea strîns la piept dosarul, în timp ce lua liftul spre apartamentul de conferinţe de la etajul trei. Datorită lui Lucienne, raportul lui se conturase extrem de mulţumitor.

De fapt îl prezentase consiliului cu cîteva zile înainte de apariţia ofertei oficiale din partea lui *Cooper Jefferson*, pe biroul lui Humphrey Morrison. Se şi zvonise deja că zilele lui Hugo erau numărate. Părerea lui Charles era că afacerea putea fi foarte rentabilă pentru Collingwood.

Charles deschise uşa. Încăperea era deja plină. În depărtare îl văzu pe Hugo. Faţa lui aristocratică arăta mai slabă şi mai trasă ca de obicei. Abia dacă se uită la Charles, cînd acesta se aşeză. Aşadar, îşi zise Charles, îşi închipuie că sînt o cantitate neglijabilă, dacă nici măcar nu m-a băgat în seamă. Ei bine, trezirea la realitate va fi destul de crudă, bătrîne Hugo.

Hugo avea de ce să pară îngrijorat. Relațiile între vechii prieteni erau de domeniul trecutului. În lumea reală a anilor 1990, deciziile se iau pornind de la realitățile comerciale şi nu în funcție de numărul dineurilor luate împreună la *White's*. Nu mai era loc pentru înțelegeri de onoare. Collingwood se trezise la realitate de nevoie. Hugo era pe cale să facă acelaşi lucru.

În sfîrşit, cînd toată lumea se adunase în jurul mesei uriaşe din lemn de trandafir şi nuc, Hugo răsfoi cîteva hîrtii şi se ridică apoi în picioare, dregîndu-şi glasul, puțin cam nervos, după părerea lui Charles.

– Domnilor, ştiu că vă dați seama de ce mă aflu aici. Cooper Jefferson a prezentat o ofertă oficială tuturor acționarilor *Oscar Rees*, în intenția de a-i convinge să-şi vîndă părțile deținute în corporația *Oscar Rees*, prin aceasta trecînd controlul companiei în mîinile lui *Cooper Jefferson*. Hugo se opri şi privi de jur împrejurul mesei, aşteptînd înclinările din cap, în chip de răspuns.

– Sînt convins că nimeni nu va fi surprins să afle că eu mă opun sută la sută acestei preluări. Este intenția mea de o viață, aşa cum a fost şi a tatălui meu şi a lui Alfred Easton, de a păstra corporația *Oscar Rees* în familie. Ne-am folosit de pecetea exclusivității noastre şi poate că este cinstit să spun de devotamentul față de un nume de familie care coboară în urmă cu mai bine de şaizeci de ani, ca să stimulăm loialitatea față de produsele noastre. Mulți dintre competitorii noştri au vîndut astfel, în timp, sfîrşind prin a-şi pierde vraja şi strălucirea care ținuseră aceste companii pe culme, de-a lungul anilor. Presentimentul meu este că dacă *Oscar Rees* este preluat de un conglomerat atît de uriaş cum este *Cooper Jef-*

ferson, nu va mai dura mult şi produsele noastre vor fi vîndute în fiecare supermarket de pe şoselele din ţara asta. Vom coborî ştacheta, vom deveni prea accesibili şi în consecinţă teribil de neatractivi pentru toate acele femei pe care le-am aprovizionat de-a lungul atîtor decenii.

Eu cred că soţia mea, nepotul şi nepoata mea intenţionează să accepte oferta făcută de Cooper Jefferson. Cumnatul meu, însă, Julian Easton şi voi ceilalţi ştiu că veţi fi loiali faţă de mine. Propun de aceea, ca beneficiind de ajutorul vostru, în loc să permitem încheierea acestei afaceri, să găsim cumpărători alternativi pentru cei dornici să vîndă şi să ne asigurăm că poziţia mea în companie nu va fi ameninţată. Fireşte, va trebui să găsim pe cineva dornic să ofere mai mult decît *Cooper* şi de aceea cred că va trebui să abordăm mai mulţi cumpărători. Avînd în vedere realizările noastre excelente, nu cred că aceasta va însemna o problemă prea mare pentru noi.

Hugo se aşeză şi zîmbi încrezător, de jur împrejurul mesei.

Charles Allen bătu posesiv, în dosarul din mînă. Humphrey Morrison tuşi şi păru încurcat. Apoi se ridică.

– Hugo... Şovăi şi se uită în jurul mesei, îngustîndu-şi ochii atunci cînd şi-i opri asupra chipului lui Charles.

Charles îi zîmbi obraznic. Lasă-l pe bătrîn să se încrunte. Oricum, zilele lui erau numărate. Era timpul ca vechile relicve cum era Morrison să iasă la pensie. Locul ocupat de acesta va fi următoarea recomandare pentru Charles.

– .... ne-am uitat asupra unui raport cît se poate de

derutant. S-ar părea că viața ta personală, Hugo, uzurpă viața ta profesională.

– Ce? întrebarea lui Hugo răsună în încăpere ca o lovitură de bici. Eu nu am nici un fel de viață personală, ce naiba!

Humphrey Morrison nu reuşea să-l privească pe Hugo în ochi. Îl respecta pe omul acesta şi îi plăcea de el. Ştia că trebuie să fie o greşeală, aici. Colingwood nu conducea niciodată afacerile în felul acesta. Era sigur că Charles Allen se angajase într-o campanie murdară. Banca fusese întotdeauna deasupra unor asemenea lucruri – pînă de curînd, desigur. Unde dispăruse încrederea care fusese atît de tacit admisă, între bancă şi clienții săi? Rechinii ăştia tineri, ca Charles Allen, răsturnaseră toate acestea. Banii şi afacerile rentabile erau singurii zei la care se închinau băieții ăştia. Uită de loialitate, doar de aceea există comerțul de bancă. Iar cînd lucrurile merg prost, un bancher bun e desființat. Simplu!

Foarte simplu pentru cineva ca Humphrey Morrison, care veghease asupra băncii atîția amar de ani, încît ajunsese să aibă o mîndrie aproape de proprietar, pentru realizările acesteia. Şi iată-l acum pe post de călău şef. Probabil că sosise vremea să iasă la pensie.

– În acest raport există sugestii la care banca trebuie să se gîndească foarte serios.

– Ce sugestii?

– Privind sănătatea ta actuală, Hugo.

– Niciodată nu am fost mai sănătos. Acum şase luni am făcut un control medical complet. Dacă vrei, pot să-ți arăt o copie. Dar cum te ştiu bine, probabil că ai deja una.

– Nu sănătatea ta fizică ne îngrijorează pe noi. Cît de mult se ura Humphrey pentru vorbele astea.

– Ah? Hugo rîse fals. Desigur, prostul de mine. Înseamnă că este vorba de sănătatea mea mintală. Ha! Ar fi trebuit să bănuiesc, nu? Dar cred c-ar fi trebuit să mă aştept ca bancherii *mei* să fie cu un pas înaintea mea. Deci, sînt pe cale să clachez? Se uită de jur împrejurul mesei, scrutînd atent chipurile. Nici măcar unul nu avea curajul să-şi ridice ochii la Hugo. Presupun că nepotul şi nepoata mea, continuă el, au un amestec în chestia asta.

Charles Allen se foi în scaun, nesimţindu-se chiar la locul lui.

– Este o sugestie ridicolă, şuieră Hugo.

– Din nefericire, însă, una la care trebuie să ne gîndim foarte serios. Potrivit acestui raport, există cîteva zone de dezvoltare a unor produse, cruciale pentru succesul neîntrerupt al firmei, dar pe care tu ai considerat că nu este cazul să le urmăreşti.

– Am ştiut asta. Este Alexander, nu-i aşa? Alexander şi formula lui revoltătoare. Rămîn la hotărîrea mea de a nu angaja *Oscar Rees* în nici o astfel de direcţie. Ar fi un dezastru, moral şi financiar...

Charles Alen interveni, incapabil să se mai abţină.

– Dar concurenţa se angajează activ în această direcţie!

– Oare? Presupun că tot Alexander ţi-a spus şi asta. Şi aş vrea să înţelegeţi cu toţii bine ce vor nepotul şi nepoata mea cu atîta înverşunare să exploateze. Sper că aveţi stomacurile puternice, domnilor...

Hugo se ridică în picioare şi se apleacă în faţă, punîndu-şi mîinile pe masă, în faţa lui. Părea foarte înalt şi, dintr-o dată, de-a dreptul amenințător.

Charles Allen se dădu pe spate.

– Intenția nepotului meu este să colecteze țesut fetal pe care să-l folosească într-o cremă împotriva îmbătrînirii pentru care, crede el, femeile vor plăti o avere, să şi-o procure. Vecinii noştri mai luminați, francezii, au scos, desigur, în afara legii această practică. Din nefericire, în momentul de față noi nu avem legi pentru acest gen de exploatare. Alexander crede că dacă femeile îşi dau fericite pe față cu extract de placentă, atunci în mod sigur vor fi la fel de fericite să facă acelaşi lucru cu celule prelevate de la pruncii avortați. Se auziră oftaturi, de jur-împrejurul mesei. Deci, continuă Hugo, vă sugerez să vă gîndiți din nou la starea mea mintală, dar şi la cea a nepotului meu.

Hugo îşi luă mapa şi-şi vîrî hîrtiile în ea.

– Un singur lucru încă, înainte de a pleca, domnilor...

Humphrey Morrison se făcuse de-a dreptul verde la față.

– Da? spuse el liniştit.

– Trebuie să presupun că, avînd în vedere starea mea mintală, Collingwood ar alege să vîndă?

Hugo scrută din nou chipurile. Un minut întreg, nimeni nu zise nimic. Humphrey Morrison îşi drese glasul. Pendulul ceasului vechi, al bunicului său, rupse tăcerea ca un dangăt de clopot de îngropăciune.

– Deci trebuie să presupun că banca nu mă va considera pe mine drept un potențial cumpărător, pentru că a hotărît deja că eu trebuie să fiu înlocuit?

– Nu trebuie să ne pripim, răsună spart vocea nervoasă a lui Humphrey.

– Îmi pare rău, Humphrey, dar nu cred că am înțeles. Ura lui Hugo îl izbi ca o arsură pe Humphrey.

– Am spus că poate ar trebui să ne mai gîndim puțin...

– Mă tem atunci că există aici, în mod cert, un conflict de interese, domnilor. Şi, în consecință, îmi voi îndrepta afacerile în altă parte. Bună ziua la toată lumea! spuse, împingîndu-şi scaunul cu zgomot şi ieşind ca vîntul din încăpere.

Charles bănui, înainte de a răspunde la telefonul de pe linia directă, cine era la celălalt capăt al firului.

– Lucienne, rîse el, ştiam că tu trebuie să fii.

– Iubitule, murmură aceasta grăbită, nu mai aveam răbdare. Trebuia să te sun. Cum a mers?

– Splendid, răspunse acesta liniştitor. N-ai de ce să-ți faci griji. Hugo este categoric speriat. Am crezut că bătrînul Humphrey Morrison o să facă pe el, de frică. Bietul moşulică. Pur şi simplu nu se poate obişnui cu ideea că sistemul prieteniei e mort şi îngropat. Arăta ca şi cum era gata să aibă un atac de inimă cînd s-a ridicat Hugo în picioare şi a spus consiliului ce are Alexander de gînd să facă.

Vocea lui Lucienne deveni mai ascuțită.

– Ce le-a spus?

– Ah, nişte nonsensuri despre avorturi – fetuşi – chestii destul de lipsite de gust, rîse Charles. Asta nu arată decît în ce stare de disperare se află tipul, încercînd să sperie banca cu poveşti de groază, ridicole. Fireşte, eu nu am crezut un cuvînt, dar oricum asta nu schimbă atitudinea băncii față de companie. Dacă banca vinde, vinde. *Oscar Rees* poate face ce vrea, nu?

– Da, ai dreptate, iubitule, bine lucrat. Deci, ce intenționează Hugo să facă? Bătea cu degetele, ener-

vată, sperînd că Charles va ajunge mai repede aici. Aveau noroc că Charles Allen era aşa de idiot. Manipularea lui fusese floare la ureche.

– Păi a ieşit ca o furtună din încăpere, ameninţînd că-şi va duce afacerea în altă parte.

– Şi?

– Nimeni nu va prelua contul, aşa, pur şi simplu. Nu cînd în perspectivă aşteaptă o afacere ca asta. Iar contul are mică importanţă avînd în vedere că acţiunile sînt în mîinile noastre.

– Deci tu crezi că banca va fi de acord să vîndă?

– Nu am nici un dubiu, Lucienne. Noi doi, lucrînd împreună, nu putem să nu reuşim să-i arătăm lui Hugo că vremea lui a apus. O să iau toate măsurile ca banca să vîndă. Contează pe mine.

– Bine lucrat, iubitule. Ne vedem la opt, diseară.

– Abia aştept. La ora opt, la mine.

Humphrey Morrison era cît se poate de mulţumit că îşi urmase inspiraţia şi la fel de mulţumit că Allen uitase să-şi închidă uşa la birou. Ascultă cîteva clipe, după care se retrase în vîrfurile picioarelor, mai departe pe culoar.

Aşadar, Hugo avusese dreptate. Se pare că raportul lui Allen reflecta o oarecare înclinaţie a acestuia spre anumiţi membri ai familiei Easton. Prostul. Humphrey ştia ce avea de făcut.

Cum ajunse în propriul său birou, aranjă o întîlnire cu şeful departamentului care se ocupa de securitate. Trebuia să pună sub ascultare telefonul lui Allen şi să-i alerteze pe ceilalţi din consiliu. Îşi simţea parcă adrenalina pompîndu-i în vene şi asta îi făcea bine. Avea de lucru.

14

– Înțeleg că vă face plăcere să lucrați împreună?
Fern şi Johnny îşi zîmbiră.
– Da, Hugo, spuseră ei la unison.
– Ei bine, asta face viața mai uşoară. Deci de acum înainte te vei numi director de producție adjunct, pentru *Vitale.* Vei acționa ca ajutor al lui Johnny şi vom aştepta de la tine să vii cu idei şi cu planuri privind marketingul pentru *Vitale.* Presupun că te satisface asta.
Zîmbetul lui Fern se întinse pînă la urechi.
– Peste aşteptări, mulțumesc, Hugo. Abia aştept să mă pun pe treabă. Sînt sigură că sub îndrumarea lui Johnny voi putea avea o contribuție efectivă în politica de marketing.
– Exact. Asta sper şi eu, îi întoarse el zîmbetul. Şi acum, dați-i drumul. Înțeleg că aveți o şedință de filmare la nu ştiu ce club de tenis.

Cei doi se ridicară în picioare.

– Ah, Johnny, mai stai o clipă. Vreau să discutăm puțin despre prezentarea reclamei pentru *Ozzie,* vînzătorilor detailiști.

Fern închise în urma ei ușa biroului lui Hugo, sperînd că Johnny va fi reținut multă vreme. Cu cît mai mult se amîna filmarea, cu atît mai bine. Fusese împotriva acestui lucru din clipa în care apăruse Johnny cu această strălucită idee de a o băga într-un șort și a-i pune o rachetă în mînă, în vana speranță că asta i-ar da un aer sportiv.

– Tot după povestea ta alergi?

– Poftim?

– Nu ești tu cea care te ocupi de concursul pentru... găsirea „chipului“? spuse Lucienne, privind-o pe Fern cu vădită neplăcere. Sper că nu umbli pe aici ca să adulmeci secretele companiei. Știi, dacă ai nevoie de informații, ar trebui de fapt să aranjezi o întîlnire cu mine. Eu mă ocup de relațiile cu presa. Johnny Sharpe se ocupă de producție, nu de publicitate, iar Hugo este mult prea ocupat ca să fie tracasat cu asemenea lucruri.

Fern își încleștă gura, dar alese varianta tăcerii. Se așeză pe canapeaua convenabil plasată, dincolo de ușa biroului lui Hugo și luă un exemplar din *Vogue.*

– Deci, cum te cheamă?

Fern își ridică privirea și oftă din greu. Își aminti de atitudinea nebinevoitoare a lui Lucienne, din ziua în care se întîlnise prima oară cu Johnny. Își aminti și ce citise despre ea, în tăieturile din ziare. Iar dacă aceasta era femeia pe care o alesese compania să trateze cu presa, atunci *Oscar Rees* avea probleme serioase cu imaginea ei publică.

– Fern Donleavy. Tu eşti Lucienne, nu?

– Domnişoara Easton, spuse aceasta cu aroganță.

Fern mai răsfoi cîteva pagini, în timp ce Lucienne rămase în picioare, deasupra ei, bătînd nervoasă în podea.

– Ei bine?

– Ah, îmi pare rău, zîmbi Fern dezarmant. Ai vrut ceva anume?

– Da. Vreau să ştiu ce faci aici.

Zîmbetul lui Fern nu dispăru, dar ochii ei verzi deveniră la fel de înghețați ca o cremă de mentă, frapată.

– Îl aştept pe Johnny...

Exact în clipa aceea apăru şi Johnny.

– Ah, Lucienne, ați făcut cunoştință?

– Da, spuseră acestea la unison.

– Da, normal că ați făcut.

Se scărpină în cap şi se schimbă de pe un picior pe altul, ca şi cum nu ar fi fost prea sigur ce să spună. În mod clar, Johnny se simțea extrem de stînjenit în prezența lui Lucienne.

– Fern, vino. Trebuie să plecăm.

– O clipă, spuse Lucienne tărăgănat. Tocmai îi explicam... domnişoarei Donleavy că pentru orice fel de informații despre *Oscar Rees*, trebuie să stea de vorbă cu mine, nu cu tine.

– Ah, nu. Nu-ți face griji pentru asta. Fern nu are nevoie de informații. Ea este noul meu director adjunct de producție. Cum, nu ai aflat încă?

– Ce? Lucienne părea îngrozită. Dar asta este imposibil. Este ziaristă. Am crezut...

Johnny zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Totul este deja aranjat. Ah, şi era cît pe ce să uit,

dar Fern o să fie totodată şi „chipul" care o să lanseze *Vitale*.

Lucienne se înroşi toată.

– Nu mi-a spus nimeni nimic.

Fern nu mai putea rezista.

– Poate pentru că tu te ocupi de publicitate, Lucienne. Îşi petrecu mîna pe după braţul lui Johnny şi continuă să-i zîmbească prosteşte lui Lucienne, în timp ce Johnny o trăgea spre culoar.

– Îmi pare rău, Lucienne, trebuie să mă grăbesc. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Lucienne îi aruncă lui Fern o privire care nu putea fi descrisă decît ca efectiv otrăvită.

– Pfu... ce se întîmplă cu ea?

Fern şi cu Johnny se aflau prinşi într-un dop interminabil, încercînd să ajungă de la Bond Street la Chiswick. Dar, după o jumătate de oră, abia ajunseseră la colţul dinspre Hyde Park.

– Lucienne? Da, întotdeauna a fost cam vacă.

– Cred că-mi prinde bine să ştiu că nu are ceva doar cu mine.

– De fapt, eu nu cred că Lucienne ţine cu adevărat la cineva – cu excepţia iubitului ei frate, desigur.

În timp ce se uita la vitrinele de la *Harrods,* Fern îşi aminti că citise odată ceva ce o preocupase. Acum, că Johnny pomenise de asta, povestea îi reveni în minte, deopotrivă cu fireasca ei curiozitate de jurnalist.

– Am citit odată un articol. Nu au studiat împreună la *Harvard?*

– Da. A fost cît se poate de neobişnuit ca un frate şi o soră să fie acceptaţi în acelaşi timp. Se pare că pe cît sînt de neplăcuţi ca oameni, pe atît sînt de

înzestraţi. Din nefericire pentru toată lumea din jurul lor, nu şi-au folosit creierul cum ar fi fost mai bine.

– Cu ce se ocupă ei, în cadrul companiei? O să trebuiască să am mult de-a face cu ei?

– Amîndoi au studiat chimia, apoi afacerile. Alexander s-a stabilit la Southampton, unde-i ajută pe cercetători. Lucienne însă a hotărît că formulele chimice nu sînt destul de strălucitoare pentru ea. Acum se ocupă de relaţiile cu presa, deşi, slavă Domnului, Hugo a ţinut-o cît mai departe de *Vitale*. Cel mai mult se ocupă de parfumuri. Probabil că-ţi aminteşti de scandalurile întreţinute de tatăl ei, apărînd pe terenul de polo în neobrăzatele lui bluze cu blazonul La petite Mort sau ieşind din cluburile de noapte, toate instantaneele cu el şi tot restul. Presupun că publicitatea este modul de a se afirma al lui Lucienne.

– Deci ar putea fi transferată la *Vitale?*

– Nu prea cred. *Vitale* este una din marile iubiri ale lui Hugo. Dacă poate evita asta, nu o să vrea implicarea celor doi gemeni înfiorători. Deci nu-ţi face griji. Şi apoi, o să reuşeşti tu să te descurci cu ea.

– Da. Dar aş prefera să nu fie cazul. Mai bine, nu.

Nimeni nu mai scoase o vorbă vreme de vreo două mile, cufundat fiecare, în propriile sale gînduri.

– Mi-am amintit povestea! zise Fern. Era pe vremea cînd gemenii studiau la *Harvard*. A apărut ceva în revista *People*. Citisem articolul, care mă interesa pentru nişte studii pe care le făceam. Mi se pare că apăruseră la nu ştiu ce bal, în Long Island. Oricum, se pare că gemenii dansau împreună şi un fotograf i-a tras în poză. Se frecau efectiv unul de altul.

– Cred că, indiferent cu cine ai vorbi, o să-ţi spună că relaţia lor este puţin bizară.

– Dar chiar incestuoasă? Gîndul îi provocă repulsie lui Fern.

– Nu ştiu nimic despre asta. Cred că nu. Probabil că simulează ca să-şi bată joc de toată lumea. Le place să creadă că sînt o pereche înfricoşătoare.

Fern se cutremură.

– În cazul ăsta, cred că prefer să stau cît mai departe.

În sfîrşit, ajunseră la Riverside Club, locul unde obişnuia Johnny să joace tenis. Îşi parcă micul lui *Peugeot 205* între un *Mercedes* şi un *Volvo.*

– N-aş fi crezut că e atîta lume. Oamenii ăştia chiar nu au de lucru?

– Sînt soţiile lor, Fern. Aici obişnuiesc ele să vină, ca să scape de rolul de dădacă.

– Ah, Dumnezeule! Simt că mi se face rău. Credeam că o s-o facem cît mai discret.

În timp ce Johnny se ocupă de formalităţile de intrare, Fern avu ocazia să arunce o privire în jur. Un grup de doamne în costume *Lycra* apărură din salonul cu pereţi de sticlă, din partea stîngă a recepţiei. Fern se cutremură în sinea ei, gîndindu-se cum va arăta ea, cînd Johnny îşi va fi terminat treaba, ca un fel de clovn al lui Jane Fonda.

Simţi apoi mîna lui Johnny pe spate, ghidînd-o spre micul, dar foarte bine dotatul magazin, unde urma să fie echipată cu cel mai modern costum de tenis.

Avea exact două ore ca să înveţe cum să joace acest joc, pînă la apariţia camerelor de luat vederi, care să o pozeze pe fata *Vitale* întrecîndu-se pe sine, pe terenul de tenis.

– Rosie, ea este Fern, anunţă Johnny, predînd-o pe Fern unei fete pline de viaţă, care-i zîmbi cu căl-

dură. Buclele ei negre, dese, erau prinse în vîrful capului într-o coadă de cal, dar acestea îi cădeau pe față, făcînd-o să arate ca un ciobănesc lățos. Nu uita, Rosie, doar un șort alb, clasic – cît mai băiețesc, dacă se poate, şi tenişi şi şosete albe. Uite şi bluza, Fern. Sper că o să fii de acord cu ea. Mă întorc peste zece minute, să văd cum te descurci.

Pe cînd Fern îşi scotea din pungă tricoul special conceput, Rosie se dădu înapoi ca să se uite mai bine la coapsele ei.

– Ce mărime ai? Zece, cred, sau poate chiar opt. Ia să vedem... Rosie începu să scotocească printre ştenghere, iar Fern se duse la rachete. Scoase din teanc o rachetă destul de nostimă, stropită cu pete strălucitoare, albastre. O roti, pentru efect.

– Cum arăt? îşi întrebă ea noua prietenă.

– Bine, dar ai nevoie de o rachetă de tenis. Asta este pentru squash. Fii liniştită, găsim noi una, mai tîrziu. Mă gîndesc că vreunul dintre antrenori o să stabilească ce anume ți-ar trebui.

– Nu cred că e multă lume pe aici aşa de neştiutoare ca mine.

– Iubito, o încurajă Rosie, cel puțin tu o să-ți foloseşti racheta, chiar şi numai pentru două ore. Mulți clienți îşi cumpără rachetă doar ca să fie văzuți scoțîndu-şi-o din sacul de sport sau etalînd-o pe bancheta din spate a *Mercedes*-ului lor. O să vezi şi o să te miri.

Fern chicoti.

– Vorbeşti serios?

– Absolut. Haide acum să vedem cum îți vine cu ăştia.

Cînd reapăru Johnny, Fern îşi încerca tenişii. Se ridică să-şi etaleze bluza retro şi şortul imaculat.

Johnny zîmbea cu toată fața. Arăta superb, ca o mînză tînără, toată numai picioare şi adorabilă.

– Perfect, întoarce-te.

Fern făcu ascultătoare ce i se spusese şi Johnny dădu din cap admirativ, la felul în care şortul îi scotea în evidență funduletul mic, frumos.

Trupul ei avea o asemenea grație naturală, încît Johnny nu mai avea răbdare să o vadă pe terenul de tenis. Bluza albă avea înscrise pe piept, în verde-jad, logo-ul înalt, îngust, al produselor *Vitale.*

Culoarea se prelungea ca un ecou, în mici dungulițe în jurul mînecilor scurte, cu manşetă, şi în jurul gulerului alb. Era simplu, dar efectul, uluitor.

– În regulă, dar ce facem cu părul?

Johnny băgă mîna în sacul lui de sport şi scoase de acolo un mic pachet.

– Aşteaptă să vezi asta, *la pièce de résistance*.

Desfăcu pachetul şi-l flutură pe sub nasul lui Fern.

– Ah, nu! strigă Fern. Cred că glumeşti.

Johnny îşi puse pe cap o şapcă de baseball, verde cu alb. Şi aceasta avea înscris în față logo-ul *Vitale.* Se întoarse, ca să-i arate lui Fern gaura din spate.

– Poți să-ți treci părul pe aici.

– E de-a dreptul caraghioasă.

– E perfectă.

– Un adevărat clişeu.

– Încearc-o.

– Ah, în regulă. Îşi trase şapca pe cap şi se luptă să-şi scoată părul prin gaura de la spate. Johnny era înnebunit, văzînd cît de bine îi venea. Comandase şapca în mod special, pentru ca borul să nu fie prea mare. Voia să i se vadă ochii. Nasul drept apărea obraznic de sub cozoroc şi ştiu exact ce nuanță de ruj

să-i sugereze machieuzei. Cel mai important însă era că Fern, cu picioarele ei interminabile şi cu silueta ei subţire, mlădioasă, arăta exact aşa cum îşi imaginase el: tînără, sănătoasă, obraznică şi vitală – cu o scînteie a personalităţii ei „fie ce-o fi", întrezărindu-se seducător.

Johnny era convins că în după-amiaza aceasta vor reuşi să apară cu nişte fotografii de reclamă fantastice şi era la fel de sigur şi că îngrozitor de multe femei vor fi gata să folosească un produs asociat cu această frumuseţe atît de proaspătă.

– Ah, cît pe ce să uit...

Mîna lui se mai afundă o dată în sacul de sport, de unde scoase o pereche de manşete verzi.

– Ultima tuşă, continuă el şi la ritmul la care te vor pune să alergi, probabil că o să ai nevoie să-ţi ştergi sudoarea.

– Groaznic. Mă simt ca şi cum sînt gata să fiu aruncată leilor drept hrană, spuse ea după ce-i mulţumi lui Rosie şi-şi luă la revedere de la ea. Şi mă simt ca o adevărată impostoare, îmbrăcată aşa. Fern scoase un ţipăt. Johnny, terenurile au lateralele din sticlă. Nu mi-ai spus. Asta înseamnă că lumea ne poate vedea.

Traversaseră barul şi exact dincolo de acesta se aflau patru terenuri de tenis acoperite, întinzîndu-se vizibil unul după celălalt, spre spatele halei vaste, ca un hangar.

– Nu fi proastă. Fiecare este mult prea preocupat de felul cum arată el însuşi, ca să te mai observe pe tine.

– Ha, ha. Cu *Vitale* peste tot, pe cap şi pe piept, şi cu o întreagă echipă de fotografi, m-ar mira, sincer.

– Filmările vor avea loc pe alt teren, tocmai din-

colo. Totul este deja pregătit. Şi acum linişteşte-te, o să devii paranoică.

Aşteptară pe terenul 1, în timp ce antrenorul termina ora pe terenul 2, alăturat lor.

Fern urmări zborul mingii peste plasă, aproape atingîndu-se de aceasta, în timp ce antrenorul şi elevul se luau la întrecere.

Al naibii de bun elev, decise Fern. Ori asta, ori tenisul era cu mult mai uşor decît fusese ea înclinată să creadă.

Robin era înalt, blond şi nemaipomenit de bine. Îi scutură lui Fern mîna şi aceasta se văzu obligată să înceteze să se mai văicărească, concentrîndu-se în schimb asupra părului blond, moale, care-i acoperea picioarele absolut elegante, şi care, spre deosebire de ale ei, erau bronzate.

– Bună, Fern, spuse acesta, bine dispus. Johnny mi-a spus totul despre tine şi în două ore o să fii o adevărată profesionistă. Mai întîi însă haide să-ți găsim o rachetă.

Se uită la mîna ei, i-o măsură şi apoi dispăru, revenind peste cîteva momente cu ceea ce Fern îşi zise că era o armă de atac.

– Spune-mi cum ți se pare asta, îi zise arătîndu-i racheta.

– E ca o rachetă, spuse ea neajutorată, întorcînd racheta în mînă.

– Ți se pare prea grea sau prea mare?

– Pentru ce? întrebă ea, inocentă.

– Fern, o atenționă Johnny.

– Nu, serios. Nu fac pe dificila. Doar că nu cred că pot aprecia vreuna din chestiile astea, avînd în vedere că nu ştiu cum ar trebui de fapt să fie.

– În regulă, în regulă, spuse Robin. Eu cred că e bună. Haide să începem.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce lui Fern i se dădu liber, se prăbuşi sfîrşită, în *Jacuzzi*. O durea tot trupul. Se simţea ca şi cum o mînă uriaşă i-ar fi strivit oasele, răsucind-o ca pe o rufă udă.

Închise ochii şi se concentră asupra senzaţiei acelor bule puternice, care se loveau de carnea ei, îndepărtîndu-i tensiunea din ea, prin masaj.

Tot ce avea de făcut era să se apuce bine cu mîinile de margini, din cînd în cînd, ca să-şi împiedice fundul să plutească în sus, ridicîndu-se de pe scaunul submersat.

Apa urla şi bolborosea în urechile ei, liniştind-o şi ajutînd-o să se destindă, simţind în sfîrşit acea profundă uşurare că blestemata aia de şedinţă de filmare pe terenul de tenis era în spatele ei.

Se relaxase într-atît, încît viră spre un vis cu ochii deschişi, care o purtă spre o plajă retrasă, departe de lentilele fotografilor şi de artiştii machiajului, unde putea înota goală în apă, însoţită de un mascul sexy, dar încă fără chip.

– S-ar părea că începe să devină un obicei, nu crezi? Vocea o făcu să tresară, speriată.

Fern deschise ochii şi rămase cu gura căscată.

– Prea multe coincidenţe. Tu ce părere ai?

Pînă să apuce să zică şi ea ceva, Leo Eden coborî şi-şi dădu drumul alături de ea, punîndu-şi mîinile sub cap şi instalîndu-se confortabil.

– Eu... ăăă...

– Da, asta cred şi eu, bombăni el, fără să-i dea ocazia să spună şi ea ceva.

Trebuia să preia controlul situaţiei înainte ca omul ăsta arogant să creadă că era irecuperabilă.

– Mă urmăreşti? îl întrebă ea, politicos.

– Să te urmăresc? De ce naiba aş face asta?

– Aşa cum spuneai, aceste întîlniri nu pot fi puse pe seama coincidenţei. Presupun deci că într-adevăr mă urmăreşti.

– Pur şi simplu m-am oprit la clubul meu sportiv, ca să fac ca de obicei o partidă scurtă de înot în drumul meu de la serviciu spre casă. Şi iată-te aici, instalată în locul meu preferat din *Jacuzzi*. Te asigur că am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu, decît să te urmăresc pe tine. O privi, lăsînd impresia că se gîndeşte profund. Retractez, reluă el, nu m-ar mira deloc să aflu că de fapt există bărbaţi care ar vrea să te urmărească. Totuşi, nu mă număr printre aceştia.

Se putea ridica şi pleca de acolo, dar savura atît de mult baia în *Jacuzzi,* iar trupul ei se simţea atît de obosit. Fir-ar el să fie de Leo Eden. De ce a trebuit să apară?

Fern închise ochii şi încercă să pretindă că acesta nu stătea, aproape gol, la cîţiva centimetri distanţă de ea. Nu-i scăpase deloc, în cele cîteva secunde cît se uitase la el, că avea un trup puternic. Avea muşchi şi păr peste tot unde trebuia. Iar acum, deşi încerca să ignore acest lucru, se simţea dureros de conştientă de prezenţa lui fizică.

De ce trebuia el să fie întotdeauna aşa de al naibii de deştept? De fiecare dată cînd se întîlniseră, fusese atît de sarcastic şi zău că ea nu făcuse nimic să-l jignească. Poate că făcea şi el parte, ca atîţia alţii, din categoria bărbaţilor cărora le place să se dea mari faţă de femei.

Se uită pe furiş la el, împinsă de o curiozitate pe care nu şi-o putea stăpîni, dar deschise ochii, văzînd că acesta stătea cu ei închişi.

Avea nasul lung şi drept, un nas aristocratic şi sprîncenele groase, negre, formau două arcuri perfecte deasupra ochilor închişi. În jurul bărbiei şi al maxilarelor, se vedea umbra bărbii şi Fern constată şocată că se întreba ce ar simţi dacă şi-ar plimba degetul peste ea.

Se ridică brusc, simţind nevoia de a se îndepărta cît mai repede de el. El deschise ochii, plimbîndu-i leneş şi oarecum obraznic în sus, de la gleznele ei fine, pe picioarele nesfîrşite, pe coapsele curbate tentant şi mai sus, pe sînii care se vedeau acum bine, prin costumul de baie din jerse de bumbac.

Cînd în sfîrşit ochii lui îi întîlniră pe ai ei, zîmbi.

– Johnny ar trebui felicitat.

– O să-i spun, şuieră ea şi o luă repede spre vestiarele pentru femei, departe de cuvintele lui zeflemiste.

Ideea îi veni lui Fern pe cînd îl ajuta pe Johnny să strîngă masa, după ce dovediseră delicioasa pizza pe care acesta insistase să o pregătească pentru ei. Nici măcar o dată nu îi făcuse el o cît de mică aluzie. Nu-şi dădea seama dacă acest lucru îi făcea sau nu plăcere.

Îl studie pe furiş, de la spate, în timp ce el era ocupat cu spălatul. Îi plăcea cum îi cădea părul peste guler, în bucle mici, negre.

Avea un chip drăguţ, plăcut, dar era atît de cumplit de slab, încît se îngrozi la ideea că dacă vreodată ar ajunge să facă dragoste împreună, l-ar putea efectiv

rupe în două. Totuşi, o făcea să rîdă. Putea face pe şeful dogmatic, dar putea fi şi răbdător şi plin de consideraţie.

La cafea, Fern se aşeză pe jos, sprijinindu-se de canapeaua pe care stătea Johnny, cu genunchii la cîţiva centimetri de faţa ei. Zîmbi în sus, spre el.

– A fost o masă delicioasă. Unde ai învăţat să faci o pizza aşa de grozavă? De cîte ori mă încumet şi eu, aluatul nu-mi reuşeşte.

– Am petrecut o vară la Roma, pe cînd eram student. Îmi făceam vînt cu coada că sînt şi eu student la arte, am văzut cîteva antichităţi, am rămas fără bani şi m-am angajat la o cafenea. Munceam de mă speteam, dar am învăţat cum se face pizza.

– Şi ce altceva? zise ea încet, întrebîndu-se ce aventuri a avut el acolo.

– M-am îndrăgostit, cel puţin de două ori, rîse el. Totuşi, nimic serios.

– Şi acum? Se uită în jos la pantofii lui, neîndrăznind să-l privească, temîndu-se că ochii ei ar putea trăda o prea mare curiozitate.

– Acum am renunţat. Este mult mai sănătos să fii celibatar. Mai puţine complicaţii, o viaţă mai liniştită. E mult mai uşor.

– Înţeleg ce vrei să spui, zise ea, plină de simpatie. Uite, Paul mă înnebuneşte, acum. Se poartă atît de prosteşte, este atît de invidios pe ce fac eu. Nu cred că mai pot suporta mult. Trebuie să mă decid, spuse ea, sorbindu-şi ultima picătură de cafea. Cred că am amînat prea mult clipa asta.

Fern se uită la chipul lui Johnny, pe care se citea preocuparea. Conversaţia risca să devină cît se poate de plicticoasă.

– Deci, spuse ea veselă, ce suplicii mi-ai mai pregătit?

– Parisul!

– Ah! strigă ea, încîntată. Cînd şi pentru ce şi cît de mult?

– Peste o lună şi o să faci o prezentare în pas de pisică, pentru *Chanel.*

– Cred că nu vorbeşti serios! În glasul lui Fern se simţea groaza.

– Floare la ureche pentru tine. Tot ce ai de făcut este să-ţi pui un picior în faţa celuilalt, să-ţi legeni puţin şoldurile şi să faci paradă în haine frumoase.

– Totul este deja aranjat?

– Da. Mi s-a confirmat ieri. Aşteptam doar momentul potrivit să- ţi spun. Ştiam că o să fii încîntată.

Fern îi arse în glumă una peste genunchi.

– Adică ştiai că o să fiu îngrozită.

Johnny îi ciufuli părul şi ea îi apucă mîna. Apoi, foarte încet, acesta o trase în sus, pe canapea. Fern îşi ţinu respiraţia, nesigură, dar în acelaşi timp ştiind exact ce avea să urmeze. Faţa lui Johnny se apropia de a ei. Îşi simţi pleoapele plecîndu-se încet şi simţi căldura buzelor lui care se atingeau uşor de ale ei. Iată un bărbat care o plăcea cu adevărat şi care era încîntat de succesul ei. Johnny era bun, blînd şi te puteai bizui pe el, calităţi pe care Paul nu le va putea niciodată avea. Îl împinse însă încet, îndepărtîndu-l. Chicoti, să-şi ascundă stînjeneala momentului.

Johnny întinse mîna şi o mîngîie pe păr.

– Nu m-am aşteptat să se întîmple aşa, spuse el, simplu.

– Nici eu. Se ridică în picioare, simţindu-se groaznic. Poate că ar fi mai bine să plec. Nu ştiu dacă sînt

pregătită, Johnny. E vorba şi de Paul şi de munca mea...

– Ei, să nu-ţi faci griji, spuse Johnny ridicîndu-se şi luîndu-i mîinile într-ale lui. Îmi place cu adevărat de tine, Fern, ştii asta. Haide să nu ne lăsăm influenţaţi prea mult de ce s-a petrecut acum. A fost minunat, dar cred că amîndoi avem de terminat o treabă.

– Sigur, zise ea, zîmbind nervos. Eu... ăăă... mai bine plec. Mîine dimineaţă să ne sculăm devreme. Mulţumesc pentru cină. Sper că nu m-am făcut prea rău de rîs, astăzi. Vorbea repede, nerăbdătoare să plece cît mai repede, ca să se poată gîndi la ce se întîmplase şi la cum să se poarte în continuare. Tot ce-i mai trebuia acum era încă o complicaţie nefericită în viaţa ei.

15

Le-a luat mai mult de o oră să ajungă la fabrica amplasată chiar la ieşirea din Southampton, spre sud, şi în tot acest timp nici Johnny şi nici Fern nu pomeniră nimic despre ce se întîmplase între ei seara trecută.

Deşi la început amîndoi se simţiseră uşor jenaţi, pe măsură ce milele alergau în urma lor, iar ei înaintau cu viteză în peisajul de ţară, între ei revenea vechea relaţie de camaraderie.

Adevărul era că Fern ar fi vrut mult să-l poată întreba pe Johnny la ce se referise el cînd spusese că amîndoi aveau de terminat o treabă.

Evident, în privinţa ei se gîndise la Paul, dar ce probleme avea el? I se păruse mult prea jenant să-l întrebe direct, ca nu cumva să creadă că alerga după el. Trebuia să-şi stăpînească neapărat curiozitatea.

Indiferent care era situaţia lui Johnny, trebuia mai

întîi să şi-o lămurească pe a ei, înainte de a se gîndi să înceapă o legătură cu oricine altcineva, dar mai ales cu cineva cu care lucra.

Nu era genul să treacă direct din brațele unui bărbat în brațele următorului. Avea nevoie de timp, să-şi considere situația, altfel era în pericol să-şi piardă controlul asupra vieții ei.

Cea mai rezonabilă opțiune era să nu se mai gîndească deloc la Johnny, altfel decît sub aspectul muncii.

Ştiind ce avea de făcut, Fern se dădu jos din maşină şi îşi întinse picioarele lungi, mirosind aerul sărat. Fabrica *Oscar Rees* era o clădire înaltă de şase etaje – un bloc uriaş cu ferestre-oglindă, cu zugrăveală roşie şi cărămidă cenuşie, ca un ecou al insemnelor în roşu şi argintiu de pe ambalajul *Oscar Rees*.

Abia aştepta să intre şi să vadă cu ochii ei naşterea produsului ce-i aparținea. Intrară prin uşile de sticlă, înalte, grele. Aerul condiționat o făcu să se înfioare.

Se prezentară la recepție şi fură conduşi prin clădire, de-a lungul unei expoziții tentante cu produsele *Oscar Rees*. Pereții erau acoperiți cu reclame în care creaturi incredibil de frumoase îşi rujau buzele sau îşi mîngîiau pielea de culoarea piersicii, cu unghii imaculat manichiurate.

Johnny îi surprinse privirea.

– În curînd şi tu o să fii acolo sus.

Fern scutură din cap.

– Arată toate atît de perfect. Nici o pată, nici măcar un pistrui... pur şi simplu nu-mi imaginez cum este posibil aşa ceva.

– Nu ar trebui să fii aşa de modestă. Oricum, este

remarcabil ce poţi obţine cu cîteva retuşuri ici-colo. Ah, am ajuns.

Pătrunseră într-o lume de halate albe, care făceau ca locul să pară mai curînd un laborator decît o fabrică.

Fură conduşi într-o mică încăpere unde pe un ştengher se afla un şir întreg de halate proaspăt spălate şi scrobite.

– Mă tem că trebuie să vă puneţi astea, le explică recepţionista. Este vorba de igienă. Şi, domnişoară Donleavy, vă rog să nu vă supăraţi, dar trebuie să vă puneţi boneta asta...

– Mă simt ca şi cum aş fi pătruns într-o sală de operaţie.

– Seamănă oarecum, rîse fata. Trebuie să fim foarte atenţi, să evităm contaminarea produselor. Este acolo o chiuvetă, unde vă rog să vă spălaţi pe mîini, iar între timp eu o să-l anunţ pe doctorul Chapman că sînteţi aici.

– Habar n-am avut că poate fi aşa, strigă Fern, în timp ce se apucase să-şi frece unghiile manichiurate, care aveau acum forma unor minunate ovale.

– Închipuie-ţi că ar deschide cineva un borcănel şi ar găsi înăuntru un fir de păr lung, roşu! Nu cred că ar face o impresie prea grozavă, nu?

– Aşa presupun.

Johnny o ajută pe Fern să-şi strîngă părul şi să şi-l prindă sub boneta elastică.

– Arăt ca şi cum am început lucrul în schimbul meu, la o fabrică de dulciuri. În sfîrşit, să mergem.

Doctorul Chapman, administratorul fabricii, îi aştepta. În ciuda riscului contaminării, dădu totuşi mîna cu Fern.

– Sînt încîntat să vă cunosc, domnişoară Donleavy. Înţeleg că vreţi să ştiţi totul despre *Vitale*. Sîntem foarte mulţumiţi de formula acestor produse. A început tocmai producţia, aşa că sîntem toţi cu sufletul la gură, pregătindu-ne pentru lansare. Aveţi vreo idee cînd se va întîmpla asta?

– În septembrie, interveni Johnny. Mai avem exact patru săptămîni. Avem pregătite toate reclamele. A fost într-adevăr o cursă contra cronometru, dar Hugo a vrut ca lansarea să aibă loc cu mult înainte de Crăciun şi ne-am gîndit că ar putea fi o idee bună să o legăm de colecţiile pariziene. O să fie o adevărată lovitură, la *Hôtel de Crillon.* Sper să fiţi acolo, adăugă el, politicos.

– La fel şi eu, spuse doctorul Chapman. Există într-adevăr pericolul să ne înfundăm în bucătăria de aici. E plăcut să mai simţi din cînd în cînd gustul strălucirii. În fond, asta este treaba noastră, pînă la urmă. Veniţi...

Fern îşi ţinea mîinile strînse în faţă, în timp ce treceau prin dreptul unor mese acoperite cu sticle şi tuburi cu mostre.

Sticle de plastic cu etichete purtînd denumiri imposibil de pronunţat erau depozitate pe rafturi descoperite, de jur împrejurul pereţilor. Capete se aplecau deasupra vaselor cu cremă sau se uitau prin microscoape.

– Acesta e controlul de calitate, explică doctorul. Trebuie să testăm în permanenţă produsele, pentru o eventuală contaminare, sau în cazul în care a intervenit ceva în linia de producţie. Fireşte, cînd lucrezi în cosmetică, este extrem de important ca produsul să fie în perfectă stare. Pielea este foarte sensibilă şi

trebuie să fim scrupuloşi cu formulele noastre. Nici nu vă puteți imagina ce efecte dezastruoase poate avea o reacție alergică. Multor femei efectiv li se cojeşte pielea. Doamne fereşte, Doamne fereşte... bombăni el. Johnny îi făcu lui Fern cu ochiul, în timp ce aceasta îşi încrețea nasul, îngrozită.

Intrară în lift şi coborîră la subsol.

Zgomotul maşinilor îi umplu urechile, numai că acesta nu era clămpănitul greoi al maşinilor de scris; erau chițăituri sofisticate, zumzăituri şi fîşîituri, întrerupte de cîte un ocazional huruit lipsit de maniere. În jurul unor caruseluri uriaşe se învîrteau sticle care erau umplute din ugerul unei megavaci, producătoare de cremă. Fern privea fascinată cum erau manevrate sticlele şi puse apoi pe benzi rulante miniaturale, unde li se aplicau capacele.

Încercă să citească etichetele.

– Ah, faimosul Extirpator de radicali. L-am auzit pe Hugo vorbind despre el. Ce face, de fapt?

Doctorul îi zîmbi lui Fern, cu bunăvoință. O întrebare la care îi făcea plăcere să răspundă.

– Aşa cum ştiți, începu el conspirativ, radicalii liberi sînt molecule solitare care atacă celulele, împiedicîndu-le să mai comunice cu celelalte celule. Cînd se întîmplă acest lucru, celulele suferă tot felul de perturbări, de la dezechilibru în încărcătura de umiditate şi pînă la o evoluție precancerigenă. Şi, bineînțeles, nu trebuie să uităm îmbătrînirea prematură.

– Şi cum ne îmbolnăvim de aceşti... radicali liberi? întrebă Fern, sperînd că întrebarea nu o să sune prea prosteşte.

– Ah, draga mea copilă, îi purtăm cu toții în noi, strigă doctorul plin de entuziasm. Unii se află acolo,

pur şi simplu. Alţii şi tocmai aceştia, spuse el arătînd cu degetul spre Fern, sînt cei împotriva cărora vrem să luptăm noi, cauzaţi de factori exteriori, cum ar fi poluarea, razele ultraviolete, fumatul, toţi acei cumpliţi factori de mediu, pe care nu-i poate evita nimeni. Şi de aceea, recurgem la Extirpator. Luă un borcan de pe o tejghea şi-l vîrî mîndru sub nasul lui Fern.

Aceasta citi ingredientele: antioxidant, vitamina E, germene de grîu, ulei de ciuboţica-cucului, extract de romaniţă... acid hialuronic şi filtre solare.

– Sună impresionant, spuse Fern, dîndu-i doctorului înapoi borcănaşul.

– Păstrează-l, draga mea. Ah, da, sîntem destul de departe de zilele bătrînei cold-creme. Desigur, acela era un simplu gel din petrol, atît de glorificat, precum bine ştii. Foarte eficient, desigur. De fapt, mulţi dermatologi insistă că nu poţi face ceva mai bun decît să te ungi noaptea peste tot cu chestia aia, dar din punct de vedere estetic... în sfîrşit, îţi imaginezi şi singură. Presupun că face perna al naibii de grasă...

Fern chicoti. Doctorul Chapman se dovedea un ghid extrem de eficient. Spera că se vor apropia de *Vitale*. În timp ce străbăteau fabrica, doctorul îi înşira peste umăr denumirile produselor, gesticulînd spre varietatea de borcane, sticle şi tuburi ademenitoare, cu înscrisul lor roşu şi capacele argintii. Ajunseră la o uşă închisă şi doctorul introduse o cartelă codată, după care îşi apropie faţa de o cameră de luat vederi.

– Niciodată nu eşti destul de prevăzător, spuse el. Peste cîteva secunde, uşa se deschise. Iar aici, spuse doctorul mîndru, se află *Vitale!*

Fern îşi frecă mîinile, fericită. Recunoscu literele verzi şi capacele argintii, deosebite. Logo-ul argintiu

OR de la *Oscar Rees* strălucea mîndru, în mijlocul capacelor.

– Vă rog, spuneți-mi totul despre ele, totul... adică dacă aveți timp.

– Desigur, desigur.

Doctorul Chapman îi povesti despre metodele de producție, în timp ce Fern își concentra privirea asupra borcănașelor care se roteau pe mașinăriile acelea.

– Producția noastră se apropie de final. Curînd vom livra totul pentru distribuție și atunci produsele vor ajunge în magazine. Avem pregătite pachete speciale pentru presă – știți, acele pachețele conținînd gama de produse și care vor fi introduse în casete încîntătoare, gata pentru lansare. Desigur, totul se face la tipii ăia specializați în ambalaje. Lucrează în New Bond Street și se ocupă de design, decid asupra sticluțelor, etichetelor, culorilor. Noi nu trebuie să ne ocupăm decît de aspectele tehnice, cum ar fi acela dacă sticluța aleasă de ei este efectiv practică. Este minunat cînd apar cu o formă nouă, absolut ingenioasă, doar că noi trebuie să o facem să intre în instalație.

Se opriră în fața unei alte uși încuiate. Prin același proces, ușa se deschise, în sfîrșit.

– Și acum am ajuns. Fern, sper că-mi permiți să-ți spun astfel, îți prezint *Vitale.*

Fern se uită încîntată la colecția redusă de cosmetice. Rujuri în tocuri argintii, striate; fonduri de ten solide, în cutii din imitație de baga de culoarea jadului, cu închizători din argint, puse în mici pungulițe din catifea verde și farduri de obraz și de ochi, toate în aceleași ambalaje cu verde și argintiu.

Urmau apoi sticluțele cu fond de ten lichid și cre-

ioanele de contur pentru ochi şi buze, toate în culorile *Vitale*, verde, argintiu şi alb.

Doctorul Chapman luă o sticlă înaltă, subţire.

– Acizi hidroxizi alfa, sau, mai simplu, acizi din fructe au fost descoperiţi în anii '70 de un dermatolog din Chicago, doctorul Eugene Van Scott. Ai putea spune o descoperire miraculoasă, împotriva îmbătrînirii. Ţi-aminteşti că-ţi vorbeam mai devreme despre modul în care radicalii liberi pot periclita comunicarea între celule?

Fern dădu din cap, plină de entuziasm.

– Ei bine, extraordinar în cazul acestor acizi hidroxizi este că ei pot ajuta celulele să comunice între ele. Vezi, pe măsură ce pielea îmbătrîneşte, mesajul de înlăturare a celulelor moarte devine tot mai slab şi ne pomenim cu o piele moartă, fanată. Aceşti acizi AHA readuc ph-ul suprafeţei pielii la nivelul său optim de 4,5 şi aşa cum bine ştii, la acest nivel de aciditate, enzimele sau mortarul, dacă vrei, care menţin celulele îmbătrînite, moarte, pe suprafaţa pielii, sînt distruse, permiţînd astfel noilor celule să iasă la suprafaţă şi să înlocuiască aceste chestii rele, moarte, aproape la fel cum se întîmplă cînd pielea este tînără.

Fern încuviinţă din cap. Totul părea foarte logic, dar erau atîtea de ţinut minte.

– Iar aici, spuse doctorul ridicînd sticla, se află *Vitalize*, conţinînd acid glicolic, un ingredient magic, revitalizant, care este extras din trestie de zahăr. I-am spus Accelerator de vitalitate pentru piele. Desigur, aşa cum ştim cu toţii, acizii din alte fructe au acelaşi efect; acidul malic din mere, acidul tartar din struguri şi mai există şi piroacidul din papaya – foarte exotic, acesta din urmă, şi nu trebuie să uităm bătrînul acid

lactic din lapte prins. Dar, după părerea mea, cel original – acidul glicolic – este cel mai bun. Iar aici avem *Vitality,* crema hidratantă. Ţii minte că ţi-am povestit despre enzimele care ţin celulele laolaltă? Ei bine, această formulă minunată ajută la repararea crăpăturilor care apar între celulele pe care nu vrem să le pierdem, acţionînd asupra cimentului intracelular şi pătrunzînd în piele. Acest lucru a fost obţinut prin găsirea unui nou tip de liposom care, aşa cum...

Fern nu mai suporta.

– Ce este, exact, un liposom? îl întrerupse ea politicos.

– O bulă mică, draga mea, care transportă ingredientul direct către celula din piele. Ceramid. Acţionează exact ca şi Polyfilla, zău, lipeşte crăpăturile. Şi, adăugă el gînditor, cel mai important este că putem introduce acum atît vitamina C, care este solubilă în apă cît şi vitamina E, solubilă în ulei, în aceeaşi cremă, în timp ce în Eradicatorul nostru iniţial nu aveam decît vitamina E, din cauza incompatibilităţii. Putem face acest lucru introducînd compusul de vitamină C în mici bule sau liposomi, ca să poată rămîne separaţi, pînă în momentul atingerii cu pielea.

Lui Fern începu să-i vîjîie capul. Johnny luă o cărămidă transparentă, verde-închis, care arăta ca un săpun.

– Ah, da, băiete. Acesta este săpunul nostru special, cu ph neutru, pentru curăţat. Fireşte, dacă foloseşti săpun obişnuit, după care îţi dai pe faţă cu toate chestiile astea, o să pierzi timp şi bani. Deci, ce crezi? spuse el în final.

– Totul sună foarte complicat, tehnic şi ştiinţific. Cred că o să trebuiască să învăţ toate astea.

– Bineînțeles că o să înveți, spuse Johnny. Doar ești ambasadorul lor, Fern. Pe tine te vor asasina cu întrebări toți ziariștii și poți paria pe ultimul tău milion că vor încerca să te încuie – ca să arate că nu ești decît o fetișcană prostuță.

– Cumplit. Asta îmi dă foarte multă încredere în mine, Johnny.

Doctorul Chapman îi strînse mîna.

– Să nu-ți faci griji pentru asta. Îți pun eu la dispoziție cîteva informații cu care să te poți descurca. În curînd, totul va începe să aibă un înțeles pentru tine. Dacă ai nevoie de vreo explicație, îmi dai doar un telefon și se rezolvă totul. Iar acum, vino cu mine, mai avem de rezolvat culorile și, în plus, e cineva care așteaptă să te cunoască.

Bărbatul înalt, brunet, i se părea cît se poate de cunoscut, deși Fern nu-și putea aminti dacă și unde îl mai văzuse înainte. Johnny îi șopti la ureche.

– Păzește-ți spatele, draga mea.

Fern nu avu timp să-l întrebe ce voia să spună cu asta.

– Fern, aș vrea să ți-l prezint pe Alexander Easton, adjunctul șefului departamentului pentru dezvoltarea producției. Alexander, ea este Fern Donleavy, noul nostru „chip“ pentru *Vitale.*

Fern îl privi îngrijorată pe fratele lui Lucienne, întrebîndu-se dacă și acesta o va primi la fel de ostil ca și sora lui.

Dar el îi luă mîna și i-o strînse călduros.

– Fern, sînt încîntat să te cunosc, în sfîrșit. Vocea lui împrăștia un farmec mătăsos, bine studiat. Ochii întunecați o priveau cu căldură.

Se relaxă şi-i întoarse zîmbetul.

– Bună. Nu mi-am dat seama că aici este sediul tău.

– Noi, savanţii, încercăm să fim cît mai discreţi, nu-i aşa, doctore Chapman? Din cînd în cînd ne facem frumoşi şi mai ne aventurăm în lumea plină de strălucire de pe New Bond Street, dar cel mai mult timp îl petrecem cu eprubetele noastre. Ce mai faci, Johnny? spuse el, în sfîrşit, salutîndu-l pe Johnny.

– Alexander, mormăi Johnny.

Alexander îşi plimbă privirea, ostentativ, pe trupul înalt al lui Fern. Aceasta simţi cum i se urcă sîngele în obraji.

– Da, spuse Alexander în sfîrşit, acum înţeleg perfect de ce erai atît de entuziast, Johnny. Vino, zise el întorcîndu-se din nou spre Fern, haide să mîncăm ceva şi să ne cunoaştem mai bine.

Îi puse mîna pe umăr şi o conduse afară din încăpere.

Fern îi aruncă peste umăr o privire îngrijorată lui Johnny care venea în urma ei, împreună cu doctorul Chapman.

– Ce părere ai despre produs? o întrebă Alexander.

– E minunat. Mărturisesc că m-au buimăcit toate datele acelea tehnice, dar sînt încîntată că are la bază produse naturale. Nu mi-ar face plăcere să folosesc ceva testat pe animale, sau folosind extrase de animale sau orice altceva ce se foloseşte în cosmetică, în ziua de azi. Trestia de zahăr mi se pare excelentă. Dar tu la ce lucrezi?

– Ah, eu lucrez cîte puţin la tot ce se face pe aici. Mă ocup de formule.

– Deci ai lucrat cu o mînă şi la *Vitale?*

– Cu amîndouă mîinile, de fapt. Totuşi, nu pot pretinde că-mi aparţine în întregime. Aceşti AHA se folosesc peste tot, în industrie. Problema noastră a fost de a găsi formula potrivită. Nu am putea spune că noi sîntem cei care am descoperit ingredientele magice. Aşa cum sînt sigur că-ţi închipui şi tu, un savant visează întotdeauna să facă el descoperirea miraculoasă – el sau ea, aş spune eu. Am petrecut deci destul de mult timp dospind poţiuni ciudate, nu-i aşa, doctore Chapman?

– Ah, da, Alexander. El scoate întotdeauna ceva din mînecă.

– Deci ce-ai scos ultima oară?

Alexander îşi atinse nasul, conspirativ.

– Mă tem că e strict secret. În curînd însă voi găsi cheia izvorului tinereţii veşnice.

Fern chicoti.

– Înseamnă că o să devii extrem de bogat şi extrem de celebru.

– Ştiu. Este înnebunitor, nu? Ochii îi străluciră plini de voioşie. Desigur, continuă el, nu mai este decît o mică problemă.

– Ah?

– Îndată ce voi reuşi acest lucru, nu va mai fi nevoie de nici un fel de cosmetică. Şi atunci te-aş putea pune pe liber.

Fern nu răspunse. Se uită la Alexander, întrebîndu-se dacă acesta o tachina doar sau nu. Cel puţin se dovedise un companion plăcut.

– Nu am fost niciodată la Moscova. Lasă-mă să vin cu tine!

Lucienne se apecă în faţă, înclinînd paharul de şampanie din mîna dreaptă, în timp ce-şi ţinea mîna stîngă pe marginea căzii.

Bulele dansau în jurul sînilor ei, gîdilînd-o.

Alexander începu să o săpunească pe spate.

– Mmmm, oftă ea de plăcere. E bine, scumpule.

Se apleca şi mai mult în faţă, în timp ce mîna lui aluneca, săpunită, pe pielea ei udă.

Aproape că-i venea să toarcă de plăcere.

– Ei bine?

– Ai treabă aici. Tipul ăla cu care a aranjat Nikolai mă aşteaptă numai pe mine. Fără nici un fel de gardă, înţelegi?

– Ah, zău, Alexander. Ştii foarte bine cît de mult te pot ajuta. Sînt o achiziţie într-adevăr pe cinste.

Întinse mîna în spate şi-l apucă de braţ. Apoi se întoarse cu faţa la el.

Mîna lui Alexander se afla la nici un centimetru de sfîrcul ei. Îl privi direct în ochi, apoi îşi coborî privirea, oprindu-şi-o sugestiv pe sîni.

Începu să-i zîmbească, uşor. Îşi trase umerii spre spate, ca mîna lui Alexander să-i atingă sfîrcul, apoi îşi desfăcu genunchii, agitîndu-i voluptuos în apa fierbinte, înspumată.

Alexander începu să rîdă înfundat.

– Eşti ca o pisică, Lucienne. O pisică cerşind un regulat pe cinste.

Ţinîndu-l de braţ, Lucienne puse cu grijă paharul de şampanie pe jos, apoi îi luă mîna şi i-o apăsă peste sînul încordat.

Degetele lui Alexander se strînseră în jurul globului rozaliu, umed.

Lucienne gemu.

– Ah... da... Îşi desfăcu mai mult genunchii, începînd să-i închidă, să-i deschidă, împingînd apa în mici valuri care se învolburau atît de plăcut între picioarele ei. Alexander îi mîngîie sfîrcul cu degetul arătător.

– Credeam că eşti satisfăcută de bancherul tău.

– Cantitatea nu înseamnă calitate, spuse ea răguşit. El nu este ca tine, Xan. Nimeni nu este ca tine.

În timp ce o scotea din cadă, ţinîndu-i trupul ud lipit de al său, Alexander îi şopti în dreptul umărului:

– Nici mie nu-mi vine să cred că sînt multe ca tine, Sin.

Alexander se desfăcu la pantaloni.

– Apleacă-te! porunci el.

Lucienne se aplecă din talie, punîndu-şi degetele de la mîini pe pardoseală, la cîţiva centimetri de degetele de la picioare.

Alexander se dădu înapoi ca să admire priveliştea, cu penisul deja în mînă. Apoi îl apropie de ea, astfel încît capul acestuia lovea carnea fierbinte a feselor ei, coborînd în jos şi pătrunzînd în fantă.

Lucienne se ridică pe vîrfuri, împingîndu-se spre el, frecîndu-se de el în sus şi în jos, în sus şi în jos, înnebunită să-i simtă penisul umflat, pătrunzînd în ea.

– Haide... ţipă ea. Te rog... spuse ea, gemînd scurt, plină de dorinţă.

Alexander îşi apăsă de ea penisul, în timp ce Lucienne îl ajută să alunece înăuntru.

Cînd în sfîrşit nu mai putu suporta, strigă tare şi întregul ei trup se cutremură ca şi cum ar fi fost străbătut de un uriaş curent electric, făcînd-o să se convulsioneze şi să se zbată ca o marionetă.

Apoi se prăbuşi, scăpînd din strînsoarea lui Alexander.

Acesta rămase în picioare, deasupra trupului fără vlagă.

– Presupun că eşti satisfăcută, Sin?

– Mmmm, atîta răspunse aceasta.

– Bine. O să te sun de la Moscova, cu prima ocazie. Ai grijă de bancherul tău.

Lucienne rămase cu ochii închişi, dar ridică totuşi o mînă grea, luîndu-şi rămas-bun de la fratele ei geamăn.

16

– Olivia!

Strigătul lui Hugo răsună în holul pardosit cu marmură şi în sus, pe scară.

– Olivia, unde dracu' eşti?

Hugo căutase deja aproape peste tot la parter, încercînd în zadar să o localizeze.

Unde naiba era nenorocita aia? Urcă scările în fugă, două cîte două, deschizînd larg uşa dormitorului acesteia.

Strigătul de surpriză al Oliviei îi trădă prezenţa. Tot ce se vedea din ea era capul mic care răsărea de sub cearceaful bine strîns sub bărbie.

– Hugo! Cum îndrăzneşti să dai buzna astfel, aici? Te rog să ieşi afară.

– Mărturisesc că nu mă aşteptam să te găsesc în pat. Este trecut de miezul zilei, ce naiba! Eşti bolnavă?

– Păi... ăă... da, m-am simţit uşor slăbită. Şi acum, Hugo, fii te rog drăguţ şi pleacă.

– Foarte bine, dar te aştept în bibliotecă peste zece minute, desigur, dacă te aranjează asta, adăugă el sarcastic.

Întorcîndu-se pe călcîie, putea jura că văzuse conturul vag al unui alt cap care ieşea de sub cuvertură. Se luptă cu dorinţa de a privi înapoi. Dar ce făcea Olivia cu timpul ei nu-l interesa cîtuşi de puţin.

Probabil că era împopoţonata aia de maseuză care îşi petrecea timpul pe aici. Îşi ridică nasul, scîrbit. A scăpa de Olivia depăşise de mult termenul limită.

Ce prost fusese că lăsase lucrurile să tărăgăneze atîta vreme. Douăzeci de ani!

Dumnezeule, chiar durase atîta? O viaţă de om! Mai curînd o condamnare pe viaţă.

Dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum. Chiar şi tatăl lui ar fi fost mai rezonabil, dacă ar fi ştiut că-şi împinge unicul fiu într-o căsătorie cu o lesbiană. Bineînţeles, Hugo nu putea da vina pe nimeni altcineva decît pe el însuşi.

Dacă ar fi avut un caracter mai puternic, nu s-ar fi lăsat niciodată forţat să facă asta, indiferent de cît de mult şantaj sentimental s-ar fi exercitat asupra lui.

Şi-ar fi putut urma inima, în loc să-şi urmeze datoria de fiu şi viaţa lui ar fi fost cu totul alta şi cît se poate de fericită, lucru de care nu se îndoia cîtuşi de puţin.

Făcea paşi pe duşumeaua din stejar lustruit din bibliotecă, holbîndu-se fără să le vadă, la etajerele albite de lumina soarelui şi la covoarele persane, atît de preţioase.

– Prost bătrîn ce eşti! se mustră singur. Probabil

că la vremea asta este bătrînă şi ştirbă.

Olivia intră şi Hugo rămase locului, în mijlocul încăperii.

– Transmite-i scuzele de rigoare prietenei tale, zise el rece.

Olivia se înroşi.

– Nu-mi imaginez ce vrei să spui.

– Într-adevăr e greu de imaginat, te asigur, bombăni Hugo. Problema este, Olivia, că am primit scrisoarea aceea stupidă de la avocații tăi.

– Ah?

– Presupun că ştii ce conține?

Olivia ridică din umeri.

– Eu las lucrurile pe seama lor. Ei sînt experții, Hugo.

– Ah, Olivia, zău. Ei te pot sfătui, dar îți urmează instrucțiunile, iar tu trebuie să-i fi instruit să-mi ceară o sumă de douăzeci de milioane de lire. Hugo se sufocă aproape, pronunțînd suma. Dacă nu ar fi fost atît de aberant, ar fi putut fi de-a dreptul amuzant.

– Nu văd de ce. Am impresia că ai uitat, Hugo, că părinții noştri au fost parteneri. De aceea, nu am drepturi asupra companiei numai ca soția ta, dar şi în calitate de moştenitor. Totuşi, aşa cum sînt convinsă că vei aprecia, nu doresc să lucrez în companie sau să-ți stau în drum, ci doresc pur şi simplu să obțin ceea ce îmi aparține de drept, ca să pot lua viața de la început.

– Olivia, faci să sune totul atît de simplu. Faptul că, aşa cum bine ştii, ne aflăm în cursul unei potențiale şi ostile lupte – în care sînteți amestecați tu şi nenorocita ta de familie – şi faptul că am nevoie de tot numerarul ca să păstrez compania trebuie să te facă să

înțelegi că dacă îți satisfac pretenția, eu nu voi mai rămîne cu nimic.

– Ca întotdeauna, Hugo, dramatizezi totul, în mod excesiv.

– Dramatizez totul! răcni el. Nu trăiești pe planeta asta, femeie? Astea sînt datele problemei și gata.

– Avocații mei m-au sfătuit să nu discut nimic direct cu tine.

– Sînt sigur că așa au făcut. Ei bine, le poți spune avocaților tăi să-și vîre pretențiile în fund. Douăzeci de milioane ies din discuție. Chiar și zece milioane ar ieși din discuție. Ai părțile tale, în companie. Acesta este dreptul care ți se cuvine prin testament, Olivia. Nu ai lucrat în companie, dar ai profitat enorm, ca soție a mea. Să nu cumva să-ți închipui că vei obține ceva din pretențiile tale ridicole.

– Mai trăim și mai vedem, Hugo.

– Desigur, Olivia! răspunse el, în timp ce aceasta închidea ușa în urma ei.

Hugo oftă în liniștea proaspăt așternută în încăpere, cutreierînd cu privirea rafturile pe care erau aliniate cărțile. Biblioteca fusese una din pasiunile tatălui său și a bunicii lui, mai înainte. Își plimbă degetele peste cotoarele îmbrăcate în piele lucioasă ale atîtor ediții princeps. Da, o să fie trist să renunțe la această casă veche, dar în inima lui știa că era un vis imposibil să se agațe și de casa Rees și de companie.

Se opri în fața portretului tatălui său, care umplea peretele deasupra căminului.

– Ești răspunzător de multe, ticălos bătrîn.

– Pur și simplu nu cred asta, Fern, efectiv nu cred.

– Scuză-mă. Fern trase valiza burdușită de pe pat,

punînd-o pe jos şi începu să se lupte cu fermoarul. Fir-ar, înjură ea printre dinţi.

– Te rog să mă asculţi.

– Te ascult, Paul. Dar nu mai e nimic de spus. Şi cred că este cel mai bine să nu ne mai vedem.

– Aşa, pur şi simplu?

– Asta nu poate fi o surpriză pentru tine. Abia dacă ne-am văzut în ultima vreme. Ştii în ce hal ne certăm. De cîte ori ne întîlnim totul se transformă într-un meci distructiv. Ascultă, m-am gîndit mult. Nu cred că asta ne face fericiţi. Şi, adăugă ea încet, nu te iubesc.

– Şi cum rămîne cu mine?

Fern se uită la el, neimpresionată.

– De ce crezi că am venit aici?

Fern ridică din umeri. Ar fi vrut să-i spună că poate se plictisea şi că nu avea nimic mai bun de făcut, dar renunţă.

– Pentru că te iubesc, Fern. Pentru că vreau să fiu cu tine. Ştii ce bine ne potrivim.

– Tocmai asta spun eu. Că nu ne potrivim deloc. Relaţia noastră nu reuşeşte decît să mă facă nefericită.

– Atunci cred că eşti foarte egoistă.

Fern se uită la ceas.

– Ascultă, îmi pare sincer rău, Paul, dar trebuie să plec. Trebuie să sosească taxiul, dintr-o clipă în alta.

– Deci asta este. Zbori la Paris, o să te distrezi de minune, iar pe mine mă laşi baltă.

Fern se întoarse şi se uită la el, la umerii căzuţi şi la expresia lui răvăşită.

Dar îl ştia ea bine. Juca doar un rol – rolul bărbatului rănit. Mîndria rănită. Asta era tot răul de care suferea el.

– Îmi pare rău. Îşi muşcă buza şi se întoarse înapoi la valiza ei.

– Cîtuşi de puţin. Eşti prea dură ca să-ţi pară rău.

Se cutremură, dar nu-i răspunse nimic.

Vocea lui suna urît şi răutăcios.

– Crezi într-adevăr că eşti ceva deosebit, nu-i aşa, cu prăpăditul tău de contract de un milion? Ei bine, află de la mine că nu eşti nimic. Eşti un nimeni. Nu ai fost în stare să scrii măcar un articol ca lumea, nu-i aşa? Pariez că cei de la *Faces* au fost fericiţi să scape de tine.

Fern simţi cum o podidesc lacrimile. Rămase cu faţa întoarsă de la el şi se concentră asupra valizei.

– Trebuie să plec, se scuză ea. Trebuie să pleci, Paul.

– Ah, îmi închipui. Abia aştept. Oricum, nici la pat nu ai fost bună de nimic.

– În cazul ăsta, n-are rost să fii necăjit, nu?

Paul se apropie de ea, făcînd-o să se strîngă, inconştient, speriată de ce putea urma.

Apoi acesta se întoarse brusc pe călcîie îndreptîndu-se spre uşă.

– Eşti o tîrfă, Fern Donleavy. O mică tîrfă, dură şi calculată.

Îşi ţinu respiraţia, ascultînd zgomotul paşilor lui în jos pe scări, neîndrăznind să se relaxeze decît cînd auzi uşa trîntindu-se în urma lui.

Îşi luă jacheta, se mai uită o ultimă dată prin apartament şi începu apoi să-şi tîrască valiza grea spre uşă, în aşteptarea taxiului.

Abia cînd încuie îşi dădu seama că Paul mai avea la el un rînd de chei.

Nu mai era nimic de făcut acum; trebuia să prindă

avionul. O să trebuiască să schimbe încuietorile, la întoarcere.

Cînd păşi în sala de sosire de pe aeroportul *Orly,* Fern fu orbită de blitz-urile albe. Îşi ridică mîna ca să-şi ferească ochii, clipind spre mulţimea adunată. De-a lungul cordoanelor era aliniată o mare de fotografi care se aplecau în faţă, cu chipurile nevăzute în spatele lentilelor uriaşe, declanşîndu-şi blitz-urile ca o maşină stroboscopică.

Fern se uită în urma ei, să vadă despre ce era vorba. Un om de afaceri singuratic venea la cîţiva paşi în spatele ei, încruntîndu-se curios la Fern. Începu să o cuprindă panica, în clipa în care înţelese.

Ştia că rotiţele maşinii publicitare fuseseră unse, dar nu-şi închipuise amploarea acţiunii. Îşi auzi strigat numele, în timp ce adunătura aceea se lupta să poată obţine o imagine mai bună a ei.

Clipea în toate direcţiile, străduindu-se să arboreze un zîmbet convenabil. Blitz-urile îi răneau ochii, dar îşi aminti că trebuia să încerce să le ignore, altfel toate fotografiile o vor prezenta cu ochii închişi. Brusc, în jurul ei se aflau numai fotografi, adresîndu-i-se într-o franceză de neînţeles.

– *Ici! ici, s'il vous plaît. Un petit sourire pour nous, allons-y.*

– *Une pose... Ah, Fern, trs belle...*

Nu-i venea să creadă ce se petrecea. Încercă să-şi împingă căruciorul cu bagaje prin mulţime.

De partea cealaltă părea că se adunase o altă mulţime de călători care se întrebau, desigur, ce era toată nebunia asta. Fern se uită neajutorată în jur, întrebîndu-se cum naiba o s-o găsească pe Bea, asis-

tenta lui Dominique Lefevre, în mulțimea asta. Brusc, de sub brațul unui fotograf apăru un cap micuț, blond.

– Fern... Domnişoară Donleavy, aici!

Îi făcea frenetic semn cu mîna, luptîndu-se să se apropie de ea.

– Îmi pare rău, dar n-am avut cum să ajung. S-a împrăştiat repede printre paparazzi ăştia vestea sosirii tale.

– Da, nu am ştiut... mă bucur să te revăd, spuse Fern, privind în continuare, plină de nervozitate, spre mulțime. O întîlnise pe Bea cu cîteva săptămîni în urmă, cu ocazia precedentei ei vizite la Paris, cînd a fost examinată în vederea prezentării *Chanel*. Fern îndurase dubiosul privilegiu de a se preumbla prin fața ochilor supercritici ai doamnei Lefevre, care trebuia să aprecieze dacă era sau nu în stare să păşească aşa cum se cuvine şi dacă proporțiile ei corespundeau tendințelor sezonului actual. Din fericire pentru Fern, corespundeau şi după ce se plimbase nervos înainte şi înapoi, pe nişte pantofi cu tocuri înalte, cel puțin cu un număr mai mici decît piciorul ei, stăpîna îşi manifestă încuviințarea ei dînd din cap şi zîmbindu-i în sfîrşit lui Fern cu cel mai vag zîmbet.

Şi iat-o acum aici, gata pentru marea reprezentație şi complet terifiată.

Bea o luă de braț.

– Ne aşteaptă o maşină, afară.

– Slavă Domnului, oftă Fern. Mă întrebam cum o să reuşesc să-mi fac loc prin mulțimea asta.

– Mergi repede şi îmbrînceşte cît poți, îi zîmbi Bea. Haide, urmează-mă. *Excusez-moi! Pardon, messieurs*... striga fata asta măruntică şi iată că se formă o trecere pentru ele.

Fern îşi împingea hotărîtă căruciorul cu bagaje. În sfîrşit, ajunseră la BMW-ul alb, decapotabil al Beei şi la siguranţa pe care i-o conferea acesta. Fern se uită la el, admirativ. Bea zîmbi.

– Din păcate, nu este al meu. Este în cinstea ta.

– Ce drăguţ.

– Toată lumea este înnebunită să te revadă. Trebuie să te duc la salon, pentru ultimele probe – desigur, după ce te înregistrezi la hotel – după care va fi o repetiţie cu toate modelele. Mă tem că o să ai un program cît se poate de plin.

– Oricum, timpul meu în următoarele două zile vă aparţine. Apoi, vineri va trebui să ne pregătim pentru lansarea produselor *Vitale,* de sîmbătă. Toţi de la *Oscar Rees* sosesc aici vineri dimineaţă.

– Şi mai e şi prezentarea de vineri seară. Cred că o să fii destul de obosită, la vremea aceea.

– Aşa cred. Fern se lăsă pe spate, relaxîndu-se, întinzîndu-şi picioarele în faţă, în timp ce maşina o lua cu viteză spre oraş şi numai Dumnezeu ştia ce alte orori o mai aşteptau acolo.

Fern stătea ca o păpuşă împăiată, în timp ce două femei oftau de zor şi exclamau în jurul ei. Încercă să nu se gîndească la faptul că era aproape goală, într-o încăpere ticsită de lume. Încercă să nu-i pese cum era împunsă în talie şi strînsă de coapse.

Încercă să nu se gîndească la privirile curioase pe care i le aruncau celelalte modele care se simţeau remarcabil de ca la ele acasă, avînd în vedere că şi acestea erau aproape goale...

Fern recunoscu cîteva chipuri... supermodele. Rezistă tentaţiei de a se cuprinde cu braţele şi de a se

face cît mai mică posibil şi se concentră să se mențină dreaptă, cît era ea de înaltă, spunîndu-şi că asta era ceva ce făcuse în fiecare zi a ei, lăsată de Dumnezeu. Prima oară cînd Johnny va mai veni cu una din ideile lui sclipitoare, va avea grijă să-l refuze categoric, mai ales dacă asta va însemna să se supună unor probe interminabile şi înțepăturilor, din partea unor femei lipsite de simțul umorului. Aşa învață omul... îşi spuse în sinea ei.

Doamna Lefevre stătea în picioare, în partea cealaltă a încăperii, uitîndu-se la Fern ca şi cum ar fi fost un articol de îmbrăcăminte neterminat, pe cînd cele două croitorese îşi plimbau centimetru de centimetru în jurul trupului ei, cloncănind ca două găini franțuzeşti, enervate de atîta extenuare.

– Calmează-te, îi şopti Bea liniştitor, aşa sînt ele întotdeauna. Ultima oară ți-au luat toate măsurile. Acum este doar ultima ajustare. Le place să facă spectacol din măiestria lor.

– Mă întrebam dacă nu m-a înşelat cumva cîntarul şi dacă nu m-am îngrăşat. Par enervate de ceva.

– Nu o lua ca pe ceva personal. Acesta este punctul culminant al muncii lor de şase luni încoace. Totul trebuie să fie cît se poate de perfect şi nervii şi răbdarea tuturor sînt tocite la maximum.

Doamna Lefevre trase de pe unul din ştenghere un capăt dintr-o rochie albastră ca safirul, dîndu-le-o celor două femei. Fern le urmări cum scoaseră rochia de pe umeraş, pline de respect, şi o ajutară să şi-o tragă peste cap.

La început, mătasea răcoroasă o făcu să se înfioare, dar, după ce fermoarul lateral fu tras şi umerii puşi cu grijă la locul lor, Fern nu putu scăpa acelui

sentiment de smerenie că se simțea înăuntru ca o icoană a croitoriei de lux. În timp ce croitoresele își fluturau pernițele cu ace de gămălie, prinse la încheietura mîinii, împingînd-o încoace și încolo, mișcîndu-i brațele și făcînd minuscule ajustări la bentițele de pe umăr și la cusăturile laterale, Fern rămase privindu-se în oglinda enormă, cît tot peretele.

De pe umerii ei cădea fîlfîind voalul subțire, atît de ușor și de transparent, încît sfida gravitația, odihnindu-se o clipă pe brațele ei, cînd ea încetă să se mai miște. Rochia scurtă era încrețită în jurul trupului ca într-o îmbrățișare de voal de culoarea safirului, care părea că-și schimbă nuanța după cum cădea lumina pe unduirile materialului.

Nici o altă rochie nu-i oferise vreodată această minunată senzație. Doamna Lefevre petrecu în jurul gîtului lui Fern cîteva șiruri de perle, apoi îi mai împleti cîteva, în păr. Îi oferi lui Fern unul din rarele ei zîmbete și Fern îi zîmbi înapoi.

Deodată începu să se bucure la gîndul provocării. Se privi și se simți mîndră de înălțimea ei, mulțumită de curba blîndă a coapsei care se freca de mîna profesionistă a croitoresei și în sfîrșit începu să se gîndească înainte, la toată găteala, și dorind să facă acestor minunate toalete dreptatea pe care o meritau.

Cînd proba se termină în sfîrșit, doamna Lefevre o luă literalmente în buiestru explicîndu-i cum trebuia să se concentreze să-și strîngă fesele laolaltă și cum să-și legene coapsele exact cît trebuia, permițînd brațelor să o rotească, de cîte ori se întorcea și cum trebuia să-i tachineze pe fotografi cu privirea. Avea ce ține minte și cînd lecția se termină, capul lui Fern se învîrtea la fel ca și trupul.

Bea îi dădu lui Fern un halat de mătase albă.

– Vino să te prezint celorlalte fete. Mă tem că o să fie cumplit de mult timp de aşteptat. Sper că te simţi bine.

Fern se relaxă în faţa bunătăţii Beei şi arboră cel mai frumos zîmbet, în timp ce Bea făcea prezentările. Chiar şi fără machiaj, cu părul prins în sus cu eşarfe sau în cozi de cal neglijente, aceste fete continuau să fie imposibil de frumoase. Fern se pomeni aproape pătrunsă de veneraţie faţă de frumuseţea trăsăturilor acestora.

– Ai mîncat ceva? o întrebă Suzi, prima care îi vorbi. Uite, ia un sandviş, să nu leşini. Ne îndopăm toate cu batoane de *Mars* ca să nu cădem şi apoi ne temem să nu ne pătăm.

Fern luă tava întinsă şi începu să-şi îndese mîncarea în gură. Trecuse multă vreme de la cele două *croissants* şi de la cafeaua din avion.

– Am auzit de contractul tău la *Oscar Rees,* spuse una dintre fete, aşezîndu-se lîngă Fern.

Un t-shirt lung acoperea aproape în întregime pantalonii făcuţi din economie. Fern recunoscu chipul, dar nu-şi putu aminti numele.

– Sînt Kate, spuse fata. Acesta este cel de-al doilea sezon al meu. Îţi distruge nervii prima oară, dar ţine minte că tot ce trebuie să faci este doar să mergi. Un picior în faţa celuilalt şi gata. Simplu! Odată acolo, afară, uiţi ce să faci. Lumea care se îmbulzeşte, muzica tunătoare; singura ta grijă nu o să fie decît să te schimbi la timp şi să-ţi pui colierul şi pantofii care trebuie. O să se termine totul fără să-ţi dai seama. Cîte prezentări o să faci?

– Numai asta.

– Ai noroc. După asta, noi avem o altă repetiție, o prezentare diseară şi două mîine şi încă alte treisprezece, după astea. Şi mai sînt şi recepțiile. Dumnezeule, nici nu ştiu cum reuşim. Oricine spune că ne cîştigăm uşor banii, să încerce pe pielea lui.

Fern luă un pahar cu apă minerală. Sub masă se aflau patru cutii pline cu sticle. Din frapierele lor argintii, îşi ițeau gîturile două sticle de şampanie. Fern observă că nici una dintre fete nu părea cu adevărat interesată să bea.

Una cîte una, tot mai multe fete veneau să se prezinte şi nervozitatea lui Fern dispăru. Fetele astea nu erau nişte afurisite îngîmfate, intangibile, erau profesioniste care-şi foloseau darurile ca să cîştige cît mai bine în puținul timp pe care-l aveau la dispoziție şi-şi dădu seama cu o tresărire că era şi ea ca şi ele.

Fără nici o vină, se născuseră nişte monştri ai perfecțiunii – nişte monştri absolut frumoşi –, iar sub înfățişările acestea frumoase nu se aflau decît nişte fete care-şi cîştigau existența.

Fern se făcuse vinovată să le judece după simpla lor înfățişare. Nu se oprise să se gîndească la mințile care se ascundeau în spatele acestor chipuri, adică exact ceea ce reproşa altora că făceau cu ea.

Înțelese că va trebui să lupte din răsputeri ca să arate că în spatele acestui agățător de haine se afla o minte independentă, inteligentă, de care trebuia să se țină seama.

Oscar Rees trebuia să bage bine de seamă.

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, legănîndu-se precar în pantofi, Fern începu să se întrebe ce se întîmplase cu toată bravada ei. Bea era ca o insulă a

liniştii în mijlocul unei mări infernale, în timp ce costumierele se agitau încoace şi încolo, oamenii care asigurau paza şi care semănau cu nişte tancuri se luptau cu invadatorii, iar modelele se înghionteau ca să-şi facă loc la oglindă, aplicînd un ultim strat de luciu pe buzele deja strălucitoare.

Bea o strînse pe Fern de braţ, liniştitor.

– Arăţi splendid şi o să fii splendidă.

Fern încercă să zîmbească, dar se temu că, dacă face asta, toată faţa i-ar crăpa în bucăţele.

– Mulţumesc, Bea. Ai fost atît de bună...

Bea îi trimise o sărutare prin aer şi dispăru după cortina care despărţea lumea de puţinii aleşi. Încă de ieri, din clipa sosirii ei, Bea fusese tot timpul alături de Fern, îmbărbătînd-o şi intermediind diplomatic între mîndrele croitorese şi producătorii pretenţioşi, atenuînd calmă nervii uzaţi, cu manierele ei atît de blînde.

Dar, aşteptînd să iasă, Fern abia dacă îndrăznea să se mişte, de teamă să nu-şi şifoneze nici un pic rochia albă cu paiete, lungă pînă la gambă, care se mula pe trupul ei ca o mănuşă. În timp ce-şi mişca membrele inferioare, cercurile înguste aruncau raze luminoase, în culorile curcubeului.

Două benzi subţiri, cu paiete, cădeau în jos peste umerii ei, pînă la corsajul care-i împingea sînii în sus formînd un decolteu impresionant. Rochia îi venea ca o a doua piele cam pînă pe la mijlocul coapselor, dar de acolo se despărţea în fîşii care se legănau rafinat în jurul gambelor.

O faşă de mătase plină de paiete metalice fusese înfăşurată ca un turban care-i acoperea aproape tot părul, cu excepţia cîtorva şuviţe care fuseseră lăsate să-i cadă în jos, peste umărul stîng.

Îşi simţea capul greu, dar într-un fel asta o ajuta să- şi păstreze ţinuta rigidă, amintindu-i că trebuie să calce semeţ şi nu să păşească, împingînd-o să intre în rolul unui strălucitor model pentru marile prezentări. În clipa de faţă curgea şampania şi Karl Legerfeld în persoană se agita încoace şi încolo, înconjurat de un grup de ziarişti şi de stolul lui de frumuseţi, relaxat şi distant ca un rege. Se apropie de Fern.

– Te-am urmărit mai devreme... pe podium. Accentul lui german, îndulcit de franceză, era ciudat de seducător. Te descurci foarte bine şi arăţi minunat... eşti foarte frumoasă. Mai ales în rochia asta. Te simţi bine în ea, *ja?*

– Mă simt minunat în ea. Nu sper decît să nu mă prăbuşesc în bucăţele, acolo, afară.

– Ştiu că nu o să se întîmple asta! spuse el, emfatic. O să calci ca pe nori, acolo. Kaiserul îşi făcu vînt cu faimosul lui evantai negru în faţa impenetrabililor săi ochelari întunecaţi şi plecă mai departe. Fern simţi că fusese într-adevăr onorată.

În sfîrşit, cu nici mai mult nici mai puţin decît cincizeci de minute întîrziere, parada începu. Muzica se trezi la viaţă, luminile se aprinseră şi primul grup de şase modele îşi plimbă costumele de-a lungul podiumului. Bea stătea lîngă Fern, trăgînd cu ochiul prin cortină. Avea vocea ascuţită de încîntare.

– Toată lumea este aici, spuse ea mîndră. *Vanity Fair, Harper's Bazar, Women's Wear Daily, Vogue* – toţi, înşiraţi în primul rînd din stînga; marii cumpărători şi celebrităţile capătă şi ei, întotdeauna, primul rînd. Ai grijă să zîmbeşti în faţa camerelor. Editorii trebuie să aleagă poza ta pentru numerele lor de mîine.

– Mi s-a făcut rău de nervi, urlă Fern, amintindu-şi

statistica făcută mai devreme de Bea; se aflau acolo aproximativ o mie de ziarişti, trei sute de fotografi şi cincizeci de echipe de televiziune.

– Bea de aici. Bea îi întinse un pahar cu şampanie şi Fern îl dădu pe gît dintr-un foc. Acum o să pluteşti pe podium.

– Sper pînă la Dumnezeu să ai dreptate.

Fern aşteptă semnalul regizorului şi se alinie în rînd cu celelalte. Brusc, se pomeniră într-o revărsare de lumini şi aplauze. Picioarele ei rigide începură, nu ştiu cum, să se mişte în ritmul muzicii. Pelvisul ei conducea umerii, în timp ce-şi unduia coapsele în felul acela leneş, amăgitor, aşa cum fusese învăţată.

Îşi aplică pe faţă zîmbetul cel mai fermecător de care era ea în stare. La jumătatea drumului îşi smulse turbanul de pe cap şi părul i se undui în jurul umerilor într-o revărsare de roşu-cafeniu. Blitz-urile scînteiară şi Fern poză. Tîra în urma ei turbanul desfăşurat, oferindu-le fotografilor cel mai seducător zîmbet. Începea să se simtă bine.

Leo Eden o împunse pe India Duncan-Forrester în coaste.

– Nu e fata aceea? spuse ea într-o şoaptă tare, de scenă.

Ochelarii cu ramă de sîrmă ai Indiei stăteau într-un echilibru arogant, pe vîrful nasului. Leo ştia că era o pură afectare.

– Da.

Tonul plictisit al Indiei ascundea faptul că o urmărise pe Fern Donleavy ca un vultur, observînd fluiditatea animalică a mişcărilor ei, urmărind publicul rămas cu gura căscată în timp ce Fern se unduia şi înainta de-a lungul podiumului.

Chiar şi India trebuia să recunoască, numai pentru ea, că fata arăta uluitor.

– Ce caută acolo sus? şuieră Leo.

– Trebuie să fi citit ziarele, iubitule, oftă India, la capătul răbdării. Ea este noua fată de la *Oscar Rees.*

Leo se lăsă pe spătarul scaunului şi se încruntă numai pentru el. Bineînțeles că citise despre noul „chip" pentru *Vitale,* dar nu făcuse niciodată legătura. Privea fascinat coama arămie care sălta peste umerii şi în jurul sînilor lui Fern. Urmă linia interminabilelor ei picioare, amintindu-şi ziua în care o văzuse în *Jacuzzi.* În sinea lui, îl felicita pe Hugo.

După cum fulgerau blitz-urile la fiecare apariție a lui Fern, era cea mai populară prezentatoare a acestei parăzi, ceea ce însemna că *Oscar Rees* va avea, la sfîrşitul acestei săptămîni, o publicitate uriaşă, dublată de faptul că lansarea *Vitale* era programată pentru mîine seară.

Iar asta însemna că Lowenstein va începe să-l terorizeze pe Leo cu preluarea aceea blestemată. În particular, lui Leo îi părea oarecum rău pentru Hugo şi pentru viitorul companiei *Oscar Rees.* O să stea de vorbă cu el, mai tîrziu, ca să încerce să-l convingă să accepte un rol important în noua organizare.

Spectacolul continuă într-o beție de pozări, plimbări şi dezbrăcări. Cînd ajunse la ultima ieşire, Fern se simțea într-o stare de euforie. Reuşise efectiv să se descurce fără cea mai mică greşeală.

Cînd apăru mireasa, însoțită de Karl Lagerfeld, modelele se aliniară de o parte şi de alta a cortinei şi-şi aplaudară stăpînul.

Fern scrută chipurile din public, încercînd să-i depisteze pe cei de la *Oscar Rees.* Nu văzu pe nici unul

dintre aceştia, dar văzu în schimb chipul trufaş al Indiei Duncan-Forrester, uitîndu-se ţintă la ea.

Johnny turnă din nou şampanie în paharul lui Fern.

– Bea, scumpo. Ai fost minunată, spuma Parisului.

– Mulţumesc, zîmbi Fern, dar dacă mai beau ceva, o să arăt ca vechea scoarţă încreţită a Parisului, iar mîine avem lansarea.

– Fii liniştită. Totul este atît de bine organizat, încît o să fie ca o briză. Haide să-l găsim pe Hugo şi pe ceilalţi. El m-a trimis să te caut. Au reuşit să găsească un colţ mai liniştit, în celălalt bar.

Fern îl urmă ascultătoare pe Johnny, încercînd să facă abstracţie de picioarele care o dureau şi de faptul că ar fi dat orice, ca să se culce într-un pat, chiar acum.

Se simţea cumplit de stoarsă. Johnny o trase de mînecă, spre un grup mare de oameni care ocupaseră cea mai mare parte a extremităţii îndepărtate a barului strălucitor, ornat cu un mozaic auriu, de care era atît de mîndru *Hôtel de Crillon*. Fern îl recunoscu din spate pe Hugo. Îi atinse uşor umărul şi cînd acesta se răsuci spre ea, chipul i se lumină de încîntare.

– Fern! strigă el. Fetiţă dragă, te-ai descurcat de minune. Ai fost magnifică. Sîntem cu toţii atît de mîndri de tine, nu-i aşa? gesticulă el spre ceilalţi.

Fern se înroşi toată şi-şi coborî privirea, încurcată. Cînd o ridică, se înfioră constatînd că departe de a întîlni chipuri zîmbitoare, se confrunta nu doar cu o singură privire îngheţată. Fern se strînse înapoi, lîngă Johnny, în timp ce Hugo făcea prezentările.

– Fern, nu cred că ai cunoscut-o pe lady Pembroke... Fern întinse mîna politicoasă şi zîmbi înapoi,

zîmbetului fermecător al prietenei lui Hugo. India, Leo, continuă acesta, pe ei îi cunoşti, desigur.

India dădu din cap şi Leo îi luă mîna. Fern îşi aminti ultima oară cînd se văzuseră şi se surprinse uitîndu-se în ochii acestuia, să vadă dacă poate detecta în ei aceeaşi umbră de ironie care ştia sigur că se aflase acolo, atunci.

Ochii lui negri, adînci, erau impenetrabili, dar buzele lui îi mîngîiară fierbinţi vîrfurile degetelor ei reci. Aproape fără să vrea îşi retrase repede mîna din strînsoarea lui şi-şi frecă degetele, ca şi cum s-ar fi ars. Urmărind-o, Leo Eden îi zîmbi alene, tachinant.

– Nu am ştiut că şi *Cooper Jefferson* se ocupă de prezentări de modă, zise Fern, remarcînd cu o uşoară surpriză gradul de răceală din vocea ei.

– Ah, lui Leo îi place să mă însoţească, zise India. Fireşte, am obţinut locuri în primul rînd, avînd în vedere importanţa revistei *A la Mode,* iar Leo este cunoscut ca un client bun, mai ales al lui Karl, nu-i aşa, scumpule?

– Ce vrea ea să spună, Fern, este că în general reuşeşte să mă convingă să cumpăr cîteva fleacuri.

– Cu succesul tău, aş fi crezut că reuşeşti să ţi le cumperi singură, nu rezistă Fern tentaţiei.

– Da, fireşte... mi le cumpăr! bolborosi India.

– Adevărat? Leo părea sincer surprins. Nu mi-am dat seama, India. Fern îi surprinse privirea şi constată şocată că acesta o enerva într-adins pe India. Ochii lui întunecaţi scînteiară veseli spre Fern. Se întoarse derutată, nedorind să fie atrasă în cine ştie ce joc stupid dintre cei doi.

Hugo o apucă de braţ.

– Vino, Fern, să stai de vorbă cu Ricci. I-am po-

vestit atîtea despre tine, încît abia aşteaptă să te cunoască, nu-i aşa, Ricci?

– Într-adevăr, Hugo. Ricci îi zîmbi lui Fern plină de căldură şi o felicită pentru prezentare. Haide să ne aşezăm şi să stăm de vorbă. Vreau să ştiu totul despre tine. Bătu cu palma pe canapea şi Fern se aşeză ascultătoare alături de Ricci. Cred că este al naibii de cald şi de obositor să stai ore în şir sub luminile acelea.

– Aşa este. Iar uneori trebuie să-ţi păstrezi aceeaşi poză şi înţepeneşti în asemenea hal, încît crezi că o să mori sau cel puţin că niciodată nu o să mai reuşeşti să te mişti normal. Dar mă şi distrez şi mă pasionează să aflu totul despre produsele şi despre felul în care lucrează compania.

– Atunci ai face bine să te grăbeşti, Fern. S-ar putea ca în curînd să nu mai existe compania. *Cooper Jefferson* speră să pună mîna pe ea.

– Am crezut că sînt zvonuri! Hugo n-ar vinde niciodată, nu- i aşa?

– Nu, dar s-ar putea să o facă ceilalţi membri ai familiei. Este o poveste cam lungă şi cred că Hugo îşi închipuie că dacă nu vorbeşte despre asta, s-ar putea să nici nu se întîmple.

– Într-un fel pot să înţeleg, dar trebuie să existe ceva ce poate face el, ca să împiedice acest lucru, nu?

– Nu, dacă acţionarii vor vrea să vîndă şi dacă Hugo nu o să aibă bani să le răscumpere părţile.

– Cît i-ar trebui? întrebă Fern.

– Vreo cincizeci de milioane.

– Iisuse! spuse Fern, cu răsuflarea tăiată. Deci nu prea există speranţe?

Ricci scutură din cap.

– Nu, dacă nu vor fi convinşi gemenii, Olivia şi Fundaţia *Rees* să facă altfel. Din nefericire, chiţăie toţi după bani. Aşa că, draga mea, asta este.

– Nu-i de mirare că Hugo este atît de nervos în ultima vreme.

– Are noroc că noi toţi sîntem alături de el, nu-i aşa? Se lăsă pe spate şi-şi încrucişă picioarele lungi, fine, în ciorapi negri. Purta o rochie simplă, neagră, din jerse şi două şiraguri de perle la gît. Un safir mare, înconjurat de diamante sclipitoare, ţinea la un loc colierul dublu. Părul blond-deschis îi cădea pe umeri. Îşi lăsase în faţă un mic breton, restul părului fiind tras în spate şi ţinut în loc cu o banderolă neagră, cu aplicaţii. Avea acea înfăţişare aristocratică, plăcută, care se rafinează odată cu vîrsta – mai pămînteană, dar totuşi sexy, neîndoios. Johnny îi povestise lui Fern despre divorţul iminent al lui Hugo. Fără îndoială că Hugo şi Ricci îşi vor oficializa legătura, cînd se va termina totul.

Într-un tîrziu, Fern se scuză. Avea nevoie de un somn bun şi mai avea încă de lucru, ca să se pregătească pentru doamnele şi domnii presei, pentru ziua cea mare, de mîine. Şi avea nevoie de timp ca să se gîndească la consecinţele veştilor aflate de la Ricci şi la ce va însemna pentru ea vînzarea companiei *Oscar Rees*. Ăsta era norocul ei, să fie un model fără slujbă, după ce ajunsese un ziarist fără slujbă. O să trebuiască să discute cu Hugo despre situaţia ei, dar în seara aceasta era mai important să se asigure că-şi va face somnul ei de frumuseţe, căci altfel o să se pomenească mult mai devreme fără slujbă.

17

Leo îşi luă faxurile din holul hotelului şi o porni spre restaurant. De obicei îşi lua micul dejun în cameră, dar viciul Indiei de a fuma ţigară de la ţigară cînd îşi concepea ediţiile îl determinase să iasă puţin la aer curat.

O lăsase să-şi smulgă părul, încercînd să se hotărască asupra materialelor pe care le va semnala ca speciale, pentru editorialul ei.

Se uită prin încăperea aglomerată, încercînd să găsească o masă, cînd văzu o străfulgerare de siena strălucitoare, în capătul îndepărtat al încăperii.

Îşi zîmbi şi-şi făcu loc printre mese.

Fern avea capul aplecat peste un maldăr de hîrtii şi părea că nu-l observase apropiindu-se şi nici măcar trăgînd scaunul de vizavi.

Leo tuşi.

Fern tresări, lovind ceaşca din faţa ei.

– Ah! Nu te-am văzut, spuse ea începînd să se agite, strîngînd hîrtiile şi ţinînd ceşcuţa care se clătina.

– Sper că nu te deranjez.

– Nu, îmi făceam doar temele.

– Despre ce fel de machiaj vei purta diseară?

– De fapt, despre istoria parfumurilor *Oscar Rees.*

– Foarte interesant. Povesteşte-mi. Vocea lui suna neobişnuit de cald.

– Ei, sînt sigură că nu te interesează...

– Dimpotrivă. Sînt extrem de interesat.

– Ah, da, dacă mă gîndesc mai bine, ar trebui să fii, nu-i aşa? Avînd în vedere că eşti pe cale să cumperi compania.

Leo clătină din umeri.

– Încă nu este nimic stabilit. Hugo şi cu mine mai avem încă de discutat anumite lucruri. Oricum, n-aş fi crezut că te interesează asta.

Fern îşi strînse buzele şi ochii ei îl străfulgerară mînioşi pe Leo. Ticălos condescendent. Hotărîtă, îşi luă hîrtiile şi-şi continuă lectura.

– Zău, spuse Leo, am vorbit serios. M-ar interesa foarte mult să aud toate astea.

– Din moment ce cumperi compania, aş fi zis că asta a făcut parte de mult din preocupările tale.

– Confuzi romantismul cu economia.

– Corectează-mă dacă greşesc, dar, după părerea mea, afacerea cu produsele cosmetice este o chestiune de romantism, pentru că vinde vise şi fantezie. Unele din marile parfumuri au fost inventate de mari romantici, pornind de la un vis. În locul tău, nu mi-aş bate joc de asta. În fond, înţeleg că *Cooper Jefferson* consideră că aceste vise valorează patruzeci de milioane de lire.

– Eşti remarcabil de bine informată. Leo începea să se amuze.

– Pentru o blatistă? Îl privi de sub sprîncenele ridicate.

– Îmi pare rău. Nu erai o blastistă, erai o...

– Jurnalistă.

– Ah, da, exact. Interviul cu India. Tu ai vorbit de el.

Fern fu surprinsă că el îşi amintea.

– A fost o ciocnire între două personalităţi diferite, cred.

Leo izucni într-un rîs sonor.

– India este puţin... cum să o spun mai frumos?

Fern aşteptă, lăsînd impresia că nu o interesează acest aspect.

– Puţin nesigură, să zicem?

– Asta sau, mai direct, neprofesionistă.

– Este o lume dură, cea în care trăim noi, Fern. Sper că o să afli asta. Şi apoi, faci o treabă mult mai bună acum, decît dacă ai fi lucrat vreodată pentru India. În locul tău, i-aş fi recunoscătoare.

– Uite ce e, nu vreau să fiu prost crescută, dar zău că am de lucru.

– Ah, fă ce vrei, nu o să te opresc. Leo pocni din degete şi apăru un chelner.

– *Deux cafés, s'il vous plaît, et des croissants avec du beurre, mais sans confiture, et une petite assiette de fruit très fraiches, d'accord? Merci.* Ce spuneai? o întrebă apoi pe Fern, zîmbindu-i.

– Absint. Haide să începem cu el.

În sfîrşit, Fern îi zîmbi şi ea. Era atît de insistent. Şi poate că o să-i folosească exerciţiul.

– Era cel mai important parfum al companiei *Oscar*

Rees. Un dar de nuntă pentru Nancy, mama lui Hugo. Ştii, desigur, că, iniţial, absintul a fost un lichior franţuzesc, din pelin. Avea gust amar şi, de aici, aproape ca un ritual, se ţinea deasupra paharului o linguriţă specială, perforată şi lichiorul era picurat cu grijă, printr-o linguriţă cu zahăr. Adevărul este că acest lichior era de fapt otrăvitor şi provoca orbire şi nebunie. Presupun că era interzis prin lege.

– Ciudat cadou de nuntă, ceva dulce-amar.

– Presupun că ideea lui Oscar era uniunea dintre el, cel amar, şi Nancy cea dulce. Împreună, au realizat o poţiune ameţitoare, formidabilă. Povestea merge în urmă pînă la Adam şi Eva, cred; legenda peliniţei, din care se rafinează absintul, potrivit căreia această plantă a răsărit pe dîra şarpelui care se tîra pe pămînt, gonit din Grădina Edenului. Poate că Oscar făcea un calambur din faptul că, asemenea lui Adam, căzuse şi el victima farmecelor unei femei.

– Frumoasă povestioară. Dar despre celelalte ce ştii?

– Cînd Hugo a obţinut primul lui parfum, a rămas fidel analogiilor mitologice. *Orfeu* a fost inventat pe cînd Oscar avea doar douăzeci şi cinci de ani. Eu consider remarcabil faptul că, deşi încă fără prea multă experienţă, a reuşit să obţină ceva care a rămas pînă astăzi pe primele locuri, la vînzare.

– Nu vreau să par cinic, Fern, dar Hugo pompează o mulţime de bani ca să-l menţină pe piaţă la loc de cinste.

– Tu nu ai face la fel, cînd ştii că se află pe locul zece în topul celor mai bine vîndute parfumuri, din toate timpurile?

– Să fie oare marketingul inutil?

– Asta este ca disputa dintre ou şi găină. Îl împingi pe piață, se vinde bine, dar dacă se vinde bine, ai nevoie să-l împingi? Se vinde bine pentru că este împins sau se vinde bine datorită uriaşei fidelități față de marcă, atît de bine păzită? Mie mi se pare că strategia lui Hugo, privind această consecvența, i-a prins bine.

– Văd că înveți repede, Fern.

– Da. Îmi place să învăț, Leo. Dar nimeni nu a aflat pînă acum de ce Hugo a ales *Orfeu*. Ca şi tatăl lui, odinioară, tocmai se căsătorise şi presupun că la vremea aceea lumea a crezut că era un cadou de nuntă pentru Olivia, dar legenda este incredibil de tristă, de-a dreptul sfîşietoare. Pare o alegere atît de ciudată.

– Crezi deci că Hugo a avut o iubire secretă, Fern?

– Cunoşti legenda?

– Bineînțeles. Bietul Orfeu îşi pierde soția după ce aceasta este muşcată de un şarpe. Orfeu încheie un pact cu Pluto, care îi permite să coboare în Infern şi să o readucă de acolo pe Euridice, cu condiția să nu o privească pînă cînd aceasta nu se află din nou sus, pe pămînt. Cînd în sfîrşit o găseşte în Hades, Euridice este distrusă că iubitul ei nu se uită la ea şi îl imploră să o facă. Neputînd să îndure să o vadă nefericită, exact în clipa în care Orfeu pune din nou piciorul pe pămînt, se întoarce spre ea şi bineînțeles aceasta dispare înapoi în Hades, pentru veşnicie, lăsîndu-l să o jelească de-a pururea. Leo îi zîmbi lui Fern. Cred că asta-i tot, spuse el. Ceea ce ne poate face să credem că Hugo a avut o iubire secretă.

– Exact. Şi probabil că nu i-a putut niciodată spune de ce nu a rămas cu ea.

– Ai o imaginație bogată, Fern.

– Doar o minte curioasă, Leo. În sfîrşit, trebuie să plec. Aş face bine să exersez să mă rujez.

– *Touch!* Leo oftă, privind-o plecînd.

Petrecerea pentru lansarea *Vitale* zbură într-o ameţeală de discursuri, blitz-uri şi nesfîrşite interviuri. Lui Fern îi venea greu să se familiarizeze cu ideea că se află de cealaltă parte a carnetului de ziarist şi trebui să-şi muşte de mai multe ori limba ca să nu întrebe ce unghi vor folosi, cît de lung va fi materialul şi aşa mai departe.

În seara aceasta va juca rolul vedetei; în fond pentru asta era plătită. Zîmbi pînă începură să o doară maxilarele şi încercă să-şi înăbuşe căscatul. Sala de bal a hotelului *Crillon* era înţesată.

Se aflau acolo toţi reprezentanţii marilor firme de desfacere cu amănuntul din Franţa, Regatul Unit şi America – şi toţi trebuiau să-i fie prezentaţi; toate marile reviste de modă şi cosmetice; toţi distribuitorii şi agenţii, cercetătorii din fabrică, inclusiv doctorul Chapman şi gemenii Easton, tatăl lor, Julian, pe care Fern nu-l mai întîlnise pînă atunci, toţi au trecut prin faţa ei într-o vîjîială de zîmbete şi prezentări.

A fost întrebată de un milion de ori cum a fost descoperită, încît se gîndi dacă nu ar fi mai bine să scrie de mînă o notiţă care să fie anexată caietului de presă, decît să mai treacă o singură dată măcar, prin asta.

Johnny stătea foarte aproape de ea, asigurîndu-se că nu este călcată în picioare de puhoiul de oameni, umplîndu-i grijuliu paharul cu apă minerală şi ghidînd-o prin diferitele etape. Prezenţa lui îi dădea o calmă încredere.

Era atît de liniştitor să ştie că el era acolo, pentru ea, în cazul în care ar fi avut nevoie de ajutor.

După ceea ce i se părură infinite ore, mulţimea parcă se mai subţiase puţin. Johnny îi făcu cu ochiul.

– Nu mai avem mult. Cred că ţi-ai făcut datoria cît se poate de bine. Acum nu mai avem decît să aşteptăm presa de mîine. Dar părerea mea este că *Vitale* va avea un succes enorm, ca şi tine, draga mea Fern.

– Mulţumesc, Johnny. Pentru tot. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Johnny o privi lung şi Fern se gîndi că o s-o ia în braţe, dar acesta îşi lăsă ochii în jos şi făcu un pas înapoi.

– Prostii. Nu mi-am făcut decît treaba. Haide să găsim un loc liniştit, să bem ceva. Pariez că ţi-ar prinde bine puţină odihnă.

O trase după el prin holul hotelului şi de aici, într-un mic salon.

– Aşteaptă-mă aici, mă duc să caut un chelner.

Fern îşi aruncă pantofii şi-şi puse picioarele sub ea, pe banchetă. Îşi scutură părul, desfăcîndu-l din coada franţuzească şi deodată se simţi bine, descătuşată şi liberă. Apoi ştiu că nu era singură, în mica încăpere.

O mare etalare de plante ocupa spaţiul din spatele banchetei şi îşi dădu seama că dincolo trebuia să mai fie o banchetă similară. Surprinse inconfundabilul timbru al vocii lui Hugo. Se ridică în genunchi şi se uită printre frunze.

– Hugo, strigă ea, pînă să vadă cu cine se afla acesta.

– Fern, draga mea, vino aici, cu noi.

– Îl aştept pe Johnny.

– Nu contează, abia dacă te-am văzut, toată seara. Vino aici, să ne uităm şi noi la tine. Vreau să o văd pe fata *Vitale*.

– În regulă. Îşi puse din nou pantofii şi ocoli bancheta. Leo se dădu la o parte, ca ea să se poată aşeza între ei doi.

– Sper că nu v-am întrerupt, spuse ea, simţindu-se dintr-o dată cumplit, la gîndul că poate a perturbat o întîlnire extrem de importantă.

– Nu chiar, discutam doar preluarea companiei *Oscar Rees,* de către *Cooper,* nu-i aşa, Hugo?

– Aşa e, dar acum, că Fern e aici, putem schimba subiectul.

Fern ghici imediat că îl salvase pe Hugo de negocierea cu Leo. Nu ştia dacă să-i pară bine sau rău.

– Uite, bea puţină şampanie, spuse Leo, dîndu-i lui Fern paharul lui.

– Am băut deja mult prea multă apă minerală.

– Dar acum te poţi relaxa puţin, draga mea. Haide, povesteşte-ne despre seara ta.

– Dacă nu trebuie să zîmbesc, vă povestesc orice. Pariez că o să mi se rupă faţa în două, dacă o mai forţez. Uite, ştiu că poate nu este treaba mea, dar m-am gîndit mult la preluarea asta. Orice se va decide, va avea un efect direct asupra mea, presupun, avînd în vedere că am un contract, semnat şi parafat, pe doi ani cu *Oscar Rees,* indiferent cine va conduce compania.

– Corect, zîmbi Leo şi-şi petrecu braţul peste banchetă, posesiv. Fern se lăsă uşor în faţă, insuportabil de conştientă de proximitatea braţului cald al acestuia.

– De ce nu-i vinzi lui *Cooper* doar cîteva din linii?

– Sună cît se poate de logic, dar Hugo n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva, spuse Leo încet.

– Nu m-am gîndit niciodată că ai fi dispus să faci asta, oftă Hugo. Ai spus întotdeauna că vrei să ai controlul asupra companiei.

– Iar tu ai declarat întotdeauna că nu vrei să renunţi la nimic. Era deci firesc să presupun că asta include şi liniile.

– Ah, Leo, zău. Pot produce întotdeauna linii noi. Desigur, există cîteva pe care nu aş vrea să le vînd, cum ar fi *Absint, Orfeu* şi *Vitale,* adăugă el, bătînd-o uşor pe Fern pe genunchi. Dar, fără nici o prejudecată, crede-mă, mai sînt *Ozzie, Ingénue, La petite Mort,* poate şi altele.

Leo se îndreptă în scaun, luîndu-şi braţul din spatele lui Fern.

– Vorbeşti serios?

– Aşa cred. Vreau să spun că trebuie să fiu realist, Leo. În clipa asta am nevoie de banii ăia nenorociţi. Olivia îmi stă în ceafă, cerîndu-mi milioane de lire. Acţionarii fug ca şobolanii de pe o corabie care se scufundă şi aş vrea, dacă asta va fi posibil, să păstrez pentru totdeauna o companie bună, privată, independentă. Acum, însă, aşa cum bine ştim cu toţii, nu pot face asta. Şi nu am altă variantă decît să-ţi vînd o parte din acţiuni – să zicem patruzeci la sută. Şi pînă să mă dumiresc, o să mă pomenesc cu maimuţele lui *Cooper Jefferson* foindu-se peste tot şi vîrîndu-şi nasul în toate. Nu suport nici măcar să mă gîndesc la asta. Dar, aşa cum spune Fern dacă, să zicem, aş renunţa la cîteva linii, atunci poate că am fi cu toţii fericiţi.

Hugo se întrerupse şi se uită la Fern.

Leo o privea şi el cu gura căscată.
Fern îi urmări pe cei doi tăcută.
– Am spus ceva greşit? întrebă ea, încet.
Leo vorbi primul.
– Este o înscenare?
– Ce vrei să spui, băiete?
– Voi doi. M-aţi jucat, nu-i aşa? Aţi pus la cale această întîlnire.
– Nu înţeleg ce vrei să spui.
Leo se întoarse înapoi spre Fern.
– Vrei să spui că ţi-a venit aşa, pur şi simplu, ideea asta?
– Bineînţeles. Mi se pare ceva perfect, strigător la cer de logic. Şi acum scuzaţi-mă, dar a venit Johnny. Ne vedem mai tîrziu.
Fern se ridică şi-i lăsă pe cei doi cu gura căscată, uitîndu-se după ea.

18

Lui Johnny nu-i venea deloc să creadă ceea ce auzea.

Nu trecuseră decît două zile de la lansarea *Vitale,* ce naiba!

– Hugo, dă-mi voie să vorbesc pe şleau. Vrei să-i spun *eu* lui Fern că *tu* ai vîndut-o?

Hugo tuşi, încurcat.

– Eu nu aş zice chiar aşa, Johnny.

– Atunci cum ai zice tu?

O dată în viaţă, Johnny nu se mai simţea cîtuşi de puţin înfricoşat de Hugo Rees. Singurul lucru pe care-l putea simţi acum era doar o furie cumplită, care-l făcea să vadă roşu în faţa ochilor.

– Nu am avut altă soluţie. Trebuia să salvez compania! Altfel *Cooper* ar fi preluat o parte care i-ar fi asigurat controlul. Uite ce e, nimeni nu este mai amărît ca mine că am pierdut *Vitale, La petite Mort* şi

Bijou. Dar mai avem *Ozzie, Absint, Orfeu, Florissima, Intuition* şi *Ingénue*.

– Şi ce o să-i spun lui Fern? Mîine seară se întoarce de la Paris.

– Ascultă, ea tot aici o să lucreze, Johnny, doar că acum, în mod oficial, contractul ei va fi cu *Cooper Jefferson*, pentru orice activitate promoţională legată de *Vitale*, dacă şi cînd va fi nevoie, pentru următorii doi ani.

– Atîta tot.

– Da.

Johnny se uită la Hugo, plin de dispreţ.

– Ai vîndut-o fără măcar să vorbeşti cu ea despre asta.

– Nu am avut de ales – trebuia să iau o decizie rapidă. Mă faci să mă simt ca un peşte, omule. Încerc să salvez afacerea. Hugo tuşi din nou. Uite ce este, Johnny, continuă el, am fost cît se poate de deschis cu tine. Şi acum ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai vedea mai departe de treabă. Hugo ridică receptorul în semn de concediere. Nu avea nevoie de Johnny Sharpe, să-i spună ce faptă mişelească făcuse. Se luptase cu Leo cu unghiile şi cu dinţii ca să păstreze linia *Vitale*, dar din nu se ştie ce motiv, Leo se încăpăţînase să o preia şi îi făcuse o ofertă pe care Hugo pur şi simplu nu o putuse refuza. Produsul fusese lansat doar cu două zile în urmă şi totuşi Leo îi plătise pe el mai mult decît pentru *La petite Mort*, care fusese lansat şi mergea în continuare de trei ani şi era cît se poate de sigur. Hugo urma să primească cincizeci de milioane de lire peşin – destul ca să răscumpere partea gemenilor, pe cea a Oliviei, a fundaţiei şi a băncii. Acest lucru rezolva chiar şi problema divorţului. I-ar fi plăcut

să aibă ceva mai mulți bani lichizi pentru dezvoltarea viitoare a producției, dar una peste alta, a alege între a pierde o halcă din companie sau cele trei linii, chiar dacă acest lucru însemna pierderea liniei *Vitale*, meritase.

Ironia soartei făcuse ca sugestia inițială să-i aparțină chiar lui Fern. Fata asta era grozavă, într-adevăr. Doamne, cît ura faptul că-i făcuse asta, dar era sigur că va înțelege, mai ales că se lăuda atîta că are pe umeri un cap priceput la afaceri. Trebuia să vadă sensul economic al mutării. Nu însemna că fusese concediată.

Pur şi simplu i se vînduse contractul. Din punct de vedere tehnic, continua să aparțină foarte mult personalului de la *Oscar Rees,* unde se putea concentra asupra ideilor ei privind dezvoltarea producției. Hugo zîmbi, candid.

S-ar putea chiar să fie încîntată de acest aranjament. Acum, că Hugo îi explicase situația, Johnny o să rezolve totul. Apoi poate că o va invita chiar el la o masă, ca să se asigure că nu existau nici un fel de interpretări greşite sau supărări. Începea deja să se simtă mult mai bine.

Fern plăti taxiul şi-şi urcă valizele pe scările care duceau la apartamentul ei. Prin fereastra din salon se întrezărea o lumină. Se încruntă, încercînd să-şi amintească dacă o lăsase ea aprinsă înainte de plecarea la Paris.

Trecuseră într-adevăr numai cinci zile? I se părea o viață de om. Capul îi bubuia, simțea junghiuri în tot corpul şi se simțea efectiv la pămînt. Ce zi cumplită. Cînd Johnny îi sugerase să încerce să-şi facă tîrgu-

ielile la Paris, ideea i se păruse minunată, dar fusese prea mult, după programul epuizant pe care-l avusese.

Pescui în poşetă după cheile de la intrare. Odată înăuntru, se luptă cu valiza, buşind-o de fiecare treaptă, înjurînd în gînd. Cînd ajunse sus, era epuizată. Se opri cîteva clipe ca să mai adune puteri şi, în sfîrşit, iat-o acasă.

Trînti uşa în spatele ei recunoscătoare. În aer plutea un vag miros de nelocuit. Liliacul pe care i-l adusese Johnny se veştejise jalnic şi florile palide, translucide, deveniseră maronii pe la margini. Le scoase din vază şi le aruncă în lada de gunoi, scurgînd în chiuvetă apa urît mirositoare. Stomacul i se zbătea, amintindu-i că nu mîncase nimic de la micul dejun, fiindu-i imposibil să se atingă de mîncarea din avion. Luă un măr din fructiera tristă şi muşcă din el. Atunci auzi zgomote.

Îngheță în uşă, cu mărul în gură.

– Fern!

În sfîrşit, expiră. Paul! Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta el aici? Numai de asta nu avea ea nevoie. Urcă scările înțepenită, întărindu-se pentru ceea ce va fi, fără îndoială, una din scenele lui Paul.

Simțea de aici mirosul băuturii, deşi el se afla în celălalt capăt al încăperii, stînd chircit sub fereastră. Lîngă el, o sticlă de whisky pe trei sferturi goală. Nu văzu nici un pahar, nicăieri.

Paul se ridică, în picioare, cu fața schimonosită. Avea ochii ca nişte fante înguste, prin care o străfulgeră cu o privire acuzatoare.

Buzele nu mai erau decît o linie subțire, apăsată puternic pe dinți, deschizîndu-se şi închizîndu-se fără

ca vreun sunet să străbată printre ele. Făcu un pas spre ea, dar se clătină într-o parte.

Instinctiv, aceasta alergă şi-l apucă de braţ, ca să-l echilibreze.

– Paul... eşti beat criţă.

Capul îi explodă de durere, cînd braţul acestuia se ridică şi o lovi din plin în faţă. Căzu, departe de el.

– Căţea! Vocea lui era ca mîrîitul unui rottweiler flămînd. În timp ce se lupta cu durerea, încercînd să deschidă ochii, luptîndu-se cu lacrimile care îi înţepau pleoapele, îi văzu ca prin ceaţă mîna şi din nou fu aruncată într-o lume a durerii şi a stelelor verzi, departe de el, cu capul plesnindu-i, conştientă doar de duritatea agonizantă a mîinii lui pe carnea ei moale.

– Nu... Vocea ei era doar un suspin strangulat. Simţi în gură gustul sîngelui şi se înecă. Capul îi ardea. Durerea era cumplită.

– Căţea împuţită! scuipă el, privind-o cum se rostogoleşte pe jos.

Luă un ziar şi-l aruncă spre ea. Acesta ateriză lîngă nasul ei. Clipi cu putere, încercînd să vadă prin ceaţa din faţa ochilor ei.

– Nu eşti decît o tîrfă ieftină.

– Dar...

– Priveşte-te! mîrîi el. Îţi închipui că eşti dată naibii de deşteaptă, etalîndu-te cu designeri la modă şi cu milionari. Făcînd să-ţi apară mutra în toate ziarele... Vocea lui era ca un şuierat ameninţător. Cu cîţi dintre ei te-ai culcat, Fern? I-ai avut pe toţi? Pe toţi fotografii? Pe Johnny Sharpe? Pe Hugo Rees, nenorocitul? Pariez că da, tîrfă. Ei bine, Fern, am veşti pentru tine...

Prin ceaţa încărcată de durere, prinse sclipirea unui

obiect pe care-l ținea Paul în mînă şi care-i îngheță sîngele în vene.

– Nu! strigă ea. Paul, nu! Gîndeşte-te ce faci! Te rog...

Acesta se apropie de ea şi-şi lipi fața amenințător de a ei. Mirosul acru al respirației lui îi întoarse stomacul pe dos.

– Acum, frumoasa mea Fern, îi şopti el în obraz.

Îl simți ridicîndu-şi brațul. Trupul îi tremura, nestăpînit. Încercă să-l împingă de lîngă ea, dar acesta se mişca prea repede. Simți un junghi cumplit străbătîndu-i obrazul. Strigă în agonie, simțind pe piele şuvoiul cald.

Paul o apucă de păr, trăgîndu-i capul pe spate.

– Asta doar ca să nu arăți caraghios... începu să rîdă, un rîs oribil, diabolic, de maniac. Fern simți cum îşi pierde cunoştința cînd lama rece de metal sclipi în fața ochilor ei.

Fern auzea voci înfundate, şoapte. Simțea în obraji o durere arzătoare. Ridică mîna şi degetele ei întîlniră o suprafață neregulată de bandaje strîns legate. Încercă să vorbească, dar renunță, din cauza disconfortului pe care-l resimțea.

– Fern?

I se păru că recunoaşte vocea. Ochii ei se luptară să se deschidă. Cît de incredibil de grei i se păreau. Ar fi uşor să se scufunde înapoi, în acea delicioasă stare de inconştiență...

– Fern!

Mai încercă o dată, reuşind acum să-şi fixeze privirea pe o lumină uriaşă, deasupra capului ei. Clipi spre fereastră. Unde se afla? Ochii ei se întoarseră

înapoi spre mijlocul încăperii şi atunci îi apăru în față chipul lui Johnny. Îi strîngea grijuliu mîinile, într-ale lui.

– Fern? îi zîmbi el blînd, este în regulă. O să te faci bine.

– Unde mă aflu?

– La spitalul *St. Mary*. Fii liniştită, eşti foarte bine îngrijită. Sînt aici mulți doctori deştepți şi infirmiere. O să ieşi foarte repede de aici.

Fern încercă să-şi întoarcă fața, dar durerea era prea mare.

– Ce s-a întîmplat? Nu-mi pot aminti...

– Sssst, şopti Johnny. Nici nu trebuie, acum. Odihneşte-te cît poți de mult şi o să vorbim mai încolo. Îi aplecă spre buze un pahar cu apă şi Fern sorbi două înghițituri.

– Mulțumesc, spuse ea, recunoscătoare. Îşi lăsă înapoi capul pe pernă şi închise ochii, ascultînd cum se sting, aproape imperceptibil, vocile şoptite.

Antonia Duncan-Forrester se instală spectaculos pe canapeaua în dungi aurii şi albastre, încrucişîndu-şi grațios picioarele zvelte, lungi. Îşi trecu degetele superb manichiurate prin părul blond, lucios, şi-i zîmbi dulce fiicei sale. Întinse ceaşca de cafea şi India i-o umplu din nou.

– Mulțumesc, draga mea. A fost într-adevăr o masă excelentă.

– Da, nu-i aşa? oftă India, aruncîndu-şi pantofii din picioare şi aşezîndu-se lîngă mama ei, cu un picior sub ea. Furnizorii ăştia sînt într-adevăr extrem de utili. Dar mă întreb ce tot discută tata cu Leo.

– După cîte îi ştiu, despre bursa de valori. Îmi închipui că trebuie să fie cumplit de anost. Cel mai

bine e să-i lăsăm să discute, ca să putem vorbi şi noi puţin.

– Mamă, ştiu ce o să-mi spui, dar, crede-mă, nu cunosc încă răspunsul.

– Atunci trebuie să-l împingi puţin, draga mea. Pentru numele lui Dumnezeu, ai moştenit destulă şmecherie feminină, ca să poţi face asta, fără prea mare efort.

– Adică să-i spun că sînt însărcinată?

– Zău, India, nu fi aşa de stîngace. Bineînţeles că nu. Poţi fi mult mai subtilă decît atît. Antonia căscă. Cred că o căsătorie primăvara ar fi ceva foarte drăguţ. Anul viitor, prin martie sau aprilie. Aţi putea organiza serviciul religios la *Boltons* şi recepţia, la *Claridges*. Se pricep al naibii de bine la chestii dintr-astea.

– Totul este perfect, doar că mai rămîne să-l conving şi pe Leo.

– Ah, ştii cum sînt bărbaţii. Nu le trebuie decît să se ocupe puţin cineva de toate astea. Leo este atît de prins, încît îmi închipui că pur şi simplu n-a avut timp să se gîndească la asta, încă. De ce nu-i vii tu în întîmpinare?

– Poftim? Adică doar să-l anunţ şi gata?

– De ce nu? Pentru numele lui Dumnezeu, de cîţi ani sînteţi împreună?

– De trei ani, cu întreruperi.

– Da, un amor cam năbădăios. Şi haide să fim cinstite, draga mea, nu mai eşti nici tu chiar tinerică.

– Mamă! Am douăzeci şi opt de ani. N-aş zice că sînt bătrînă.

– Draga mea, se tîngui Antonia, împăciuitoare, ştiu că nu eşti, de fapt, dar eu te-am avut pe tine la douăzeci şi doi de ani. E bine să termini cît mai repede

posibil cu chestia asta dezgustătoare, care înseamnă copiii, ca apoi să poţi să te bucuri de viaţă.

– Nu pricep cum te poţi plînge tu, de asta. Am avut o bonă din ziua în care m-am născut. Nu cred că ţi-am deranjat prea mult stilul de viaţă.

– Ah, scumpa mea, ştiu, dar gîndeşte-te la siluetă! Este mult mai uşor să-ţi revii în formă, cît încă nu eşti prea bătrînă. Cum îţi închipui că am reuşit să-l fac fericit pe tatăl tău, în toţi aceşti ani?

– Închizînd ochii la paşii lui greşiţi. Şi avînd grijă să calci şi tu la fel, din cînd în cînd.

– Toate astea nu au contat. Întotdeauna ne întoarcem unul la celălalt. Dacă poţi păstra discreţia în chestiile astea, totul e bine. Nu, adevărul este că tatăl tău şi cu mine ne placem într-adevăr. Între noi există un respect reciproc. Dar mai bine să schimbăm subiectul. Uite-i că apar.

– Leo mi-a povestit cum a fost la Paris, draga mea. Nu ne-ai spus că acolo dispăruseşi. Ce mai face bătrînul Hugo?

Guy Duncan-Forrester era atît de brunet, pe cît de blondă era Antonia. India moştenise trăsăturile lui fine şi trupul zvelt al mamei sale. Guy nu putea fi descris ca fiind zvelt. Îi plăcea prea mult să mănînce şi ura orice exerciţiu fizic în afara aceluia de a încăleca din cînd în cînd cîte o mînză năbădăioasă, cu patru sau două picioare, în funcţie de dispoziţia în care se afla.

– Doamnelor? întrebă Leo îndatoritor, agitînd sticla în direcţia lor.

– Se simte bine, tată. A fost împreună cu Ricci Pembroke. Acum, că divorţează de Olivia, presupun că o să se căsătorească în curînd. India se uită la mama ei, care-i făcu cu ochiul.

– Ce amuzante sînt nunțile, căscă Antonia. Pur şi simplu nu te plictiseşti niciodată, nu-i aşa, Leo?

– Nu, nu, Antonia, probabil că nu. Leo abia dacă asculta obişnuita trăncăneală fără noimă a Antoniei.

– Ați văzut ziarele de astăzi? continuă aceasta. Biata făptură care a fost aleasă să promoveze noua linie a lui Hugo – cum îi zice? *Vitale* sau cam aşa ceva – ei bine, este peste tot...

– Da. Am citit, spuse India, bătînd enervată o țigară, pe spatele brichetei ei *Cartier*. Se pare că a avut probleme cu prietenul ei. A tăiat-o rău de tot. Cred că nu o să mai poată lucra.

– Ce-ai spus? întrebă Leo, deodată atent.

– Ştii, fata aia – cea pe care a ales-o Hugo pentru *Vitale*. Prietenul ei i-a măcelărit fața. A apărut în toate ziarele de seară. Nu ai citit? Zău, dragul meu, îți petreci atîta timp în ultima vreme în şedințe de consiliu, încît mă întreb dacă mai ştii ce se petrece în lume. India răsuci țigara între degetele ei cu unghii stacojii. Ce păcat, continuă ea, era o fată atît de drăguță.

Mintea lui Leo începu să alerge. Tocmai cumpărase nenorocita aia de linie cu douăzeci de milioane de lire.

– Unde este ea acum?

– Păi în ziare nu se spune nimic. Dar de ce naiba vrei să ştii?

Leo se sculă.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, am de dat nişte telefoane.

Rowena îşi lipi nasul de fereastra îngustă şi se uită nostalgic la clădirea aeroportului.

Fațada lui ca un buncăr nu arătase niciodată atît

de atrăgătoare ca acum. Dacă ar fi putut fi şi ea una din siluetele acelea care stăteau la fereastra galeriei pentru vizitatori, în loc să fie prinsă aici, în această şubredă bucată de metal, istovită la gîndul că va fi purtată într-un huruit sus, în cer, de unde apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi readusă pe pămînt.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca ea să zboare, atunci ar fi înzestrat-o cu un cioc, cu pene şi cu aripi. Strînse cu putere braţul scaunului şi ţinu ochii strîns închişi, cînd huruitul motoarelor se intensifică.

Buzele ei rosteau în tăcere rugăciunea către Sfînta Fecioară, în timp ce bestia alerga de-a lungul pistei şi apoi vîjjjj... se ridică din bot, împingînd-o de speteaza scaunului. Ceva şuieră deasupra capului ei, dar ea nu era pregătită încă să deschidă ochii.

Nimic, dar nimic nu ar fi convins-o pe Rowena să se urce în blestemăţia asta, dacă nu ar fi fost apelurile imperioase ale lui Johnny Sharpe.

Vorbise cu acest Johnny Sharpe la telefonul lui Seamus şi omul bîiguise doar ceva despre cum se certase Fern cu Paul şi acum se afla la spital. Ar fi fost bine ca Rowena să vină acolo. Johnny Sharpe... *Oscar Rees...*

Ce dracu' făcuse Fern? Rowena a ştiut că nu o să fie bine, din clipa în care Fern i-a pomenit de slujba aia afurisită. Nimic bun nu putea ieşi de aici. Numai Dumnezeu ştia ce se întîmplase cu ea.

Şi iat-o deci pe Rowena aici, şase ore mai tîrziu, după ce-şi dusese capra şi pisica la Paddy şi apoi o ciubucise pe aceasta a să o ducă la Cork cu maşina.

Deschise în sfîrşit ochii, în clipa în care auzi cuvintele „siguranţă“ şi „urgenţă“. Cu ochii cît cepele, privea stewardesa a cărei prestidigitaţie explicativă făcea im-

posibil să-ți dai seama cum reușise să se strecoare prin viață. În sfîrșit, cum o da Domnul.

Zborul dură puțin mai mult de o oră și primul lucru pe care îl văzu Rowena din Anglia era un fel de gară din beton, cu brațe ca de păianjen, țîșnind afară din niște boxe la care nu te puteai uita. Peste tot, avioane și autobuze. Cît ura Rowena asta. Ultima oară cînd mai părăsise ea Irlanda fusese în urmă cu cinci ani, cînd Anthony organizase o expoziție cu lucrările ei și unde trebuia să apară. O tîrîse după el la Londra, New York, Paris, Stockholm și Madrid. Fuseseră și alte locuri, dar ea refuzase să se gîndească la mai mult de cinci orașe. Cum putea Fern să trăiască în îngrămădeala asta, nu putea pricepe. Așteptă ascultătoare pînă cînd stewardesa le spuse că-și puteau desface centurile și o luă apoi spre clădirea terminalului unde, încă tremurînd, își înșfăcă sacul cu cele cîteva lucruri pe care și le luase cu ea și ieși din aeroport.

Fern își spuse că visează încă. Trecuseră oare minute, ore, zile poate de cînd zăcea aici, în această stare de somnolență? Fusese vag conștientă de diferitele voci, de oamenii care intrau și ieșeau, vîrînd ace în ea, obligînd-o să înghită pastile.

Durerea începea să o mai lase, dar nu prea mult. De cîte ori încerca să deschidă gura, simțea ca și cum ar fi avut sticlă pisată în obraji. Își trecu limba peste buzele uscate și deschise ochii. În fața ei apăru chipul lui Leo Eden. Închise ochii înapoi cu putere și-i deschise din nou, încercînd să se ridice.

– Fern, spuse acesta blînd.

– Tu ești?

– Da. Ce s-a întîmplat? Se aplecă asupra ei.

– Nu ştiu prea bine. Totul este ca o ceaţă, dar cred că a fost o bătaie.

– Asta văd şi eu. Ce ţi-a făcut?

O lacrimă mică îi scăldă ochiul. Clipi să o înlăture şi dădu să se ridice în şezut, ca să poată sorbi puţină apă. Leo îi întinse paharul şi i-l ţinu cu grijă, la buze.

– Mulţumesc. Încercă să zîmbească. M-a tăiat. Mi-a tăiat obrajii.

Leo se întunecă la faţă. Simţi în vene o furie violentă. Îşi strînse pumnii. Era greu să-i vezi chipul, dar ochii care priveau în sus la el îi topiră inima. Arăta atît de vulnerabilă. Ar fi vrut să întindă mîna şi să-i atingă obrazul, dar nu îndrăzni, de teamă să nu-i facă rău.

Se uită în altă parte, incapabil, o clipă, să-şi păstreze controlul. De cîte ori o văzuse, Fern fusese numai scîntei şi arţag. Nu-şi dăduse seama pînă acum ce efect avusese ea asupra lui.

Simţi o furie rece, ucigătoare, împotriva aceluia care a putut face asta unei fiinţe atît de minunate. De astăzi, minunata *lui* fiinţă. Contractele fuseseră semnate la prînz. Presa sărbătorise descoperirea acestei femei minunate.

Toate revistele de modă fuseseră pline de succesul ei la Paris. El tocmai plătise douăzeci de milioane de lire şi acum iat-o aici, bandajată, înspăimîntată, distrusă...

Numai un om absolut nebun ar fi putut face aşa ceva. Cînd o să pună mîna pe el, o să-i stoarcă şi ultima fărîmă de viaţă.

O soră îşi băgă capul pe uşă.

– E în regulă, sînt un prieten, nu un ziarist, îi strigă el.

– Ar fi bine pentru dumneata să fie aşa. Încă două

minute, anunță sora, cu severitate. Leo trebuise să se lupte cu presa ca să se poată apropia de spital. Toată lumea părea că știa ce se întîmplase. Camera era înțesată cu flori și cărți de vizită. O clipă își spuse că precis este bolnav. În gură simțea gustul fierii.

– Să nu-ți faci griji, în curînd o să ieși de aici. O să am eu grijă de asta. Îi duse degetele la buze și le sărută ușor. Fern dădu din cap și-și întoarse privirea. Leo părăsi cu regret încăperea, în vîrful picioarelor și fu cît pe ce să se lovească de Hugo. Chipul acestuia era cenușiu.

– Leo, băiete. Urîtă treabă, urîtă de tot. Ai văzut-o?

Leo dădu din cap, neavînd încredere în vocea lui.

– Cum se simte?

– Derutată. Și suferă enorm, cred eu. Unde e ticălosul ăla?

– După gratii. A fost reținut la secția din Vine Street. Înțeleg că a fost acuzat de tentativă de omor. Nu că asta i-ar folosi ei la ceva.

– Ce spun doctorii?

– Eu nu am vorbit cu ei, dar Johnny Sharpe mi-a spus că este prea devreme să știe ceva acum, dar are tăieturi mari pe amîndoi obrajii. Hugo scutură trist din cap. E cumplit, continuă el. Pur și simplu nu-mi vine să cred. Mă simt atît de al naibii de vinovat...

– Du-o la fundație.

– Poftim? Ah, da, da, da, o să mă gîndesc la asta. O să vorbesc cu doctorii, cît de curînd, șopti Hugo, ca în transă.

– Nu cît de curînd, acum. Mînia îi dăduse puteri lui Leo. Asigură-te că va avea acolo pe cel mai bun, pe absolut cel mai bun dintre toți.

Hugo se îndepărtă, mormăindu-și asentimentul. Cînd

Leo se apropie de recepție, la capătul celălalt al coridorului se dezlănțui un adevărat infern. Ziariştii se năpusteau prin uşă, blitz-urile fulgerau ca nebunele.

– Cărați-vă şi lăsați-mă în pace!

Leo văzu un fulger de păr de culoarea aramei. Inspiră repede şi-şi fixă privirea asupra femeii care se apropia de el şi care reuşise să scape de hoardele agasante. Asemănarea era tulburătoare. Nu era aşa de înaltă ca Fern, dar părul şi chipul... ştiu imediat cine trebuia să fie.

– Scuzați-mă, începu el ezitant, atingînd brațul femeii. Nu sînteți cumva mama lui Fern?

– Iar dumneavoastră cine sînteți? izbucni aceasta, îndepărtîndu-şi de pe umeri părul roşu, sălbatic, şi săltîndu-şi sacul de voiaj.

– Eden, Leo Eden. Sînt... un... prieten al lui Fern.

– Un fel de prieten? Nu cred că ştiu ce înseamnă „un fel de prieten". Presupun că nemernicul care a băgat-o aici era şi el „un fel de prieten".

– Nu un asemenea fel de prieten. O cunosc pe Fern prin munca pe care o face. Îmi pare foarte rău, doamnă...

– Poți să-mi zici Rowena. Unde este?

Leo îi spuse cum să ajungă la rezervă.

– Vă pot aduce o cafea sau altceva?

– Un whisky mi-ar prinde cel mai bine, dar nu cred că am speranțe să existe aşa ceva, în morga asta.

Rowena se îndepărtă. Nu era greu de ghicit de la cine moştenise Fern focul din ea.

Hugo se aplecă deasupra capului lui Fern, vorbindu-i încet, în şoaptă.

– Cum te simți, fetiță dragă?

O sărută pe frunte.

– Mă mai întreb ce caut eu aici, spuse aceasta. Nu prea ştiu exact ce s-a întîmplat. Înțeleg că m-a găsit Johnny.

– Exact. Venise să te vadă şi te-a găsit acolo. Nu-ți mai aminteşti?

– Nu chiar. Mi-l amintesc pe Paul... Mi-amintesc cearta, dar atîta tot. Ochii îi fură cuprinşi de spaimă. Unde este el acum?

– Închis, presupun. Cel mai bun loc pentru el. Mulți ar vrea să poată pune mîna pe el.

– Fața mea, Hugo? Ce s-a întîmplat cu ea?

– Sssst. În curînd o să te întorci în fața camerelor de luat vederi. Ai doar nevoie de foarte multă odihnă.

Hugo auzi pe cineva intrînd în încăpere. Se întoarse şi timpul parcă se opri în loc. Scoase un suspin. Parcă vedea o fantomă. Probabil că mintea îi juca o festă. Uitîndu-se la femeia din pragul uşii, mai mult de douăzeci de ani dispărură deodată. Se îndreptă şi încercă să vorbească. Dumnezeule mare, nu era posibil. Îl năpădiră amintirile. O ținea în brațe, pe chei, lacrimile ei fierbinți îi usturau obrajii, trupul ei firav se lăsa greu pe al lui... Simți cum i se înmoaie genunchii şi se apucă de marginea patului lui Fern, ca să se sprijine.

– Rowena!

– Da, sînt eu, ticălosule! şuieră aceasta.

– Dar cum... ce... de ce eşti aici?

Fern se răsuci pe perne.

– Mamă! strigă ea. Ah, mamă! Ce naiba cauți aici?

Hugo se uita ca prostul de la Rowena la Fern şi înapoi la Rowena.

– Nu înțeleg, şopti el.

– Lasă-ne singure, Hugo! îi porunci Rowena. Hugo parcă înțepenise. Abia dacă îndrăznea să mai respire. Nu-şi putea lua ochii de la ea, de la nici una dintre ele.

– Fata ta?

– Mai tîrziu, Hugo.

Rowena aproape că-l împinse afară din cameră şi închise uşa în urma lui. Numai lucruri rele, ştia ea.

– Ah, mamă, ce bine că te văd. Cum ai aflat?

Rowena se întări ca să se poată uita la Fern. Avea nevoie de toată puterea ca să-şi protejeze fiica. Luptă să-şi păstreze vocea calmă.

– Johnny Sharpe a luat legătura cu Seamus care a venit să-mi spună. Ai reuşit să mă urci în avion, îți vine să crezi? Şi acum spune-mi ce naiba s-a întîmplat?

Fern îi povesti atîta cît ştia şi ea, în tot acest timp agățîndu-se cu putere de mîinile liniştitoare ale mamei sale. Rowena zîmbi şi vorbi în şoaptă, aşa cum obişnuia cînd Fern era mică şi bolnavă. În sfîrşit, văzu că ochii lui Fern începau să se închidă. Rowena o privi întorcîndu-se pe o parte. Brusc, ochii lui Fern se deschiseră mari.

– Hugo ştia cum te cheamă?

– Ssst, draga mea. Trebuie să dormi, acum.

– Şi tu îi ştiai numele?

– Visezi. Sssst. Vin să te văd, mai tîrziu.

Rowena netezi cearceaful de sub bărbia bandajată a lui Fern şi ieşi din cameră în vîrful picioarelor.

19

Hugo alergă după ea.

– Rowena, trebuie să vorbesc cu tine.

Aceasta îşi continuă drumul, obligîndu-l pe Hugo să grăbească pasul, ca să se poată ţine după ea.

– Ascultă, Rowena, trebuie să mergem undeva.

Se opri şi-l privi gînditoare.

– Nu cred că noi doi avem ce discuta. Uită-te la tine.

Îşi încreţi nasul, privindu-i costumul în dunguliţe şi cămaşa în dunguliţe şi cravata în dunguliţe.

– Puteam fi sigură că asta o să devii. Şi bineînţeles că n-ai boaşe.

– Rowena! Te rog. Hugo o apucă de braţ.

– Nu ai de gînd să-mi dai pace, nu-i aşa? Foarte bine, atunci găseşte un bar şi fă-mi cinste cu o nenorocită de băutură. Numai Dumnezeu ştie ce nevoie am de aşa ceva.

Hugo încercă să-i ia sacul, dar aceasta şi-l smulse înapoi.

– Linişteşte-te, poţi avea compania mea, dar nu şi hainele mele.

De pe coridor, se auzi vocea lui Leo.

– Hugo, trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu acum, Leo. Te caut eu mai tîrziu, îi răspunse Hugo peste umăr. Tot mai trebuia să mărşăluiască, să poată ţine pasul cu femeia asta.

În sfîrşit, reuşiră să găsească un loc într-o cîrciumă aglomerată de pe Paddington. Hugo îi oferi Rowenei un *Jamenson* dublu şi aceasta dădu pe gît, dintr-un foc, jumătate de pahar.

– Acum e mai bine, oftă ea mulţumită şi trînti paharul pe masă. Şi acum, nemernicule, spune-mi ce dracu' s-a întîmplat cu tine acum douăzeci de ani?

Hugo fu cît pe aici să se înece cu ginul lui tonic. Deci nu avea nici o şansă să ajungă direct la subiect.

– Rowena, oftă el îngîndurat, dacă ai şti. Dacă ţi-aş putea explica...

– Ce te-a împiedicat? Toate cuvintele acelea minunate despre cum o să te întorci şi o să te însori cu mine. Cum urma să pleci doar pentru două săptămîni şi apoi să te întorci înapoi la mine. Ah, desigur, nu eram bună pentru tine, rahat slab, fără vînă şi fără coloană vertebrală.

– Linişteşte-te, Rowena. Eşti prea dură.

– Ha. Ah, scuzele mele, domnule Hugo, pantaloni-eleganţi-de-Rees-ce-eşti, dar sînt convinsă că am motive serioase să simt ce simt. Ah! A trecut atîta vreme de atunci, dar, uitîndu-mă acum la tine, sînt cît se poate de fericită că nu te-ai mai întors niciodată.

Îşi scutură părul şi acesta îl şfichiui direct în ochi.

Lui Hugo îi dădură lacrimile şi şi le îndepărtă.

– N-are rost să plîngi. Inima mea e mai rece ca gheaţa.

– Nu plîngeam. Doar că mi-a intrat părul tău în ochi! protestă acesta.

– Ha! Scuze. Uitasem cît poţi să fii de necinstit.

Hugo îşi lăsă jos ginul tonic.

– Cînd am văzut-o prima oară, la tine m-am gîndit. Asemănarea... Ar fi trebuit să-mi dau seama. Niciodată nu am mai văzut un păr ca al vostru. Şi ochii... Dumnezeule, ce orb am fost!

– Sînt convinsă că de fapt m-ai uitat cu desăvîrşire. Iisuse, lumea e plină de roşcate irlandeze, ca noi.

Hugo se uita în ochii ei, ca un căţeluş însetat de dragoste.

– Nu e nimeni ca tine, Rowena. Sau ca Fern, că veni vorba. Dar tu ai ştiut de mine? De slujba lui Fern? Fern ştie despre noi?

– Nu ştie nimic, Hugo. De ce naiba i-aş spune ceva lui Fern despre o mică iubire patetică, petrecută cu mult înainte de naşterea ei? Nu cred că ar interesa-o asta acum, ce zici?

– Ştiai că lucrează pentru mine?

– Nu, nu chiar. I-am spus, ultima oară cînd am văzut-o, că dacă face asta, îşi bate joc de viaţa ei. Şi cîtă dreptate am avut. Nimic nu s-ar fi întîmplat dacă nu ai fi fost tu şi această nenorocită de companie *Oscar Rees*. Îmi pare bine că nu te-ai mai întors niciodată la mine, Hugo. Doamne, ce fericită sînt!

Vorbea destul de tare ca să facă să se întoarcă nişte capete. Hugo privi încurcat în fundul paharului.

– Nu ştiu ce să spun. Este... este marele regret al vieţii mele, spuse el, înghiţind cu greu.

Rowena izbucni în rîs.

– Marele regret al vieții tale? Ăsta și despărțirea de ursulețul copilăriei tale, desigur. Ai fost un copil răsfățat și ai vrut să ai totul și ai obținut totul atît de ușor. Pur și simplu nu ai putut recunoaște un lucru de valoare.

– Greșești. M-am gîndit în fiecare zi la tine.

– Ah, lasă...

– E adevărat. Poate că nu chiar atît de des, în ultimii cîțiva ani, ca să fiu sincer. Amintirile se șterg, dar pentru Dumnezeu, Rowena, ai fost mereu în inima mea. Știu că am hotărît greșit, dar nu a fost numai hotărîrea mea. Nu am avut de ales, adăugă el.

– Fiecare are de ales. Tu ai ales. Nu te-ai mai întors.

– Nu ți-am putut spune ce s-a întîmplat. Mi-am zis că era mai bine să te las să te amăgești cu gîndul că eram într-adevăr ticălosul care credeai că sînt. Mi-am spus că în felul acesta o să te înfurii și o să te întorci împotriva mea. Știam că nu exista nici o speranță. Știam că nu era cinstit pentru tine să crezi că poate există totuși una. Am considerat că făceam cum era mai bine. Dar, Doamne, trebuie să mă crezi că am plătit pentru asta. În fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, am plătit, Rowena.

De data aceasta, lacrimile erau adevărate. Ar fi vrut să o ia de mînă, dar nu îndrăznea.

– Te-am iubit atît de mult și am continuat să te iubesc. Cînd te-am văzut astăzi, stînd acolo, a fost ca și cum toți acești ani nici n-ar fi existat. Voiam doar să te strîng în brațele mele. Am tînjit după tine, Rowena.

Se uita la paharul gol, refuzînd să-l privească.

Într-un tîrziu, oftă.

– Mai vreau unul, spuse ea şi împinse paharul spre el. Doctorii spun că va rămîne toată viaţa cu cicatrice. Ochii verzi ai Rowenei se uitară cu mînie la Hugo.

– Da.

De data aceasta, îi luă mîna. Îi păru bine cînd ea nu şi-o smulse.

– Există Fundaţia *Rees* – cred că ai auzit de ea – se află acolo cei mai mari specialişti în chirurgie plastică, din Europa. Vrem să o mutăm pe Fern acolo. O să aibă cel mai bun tratament.

– Îmi închipui că-i datorezi asta, nu?

Se înfioră, simţind tăişul cuvintelor ei.

– O să mă ocup de asta. Este o fată minunată, Rowena. Ar fi trebuit să o vezi la Paris. A fost magnifică. Atît de frumoasă...

– Şi uite unde a adus-o asta. Omul ăla ar trebui spînzurat. Îmi închipui că a fost închis.

– Da. Au şi pronunţat acuzarea.

– Nu că asta ar ajuta-o prea mult pe Fern.

Hugo se uită o vreme în pahar, apoi oftă prelung. În sfîrşit, o privi din nou pe Rowena, înghiţindu-şi emoţia. Trebuia să schimbe subiectul, dacă nu voia să clacheze.

– Deci, vorbeşte-mi despre tne, Rowena. Anii au fost buni cu tine?

– Desigur. Am avut o viaţă minunat de fericită. Am cunoscut cîţiva oameni deosebiţi. După plecarea ta, m-am mutat din Leitrim, în sud-vest. Aproape că nici nu mi-am dat seama că ai plecat.

– Atunci îmi pare bine. Asta mi-am dorit.

– Eşti însurat?

– Da, cu o căţea lesbiană, de care îmi face plăcere

să spun că divorțez. Nu ar fi trebuit niciodată să mă fi însurat cu ea, spuse, ocolind privirea Rowenei.

– Asta a fost alegerea ta, presupun.

– De fapt, nu, dar e o poveste lungă. Dar tu? Cine e tatăl lui Fern?

– N-are importanță.

– Cred că a fost un om cu totul deosebit.

– Aşa am crezut, odinioară. Rowena îşi termină băutura. Trebuie să ajung la apartamentul lui Fern. Johnny Sharpe mi-a dat cheile. Simt nevoia să mă întind puțin. A fost o zi lungă, Hugo.

– Desigur. Poate că ne întîlnim mîine, din nou?

– Poate, spuse Rowena, ridicînd din umeri.

Fern începea să se familiarizeze cu ambianța de la Fundația *Oscar Rees*. Avea o cameră spațioasă, aerisită, cu vedere spre o mică grădină în mijlocul căreia se înălța o fîntînă din care țîşnea domol apa. Sora se agita prin cameră, aranjînd revistele şi mulțimea de flori care umpleau încăperea.

– Nu cred că am văzut vreodată atîtea flori la un loc. Cel care le trimite cred că a golit toate florăriile.

– Oamenii au fost foarte drăguți, oftă Fern, aruncînd o privire spre teancul de cărți de vizită şi mesaje, de la doritorii de bine. Johnny îi aducea tot timpul tăieturi din presă, în care era vorba despre ea. Oricît încerca să priceapă, lui Fern nu-i venea să creadă cum era posibil ca atîta lume să fi fost afectată de povestea ei şi de gestul lui Paul. Îşi duse inconştient mîna la obraz. Bandajele mari fuseseră îndepărtate şi rămăsese acum doar cu cîte un mic pătrat de plasture peste fiecare rană. Pînă acum, doctorii nu-i permiseseră să-şi vadă rănile. Dar o țineau întruna că, odată

ce vor dispărea umflăturile, spectacolul va fi mult mai puțin înfricoşător decît era acum. Nici durerea nu mai era aşa de cumplită. Măcar putea să zîmbească puțin, deşi nu ar fi avut multe motive să o facă.

– Prietenul tău ține mult la tine, asta e clar.

Fern se încruntă. Despre ce naiba vorbea femeia asta? Doar din vina lui se afla ea aici!

– Sună în fiecare zi să vadă cum te simți. Zice că trebuie să ne asigurăm că ai tot ce-ți trebuie. Şi l-a contactat pe doctorul Anthony Fielding. Este cel mai bun chirurg plastic din cîți există, draga mea.

Precis că despre Johnny vorbea, numai că Fern era surprinsă să audă că Johnny îl contactase chiar el pe doctorul Fielding. Probabil că în numele lui Hugo. Dragul de Johnny, a fost atît de bun, bombardînd-o tot timpul cu struguri, reviste şi ciocolată.

– Leo şi mai nu ştiu cum, aşa îl cheamă, nu?

– Vrei să spui Leo Eden?

– Exact. Înalt, brunet şi bine. Norocoaso!

– Zici că sună mereu?

– Da, numai azi a sunat de cel puțin trei ori. Vezi buchetul de acolo, acela foarte mare – sora arătă spre un aranjament de trandafiri galbeni de aproape un metru înălțime –, e de la el. Le-a adus chiar el, înainte de a fi fost transferată aci, de la *St. Mary*. E clar că te iubeşte la nebunie.

Sora ieşi din cameră, lăsînd-o pe Fern să se prăvălească înapoi pe perne, amețită şi năucită. Gîndindu-se la cuvintele surorii se simți pătrunsă de o căldură binefăcătoare şi-şi zîmbi, atîta cît putu.

Telefonul lui Leo suna întruna. De cîte ori se ridica de la masă, nenorocitul începea din nou să țîrîie. Se

gîndea să plece şi să- l lase să sune, dar ştia că trebuie să rezolve problemele cu Lówenstein şi că, la un moment dat, trebuia să se ocupe şi de gemenii Easton.

– Da, lătră el în aparat. Vocea nervoasă a lui Nicky, asistenta lui, îl anunță că pe fir se afla Bob Lowenstein care insista să-i vorbească.

– Bob! sună vesel vocea lui Leo.

– Leo. Ce se întîmplă acolo? Tocmai am primit faxul tău. Am lipsit cîteva zile de la birou. Îmi spui că ai cumpărat efectiv *La petite Mort, Bijou* şi *Vitale?*

– Desigur. Pentru doar optzeci de milioane de lire. Leo auzi respirația fluierată, printre dinții minunat îmbrăcați, ai lui Bob.

– Eu credeam că aveam în vedere întreaga companie.

– Aveam în vedere întreaga companie, Bob, dar nu am putut pune mîna pe ea aşa cum am vrut noi. În felul acesta putem încasa profiturile imediat. Liniile astea valorează o avere.

– Am auzit că sînt probleme cu *Vitale.*

– Probleme? se eschivă Leo.

– Sigur. Am auzit că mica doamnă care prezintă a avut un accident. Ai cumpărat-o şi pe ea, Leo?

– Făcea parte din înțelegere, dar o să fie totul bine, Bob. Se ocupă de ea cei mai buni chirurgi plastici. Ai idee ce publicitate a creat chestia asta? Fata asta devine o celebritate națională.

– Nu o să mai facă ea cine ştie ce treabă, prezentînd cosmeticale...

– Eu n-aş fi chiar atît de sigur.

Într-un fel, pesimismul lui Bob începea să-l irite pe Leo.

– În zilele noastre se fac adevărate minuni. Oricum, însă, toată povestea asta lucrează în favoarea noastră.

– Sper să ai dreptate, Leo. Sper că nu ai cheltuit aproape o sută de milioane de lire doar pe o cioară vopsită.

– Bob, trebuie să plec.

Leo trînti receptorul înapoi în furcă şi se scutură.

– Cum adică nu ai ajuns nicăieri cu el? strigă Lucienne la fratele ei geamăn. Te-a vîndut. Aţi stabilit că în clipa în care vor fi vîndute acţiunile, atît tu cît şi eu vom avea un post la *Cooper.* Nu poate da înapoi. A fost de acord.

Alexander se mai servi cu un brandy din barul lui Lucienne şi rămase abătut cu ochii ţintă în pahar.

– Ce dracu'! îţi închipui tu că mai putem face? Nu avem nici un contract cu *Cooper.* A fost doar un *gentleman's agreement.*

– Gentleman! scuipă Lucienne. Poate o glumă proastă. În mod clar, Eden nu este un gentleman. Şi cum crede că ne poate lăsa aşa?

– Am nevoie de tine ca să mă gîndesc, izbucni Alexander obosit. Am nevoie de un plan.

– Nu ai insistat, Alexander?

– Uite ce este, Lucienne, aici nu este vorba de mici jocuri unde nu te laşi pînă nu obţii ce vrei tu. Nu-l pot obliga pe Leo Eden să ne angajeze. Înainte, aveam ceva ce puteam da în schimb, anume potenţiala vînzare a părţii leului din acţiunile *Oscar Rees,* inclusiv părţile noastre. Acum însă Hugo a vîndut o parte din linii, ceea ce înseamnă că există mai mulţi bani în companie, părţile noastre individuale au crescut, dar

dacă Hugo vrea, ne poate cumpăra. Acum deci, putem să vindem sau putem să rămînem şi probabil că o să ne convină să mai rămînem agăţaţi o vreme.

– Şi cum rămîne cu Moscova?

– Moscova este aproape pe ţeavă. Nu văd nici un motiv care să mă împiedice să folosesc resursele *Oscar Rees,* în locul celor de la *Cooper,* n-am dreptate? Nimeni nu trebuie să ştie ce planuri avem dacă lucrăm discret, în stilul nostru. Poate că am reuşi chiar să utilăm o clinică în cadrul fundaţiei pentru tratamentele noastre speciale. Iar acum, surioara mea geamănă, spuse Alexander mîngîind-o alintător pe obraz, vrei să fii cobaiul meu?

– Ah, Xan, oftă aceasta, în timp ce mintea ei începea să se relaxeze, ce m-aş face eu fără tine?

– Să nu-ţi faci nici un fel de griji. Dacă ne folosim talentele în acelaşi unic scop, nici Hugo şi nici Leo Eden nu ne vor putea împiedica să facem orice vrem noi. Aşteaptă şi ai să vezi.

20

Rowena trînti în urma ei uşa de la intrare şi se uită de-a lungul străzii, încercînd să-şi amintească modalitatea de a chema un taxi.

Se întoarse la stînga unde, în depărtare, auzea bîzîitul traficului principal şi o luă hotărîtă înainte.

Nu făcuse mai mult de cîţiva metri, cînd deveni conştientă de prezenţa unei maşini uriaşe, cenuşii, care înainta încet, de-a lungul trotuarului, în dreptul ei. Îşi vîrî bărbia în piept şi continuă să meargă. Auzise ea de chestii dintr-astea.

Ori urma să i se facă o propunere, ori se pomenea cu un cuţit în coastă şi răpită.

Decise că, dacă-i va ignora, poate că aceştia vor renunţa. Maşina se opri şi auzi paşi venind grăbiţi în urma ei.

– Rowena!

Se întoarse.

– Hugo! M-ai speriat de moarte. Ce te-a apucat să te ții așa după mine?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Asta ai spus-o ieri.

– Este important. Vino, urcă în mașină.

Rowena privi confortul din interiorul luxosului *Bentley*, apoi se uită la drumul lung pe care-l avea în față, pe străzile murdare și care ducea Dumnezeu știe unde și nu-i trebui nici măcar o secundă ca să se lase convinsă. Se instală în spate, în colțul mașinii, strîngînd în mînă o sacoșă plină cu mere și portocale și o sticlă de *Jameson*. Hugo îi flutură în fața ochilor o bucată de hîrtie.

– Ce-i asta? strigă ea, împingîndu-i mîna departe de ea.

– Contractul lui Fern.

– Și de ce mi-l vîri sub nas, Hugo?

– Uită-te la data ei de naștere, Rowena.

– Știu care este data ei de naștere, Hugo.

– Exact la opt luni și jumătate după ce am părăsit eu Irlanda. Hugo urmări cum pălește chipul Rowenei.

– Și ce-i cu asta? Ce vrei să spui, Hugo?

– Nu este evident?

– Nu știu ce vrei să spui.

– Este a mea, nu-i așa?

Rowena țipă.

– A ta! Nu fi prost, Hugo. Fern nu are nici o legătură cu tine. Te amăgești singur.

Hugo o apucă de braț și-și apropie fața la cîțiva centimetri de obrazul ei.

Aceasta se trase înapoi, în adîncimea banchetei.

– Te aștepți într-adevăr să cred că ai avut pe altcineva?

– De ce ar fi atît de imposibil?
– Pentru că mă iubeai!
– Ha. Eşti un încrezut... un... Bineînţeles că am avut pe altcineva.
– Atunci spune-mi cum îl cheamă.
– Ăăă... Michael. Şi, oricum, nu este treaba ta. Rowena îşi muşcă buza şi rămase cu privirea pironită în poală.
Hugo începu să-i vorbească blînd.
– Cît de mult mi-am dorit un copil, Rowena. De ce nu mi-ai spus?
– Pentru că nu te-ai mai întors niciodată.
– M-aş fi întors. Ştii că m-aş fi întors, dacă măcar aş fi ştiut.
– Eu voiam să te întorci pentru că mă iubeai pe mine, nu pentru că eram însărcinată. Voiam să mă vrei pe mine. Dar tu nu te-ai întors. Atunci de ce să-ţi fi spus? Pentru că eu nu eram de ajuns?
Hugo scutură trist din cap.
– Ce porcărie. Ce porcărie nenorocită.
Întinse mîna şi-şi petrecu braţul în jurul umerilor plăpînzi ai Rowenei, trăgînd-o spre el.
Simţi cum rezistenţa acesteia slăbeşte.
– Cînd am plecat, spuse el încet şi şovăielnic, am plecat ca să le spun părinţilor mei că ne vom căsători. Rowena, eram atît de plin de bucurie şi de fericire, încît efectiv nu mai aveam răbdare să le spun. Am crezut că mă voi întoarce înapoi după tine şi te voi aduce acasă ca să-i cunoşti şi că totul va fi ca la carte – visul meu romantic despre tine şi fericirea noastră perpetuă. Am fost un prost şi un naiv. Nu mă gîndisem la măreţele lor planuri. Ei însă îmi plănuiseră parcă întreaga viaţă. *Cambridge* şi apoi afacerea fa-

miliei. Ah, şi căsătoria cu Olivia, fata partenerului tatălui meu. S-au înfuriat. Tata mi-a spus că mă va dezmoşteni, dacă voi mai avea de-a face cu tine.

– Şi ai ales banii! şopti Rowena, cu vocea sugrumată.

– Nu. Nu a fost chiar atît de simplu. Eram efectiv pregătit să fiu dezmoştenit. Mă crezi sau nu, erai mult mai importantă pentru mine.

– Şi atunci ce s-a întîmplat?

– Mama mi-a mărturisit că are cancer la sîn. Nu ştiusem nimic de asta înainte, dar se pare că se afla într-o fază destul de avansată. Tata mi-a spus că dacă îi fac griji, o să renunţe la dorinţa de a mai trăi. A început să mă acuze pe mine pentru boala ei. Săptămînile care au urmat au fost un adevărat infern. Mama a căzut la pat, plîngîndu-se de chinurile pe care le îndura. Tata abia dacă mai vorbea cu mine şi se părea că eu eram vinovat de tot. Am început să-i cred. Ah, acum, cînd privesc în urmă, îmi dau seama că tot ce s-a întîmplat s-ar fi întîmplat oricum, dar atunci era cea mai dură formă de şantaj emoţional. Pînă la urmă i-am promis că mă voi căsători cu Olivia. Două luni mai tîrziu, a murit. Ce puteam face?

Rowena rămase cu capul întors în cealaltă parte.

– Nu-ţi puteam spune, continuă Hugo. Nu ştiu de ce. Poate că, aşa cum îţi spuneam ieri, am crezut că este mai puţin crud să-ţi închipui că pur şi simplu te-am părăsit. Ştiam că pentru noi nu mai exista nici o speranţă.

– Bietul Hugo, spuse ea blînd şi-i strînse mîna.

– Ha! mormăi acesta. Bietul, slabul şi pateticul Hugo. M-aş fi putut împotrivi. Dar i-am lăsat să-mi distrugă viaţa. Oftă din greu şi înghiţi, încercînd să scape de

nodul din gît. Pentru tine, continuă el, trebuie să fi fost şi mai greu.

– Bineînţeles că a fost greu, dar am supravieţuit.

– Ce s-a întîmplat?

– Am aşteptat, desigur, o scrisoare sau vreun alt semn. Apoi, cînd am înţeles că nu voi mai auzi niciodată de tine, am fugit de acasă. M-am gîndit că asta era singura mea variantă. La numai şaptesprezece ani, fiica unui bun catolic, cu un unchi preot... Îţi poţi închipui ruşinea pe care aş fi adus-o asupra familiei? Vorbea fără urmă de emoţie, ca şi cum ar fi fost povestea altcuiva. M-am alăturat atunci unui grup hippy, am trăit o vreme într-o comunitate şi am început să pictez, vînzînd din cînd în cînd cîte ceva. Era greu, dar mergea.

– Dacă aş fi ştiut.

– Poate că este mai bine că lucrurile au luat această întorsătură. Niciodată nu m-aş fi putut acomoda cu modul tău de viaţă. Şi nici tu cu al meu.

– Nu ştiu. Eu cred că m-aş fi obişnuit uşor cu al tău. De atunci, *Oscar Rees* a devenit unica mea obligaţie. A fost tot ce aveam, dacă vrei, sutana mea. Dar să am un copil, Rowena. Nu-ţi poţi da seama cît de miraculos mi se pare... Şi toţi aceşti ani, în care nu am ştiut nimic. Fern. Fiica mea.

– Iar acum îmi închipui că o să te duci glonţ la ea să-i spui asta, izbucni Rowena, obligîndu-l să se întoarcă la realitate.

– Păi... eu... nu am avut încă timp să mă gîndesc la asta, Rowena. Ce şoc!

– Îţi interzic să-i spui, Hugo. A avut destule traume, în ultimele zile. Nu-i foloseşte la nimic.

– Nu poţi să ştii.

– Îmi cunosc fiica şi ştiu că şocul nu i-ar aduce nimic bun. Aşteaptă, Hugo, pînă mai prinde puteri.

– Îţi dai seama ce-mi ceri?

– Tot atît cît îţi dai tu seama ce vrei să faci. O să mă asculţi şi o să aştepţi. Vreau cuvîntul tău.

Hugo se uită afară pe fereastră. Singurul lucru pe care l-ar fi dorit acum ar fi fost să se năpustească la Fern în cameră şi să o strîngă în braţe. Îl chinuia dorul de a-şi îmbrăţişa copilul.

– Foarte bine. O să mai aştept puţin. Dar nu o veşnicie, Rowena.

Doctorul Fielding îşi apropiase atît de mult faţa de a ei, încît Fern îi simţea pe obraji răsuflarea caldă. Acesta examină cu atenţie rănile provocate de cuţit, plimbîndu-şi lanterna cu lupă aproape de carnea ei. Lucra în tăcere, concentrat.

După mai multe minute, se aşeză pe marginea patului şi zîmbi blînd.

– Mă tem că tăieturile astea nu vor dispărea peste noapte.

Fern înghiţi greu şi-şi muşcă buza de jos. Ochii ei verzi, uriaşi, trădau spaima în care trăia.

Vreme de cîteva zile fusese în stare să evite să se uite la faţa ei, dar acum nu mai ştia ce era mai rău, să trăiască cu ceea ce-şi închipuia ea, sau să înfrunte realitatea.

Nu exista decît o singură cale de a rezolva lucrurile şi ştia că trebuie să facă asta cît mai repede. De ce nu acum?

Trase adînc aer în piept.

– Pot să le văd?

Doctorul Fielding îi strînse mîna şi dădu o dată din

cap, tăcut, ca şi cum ar fi înţeles enormitatea deciziei pe care o luase ea. Îi zîmbi încurajator.

– Desigur, spuse el într-un tîrziu. Soră, adu-i lui Fern o oglindă, te rog, da?

Stomacul i se strînse de teamă. Ştia că trebuia să se oţelească să poată înfrunta dezastrul, dar cînd sora dispăru, se întrebă deodată dacă o să fie în stare să facă faţă.

– Nu am fost niciodată frivolă, încercă ea să glumească. Ciudat, dar acum sînt absolut îngrozită de ce-o să văd.

– Ascultă, Fern, nu o să-ţi fie deloc uşor, dar nu uita că tot ceea ce o să vezi acum sînt vînătăi şi ţesut traumatizat. Cu tehnica la care a ajuns chirurgia astăzi, pot face enorm. Dar, aşa cum am spus, asta nu se va întîmpla peste noapte. Cred că o să trebuiască să te aducem de mai multe ori în sala de operaţie, dar pînă la urmă abia dacă vei mai vedea o urmă de cicatrice.

– Bună treabă atunci că nu am fost cu adevărat făcută pentru meseria de cover girl.

– Cînd o să termin cu tine, o să poţi apărea în *Vogue,* chiar pe copertă.

Sora reapăru în mînă cu o oglindă de poşetă. Se uită nesigură la doctor.

– Dă-mi-o mie, spuse el, întinzîndu-i apoi oglinda lui Fern. O apucă de cealaltă mînă. Fern suspină. Trăsăturile ei erau umflate peste măsură. Vînătăile se întinseseră sub amîndoi ochii, unde căpătaseră o dizgraţioasă culoare roşiatică, tivită cu galben. Cel mai rău fusese tăiată pe obrazul stîng, unde umflătura părea că-i împingea nasul într-o parte. Pe celălalt obraz, o vînătaie mai mică, neagră, se întindea vertical, pînă

sub ochi. Atinse rănile prudent şi din fundul plămînilor îi ţîşni un hohot uriaş. Lăsă oglinda pe pat.

– Arăt cumplit. Urît şi înspăimîntător.

– Vînătăile vor dispărea într-o săptămînă. O să fii uimită să vezi cît de bine o să arăţi atunci.

– Ah, Doamne Dumnezeule! Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Îmi pare rău, dar arată efectiv cumplit. Îşi suflă nasul în batista de hîrtie pe care i-o vîrîse sora în mînă. Nu mi-am dat seama cît de rău este.

– Acum însă o să fii o fetiţă cuminte şi o să mă asculţi. Pentru că tăieturile au fost făcute de cuţit, linia e foarte subţire. Cei de la *St. Mary* au făcut o treabă foarte bună cosînd rănile în fluture. Vei rămîne cu două mici linii roşii, de care te pot scăpa eu. Tu le vezi acum în faza lor cea mai urîtă.

– Nu ştiu cum poate cineva suporta să se uite la mine, zise Fern, suflîndu-şi din nou nasul, cu putere.

– Ssst, o linişti doctorul. Vreau să ai încredere în mine. Te afli în cel mai bun loc.

– Şi doctorul Fielding este cel mai bun, adăugă sora, încet.

– Ştiu. Sînteţi toţi atît de buni cu mine. Dar de ce mi-a făcut asta? Cît de mult trebuie să mă urască...

– Poliţia o să vrea să-ţi vorbească îndată ce vei fi în stare, Fern. Le pot comunica să vină mai tîrziu? Probabil că o să vrei să le spui tot ce s-a întîmplat.

– Aşa cred. Sînt foarte derutată de tot. Nu ştiu la ce mă aşteptam... ştiam ce mi-a făcut, vreau să spun că simţeam, dar cred că nu eram cu adevărat pregătită să... înţelegeţi... să văd. Nu am crezut că poate fi aşa de înfiorător. Acum, că durerea nu mai este aşa de cumplită, poate că mă aşteptam să nu fie chiar aşa de groaznic.

– Este cît se poate de normal să te simţi derutată. Ai suferit un şoc cumplit. Eu cred că pînă acum ai fost incredibil de curajoasă. Acum noi doi vom deveni foarte buni prieteni, Fern, iar tu o să începi să ai încredere în mine şi în priceperea mea, iar împreună vom arăta lumii că eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

– Este ciudat, dar într-un fel îmi consideram chipul ca pe ceva de la sine înţeles. Cred că şi dumneavoastră, nu? Te scoli în fiecare zi, te duci la baie şi iată-l acolo, privindu-te, acelaşi chip dintotdeauna. Şi te aştepţi să arate la fel, zi de zi. Mă obişnuisem cu înfăţişarea mea şi acum pur şi simplu nu mă mai simt eu. Ştiu că trebuie să aveţi aici cazuri mult mai grave şi că în clipa asta nu sînt prea curajoasă. Presupun că o să mă obişnuiesc. Putea fi cu mult mai rău, cum ar fi fost să-mi fi pierdut un ochi, sau mai ştiu eu ce. Sau m-ar fi putut omorî. De fapt, dacă stai să te gîndeşti, am fost chiar norocoasă... Se opri, înecată în lacrimi.

– Aşa, spuse sora, îndepărtîndu-l pe doctorul Fielding. Era şi timpul. Ai fost prea multă vreme curajoasă. Haide, plîngi. Plîngi cît poţi...

Doctorul Fielding îi făcu surorii semn cu capul şi se îndreptă spre uşă.

– Mă întorc mai tîrziu, Fern. Şi nu uita ce ţi-am spus.

– Cred că acum arăt şi mai rău. Fern încercă să zîmbească în timp ce termina a şasea batistă de hîrtie. Doamne, ce privelişte trebuie să ofer. Dacă vine cumva cineva la mine, mai bine spune-le că nu mă simt bine. Nu vreau să mă vadă cineva în halul ăsta.

– O lume întreagă îţi doreşte binele. Ai fost în fiecare buletin de ştiri, două zile întregi, şi în toate ziarele, ai ştiut asta, Fern? Eşti o celebritate naţională.

Cît despre omul acela... mulți abia așteaptă să-l linșeze.

– Ce mod de a obține celebritatea! Mă întreb ce o să se întîmple cu el.

– Sper că va sta la răcoare pentru foarte multă vreme.

– Nu știu ce sper eu. Uneori aproape că îmi doresc să-i pot face același lucru, ca să știe prin ce m-a făcut să trec! Apoi îmi spun că numai gîndind astfel, sînt la fel de rea ca și el. Îmi închipui că ar trebui să facă pușcărie, dar ideea asta nu-mi dă cine știe ce satisfacție și asta nici n-ar schimba nimic. Nu-mi doresc decît să mă trezesc și să constat că totul nu a fost decît un cumplit coșmar.

Își lăsă capul pe pernă și se uită în altă parte.

– Cred că acum aș vrea să mă odihnesc, spuse ea în șoaptă, încercînd să-și stăvilească lacrimile de autocompătimire, care amenințau s-o înece din nou.

– Doctore Fielding?

Leo alerga pe culoar încercînd să-l prindă din urmă pe doctor.

– Doctore Fielding, pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră?

– Domnule Eden. Firește. Presupun că vrei să afli cum îi merge tinerei noatre paciente.

– Da, da, exact.

– Acum este puțin cam tristă. Tocmai a văzut ce i s-a întîmplat. Așa cum se obișnuiește, în primele zile îi ținem departe de orice oglindă. Este întotdeauna foarte greu, cu atît mai mult pentru o tînără al cărei chip reprezenta efectiv averea ei.

– Și?

– Şi, ce?

– Faţa ei. Ce se întîmplă cu faţa ei?

– Ei, o să dureze ceva vreme. Multă vreme. Eu nu pot opera pînă cînd ţesutul rănilor nu se aşează, iar asta poate dura cîteva luni, în funcţie de cît de repede se va vindeca ea, desigur. După asta, voi face grefe de piele şi aşa mai departe şi totul va depinde din nou de cît de repede putem să-i potrivim pielea pe faţă. Intenţionez să încerc să cresc puţină piele din celulele existente, dar, domnule Eden, tehnica e relativ nouă şi totul cere timp şi răbdare.

– Şi reuşita?

– Va rămîne pentru totdeauna cu nişte cicatrice, deşi eu sper că aproape nici nu se vor vedea cu ochiul liber, mai ales că este atît de tînără. La vîrsta asta pielea este extraordinar de elastică, ceea ce ne va uşura foarte mult viaţa. Dacă avea, să zicem, cu zece ani mai mult, atunci şi succesul unei reparaţii atît de invizibile ar fi fost cu atît mai mic.

– Va mai putea lucra în continuare ca model? insistă Leo.

– Asta chiar nu pot să ştiu, domnule Eden. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem. Între timp, mă tem că va trebui să o sfătuiesc pe domnişoara Donleavy să-şi cîştige banii în alt fel. Sper că şi-a făcut o asigurare. Înţeleg că aşa se obişnuieşte.

– Mulţumesc, doctore.

Leo o luă înapoi pe culoar. Nu asta ar fi vrut el să audă. Da, ştia al naibii de bine că faţa lui Fern era asigurată.

Aceasta putea pretinde banii prevăzuţi de contract, iar el, la rîndul lui, putea pretinde contravaloarea tuturor daunelor suferite de *Cooper Jefferson* în urma

cumpărării a ceea ce Bob Lowenstein numise atît de plastic „o cioară vopsită".

Trecu prin fața camerei lui Fern şi se uită înăuntru, prin uşa întredeschisă.

Aceasta părea că doarme. Merse mai departe, dar apoi, dintr-o pornire, se întoarse înapoi.

Rămase cîteva clipe în uşă, urmărind ridicarea şi coborîrea ritmică a cearceafului de pe pieptul ei. Se apropie de pat în vîrful picioarelor şi rămase acolo, uitîndu-se la ea.

Părul desfăcut acoperea perna în şuvițe groase de mătase ca ambra.

Fruntea ei netedă părea netulburată de ceva; relaxată şi împăcată. Apoi ochii lui se plimbară în jos, spre umflăturile oribile.

Încercă să-şi ia privirea de la acestea, concentrîndu-se asupra pernițelor moi, catifelate, ale buzelor ei.

Oftînd din rărunchi, se întoarse şi ieşi încet din cameră.

Papucii lui Fern lipăiau de-a lungul culoarului aerisit. Ce bine era să se ştie afară din camera ei şi în stare să-şi întindă ca lumea picioarele.

Abia dacă se auzea ceva prin şirul de uşi închise şi i se părea că era singura ființă de pe aici.

În sfîrşit, culoarul se deschise spre un magnific hol de intrare.

Se opri ca să privească în jur, observînd lambriurile din mahon, uriaşul candelabru care strălucea deasupra, oglinda de calitate, înrămată în bronz. Totul mirosea a bani, a bani mulți.

– Impresionant, nu?

Fern sări şi se întoarse.

– M-ați speriat.

Bărbatul blond zîmbi și se pomeni zîmbind și ea spre fața lui deschisă, prietenoasă.

– Sînt Edward Hunter, administratorul fundației. Eu știu foarte bine cine sînteți dumneavoastră. De fapt tocmai veneam la dumneavoastră, să vă cunosc. Mă întrebam dacă nu v-ar face plăcere un tur al locului. Sînt convins că trebuie să fie cumplit de plictisitor să stai țintuit tot timpul în cameră, deși facem într-adevăr eforturi ca șederea aici să fie cît mai plăcută cu putință.

– Mai mult decît plăcută. Am fost atît de bine îngrijită, dar trebuie să recunosc că am simțit nevoia de puțin exercițiu. Mi-ar face foarte multă plăcere să vizitez fundația. Dacă sînteți sigur că...

– Bineînțeles că da. Va fi o adevărată plăcere pentru mine.

Strîngîndu-și halatul în jurul ei, Fern intră după el într-un lift mic.

Se opriră la etajul al treilea.

– Nu avem saloane propriu-zise, ci doar cîteva rezerve de o persoană. Cei trei consultanți ai noștri sînt specializați în domenii ușor diferite, așa încît încercăm să ținem într-un loc arsurile, în altul tăieturile și așa mai departe.

– Cîți pacienți puteți avea în același timp?

– Pînă la treizeci. Este destul de mult pentru o clinică așa cum este a noastră. Nu toate locurile sînt ocupate în momentul de față, ceea ce este păcat, pentru că avem liste întregi cu oameni care speră să aibă șansa de a fi tratați aici. Este un proces atît de lung, înțelegeți. Reconstituirile faciale nu se pot petrece peste noapte, știți bine asta. Majoritatea pacien-

ților revin pentru un şir de intervenții chirurgicale. Or, numai un număr mic de asemenea operații poate fi făcut oricînd.

Se opri în fața unei camere.

– Poate ați vrea să cunoaşteți o altă pacientă a noastră?

– Cu plăcere, spuse Fern.

Se întări şi îl urmă pe Edward. Pe pat stătea întinsă o siluetă mică.

La invitația lui Edward, Fern se aplecă spre aceasta, în vîrful picioarelor.

Mica făptură era aproape complet împachetată în bandaje.

Ochii lui Fern se înmuiară, impresionați. Capul se întoarse la auzul zgomotului şi doi ochi se deschiseră brusc, a uimire.

Se uitară la Fern şi mica gaură sub care se afla gura, se mişcă, mută.

Edward o privi, peste umărul lui Fern.

– Bună, Lucy. Cum te mai simți azi, draga mea? Vocea lui era plină de căldură.

Privind ochii aceia zbîrcindu-se într-un zîmbet de răspuns, Fern îşi simți inima bătîndu-i să-i sară afară din piept.

– Lucy nu se simte tocmai în apele ei. A fost operată acum două zile. Lucy, ea este Fern. A venit să te salute.

– Bună, Lucy.

Fern zîmbi ochilor acelora verzi, precauți.

– Sper să ieşi cît mai repede de aici. Eu stau la parter şi, dacă vrei, mai vin să te văd.

Lucy dădu din cap.

– Cîți ani ai, Lucy?

– Are şapte ani şi jumătate, adăugă Edward, zîmbind spre Lucy. Nu trebuie să uităm această importantă jumătate, nu-i aşa, Lucy? Lucy clipi, aprobator. Ne vedem mai tîrziu, draga mea, îi spuse Edward zîmbindu-i cu dragoste.

Fern îi făcu un semn de la revedere, cu mîna.

– Ce naiba a pățit?

– Un incendiu în locuință. Se pare că mama ei îi lăsa pe Lucy şi pe frățiorul ei, încă sugar, singuri, aproape în fiecare noapte. A izbucnit focul, de la gaz, şi copilul s-a dus de-a buşilea, direct în el. Lucy a încercat să stingă flăcările. Dar a fost prea tîrziu pentru frățiorul ei.

– Ah, Dumnezeule! țipă Fern, cu ochii în lacrimi. Înfiorător. Bietul copil. Dar cum naiba a scăpat Lucy?

– Din fericire, a auzit un vecin strigătele prin peretele subțire al apartamentului şi a fost destul de iute de minte ca să se arunce peste ea. A fost într-adevăr un erou. I-a salvat viața. Spitalul de cartier a trimis-o aici, pentru remedieri chirurgicale.

– O să se facă bine?

– Ce să-ți spun, n-o să fie niciodată covergirl.

Fern simți că-i vine să vomite. Îşi scutură capul tristă şi-şi trase nasul.

– Răspunsul ăsta acordă o şansă perspectivei, zise ea, după o lungă pauză.

– Şi nu este aşa? Presupun că acesta este motivul pentru care cei doi bătrîni au hotărît să facă un lucru cu adevărat folositor şi au construit spitalul ăsta. Ar fi mare păcat dacă vom fi nevoiți să-l închidem.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea, repede.

– Potrivit contabililor noştri, ducem o acută lipsă de bani. Nu am fost în stare să deschidem ca lumea

aripa nouă. Avem nevoie imediat de o uriaşă infuzie de bani şi de o conducere ca lumea, în consiliul guvernatorilor. Ceea ce cred eu că se va întîmpla probabil, în viitor, va fi că tratamentul nu va mai fi accesibil decît celor care pot plăti – oameni ca tine, Fern, nu ca micuțele Lucy din lumea asta.

– Dar asta este cumplit, strigă Fern.

– Parcă eu nu ştiu! Hai de să te conduc acum înapoi în camera ta. Probabil că se întreabă cu toții unde ai dispărut.

21

– Deci mîine pleci acasă, Fern? Pariez că abia aştepți.

– Da, cred că da.

– Nu eşti înnebunită la gîndul ăsta? Eşti aici de aproape o săptămînă. Aş fi crezut că eşti disperată să te vezi din nou acasă, draga mea.

– Ah, sînt! exclamă Fern. Doar că mă simt aşa de răsfățată. Aici nu este ca în lumea reală. Oamenii care vin să mă vadă tot timpul, atîtea flori frumoase şi mesaje, totul a fost puțin ireal. Presupun că odată ieşită de aici, va trebui să înfrunt realitatea. Mă mai simt încă zdruncinată de povestea asta cu Paul. Aşa ceva te face să îți dai seama cît eşti de vulnerabil. Am ştiut întotdeauna că pot avea grijă de mine – am crezut că pot avea grijă de mine...

Glasul i se pierdu şi rămase privind nenorocită, în jos, spre mîini.

– Oricum, el este în siguranță, după gratii. Nu se va mai apropia de tine.

– Ştiu. Vor să mă duc şi să le dau o declarație completă, îndată ce voi fi în stare. Am auzit că i-au respins cererea de eliberare pe cauțiune.

– Probabil că îl consideră prea periculos, Fern.

– A fost doar o furie de gelozie, a unui om beat. Nu cred că ar mai face asta, vreodată.

– Fern! Ai fi iresponsabilă dacă l-ai lăsa să scape. O s-o mai facă. Poate nu cu tine, poate cu altă ființă nenorocită. Ți-a distrus cariera, pentru numele lui Dumnezeu! Ricci îşi muşcă buza, întrebîndu-se dacă nu a mers prea departe. Vreau să spun...

– E în regulă, Ricci. Nu uita că de fapt n-am vrut niciodată să fiu model. Ceea ce aş vrea eu cu adevărat este să învăț meserie dacă ar fi să lucrez mai departe în industria cosmetică. Presupun că acum, dacă povestea cu *Vitale* s-a terminat, m-aş putea întoarce înapoi la ziaristică. Am la ce să mă gîndesc, odată plecată de aici.

– Important este să nu te grăbeşti, draga mea. În primul rînd trebuie să ai grijă de tine. Să nu începi să-ți faci griji pentru Hugo sau pentru Leo sau pentru orice altceva legat de afacerea asta.

Ricci surprinse lumina care se aprinse brusc în ochii lui Fern.

– Leo a venit destul de des să mă vadă.

– Da. A fost drăguț din partea lui, nu-i aşa? Ricci încercă să-şi ascundă nota de cinism din voce.

– Nu-mi dau seama de ce. În fond, nu ne-am întîlnit decît de cîteva ori. Surorile însă mi-au spus că le pisa să am cea mai bună îngrijire. Trebuie să-l văd, să-i mulțumesc.

– Nu-i nici o grabă, Fern. Leo va înțelege.

– Cît de bine îl cunoşti, Ricci?

– Destul de bine. Desigur, pe India şi familia ei îi cunosc de mult mai multă vreme. Se pare că ea şi Leo sînt împreună de secole.

– Ah! Fern nu reuşi să-şi ascundă mîhnirea. Înseamnă că e ceva serios?

– Nimeni nu poate şti, cînd este vorba despre ei. A fost o relație destul de neobişnuită, de-a lungul anilor. Fiecare şi-a văzut periodic de propriul drum, dar se pare că întotdeauna s-au întors înapoi, unul la celălalt. Sinceră să fiu, nu ştiu de ce se încăpățînează atît India, în ce-l priveşte pe Leo. Fireşte, el s-a obişnuit să aibă trecere la femei şi are tendința să profite de acest succes. India pare efectiv să nu observe. Eu una cred că moare să se mărite cu el. Este o partidă, dar eu nu aş putea trece cu vederea pasiunea lui pentru femei.

Fern se simți cumplit de deprimată. Totul era atît de derutant.

Cînd aflase pentru prima oară că Leo o vizitează, fusese surprinzător de încîntată – chiar înnebunită. În ciuda mondenității lui, care uneori se transforma în aroganță, avea ceva în el care te atrăgea, incontestabil.

Poate că era în legătură cu încrederea pe care o avea în propria-i persoană şi cu acea aură de putere, care-l înconjura. Era ceva ce nu mai întîlnise niciodată înainte.

Leo era cu mult mai în vîrstă decît toți prietenii pe care-i avusese ea vreodată.

Ca şi Johnny – care se apropia cu mult mai mult de idealul ei despre un bărbat.

Acesta o vizitase absolut în fiecare zi şi era o companie atît de agreabilă, făcînd-o să rîdă, să uite de problemele ei.

Dar din noaptea aceea în apartamentul lui, fusese mai curînd ca un frate pentru ea. În afară de faptul că o ciupea de obraz şi-i strîngea mîna încurajator, din cînd în cînd, nu mai încercase niciodată să o sărute.

Oricum, ar fi fost o prostie să-şi închipuie că pe vreunul dintre cei doi l-ar mai fi interesat persoana ei, după ce-i făcuse Paul.

– Cu alte cuvinte, orice femeie cu scaun la cap l-ar evita pe Leo ca pe o plagă, spuse Fern încercînd să-şi ascundă dezamăgirea faţă de Ricci.

– Ah, draga mea, sper din tot sufletul că nu te-ai îndrăgostit de el. Nu i-aş dori nimănui la care ţin să aibă o legătură cu Leo. Aceasta nu ar duce decît la suferinţă, iar tu chiar că nu meriţi şi alte necazuri în viaţa ta, draga mea. Iar Hugo cred că ţi-a spus despre înţelegerea lui cu Leo.

– Nu, ce înţelegere?

– Păi, mi se pare că iniţial a fost ideea ta, fată deşteaptă. Hugo a aranjat să-i vîndă lui Leo o parte din linii, ca să salveze compania.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Adică nu ţi-a spus nimeni nimic despre *Vitale?* Nu-mi vine să cred... Ricci îşi muşcă buza. Acum chiar că o făcuse de oaie. Leo a cumpărat *Vitale,* spuse ea calmă, urmărind ca un vultur expresia de pe chipul lui Fern.

– Nu! Hugo nu ar face asta.

– Cred că Leo l-a adus în situaţia de a nu avea de ales. I-a făcut o ofertă foarte mare.

– Hugo m-a vîndut.

– Nu cunosc toate detaliile, dar cred că ideea este că tu continui să fii angajată de *Oscar Rees,* doar că eşti contractată de *Cooper Jefferson* pentru promovarea produselor *Vitale,* ori de cîte ori este necesar acest lucru. Ca să fiu sinceră, Fern, în ultimele cîteva zile abia dacă l-am văzut pe Hugo. Se pare că este foarte prins în altă parte... cu ce anume, habar n-am. Dar, Fern, nu văd de ce să-ţi mai faci griji, acum, că tot nu vei mai lucra pentru ei.

– Nu voi mai lucra? Nu este uluitor cît de bine informaţi par să fie cu toţii, numai eu nu? Vreau să spun că vorbim doar de viitorul meu. De ce naiba nu mi-a spus Hugo nimic? Şi nici Johnny? Şi el trebuie să ştie despre asta.

– Îmi închipui că nu au vrut să te tulbure, cîtă vreme mai erai în spital.

– Dar Hugo a luat această hotărîre – despre *Vitale* – fără să mă întrebe şi pe mine.

– Fern, îi zise Ricci, calmă. Hugo este un iscusit om de afaceri. A trebuit să-şi salveze compania. Poate că ţine la tine, dar făceai şi tu parte dintr-un bun, să-i zicem, care să-l ajute să-şi salveze compania. Nu cred că s-a gîndit că asta ar avea vreo importanţă pentru tine.

– Leo! strigă Fern. De aceea s-a arătat atît de al naibii de interesat. Pentru că reprezentam un bun afurisit. Nu e de mirare că a cerut pentru mine cele mai bune îngrijiri. Nici o mirare că venea zi de zi să vadă cum mă mai simt. Vrea să ştie dacă investiţia lui se află în siguranţă. Iar eu care am crezut...

– Sînt convinsă că nu numai pentru asta, încercă Ricci să o împace.

– Ah, Ricci, nu sînt iremediabil proastă. Începusem

să cred că îl preocupă efectiv persoana mea şi îi eram recunoscătoare. Dar pe el nu-l interesa decît tîrgul lui nenorocit. Ce afacere împuțită mai este şi asta, Ricci. Oamenii, aşa cum spuneai tu, sînt nişte bunuri care pot fi cumpărate sau vîndute, după plac. Abia aştept să-l văd pe Hugo.

– Rowena, ți-l prezint pe David Llewwellyn. David, ea este Rowena Donleavy, mama lui Fern. David este avocatul meu, Rowena, şi trebuie să discutăm cu tine despre Fern. S-au întîmplat cîteva lucruri importante pe care considerăm că trebuie să le cunoşti.

Rowena încă se mai întreba cum se lăsase tîrîtă la *Connaught*, la insistența lui Hugo, pentru ceea ce denumise el un prînz de afaceri.

Cu cît o rezolva mai repede pe Fern şi cu cît mai repede se putea întoarce înapoi la căsuța ei, cu atît mai bine. Puse alături meniul uriaş.

– Deci i-ai spus lui David despre Fern? strigă ea, acuzator.

– Cînd vei auzi ce are David de spus, o să-ți dai seama că era un lucru imperios. Şi cu cît mai repede îi vom spune lui Fern, cu atît mai bine. Există mai multe implicații, Rowena.

– Mai multe necazuri, vrei să spui, după cum te cunosc.

David tuşi, încercînd să-şi ascundă stînjeneala.

– Bunicul lui Fern, Oscar Rees, a stabilit foarte clar în testamentul său că, în cazul în care Hugo va avea copii viabili după moartea lui, atunci aceşti copii vor avea dreptul să moştenească zece la sută din acțiunile companiei. Aceste acțiuni valorează în prezent zece milioane de lire, doamnă Donleavy.

Rowena luă paharul şi-i dădu pe gît conţinutul, dintr-un foc.

– Deci ce vrei să spui?

– Totul este foarte complicat, Rowena, interveni Hugo. Pentru că eu nu am ştiut că am un copil, moştenirea lui Fern a fost trecută Fundaţiei *Rees,* conform condiţiilor stipulate de tatăl meu în testament. Se pare că fundaţia vrea acum să-şi vînd acţiunile, care în cea mai mare parte îi aparţin, de fapt, lui Fern, iar dacă fundaţia va face această vînzare în viitorul apropiat, i-ar fi greu lui Fern să-şi mai revendice părţile.

– Desigur, va avea dreptul la o compensaţie, adăugă David, dar din clipa în care acţiunile ei au trecut în posesia unei terţe părţi, îşi va pierde dreptul asupra lor.

– Mă tem că nu înţeleg despre ce vorbiţi, bombăni Rowena. Acţiuni, moşteniri, revendicări şi ce-o mai fi. Nimic nu are un sens pentru mine.

– În cuvinte simple, Rowena, dacă Fern nu-şi face cunoscut dreptul ei legal asupra acţiunilor care în prezent se află în posesia fundaţiei, iar dacă fundaţia vinde aceste acţiuni, ea le va pierde.

– Îmi spui deci că Fern este o moştenitoare.

– Corect. Valoarea moştenirii trebuie să fie în jur de zece milioane de lire.

– Sfîntă Fecioară... Rowena îşi întinse paharul, să-i mai fie umplut.

– În dimineaţa aceasta am avut o întîlnire cu toţi acţionarii. În linii mari, compania *Oscar Rees* este deţinută de mine, de soţia mea, de fratele acesteia, de cei doi copii ai fratelui ei, de bancă şi de fundaţie. Din cauza unor probleme recente, să zicem, unii membri ai familiei şi-au anunţat hotărîrea de a-şi vinde acţiu-

nile, pentru numerar. Acum, avînd în vedere că am vîndut de curînd cîteva linii *Oscar Rees,* probabil că voi putea cumpăra chiar eu aceste acțiuni, sau voi putea convinge investitorii că ar fi mai bine serviți dacă ar primi o plată din profiturile obținute prin vînzarea acestor linii. Dar, între timp, ca să clarificăm situația, trebuie să-i spunem lui Fern care este poziția ei.

– Înțeleg că vrei acordul meu ca să-i spui lui Fern despre tine?

– Exact. Altfel, Fern ar putea suferi o pierdere considerabilă.

– Ca şi cum banii i-ar servi la ceva?

– Avînd în vedere situația ei actuală şi accidentul, eu aş zice că banii i-ar fi de mare folos.

Rowena îi privi gînditoare pe cei doi. Hugo, slab şi cu un aer nehotărît, în costumul lui închis, de om de afaceri; David, atît de sigur pe el, sugerînd numai calm şi bani.

Totul i se părea atît de străin, stînd acolo, în mijlocul acelei mări de fețe de masă albe, strălucitoare şi al argintăriei sclipitoare, ascultînd murmurul atît de civilizat al conversațiilor lustruite.

Se afla într-adevăr aici? Ascultînd toate astea? Bărbatul care stătea în fața ei – tatăl lui Fern? Iar Fern, o moştenitoare?

Deodată, Rowena se simți extenuată de toată povestea asta. O depăşea. Fusese luată de valul unor corporații milionare şi al unor afaceri de milioane de lire, despre care nu putea înțelege nimic.

Nu putea înota împotriva acestui val. Efectiv nu avea nici forța şi nici îndemînarea.

Ştiuse din prima clipă în care i-a spus Fern despre contractul ei cu *Oscar Rees* că pînă la urmă va fi

învinsă, în ciuda eforturilor ei de o viață de a-și crește fiica așa cum trebuie, în spiritul adevăratelor valori și al disprețului sănătos pentru materialism.

Dar Fern era și fiica lui Hugo. Rowena o avusese pe Fern numai pentru ea, în toți acești douăzeci și ceva de ani.

Poate că venise vremea să-i dea drumul, să o lase să-și găsească adevărata ei identitate. Aceasta era lumea lui Fern și Rowena nu mai avea dreptul să-i tăgăduiască fiicei sale destinul.

– Foarte bine, spuse ea într-un tîrziu. Dar o să-i spunem împreună.

22

Ricci deschise la ştirile de la ora nouă. În fiecare zi se comentase starea lui Fern şi Ricci voia să afle dacă se spunea ceva despre ieşirea acesteia din spital.

Biata fată!

Lui Ricci începuse să-i placă foarte mult de Fern, în ciuda faptului că Hugo parcă înnebunise după ea. Cu toate vizitele lui la spital şi cu toate problemele legate de companie, reuşise să-l prindă doar la telefon şi, chiar atunci, doar pentru cîteva cuvinte grăbite. De fapt, Hugo îi promisese să o sune el.

Dar pînă azi, încă nu-şi găsise timp. Deşi Parisul păruse atît de promiţător.

De cînd acesta se hotărîse să divorţeze de Olivia, Ricci nutrea speranţa secretă că poate Hugo îi va face, în sfîrşit, o promisiune.

Desigur, ea nu-l forţase niciodată.

Ca întotdeauna, va trebui doar să aibă răbdare şi să aştepte.

– Şi, în sfîrşit, anunţă prezentatorul, veşti bune azi, despre Fern Donleavy, modelul care a trebuit să se refacă de pe urma atacului atît de urît, la care a fost supusă de fostul ei prieten.

Aparatele de filmat fixau intrarea fundaţiei. Ricci o văzu pe Fern, însoţită de mama ei, pe care Ricci o mai văzuse şi înainte, la ştiri, şi pe Hugo. Aparatul se apropie de chipul lui Fern.

Pansamentele fuseseră scoase şi rănile se vedeau clar. Cu toate acestea, Fern zîmbea cu toată faţa. Ricci zîmbi şi ea.

– Senzaţionalele ştiri de astăzi, continuă vocea, au revelat faptul că Fern Donleavy este fiica lui Hugo Rees, magnatul industriei de cosmetice. Povestea mai trebuie confirmată, dar surse aproape de familie ne spun că domnul Rees a aflat abia în urmă cu cîteva zile despre existenţa fiicei sale, după întîlnirea lui cu doamna Donleavy, de care se despărţise în anul 1971. Am înţeles că Fern a aflat chiar adineauri despre această dramatică întorsătură a evenimentelor.

– Ce părere ai despre noul tău tată? Microfonul fu împins în obrazul lui Fern.

– Eu... ăă... nu am avut încă timpul să mă gîndesc, zîmbi Fern, slabă.

– Deci, domnule Rees, într-adevăr nu aţi cunoscut adevărata identitate a lui Fern?

– Nu, cîtuşi de puţin.

Hugo o apucă brusc pe Rowena de braţ şi o trase aproape de el.

– Mulţumită acestei minunate doamne, am căpătat

în dar o fiică. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar aş vrea să petrec puţin timp cu familia mea.

Cei trei îşi făcură drum prin gloata reporterilor şi urcară în *Bentley.*

Ricci rămase uitîndu-se fără să vadă, la ecran. Simţea în burtă ca o împunsătură de cuţit. Cum era posibil? Precis nu era decît o greşeală, o cascadorie publicitară de care încerca Hugo să profite. Şi felul în care se uita la femeia aceea – mama lui Fern... Ricci ridică receptorul şi formă numărul lui Hugo.

– Hugo, spuse ea într-un suflet, este adevărat?

– Ricci, draga mea, bîigui el, nu este cea mai minunată veste? Sînt înnebunit. Nu mai pot sta acum, draga mea, tocmai iau cina cu Rowena şi Fern. Te sun mîine.

Ricci trînti receptorul înapoi în furcă şi se ghemui pe canapea, strîngîndu-şi tare genunchii la piept. Asta să fie oare soarta ei, să ocupe întotdeauna locul din spate, în viaţa lui Hugo? Totul părea atît de disperant de necinstit.

– Eram efectiv hotărîtă să te omor, cînd ai venit azi la mine, spuse Fern.

– Din cauza lui *Vitale?* Păi a fost ideea ta.

– Nu să vinzi *Vitale.* Nu am vrut să mă vinzi *pe mine* lui Leo Eden.

– Ei bine, îi zîmbi Hugo peste buza paharului cu brandy, totul a luat o întorsătură cît se poate de fericită. Nu mai trebuie să lucrezi pentru el.

– Este o modalitate cam brutală de a scăpa de o slujbă.

– Doctorul spune că cicatricele vor dispărea, Fern. Mi-a dat toate asigurările.

– Ştiu asta. Doamne, mă simt absolut sfîrşită. Tot nu-mi vine să cred ce mi-aţi spus tu şi Rowena. Mi se pare efectiv atît de ciudat ca tu şi... că voi... înţelegeţi. Sînteţi atît de diferiţi.

– Nu eram, atunci. Dacă nu ar fi fost părinţii mei, nu mi-ar fi fost deloc greu să renunţ la tot şi să trăiesc viaţa Rowenei, în sălbăticia Irlandei. Mă tenta. Şi eram foarte îndrăgostit de mama ta.

– Dar ai părăsit-o.

– Rowena ţi-a spus povestea, da?

– Mi-a spus că ai fost şantajat să rămîi aici. Presupun că numai tu puteai şti dacă ai făcut sau nu o alegere bună. Nimeni nu poate şti cum trebuie să fi fost.

– Cîtă dreptate ai. A fost iadul pe pămînt. Zău, Fern, nimeni nu mă poate acuza că am vrut să rămîn cu Olivia, ce naiba. Abia dacă ne-am consumat căsătoria. Am trăit ani de zile ca un călugăr, pînă cînd Ricci şi cu mine... ei, au mai existat cîteva alte femei pînă atunci, dar niciodată nu am uitat-o pe mama ta. În ziua aceea, cînd te-am văzut prima oară, la balul acela – a fost ca şi cum în faţa mea s-ar fi aflat ea. Dar nu mi-a trecut o clipă prin cap că exista o legătură. Mi-am spus că era doar o coincidenţă, un joc straniu al memoriei, lumina care-ţi joacă feste. Dar mi-a retrezit durerea, ca şi cum totul s-ar fi petrecut ieri. Este tot aşa de frumoasă cum mi-o amintesc, sălbatică şi frumoasă.

– O mai iubeşti încă? întrebă Fern în şoaptă, urmărind expresia de pe chipul lui Hugo.

– Poftim? Eu... ăăă... nu ştiu, se bîlbîi el. De fapt, nu m-am gîndit la asta.

– Îi mestecă pe bărbaţi şi-i scuipă apoi, îl ameninţă

Fern. Ăsta este micul ei dejun. Ca rasă, cred că de fapt şi-ar dori dispariţia lor.

– Mi-am închipuit asta, rîse Hugo. Ascultă, nu este un mare noroc că Olivia s-a mutat de aici? Sînt atît de fericit că ai fost de acord să vii şi să stai o vreme aici, cum nici nu-ţi închipui.

– Mi se pare de-a dreptul caraghioasă toată grandoarea asta, cu Thomas şi Nancy care ne servesc. Este atît de ciudat. Dar nu am vrut să mă întorc singură în apartament şi Rowena insistă să plece mîine. În plus, cred că ar trebui într-adevăr să încercăm să ne cunoaştem unul pe altul. Fern îşi aruncă pantofii din picioare, şi-şi vîrî picioarele sub ea, instalîndu-se în colţul canapelei *Chesterfield,* mai curînd reci, din piele. Căscă ostentativ. Ar trebui să mă duc la culcare. Nu sînt obişnuită să stau toată ziua trează. Nu-i aşa că e minunată biblioteca asta? Se uită în jurul camerei, la miile de cărţi care căptuşeau pereţii, din podea pînă în tavan.

– Într-adevăr. Mi-a fost teamă să nu o pierd, din cauza pretenţiilor Oliviei.

– Dar nu ai pierdut-o.

– Mulţumită vînzării lui *Vitale* şi celorlalte linii, îmi pot permite să-i plătesc Oliviei ca să scap de ea. Cel puţin aşa cred. Adică dacă are de gînd să arate un dram de minte. Mîine am o întîlnire cu ei toţi. De fapt, Fern, aş vrea să vii şi tu, dacă te simţi în stare.

– Nu o să li se pară ciudat să mă vadă acolo?

– Puţin îmi pasă mie de ce li se pare lor. În fond vor trebui să se familiarizeze cu ideea asta, nu?

Fern o strînse de mînă pe mama ei, în timp ce Thomas le conducea, în viteză, pe M4, spre aeroport.

– Eşti sigură că o să suporţi, mamă? Ştiu cît urăşti tu să zbori.

– O să fie bine. Să nu-ţi faci griji pentru mine. Tu eşti cea de care trebuie să te ocupi, acum. Ochii ei călătoriră cu o foame maternă, pe chipul fiicei sale. Promite-mi că o să-mi scrii, draga mea.

– Bineînţeles.

– Nu-i lăsa să te corupă. Nu aş vrea să te văd transformîndu-te într-o femeiuşcă cu capul gol, sau cum le spuneţi voi.

– Paraşută, dar nu o să devin aşa ceva. Cum aş putea, cu o mamă ca tine? De la tine am învăţat adevăratele valori. Nimeni nu o să mi le ia, sau nu o să ţi le ia, Rowena.

– Cred că ai dreptate. Nu eşti o fată rea, ştiai asta, Fern?

Fern rîse încet.

– Şi nici tu nu eşti o mamă rea. Dacă nu s-ar fi întîmplat toate astea, mi-ai fi spus pînă la urmă?

Rowena ridică din umeri şi se uită afară, la trafic, înainte de a răspunde.

– Nu ştiu dacă aş fi avut curajul, mărturisi ea. Ştiam, în sufletul meu, că nu era drept să nu ştii. Eram îngrozită...

– De ce anume?

– Că te vei întoarce împotriva mea, spuse ea, încet.

– Din cauza lui Hugo?

– Din cauza secretului, din cauza lui Hugo, din cauză că eu nu am fost cinstită, din cauză că... Ah, nu ştiu, sînt sute de motive.

– Ei bine, nu m-am întors împotriva ta. Şi Hugo nu este un om chiar atît de rău...

– Nu ştiu. Încă mai despic firul în patru. Cînd a plecat din Irlanda, nu ştia că eram însărcinată. Nu i-am spus niciodată. Doamne, Fern, încă mai sînt furioasă. Toți acei ani grei, cînd viața era numai o luptă, iar el trăia ca un prinț cu toți banii şi cu poziția lui socială şi cu totul. Cred că m-am purtat ca o femeie răutăcioasă. Nu am vrut să ştie despre tine, pentru că am vrut să plătească.

Fern dădu încet din cap.

– Acum înțeleg de ce te-ai purtat atît de bizar cînd am venit la tine. Cred că a fost un şoc groaznic să mă auzi năpustindu-mă asupra ta şi vorbindu-ți despre el.

– Am crezut că o să am un atac de cord. Îmi pare rău că nu ți-am spus, draga mea. Dar pur şi simplu nu am putut. Eram înspăimîntată şi voiam să te păstrez numai pentru mine, să nu te împart cu el. Simțeam că nu te merită, dar nu aveam dreptul acesta. Acum îmi dau seama. Nu este un om chiar aşa de rău. Puțin cam moale, poate.

– Mai ține încă la tine.

– Prostii. Este îndrăgostit de un vis. Poate că întotdeauna a fost.

– M-a rugat să-ți dau ceva, îşi aminti Fern deodată, şi scormoni în sacul ei, scoțînd de acolo un pachet mic, superb ambalat.

– Ce e asta?

– Nu mi-a spus. Mi-a spus doar să nu uit să ți-l dau, înainte de plecare.

Degetele Rowenei deschiseră pachetul.

– Parfum, spuse ea, arătîndu-i lui Fern sticluța.

– *Orfeu*. Am avut perfectă dreptate. Am ştiut eu, strigă Fern.

– Mmm, miroase frumos.

Rowena adulmecă gîtul sticluței, apoi se tamponă de două ori pe încheieturile mîinilor.

– Îmi aminteşte de apa aceea de levănțică pe care o făcea bunica ta. Levănțică şi petale de trandafiri, macerate în apă distilată, cu puțin whisky irlandez, ca să-i mențină parfumul. Desigur, ăsta miroase mult mai bine.

– Hugo l-a făcut special pentru tine.

– Sticla asta? Cît deranj!

– Nu, mamă. Parfumul propriu-zis l-a făcut pentru tine. După ce v-ați despărțit. El l-a creat. Mai ții minte legenda despre Orfeu şi Euridice?

– Cum să nu? Vrei să spui că l-a creat pentru... mine?

– Da şi este unul din parfumurile lor care se vinde cel mai bine. Sînt sute de femei care folosesc parfumul tău.

– O esență de capră mi s-ar potrivi mai bine, acum. În sfîrşit, ce idee, oftă Rowena, răsucind în mînă sticluța mică, în formă de frunză. Elegantă sticluță.

Fern putea paria că mama ei era puternic impresionată.

– O să-i spun că ți-a plăcut.

– N-o să faci asta. O să-i spun eu, cînd o să-l văd.

– Dar cînd o să fie asta? Nu prea cred că o să mai vii aşa de curînd la Londra.

– Nu se ştie niciodată. Ochii Rowenei scînteiară ştrengăreşte spre Fern, în timp ce răsucea întruna sticluța, în mîini.

Fern se aşeză la dreapta lui Hugo. Îşi pipăi cu degetele bentița de la ceafă, verificînd acele pe care i le aranjase Nancy cu atîta artă, azi-dimineață.

Thomas fusese trimis acasă la Fern ca să-i ia ceva de îmbrăcat, inclusiv costumul din in alb, *Versace,* care ştia că-i va face dreptate – ei şi lui Hugo – la această întîlnire a consiliului de administraţie.

Unul cîte unul intrară şi ceilalţi. Fern observă că Hugo abia dacă-şi ridică puţin capul din maldărul de hîrtii.

Oliviei, căreia Fern nu-i fusese prezentată, îi căzu falca, în clipa în care o văzu pe Fern. Apoi sosiră gemenii, împreună.

Se aşezară în faţa lui Fern, de cealaltă parte a mesei şi Lucienne se zgîi la ea. Julian intră şi el agale, cîteva minute mai tîrziu, urmat de doi bărbaţi care păreau mult mai în vîrstă decît Hugo.

Nu ştia cine sînt şi, după expresiile de pe chipurile lor, păreau că se întreabă ce dracu' o fi căutînd ea aici.

Îndată ce toate locurile fură ocupate şi comanda de cafea dată, Hugo deschise şedinţa.

– Sînt sigur că ştiţi cu toţii de ce am convocat această şedinţă extraordinară, începu el, dar în cazul în care unii dintre voi mai au încă îndoieli, să vă amintiţi că la ultima noastră întîlnire am avut o majoritate în favoarea vînzării liniilor *La petite Mort, Vitale* şi *Bijou* concernului *Cooper Jefferson,* pentru un preţ convenit, de cincizeci milioane de lire. Ştiu că unii dintre voi aţi fost cît se poate de nerăbdători să vă vindeţi părţile şi, înainte de a discuta despre asta, vreau să-mi auziţi propunerile.

Făcu o pauză şi răsfoi printre hîrtii, în timp ce Laura turna cafea pentru toată lumea. Fern observă că toţi stăteau cu sufletul la gură, nerăbdători să afle ce o să le spună Hugo.

– Vă propun, începu acesta, ridicînd glasul ca să fie auzit uşor în toată sala de conferințe, să împărțim beneficiile *Cooper* între toți acționarii, procentual. În esență, eu voi reține patruzeci la sută, adică douăzeci de milioane de lire, iar restul de treizeci de milioane de lire îl veți împărți între voi, în funcție de acțiunile pe care le dețineți.

– Asta înseamnă că eu voi avea dreptul la trei milioane, spuse prima Olivia.

– Exact.

– Iar Alexander şi cu mine vom avea puțin sub două milioane, fiecare.

– Mai exact, 1,95 milioane, confirmă Hugo. Şi fără îndoială că tu, Humphrey, avînd în vedere că eşti bancher, îți vei calcula singur cifrele...

– 3,6 milioane de lire, spuse încet Humphrey Morrison, evitînd privirea lui Hugo.

– Dar fundația? lătră Lewis Bloomfield. Este vorba de cincisprezece procente, adică...

Hugo ridică mîna, întrerupîndu-l pe Lewis.

– Ah, tocmai voiam să ajung aici, Lewis. Mi-ai luat-o înainte. Sper că ați băgat deja de seamă că avem astăzi, printre noi, o figură nouă, spuse Hugo, zîmbind mîndru, cu toată fața, spre fiica lui. Aş vrea să v-o prezint pe fiica mea, Fern.

Fern îi zîmbi lui Hugo, dar, uitîndu-se apoi în jurul mesei, întîlni numai chipuri ostile.

– O clipă, vorbi din nou prima Olivia, despre ce dracu' vorbeşti, Hugo? Tu n-ai nici o fată. Am auzit nişte aiureli aseară, la ştiri, dar nu pot crede că este ceva adevărat. Mi-am închipuit că este doar o gogoriță publicitară...

– Oricine poate vedea că nu-i decît o intrigantă

vînătoare de avere, îşi întrerupse Lucienne mătuşa. Dar nu eşti atît de naiv, încît să o crezi, Hugo? Ne-am gîndit cu toţii că eşti în pragul unei crize de vîrstă, dragă unchiule, dar nimeni dintre noi nu-şi poate închipui că te-ai lăsat păcălit de o... aventurieră, termină Lucienne, încreţindu-şi nasul a dezgust şi privind-o pe Fern, peste masă.

Fern îşi simţi obrajii îmbujoraţi de o furie subită. Îşi strînse pumnii, cu privirea în poală, aşteptînd replica lui Hugo.

– Voi continua, considerînd că nu am auzit aceste comentarii. Nu mă simt obligat să mă explic în faţa voastră. Aşa cum spuneam, aş vrea să v-o prezint pe fiica mea, Fern. Dincolo de considerabila mîndrie de a v-o prezenta în mod formal, motivul pentru care am invitat-o pe Fern la această şedinţă a acţionarilor vă va deveni imediat foarte clar. Poate că unii dintre voi cunosc condiţiile testamentului tatălui meu, prin care acesta lăsa zece la sută din *Oscar Rees* Fundaţiei *Rees,* avînd în vedere că la data morţii sale, eu nu aveam copii viabili. Desigur, dacă aş fi ştiut la vremea aceea de existenţa lui Fern, atunci cele zece la sută i-ar fi fost lăsate direct ei. Acum vom lua măsuri imediate pentru a-i transfera lui Fern, posesoarea lor de drept, proprietatea asupra acestor acţiuni.

– Dar este absurd, scuipă Lewis Bloomfield. Nici nu intră în discuţie. Solicit asistenţă legală înainte de a continua această discuţie.

– Bineînţeles că trebuie să faci asta, Lewis, dar am studiat eu deja toate implicaţiile legale şi trebuie să vă spun că Fern se bucură de drepturi *prima facie.*

– Şi banii? Doar ştii că noi contam pe vînzarea acestor acţiuni, pentru supravieţuirea fundaţiei. În-

seamnă că va trebui să desființăm fundația.

– Ah, Lewis, nu fi aşa de dramatic. Fundația poate face foarte uşor rost de bani, mai ales dacă – şi Hugo se uită la Olivia – deținătorii de capital se vor organiza. În plus, înțeleg că soția mea va dona o parte din banii ei fundației. Am dreptate, Olivia?

– Ăăă... da, nu m-am hotărît încă asupra sumei. Desigur, va trebui să-mi calculez cheltuielile de întreținere şi diferitele obligații financiare...

– Exact. Oricum, datele sînt că Fern îşi va obține acțiunile. Să nu uităm, Lewis, că mai ai alte cinci la sută din acțiunile *Oscar,* aşa cum ți-au fost lăsate prin testament de Alfred Easton. Dacă alegi varianta de a accepta o parte din beneficii, aceasta îți va asigura o sumă frumuşică. Încă nu eşti complet falit.

Fern îl atenționă pe Hugo.

– Pot să vorbesc? îl întrebă ea, calmă.

– Nu este nevoie, draga mea. Mă pot descurca şi singur. Stai doar şi ascultă.

– Nu, vorbesc serios, Hugo. Cred că este important.

Hugo îşi studie fiica, remarcîndu-i bărbia hotărîtă şi aerul degajat.

– Foarte bine. Ai cuvîntul, draga mea, dacă eşti sigură că...

Fern se ridică şi înghiți din greu, observînd expresiile celor care o priveau, variind de la simpla curiozitate, la ostilitate fățişă. Vocea ei catifelată se auzi limpede, în încăperea vastă.

– Tocmai am petrecut o săptămînă în care am fost îngrijită de fundație şi rămîn veşnic recunoscătoare întregului personal de acolo pentru bunătatea lui, pentru grija şi preocuparea lui. Am avut şansa de a apre-

cia pe propria-mi piele asistența calificată oferită de fundație, în materie de chirurgie estetică și să cunosc posibilitățile atîtor chirurgi de excepție care lucrează acolo. Dar nu numai că am văzut cum funcționează fundația din punct de vedere medical, ci am cunoscut și cîțiva dintre pacienții ei, inclusiv o micuță curajoasă fetiță de șapte ani, care în scurta ei viață a cunoscut mai multe traume decît a suferit cineva dintre noi, în întreaga sa existență. Ea nu-și poate îndrepta ca lumea degetele, pentru că pielea ei s-a strîns, efectiv. Spre deosebire de mine, mama lui Lucy nu are posibilitatea să-și permită asistența doctorului Fielding și a colegilor acestuia. Ea depinde de caritatea fundației.

Fern înghiți din greu, cînd vocea ei cedă tensiunii nervoase.

– Lucy a fost doar unul din atîția pacienți pe care i-am văzut acolo. Nu mă pot așeza, să privesc liniștită lupta fundației pentru supraviețuire. Și în mod categoric, nu din cauza mea. De aceea propun să donez jumătate din partea care-mi revine mie din vînzările *Cooper Jefferson,* fundației *Oscar Rees.*

– Fern, gîfîi Hugo. Nu te-ai gîndit bine. Nu-ți pot permite să...

– M-am gîndit foarte serios la asta, Hugo. Nu voia accepta dreptul asupra acestor acțiuni decît cu această condiție.

– Ei bine, eu cred că este foarte nobil din partea ta, izbucni Olivia. Accept, în numele fundației. Lewis!

– Ăăă, da. Mulțumesc. Fundația îți este extrem de recunoscătoare. Avînd în vedere împrejurările, pare foarte cinstit din partea ta.

– Mai mult decît corect, firește! spuse Hugo, rînjind. Ești absolut sigură, Fern?

– Mai mult ca sigură, Hugo. Dar mai este un mic amănunt.

– Da?

– Aş vrea un loc în consiliul de conducere al fundaţiei. Efectiv, m-am ataşat de acest loc şi mă gîndesc să mai pierd ceva timp, acolo. Sper ca membrii consiliului să aprecieze intenţia mea de a contribui în mod pozitiv şi efectiv la viitorul fundaţiei.

– Bineînţeles că ar trebui să supunem votului pretenţia ta, izbucni Lewis, dar avînd în vedere circumstanţele... Olivia?

Olivia reuşi cu greu să-şi găsească glasul. Cine naiba se credea parvenita asta, care îşi croia drum cu forţa în viaţă, preluînd nenorocita aia de fundaţie şi a cărei următoare mişcare era, fără îndoială, preluarea companiei *Oscar Rees?* Iar acum, va trebui să lucreze alături de ea. Era prea mult.

– Eu... ăăă... nu văd nimic împotrivă, bolborosi ea, printre buzele strînse.

– Bine, spuse Fern, încîntată. Înseamnă că-l putem ruga pe David să întocmească formele. Vă mulţumesc tuturor, încheie se ea, aşezîndu-se.

Peste masă, surprinse zîmbetul larg al lui Alexander Easton.

– Bine jucat, îi şopti acesta printre buze, şi-şi apropie mîinile, aplaudînd în bătaie de joc.

– Da, bine.. consider că asta pune capăt discuţiei noastre. Sper că sînteţi pe deplin satisfăcuţi. Vă propun să discutaţi cu mine, în particular, orice alte probleme. Hugo îşi închise dosarul şi se ridică. În timp ce toată lumea începuse să plece, Humphrey Morrison se apropie de el.

– Hugo, trebuie să stăm de vorbă.

– Da, desigur, Humphrey, dar nu acum. Fern! strigă el, văzîndu-şi fiica dispărînd pe uşă.

Simţea o nevoie disperată să stea de vorbă cu ea. Alexander zumzăia după ea, ca o albină după miere.

– Fern! strigă el zadarnic, pe cînd aceasta dispărea din raza lui vizuală.

– Ah, foarte bine, Humphrey, haide să discutăm acum.

– Hugo, eu cred că banca s-a cam pripit.

– Ca întotdeauna, zic eu, mormăi Hugo.

Humphrey îşi drese glasul, nervos.

– Între noi au existat întotdeauna relaţii bune.

– Nu chiar atît de bune pe cît am crezut, Humphrey.

– Adevărul este, continuă Humphrey, că noi am întreprins anumite cercetări discrete şi se pare că... raportul asupra ta şi asupra companiei este posibil să fi fost... rău intenţionat.

– Rău intenţionat? tună Hugo. Rău intenţionat! Ce dracu' vrea să însemne asta? Este sigur că ai considerat drept bune informaţiile pe care le-ai avut în faţă, înainte de a-ţi fi asumat un asemenea risc faţă de mine. Şi ce ai vrea să-ţi spun acum? Mulţumesc? Dacă aş spune asta, m-aş îndoi de sănătatea mea mintală, crede-mă. Or, fireşte că sănătatea mea mintală nu lasă de dorit, ce zici?

Humphrey îşi scutură capul, nefericit.

– Nu.

– Exact. Deci, ce ai de gînd să faci? Să dregi lucrurile? Hugo îşi frecă mîinile, savurînd disconfortul celuilalt.

– Unul dintre executivii noştri, Charles Allen, are se pare o legătură cu nepoata ta. Domnişoara Easton

i-a furnizat informații despre tine şi despre compania ta şi prostul le-a folosit ca să încerce să influențeze consiliul de conducere al băncii.

– Să încerce este poate greşit spus, Humphrey. Chiar a influențat consiliul, proştilor! Şi ce vrei să faci acum, Humphrey? O să-mi dai o puşculiță pe gratis, ca să mă îmbunezi?

– Fireşte că Charles Allen a fost dat afară.

– Fireşte?

– Şi, fireşte, noi nu ne vom vinde părțile pe care le deținem în companie. Desigur, ne menținem dreptul de a dispune de acestea aşa cum vrem, în viitor, dar tu vei avea prima opțiune, după care te vom ruga pe tine să ne recomanzi un client. Mă tem că nu putem face mai mult. În fond, trebuie să ne protejăm investiția.

Hugo dădu din cap, înțelegător.

– Cîtă înțelepciune din partea ta, Humphrey. Îți mulțumesc. Dar acum te rog să mă scuzi, mai am cîteva probleme urgente.

– Dar...

Humphrey Morrison se opri cînd Hugo îşi ridică amîndouă mîinile, ca să-l facă să tacă.

– Mulțumesc, Humphrey. Fără îndoială că vom mai vorbi.

Hugo se îndepărtă, lăsîndu-l pe bancher disperat.

Fern nu era de găsit nicăieri. Hugo scrută culoarul şi înjură în barbă.

Trebuia să discute cu ea.

– Hugo, în sfîrşit. Vreau să vorbesc cu tine.

– Ah, nu încă unul, oftă Hugo. Nu acum, Olivia, te rog. Trebuie neapărat să...

– Acum! insistă aceasta. Dacă vrei o scenă în pu-

blic, eu una nu am nimic împotrivă, dar ţi-aş propune să ne oprim puţin în biroul tău.

– Foarte bine.

Cum se închise uşa în urma lor, Hugo se întoarse spre, în curînd, fosta sa soţie.

– S-a întîmplat ceva?

Chipul Oliviei se înroşi şi se contorsionă cît se poate de neatrăgător.

– Da, Hugo, într-adevăr s-a întîmplat ceva nespus de rău, dacă vrei chiar să ştii. Se apleacă peste biroul lui şi-şi apropie faţa de a lui, neplăcut de aproape. Aş vrea să ştiu, şuieră ea, ce naiba e toată aberaţia asta în legătură cu fata aia? Cum este posibil să o prezinţi tuturor ca pe fiica ta? Lăsînd la o parte situaţia jenantă în care ne pui pe toţi, te faci efectiv de rîs.

– Nu cred că te înţeleg. Îmi pare rău dacă existenţa lui Fern te face să te simţi prost, deşi nu pricep cîtuşi de puţin de ce, cît despre faptul că mă fac de rîs, ei bine, nu înţeleg cine ţi-a băgat în cap asta.

– Ai fost îmbrobodit. Nu e fiica ta. Ce naiba, omule, sînt atîtea femei care ar putea veni aici, declarînd acelaşi lucru. Ştiu că ai avut mai multe legături, de-a lungul anilor.

– Cred că e posibil, dar realitatea este că nu au făcut-o. Şi trebuie să pricepi că eu am descoperit existenţa ei şi nu ea pe a mea. Aşa cum am spus şi la şedinţă, nu simt nevoia să dau nimănui explicaţii. Situaţia este că sînt mulţumit că e fiica mea. Poate te interesează să ştii că dacă nu aş fi fost atît de prost atunci, m-aş fi căsătorit cu mama ei în loc să fi permis să fiu aruncat într-o viaţă de purgatoriu, alături de tine. Fără îndoială că şi tu gîndeşti la fel. Fii fericită că amîndoi avem acum ocazia să ne reconstruim viaţa.

Te rog, ocupă-te doar de afacerile tale, nu şi de ale mele. La revedere, Olivia.

– Eşti un prost, Hugo Rees, şi intenţionez să dovedesc acest lucru.

– Aşa cum a încercat şi nepoata ta, Olivia? În locul tău m-aş concentra să încerc să mai salvez o brumă de demnitate. Dumnezeu ştie că duceţi lipsă de aşa ceva în momentul de faţă, tu şi întreaga ta familie. Iar acum, chiar trebuie să plec.

– Mă dezgusti, Hugo, crede-mă. Sper că o să putrezeşti în iad.

– Nu ar putea fi mult mai rău decît faptul că am fost căsătorit cu tine.

– Bucură-te atunci cu gîndul că o să fac tot posibilul să divorţez cît mai repede, spuse Olivia, ridicîndu-se.

– Atunci eu îţi propun să începi chiar acum, urlă Hugo.

Olivia ieşi ca o vijelie din birou, trîntind uşa în urma ei, cît putu de tare.

Lucienne abia dacă se mai putea stăpîni. Îşi trecu degetele cu unghii roşii prin părul negru, mătăsos, şi începu să se joace cu nasturii de alamă ai blazerului *Yves Saint-Laurent,* urmărindu-i pe Alexander şi pe Fern, prin geamul de sticlă fumurie, al biroului.

De-a ce naiba se juca Xan? În sfîrşit, îşi smulse privirea de la ei, neputînd suporta să-i vadă rîzînd. În fond, cine naiba era ea?

Desigur, fata lui Hugo! Era cea mai mare absurditate pe care o auzise vreodată şi o să găsească ea o cale să o dovedească. Se uită pe biroul ei şi văzu lista mesajelor telefonice.

Se pare că Charles o sunase de patru ori în ultimele două ore.

Luă lista şi făcînd-o ghemotoc o aruncă direct în coşul de hîrtii. Mare păcat – regula al naibii de bine. Dar ce plictisitor putea fi!

O să renunțe el repede să o mai sune, cînd o să-şi dea seama că nu mai avea de gînd să discute cu el.

Cîte eforturi făcuse ea, pe felia ei din acțiune şi aproape că avusese efect.

Dacă prostul ăla bătrîn de Morrison nu ar fi devenit bănuitor şi dacă Leo Eden nu ar fi renunțat la afacere, ajungînd la o înțelegere cu Hugo...

Mai exista o cale să reuşească. Aşa cum spusese Xan, ei doi împreună pot face orice.

Lucienne se ridică şi se mai uită o dată la fratele ei şi la stricata aia. Fata nu avea nici o şansă în ce-i privea pe ea şi pe Xan.

În sfîrşit, Lucienne zîmbi, numai pentru ea. Acum, că proiectul Charles Allen era de domeniul trecutului, avea nevoie de altceva în care să-şi vîre dinții şi expunerea lui Fern Donleavy îi oferea o compensație cît se poate de satisfăcătoare.

23

– Te rog, David, încearcă să o readuci la realitate, pledă Hugo.

– După cîte văd eu, Hugo, Fern este pe deplin conştientă de ceea ce face şi, în mod clar, hotărîrea ei este luată.

– Mulţumesc, David, zîmbi Fern. Exact asta i-am explicat şi eu lui Hugo. Vreau să fac ceva concret, ca să ajut fundaţia – nu numai să pompez bani în ea. Aş vrea să mă implic efectiv în activitatea ei. Nu suport ideea să o văd închizîndu-şi porţile.

– Fundaţia nu se va închide, Fern. Ai fost şantajată sentimental de către cei de acolo. Situaţia lor financiară nu este chiar aşa de proastă. Este vorba doar de o proastă administraţie.

– Ştii, Hugo, nu înţeleg cum poţi sta aşa, privind-o cum se zbate. În fond, este opera tatălui tău. Iar tu dai impresia că te-ai distanţat complet de ea.

– Nu te lăsa înşelată de aparenţe, Fern, interveni David. Hugo varsă anual în contul fundaţiei o substanţială sumă de bani. A preferat doar să nu spună nimănui acest lucru.

– David! îl admonestă acesta. Ajunge!

– Nu, Hugo. Este important ca Fern să cunoască situaţia. Pentru că Olivia se implicase într-o măsură atît de mare, Hugo a hotărît ca rolul lui să fie, cum să spun eu, acela al unui membru pasiv.

– Ştiam că nu am fi făcut altceva decît să ne certăm, explică Hugo cu un zîmbet amar, aşa că i-am lăsat să procedeze cum vor.

– De ce nu mi-ai spus? Am crezut că ţie...

– Că nu-mi pasă? Ah, îmi pasă foarte mult. Acesta este şi motivul pentru care fundaţia nu o să dispară niciodată. Şi, ca să fiu sincer, aş prefera să mă folosesc de banii mei, nu de ai tăi, ca să o susţin. La modul ideal, mi-ar fi plăcut ca membrii consiliului să vadă cît de rău reuşeşte Olivia să încurce totul şi să o dea apoi afară.

– Iar eu am stricat totul.

– Nu, bineînţeles că nu. Nu exista nici o garanţie că i-ar fi cerut retragerea. Ca să zic aşa, jucam un joc de aşteptare.

– Iar eu ţi l-am stricat, nu-i aşa? spuse Fern încet.

– Nu, draga mea. Nu trebuie să gîndeşti aşa. Nu a existat niciodată un plan definit. Iar acum, că ai un loc în consiliu, o să ai minunata ocazie să o îndepărtezi, nu-i aşa?

– Sper. Deşi, cred că mai bine ar fi să stau cît mai departe de ea. Pe mine nu mă interesează politica, mă interesează doar munca.

– Bine! Şi îţi urez tot succesul posibil, Fern, spuse

David vesel. Acum am doar cîteva hîrtii pe care trebuie să le semnezi, iar după aceea voi fi mîndru să-ți spun că ești proprietara a zece la sută din *Oscar Rees*. Ești fericită?

– Da, zîmbi ea. Iar acum, Hugo va trebui să-mi găsească neapărat ceva de făcut.

– Senzația mea este că ar trebui mai curînd să-ți găsesc lucruri pe care să nu le faci, rîse Hugo.

Ricci își mai aranjă o dată părul, mijindu-și ochii în oglinda întunecată. Stinsese toate becurile, lăsînd încăperea doar în lumina flatantă a sfeșnicului de pe masă. Își dădu seama, nu fără surprindere, că era prima oară că-l invitase pe Hugo la masă, acasă la ea. Amîndoi mîncau cu mare plăcere în oraș, așa că niciodată nu găsise nimerit să sugereze o seară de gătit acasă – pînă acum. Se repezi în baie și-și mai dădu o dată cu parfum – *Florissima* – după care își turnă un pahar zdravăn cu gin tonic.

Cercetă cu un ochi critic masa, controlînd din nou dacă totul se afla acolo unde trebuia. Micul aranjament de trandafiri de ceai și frunze de stejar arăta încă proaspăt și delicat. Cristalurile străluceau îmbietor. Spuma de stridii se răcea în frigider, friptura de vacă aștepta să fie băgată în cuptor, iar legumele se aflau în oala sub presiune, pentru a fi fierte în ultima clipă. Se simți mulțumită de eforturile făcute.

Se uită la ceas. Hugo ar trebui să pice dintr-o clipă în alta. Cum alesese muzică de Debussy ca să umple tăcerea, Ricci se așeză lîngă foc, lăsîndu-se scăldată de sunetele armonioase. Rar admitea să recunoască ea cît de singură se simțea de la moartea lui Rufus. Încercînd să-i convingă pe ceilalți cît de bine se des-

curca, aproape că reuşise să se convingă şi pe ea de acest lucru.

Rufus fusese un soț minunat şi, desigur, un prieten bun. Fireşte, legătura lor fizică fusese destul de limitată, avînd în vedere diferența de douăzeci şi opt de ani dintre ei, dar Ricci se desfătase cu stimulul intelectual pe care i-l oferea compania lui Rufus. Chiar din clipa în care se căsătoriseră, în urmă cu zece ani, Ricci ştia că şansele de a deveni o văduvă relativ tînără erau cît se poate de mari, dar nici acest lucru şi nici perspectivele nu diminuaseră şocul cumplit şi pierderea şi suferința agonizantă prin care trecuse ea, la moartea lui Rufus.

Singura ei alinare fusese munca. Nu se simțise în stare să păstreze casa aceea mare, de la țară, în care locuiseră împreună. Se aflau prea multe amintiri acolo şi, în plus, nu vedea rostul de a hălădui singură în reşedința cu opt dormitoare.

Cumpărase în schimb acest destul de încăpător *pied-à-terre* din Drayton Gardens, un loc central, unde îşi putea desfăşura înfloritoarea ei afacere constînd în consultanță pentru design de interior şi unde putea fi aproape de prietenii ei. Viața reintrase într-o rutină aproape de normalitate, cînd o sunase Hugo să o invite la masă. În ciuda reticenței ei inițiale de a se complica, Ricci constată în curînd că fusese cucerită de farmecul acestuia.

Hugo o curtă cu perseverență şi, în final, cu succes. Cu toată împotrivirea ei, se pomeni tot mai mult atrasă de el. Se luptase cu sentimentele ei, uneori refuzînd chiar să se vadă cu Hugo, încercînd să-şi recapete, o dată în plus, independența.

Ricci ştia că nu va putea rezista unei alte suferințe,

atît de curînd după pierderea lui Rufus. Îşi voia intact învelişul de protecţie. Avea nevoie de independenţa ei, care să-i fie ca un scut, în cazul în care Hugo şi-ar fi pierdut interesul faţă de ea. Dar viaţa nu este întotdeauna cum vrem noi şi iat-o acum aici, speriată de moarte că l-ar putea pierde. De la revelaţia aceea şocantă despre Fern, nu mai schimbaseră decît cîteva cuvinte, la telefon. Masa din seara aceasta va fi prima ocazie să discute totul cum trebuie.

Din cămin sări o scînteie pe covor şi Ricci se trezi din visare, repezindu-se să o stingă. Observă că paharul ei era gol şi se uită la ceas. Hugo întîrziase o jumătate de oră. Se hotărî să bage friptura în cuptor, altfel Hugo o să moară de foame pînă cînd vor reuşi să mănînce.

– O masă pentru trei? întrebă Fern, curioasă. Mai aştepţi pe cineva?

– Da. Pe Leo. Sper că nu te superi. Am cîte ceva de discutat cu el şi cum anumite lucruri te privesc şi pe tine, m-am gîndit că ar fi o ocazie bună pentru toţi. Nu te superi, nu?

– Păi...

– Ah, uite, a şi venit.

Hugo se ridică şi Fern simţi trupul lui Leo în spatele scaunului ei.

– Hugo.

Fern se întoarse.

– Şi Fern, ce surpriză plăcută!

Era clar că nici el nu se aşteptase să o vadă.

– Leo, spuse ea, politicos, încercînd să-şi ascundă amestecul ciudat de emoţii care-i frămîntau mintea şi măruntaiele.

De cînd îi dezvăluise Ricci, la spital, adevăratul motiv al preocupării acestuia față de ea, încercase să şi-l scoată din minte. Din fericire, toate detaliile privind contractul *Vitale* fuseseră rezolvate prin corespondență, via David. Cum devenise clar că nu mai avea nici o legătură cu „chipul", rămăsese în exclusivitate problema companiilor de asigurări să stabilească pierderile, atît pentru ea cît şi pentru *Cooper Jefferson.* Auzise de la Johnny că aceştia începuseră deja să caute o înlocuitoare pentru „chip", care să lanseze linia. Leo se aşeză lîngă ea şi Hugo turnă în pahare.

– Înțeleg că pe ordinea de zi se află felicitările.

– Bineînțeles, zise Hugo, zîmbind mîndru, cu toată fața, uitîndu-se la Fern.

Ochii negri ai lui Leo scînteiară veseli spre aceasta.

– Eşti mai mult decît norocos, Hugo.

Fern îşi coborî repede privirea spre masă, blestemînd roşeața care-i inunda obrajii.

– Nu am avut încă ocazia să-ți mulțumesc pentru toate florile acelea, Leo, şi nici pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat, cît m-am aflat la fundație.

– Leo a fost primul care a propus să te mutăm la fundație, Fern, spuse Hugo. Într-adevăr, a fost foarte îngrijorat...

Pentru investiția lui, se gîndi Fern, cinic.

– A fost cît se poate de frumos din partea ta şi a celor de la *Cooper,* adăugă ea.

– Fața ta arată foarte bine, Fern, zise acesta, cu blîndețe.

– Mulțumesc. Doctorii spun că cicatricele se vindecă bine. În curînd voi putea face prima operație. Se pare că mă vindec repede.

– Aşa văd şi eu.
– Îmi pare rău pentru *Vitale.*
Fern ar fi vrut să mai prelungească discuţia.
– Uită de *Vitale.* Mai sînt şi alte „chipuri".
Cuvintele sunară nepotrivit.
– Nu am vrut să spun asta...
– Fii liniştit. Ştiu ce vrei să spui. Ai simţit că susţineai pe cineva care pierdea.
– Nu, nu, minţi Leo, moale. Încă mai avea de luptat cu nervii lui Lowenstein, pentru toată afacerea asta blestemată. Ai făcut un lucru fantastic cu lansarea liniei *Vitale.* Se vinde fantastic de bine.
– Votul de simpatie.
– Poate, ridică Leo din umeri. Ce s-a întîmplat cu prietenul acela al tău, după ce au fost formulate acuzaţiile?
– A fost reţinut pentru cercetări. Mi s-a spus că mai poate dura cîteva luni, pînă la proces. Atunci o să trebuiască să depun mărturie împotriva lui. Sinceră să fiu, încerc să nu mă gîndesc la asta. Dacă ar fi după mine, mi-aş îngropa capul în nisip şi aş uita toată povestea. Din cauza publicităţii, cred că ar fi linşat, dacă nu m-aş duce la proces. Mi s-a spus că va obţine probabil o sentinţă cu suspendare – pentru că nu are antecedente şi aşa mai departe. Părerea mea e că timpul pe care-l va petrece acolo îi va da ocazia să se gîndească la ce a făcut. M-am gîndit că poate ar trebui să mă duc să-l văd, dar apoi mi-am spus că ar fi prea dureros. Sînt încă atît de furioasă pe el.
– Şi eu, oftă Leo, studiindu-i cu atenţie faţa. În ciuda cicatricelor, arăta tot frumoasă. În locul lui, eu nu aş putea trăi cu această povară. Ar trebui închis pentru tot restul vieţii.

– Ciudat, nu, cum crezi că ştii totul despre cineva, ca apoi să descoperi că nu îl cunoşti cîtuşi de puţin.

– Niciodată să nu judeci pe cineva după aparenţe.

Ca mine, îşi spuse Fern, amintindu-şi aroganţa lui faţă de ea, la Paris, şi cît de răutăcios se purtase cu ea, cînd s-au întîlnit prima oară.

– Şi ce planuri ai acum, Fern? Poate că ne-ai putea ajuta cu sfaturi pentru *Vitale,* dacă ţi-ar surîde să faci o schimbare, să pleci de la *Oscar.*

Fern îl studie, curioasă.

Era imposibil să-şi dea seama dacă vorbea într-adevăr serios. Avea senzaţia că probabil îşi bătea din nou joc de ea.

– Cred că o să fiu destul de prinsă la *Oscar,* dar mulţumesc pentru ofertă. Intenţionez să aflu exact cum funcţionează *Oscar Rees.*

– Aşchia nu sare departe de trunchi, ce zici, Leo? Cred că-mi seamănă foarte mult.

– În mod sigur, însă, este cu mult mai frumoasă ca tine, Hugo.

Fern îşi duse mîna la obraz şi-şi trase părul în jurul feţei. Leo o urmări, îngustîndu-şi ochii.

– E o companie bună, Fern. De fapt, este una în care mi-ar plăcea să mă implic.

– Cred că ştim asta. Oare nu de aceea te-ai luptat atît?

– Nu mă refer la *Cooper.* Hugo ştie care a fost părerea mea sinceră despre faptul că toţi ceilalţi ar fi vrut ca el să nu aibă un cuvînt de spus în conducerea lui *Oscar.* Eu unul nu am crezut că aceasta ar fi fost bine pentru companie, pentru nici una din ele, de fapt. Nu, eu vorbesc acum despre mine.

– Dar n-ar interveni un conflict de interese, avînd

în vedere că *Oscar Rees* şi *Cooper* se află, de fapt, în competiţie?

– Nu chiar. Leo îi zîmbi lui Hugo. Strategiile de marketing sînt oarecum diferite, structura managerială este oarecum diferită, iar filozofia celor două companii este foarte diferită.

Îşi studie cu atenţie unghiile, apoi îşi ridică privirea, uitîndu-se direct în ochii lui Fern.

– M-am gîndit să mă alătur companiei, ca un partener pasiv, fără să mă angajez în nimic. Ce părere ai, Fern?

Aceasta se înroşi pînă la rădăcina părului.

– Păi... eu cred că ţi-ai împrăştia astfel preocupările în prea multe direcţii, Leo, ceea ce pînă la urmă nu ar fi spre binele nici uneia dintre părţi.

Leo ridică paharul spre ea.

– Înveţi repede, Fern.

– Mulţumesc, Leo. Îşi ridică şi ea paharul, în chip de răspuns. Avea foarte pregnantă senzaţia că nici unul dintre ei nu discutase afaceri.

Frunzele copacilor începuseră să devină uşor aurii pe margini. Peste cîteva săptămîni, toată pădurea va străluci de culorile toamenei. Johnny şi Fern se întîlniră la Burley, pentru masa de prînz, într-o cîrciumă veche, cochetă, care se afla destul de departe de cărarea bătută, ca să scape de grosul turiştilor. Aceştia erau preluaţi, îi explică Johnny, de Lyndhurst, care se afla în apropiere. Se aşezară în grădină, bucurîndu-se de soarele mîngîietor, de septembrie.

Fern se lăsă pătrunsă de razele soarelui, mulţumită, în timp ce Johnny admira în secret flăcările împrăştiate de părul ei strălucitor.

– S-ar părea că te înțelegi foarte bine cu Alexander. Unde dispăreți mereu?

– M-a dus la laborator, să-mi arate ce face.

– După cîte îl știu eu, ceva destul de lipsit de gust.

– Pare destul de nepericulos, Johnny. Sora lui da, ea este otravă pură. El însă a venit cu o idee care cred că poate fi profitabilă pentru fundație. Ar putea fi o sursă bună de venituri.

– Cum ar fi?

– Încetează să mai fii așa de bănuitor! Cum ar fi niște cît se poate de inofensive tratamente cosmetice, care ar putea fi conduse chiar de fundație, într-o clinică separată. Alexander vrea să pună la punct un fel de salon exclusiv, care să efectueze ceea ce numește el injecții pentru transfer autolog de grăsime. Sînt un fel de injecții cu acel colagen atît de ridicat în slăvi, numai că, în loc să folosească produse animale, grăsimea este prelevată din acele zone ale corpului, înzestrate în exces, cum ar fi fundul și pompată acolo unde este nevoie de ea, adică pe față.

– Sună dezgustător.

– Eu cred că arată mult mai puțin dezgustător decît grăsimea de vacă moartă. Adevărul este, Johnny, că mie mi se pare cu mult mai natural, nu face rău nimănui altcuiva și este, efectiv, eficient.

– Am impresia că te-a zăpăcit cu știința.

– Ascultă, Johnny, adevărul este că fundația are nevoie încă de ceva bani. Nu poate depinde veșnic de caritatea Oliviei. Așa, dacă se înființează o astfel de clinică, vor fi disponibili mai mulți bani pentru cei care au într-adevăr nevoie: fetițele sărmane ca Lucy din lumea asta.

– Fern, eu nu-ți spun decît să fii atentă. Să nu ai

încredere în el. Ştiu bine ce le poate pielea ăstora doi. Nu uita că ideea lor a fost să scape de Hugo.

– Ştiu, oftă Fern. Dar dacă o să mă ocup chiar eu de asta, împreună cu echipa de doctori de la fundaţie, atunci nu văd ce-ar mai putea face Alexander. Oricine se poate schimba.

– Dar nu şi Alexander.

– Mă rog, încă nu s-a stabilit nimic. Există însă în clipa de faţă o secţie goală. Probabil că n-ar costa mare lucru să fie amenajată.

– Am impresia că ai şi fost convertită.

– Mă gîndesc doar la asta, atîta tot. Şi încetează să-ţi mai faci griji pentru mine.

– Nu mă mai pot abţine. Cum mai merg lucrurile acasă?

– Bine. Hugo pare să fie în continuare în al nouălea cer. Pînă una-alta mă tratează ca pe o păpuşă, dar sînt convinsă că în curînd noutatea se va toci, spuse Fern, dînd pe gît restul de bitter. Nu este cîtuşi de puţin aşa cum mi l-am imaginat eu pe tatăl meu. Îmi spuneam că Rowena trebuie să se fi încurcat cu un artist hippie, sau cu un muzicant, un fel de menestrel vagabond. Dar cu Hugo... Fern rîse. Tot nu mi-i pot închipui împreună. Între noi fie vorba, părerea mea este că el trece printr-un fel de criză a vîrstei de mijloc. Vorbeşte întruna despre Rowena şi despre cît de mult regretă totul.

– Şi Ricci?

– Tocmai. Biata Ricci. Am luat prînzul cu ea, ieri. Nu ştia amănuntele – îţi poţi închipui? A trebuit să-i povestesc eu totul. M-am simţit groaznic. Cred că e o dovadă de cruzime din partea lui Hugo s-o lase afară, în frig. Ştiu că a fost foarte ocupat, dar cred c-ar fi

putut face efortul de a se vedea cu ea.

– Am impresia că ai făcut treaba murdară pe care trebuia s-o facă Hugo, spuse Johnny cu asprime.

– Da, aşa m-am simţit şi eu. Hugo trebuie într-adevăr să se gîndească bine. Sper doar că nu nutreşte cine ştie ce fantezii secrete faţă de mama.

– Crezi oare că ar vrea să se întoarcă înapoi la ea?

Fern ridică din umeri şi-şi vîrî în gură ultima ceapă murată. Răspunse gînditoare, mestecînd satisfăcută.

– Între ei este ca o afacere neterminată. Cred că amîndoi mai sînt încă puţin îndrăgostiţi de idee. O nebunie, nu? Ai zice că la vîrsta lor ar trebui să fie mai cu picioarele pe pămînt.

– Dragostea este un lucru ciudat. Ea pare că nu ştie să se agaţe de regulile convenienţei şi ale formei.

Era ceva în glasul lui Johnny – poate o uşoară răguşeală – care o făcu pe Fern să se înfioare. Se uită atentă la el şi observă că acesta îşi îndepărtă repede privirea. Fern înghiţi, încercînd să găsească vorbele potrivite. Era timpul să întrebe. Trebuia să ştie din ce cauză rămînea el atît de distant faţă de ea. Fusese rănit de ceva, în trecut?

– Dar cum mai stai tu cu femeile, Johnny?

Îşi întoarse din nou privirea spre ea şi o studie cîteva clipe. În adîncimile acelea albastre, Fern văzu tristeţea. Voia să întindă mîna şi să-l atingă, dar nu îndrăznea. Johnny tuşi ca să-şi regăsească glasul, apoi încercă să vorbească cît mai degajat.

– Sînt prea ocupat. Nu aş avea timp să mă stabilesc la o femeie.

– Ah, zise ea încet, coborîndu-şi privirea. Am crezut... în sfîrşit, nu contează ce am crezut eu.

– De mult nu am mai avut pe nimeni, continuă el ca şi cum n-ar fi auzit-o. Ultima era măritată şi îţi închipui ce-a ieşit. Am sfîrşit prin a fi citat la şedinţele de divorţ, cu detectivi particulari pe capul nostru şi tot restul. Asta mi-a scos amorul din cap, zîmbi el, strîmb. Dar tu?

Era clar că decisese să uite de singura şi unica lor tentativă. Nici măcar nu-l putea condamna. Nu-şi închipuia că vreun bărbat s-ar mai putea arăta interesat de persoana ei acum, după ce Paul îi rearanjase faţa.

– Ei, după Paul, pot spune că mi-am pierdut preocuparea.

– Ciudat, eu aş fi zis că Leo Eden este foarte insistent.

– Dacă ar fi fost, aş fi ştiut şi eu. În plus, este băgat pînă peste cap în legătura lui cu India Duncan-Forrester. Am auzit că-i place să mai calce pe de lături, dar se întoarce întotdeauna la ea.

– Da. Bine faci că stai departe de el. Are reputaţia că-i place să lase în urma lui o dîră de inimi zdrobite. Ah, este un tip destul de bine, Fern. Dar nu chiar ceea ce aş numi eu constant.

– Poate c-ar trebui atunci să organizăm un club al celibatarilor. Fern îl lovi în glumă, pe braţ.

– În cazul acesta, mai bine m-aş grăbi să mă întorc înapoi la Londra, altfel tatăl tău o să devină bănuitor.

– Ca să vezi! chicoti Fern. Presupun că o să trebuiască să încep să mă obişnuiesc cu ideea unui tată posesiv.

Hugo zîmbi cînd văzu vastul aranjament de trandafiri care decorau masa lui Ricci.

– Ah, i-ai primit, văd.

– Da, mulțumesc, Hugo.

– Ricci, îmi pare cumplit de rău. Sper că nu te-ai obosit prea mult. Am fost prins într-o ședință și pur și simplu nu am putut pleca. Știu că ar fi trebuit să-ți telefonez. Și, ca să fiu sincer, Ricci, am fost atît de prins, încît efectiv am uitat.

– Este în regulă, Hugo, zău. Înțeleg. Bei ceva?

– Haide să ieșim undeva, spuse el, vesel. Trebuie să repar gafa. Vreau să-ți ofer o seară deosebită. Tu doar spui unde vrei să mergi.

– Ești foarte drăguț, Hugo, dar, dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să rămîn acasă, acum. Este ceva ce trebuie să discut cu tine.

– Ah, bine, dacă așa vrei. Știu însă că-ți place să mănînci în oraș, Ricci. Ca și mie. Exact atunci îi chiorăi și stomacul, rău de tot, dar Ricci se făcu că nu aude.

– Am luat ieri masa de prînz cu Fern.

– Adevărat? Nu mi-a spus. Nu-i așa că e minunată? Din el se revărsa recent descoperita mîndrie paternă.

– Da, este o fată tare drăguță, Hugo. Mi-a spus toată povestea. Bineînțeles, pînă atunci nu știam decît prin intermediul presei ce se întîmplase. A fost foarte plăcut să aflu totul de la ea.

– Ah, Ricci, îmi pare rău. Într-adevăr, ar fi trebuit să-ți spun mai demult. Dar efectiv nu știu cum a trecut timpul, cu afacerea *Cooper,* cu Fern și cu scăpatul de Olivia. Dumnezeule, a fost o agitație! Hugo începu să-și desfacă cravata.

– Eu cred că amîndoi avem nevoie de puțin timp, Hugo. S-au întîmplat atîtea într-un timp atît de scurt.

Divorțul... totul este o adevărată nebuloasă. Cred că ar fi mult mai bine să nu ne vedem o vreme ca să putem să ne gîndim la tot, să vedem ce vrem. Ricci simți cum i se pune un nod în gît. Înghiți cu putere. Mîndria nu-i permitea să izbucnească în lacrimi sau într-o criză de isterie.

– Ricci, ce tot vorbești? Îmi face plăcere să ne vedem.

– Și mie îmi face plăcere, Hugo. Dar cred că ai nevoie de puțin timp ca să-ți pui ordine în gînduri. Poate că și eu. Se pare că ai atît de multe obligații. Iar eu, ar fi vrut ea să adauge, nu vreau să fiu a doua cea mai bună. Cred c-ar fi bine să petreci puțin timp cu Fern, să înveți să-ți cunoști fiica. Și cu Rowena.

– Da.

Hugo dădu cu putere din cap, confirmîndu-i cele mai rele temeri.

– Ca de obicei, ai dreptate, Ricci. Într-adevăr, în ultima vreme am tras cam tare de mine, în toate direcțiile. Dar îmi dai voie să te mai sun? O să-mi fie dor de tine, draga mea.

– Bineînțeles, zîmbi ea, înjurînd umezeala din ochi. Își întoarse repede privirea în altă parte. Adevărul e, Hugo, că în seara asta am bilete la teatru. Și dacă nu te superi, peste cel mult zece minute trebuie să plec. Într-adevăr, cred că este cel mai bine, așa.

– Ah, da... Am crezut că poate, știi....

Ricci își îndreptă umerii, curajoasă.

– Ai grijă de tine, Hugo. Îți doresc noroc în toate.

Posomorît, cu capul aplecat ca un băiețel nefericit, se ridică și începu să se schimbe, stînjenit, de pe un picior pe altul.

– La revedere, Ricci, bombăni el. Se apleacă și

aceasta îi oferi obrazul. Buzele îi arseră pielea catifelată. Îşi duse mîna la obraz şi-şi întoarse capul.

– La revedere, Hugo, spuse ea şi trînti uşa cu putere, în urma lui.

Charles Allen rămase cu telefonul în aer, nevenindu-i să creadă ce tocmai îi spusese Lucienne. Îşi duse înapoi receptorul la ureche, doar ca să se asigure că aceasta într-adevăr nu se mai afla pe fir. Bîzîitul rece, gol, al tonului îi confirmă acest lucru.

– Tîrfa! înjură el printre dinţi. O tîrfă de gheaţă, fără inimă, rea de muscă!

Îi trebuiseră aproape trei zile ca să reuşească să o prindă la telefon. Fie dădea peste secretară, fie peste nenorocitul acela de robot. În sfîrşit, în disperare, pretinsese că este un ziarist şi secretara îi dădu legătura. Ce spusese tîrfa? „Sînt prea prinsă ca să ne putem vedea, Charles. Cred c-ar fi mai bine să renunţăm." Dar mai spusese şi altceva! Îşi frecă involuntar ceafa, acolo unde îl durea de la veghea din toată noaptea trecută, afară, în faţa apartamentului ei, în zadarnica speranţă că o va vedea.

Dar nenorocita nu se arătase. Se gîndea deja că se regula cu altcineva. Dumnezeule, credea că o să înnebunească de gelozie. Luă sticla de whisky şi-şi umplu paharul, ochi, fără să se uite. Dădu pe gît conţinutul, savurînd senzaţia de arsură din gîtlej.

Simţind în vene valul de căldură, mai luă un pahar şi apoi încă unul, ştiind că pînă la urmă va reuşi să uite. Nu mai avea slujbă.

Reputaţia lui era distrusă – nimeni nu se va mai arăta interesat să-l angajeze acum, graţie intrigilor lui Morrison. Fără nici un preaviz! Pur şi simplu, pleacă,

din clipa asta. Nenorocitul de Morrison îi pusese telefonul sub observație. Banca stabilise că se comportase incorect, nedivulgînd legătura lui cu Lucienne. Care îi furniza informații nefavorabile despre Hugo, ca să influențeze vînzarea. La naiba, la naiba, la naiba! Ce naiba mai aştepta el acum? Îşi pierduse deja maşina şi, fără un salariu, urma la rînd şi apartamentul. Era ipotecat cît cuprinde, mulțumită fostei lui afurisite de soții, care reuşise să cîştige căminul conjugal.

Ce n-ar fi dat să aibă cu cine vorbi. Nu mai avea prieteni la care să se ducă. Numele lui devenise un rahat, acum. Cine ar fi vrut să vadă un ratat ca el? Îşi turnă din nou în pahar şi bău. Lucienne i-o făcuse şi acum era ruinat. Făcălețul lui îi adusese căderea. Ieşi pe balcon, dînd frîu liber lacrimilor care îi curgeau în voie pe obraji, aproape fără să le bage de seamă, dacă n-ar fi fost gustul sărat de pe buze.

Se apleacă peste balcon, privind în jos la toate acele maşini şi la toți acei oameni care-şi duceau mai departe micile, confortabilele, plăcutele lor vieți. Pentru ce să mai trăiască, acum? Scena apărea şi dispărea din imaginea lui, în timp ce luminile îl amețeau, izbucnind în mici puncte, în adevărate explozii stelare. Încercă să îndepărteze ceața întunecoasă care urmă, şi greața.

Ce rost mai avea totul? Paharul îi scăpă din mînă şi se sparse la picioarele lui, dar Charles nici nu băgă de seamă. Era deja jumătate afară din balcon. Totul o să fie atît de uşor, de acum încolo...

– Păcat de prietenul tău Allen.

– Poftim? Ah, da. Nu-i aşa? Asta nu dovedeşte decît ce caracter slab avea.

– Înseamnă că nu eşti prea distrusă din cauza asta, Sin?

– Nu era chiar lipsit de atracţie, dar, dacă vrei să fiu sinceră, începuse deja să devină o pacoste, cu toate telefoanele alea zilnice. Totuşi, aş fi preferat să nu şi-o facă chiar cu mîna lui. Ştii cum sînt ziariştii ăştia. Primul lucru pe care-l vei vedea va fi numele meu în toate ziarele. Doamne, ce încurcătură, Xan. Ce-o să ne facem?

– Totul este sub control, draga mea Sin. Noua noastră verişoară este încîntată de ideea mea despre clinica aceea. Probabil că exact în clipa asta prezintă consiliului de administraţie recomandările ei. Ceea ce mă aduce pe mine în fericita situaţie de a-l putea vizita pe prietenul nostru de la Moscova, Nicikov, şi să reglez totul.

– Lasă-mă să vin cu tine, de data asta. Îţi promit că nu o să-ţi stau în drum.

Alexander rîse domol.

– Te cunosc eu, n-o să apuc să mai ies niciodată din nenorocita aia de cameră de hotel. Iar cînd nu te-aş vedea, mi-aş face griji pentru tine. În estul acela, e acum ca în vestul sălbatic.

– Tocmai de aceea vreau să merg şi eu. Au ceva ruşii aceia uriaşi şi păroşi, care-i fac irezistibili.

– Uite ce e, poate-ţi aduc unul, la întoarcere. Iar acum, draga mea, trebuie să dispar. Să fii cuminte, cît sînt eu plecat.

*

24

– Fern! Strigătul lui Hugo răsună în hol. Fernnn! strigă el din nou.

Îşi aruncă jos servieta şi deschise larg uşile bibliotecii.

– Ah, aici erai, scumpa mea!

Se opri în pragul uşii, savurînd senzaţia aceea minunată de căldură pe care o avea întotdeauna cînd o găsea acasă.

Soarele după-amiezei tîrzii se revărsa prin ferestrele înalte, transformînd părul ei luxuriant în ambră lichidă.

Aceasta se deşurubă din colţul canapelei *Chesterfield*, întinzîndu-şi picioarele pe care le ghemuise sub ea.

– Hugo, izbucni ea, întorcîndu-i zîmbetul plin de căldură. Încă nu era în stare să-i spună „tată". Puse cu grijă cartea lîngă ea.

– Ştiam că aici te găsesc. Cred că ai citit deja aproape toată biblioteca.

– Departe de aşa ceva, dar am dat peste ceva fascinant. Trebuie să-ţi vorbesc despre asa.

– Da, da. Dar mai întîi să-ţi spun noutăţile.

Vedea îmbujorarea care-i trăda starea de agitaţie. Ochii lui străluceau de fericire.

– Ce s-a întîmplat?

– Am cumpărat un bilet de avion, spuse acesta, fluturîndu-i pe sub nas plicul. Plec mîine.

– Unde?

– La Cork! spuse el, savurînd cuvîntul.

– La Cork! La Rowena!

– Exact. Nu este înnebunitor? În sfîrşit, m-am decis, Fern. Nu am de gînd să mai las viaţa să treacă pe lîngă mine. Nu trăieşti decît o dată. Acum, că nu mai sînt căsătorit, am de gînd să fac tot ce ar fi trebuit să fac cu viaţa mea – începînd cu Rowena.

– Ea ştie? întrebă Fern, îngrijorată.

– Nu, spuse el, strălucind tot. M-am gîndit să-i fac o surpriză.

Fern simţi cum se scufundă.

– Chiar crezi că este înţelept, Hugo? Ea nu prea se dă în vînt după surprize. Poate că ar trebui să o anunţi, ca să se poată pregăti.

– Prostii. Este mult mai romantic aşa. Abia aştept să-i văd expresia, cînd o să-mi fac apariţia. Şi acum fii o fetiţă cuminte şi spune-mi cum să găsesc totuşi locul, da?

Fern decise să aştepte pînă la cină ca să-i spună lui Hugo despre descoperirea ei.

Se abţinu cît mîncară pateul lui Nancy, ascultîndu-i

planurile pentru următoarele cîteva zile şi apoi, cînd sosi mielul, nu mai rezistă.

Trebuia să-i spună înainte de plecarea lui, pentru că altfel ar fi înnebunit de nerăbdare.

– Hugo, trebuie să vorbesc cu tine despre una din cărțile pe care le-am găsit azi în bibliotecă, spuse, aşteptînd să aibă întreaga lui atenție.

– Ah, da? zise acesta, smulgîndu-se fără voie din sălbăticia sudului Irlandei.

– O carte care trebuie să fi fost scrisă de străbunica mea, mama lui Oscar. O chema Eugenie.

– Exact. Abia dacă mi-o mai amintesc. A murit cînd eu aveam zece ani. Părerea mea este că era forța din spatele imperiului.

– Aici vreau să ajung, Hugo. Vezi, cartea pe care am găsit-o oferă detalii asupra tuturor formulelor. Totul e scris acolo, atît de frumos. De fapt, după masă aş vrea să-ți arunci şi tu o privire. A scris toate formulele cu cea mai frumoasă caligrafie, după care a ilustrat ingredientele. Sînt acolo rețete pentru săpunuri, ape de toaletă, esențe de baie, şampoane... cred că sînt peste o sută. Iar schițele sînt într-adevăr superbe.

Hugo îşi tamponă buzele cu şervetul.

– Ştiam că există pe undeva cartea asta. Mi-a spus ceva tata, dar mărturisesc că nu am citit-o.

– Mă surprinde că nu te-ai folosit niciodată de ea. Sînt convinsă că, la un moment dat, compania s-a folosit de cîteva din aceste formule.

– Ah, foarte la început, înainte ca *Oscar Rees* să-şi fi început existența oficială. Cosmetica s-a aflat la pămînt, vreme de multe generații. Dar prin anii '30, fiecare voia idei noi, rujuri strălucitoare şi pudre de față,

lacuri de unghii, chestii dintr-astea şi bineînţeles că femeile nu-şi doreau decît parfumuri franţuzeşti. Nu prea era cerere pentru reţete artizanale.

– Dar ce păcat, ce pierdere.

– Viaţa merge înainte, draga mea. Asta face parte din istoria noastră, dacă vrei, este material de muzeu. Am bătut un drum lung de la acele reţete, rîse el, plin de dragoste. Vrei să ne uităm prin ele, la cafea?

În timp ce Hugo frunzărea ascultător paginile volumului îmbrăcat în piele fanată, Fern îşi repeta în gînd discursul.

Cu cît se gîndea mai mult la ideea ei, cu atît creştea în ea grăuntele acela înnebunitor. Ştia exact ce voia să facă.

– Încîntător, nu-i aşa? rîse Hugo. Ce femeie a fost. Cîtă măiestrie, aşa cum spuneai, Fern. Şi cîtă preocupare pentru detalii. Îţi spune pînă şi de unde culegea muşeţelul pentru şampon şi de unde se recoltau seminţele de ovăz. Fermecător. Poate c-ar trebui să punem cartea la vedere, în birouri.

– Hugo, mi-a venit o idee minunată.

– S-o punem într-o vitrină de sticlă, sau ce?

– Nu. Nu vreau să o pun la vedere, la birou. Vreau să recreez aceste formule şi să le prezint pe piaţă şi să le ambalez cum trebuie, folosind acele minunate schiţe. Chiar nu-ţi dai seama? Este exact ca un nou *Jurnal de ţară al unei doamne din epoca lui Edward*. Putem fabrica sticluţe frumoase. Parcă văd... minunatul parfum al trecutului. Hugo, este o mină de aur.

– Linişteşte-te, draga mea. Aşa ceva nu poate fi compatibil cu ceea ce facem noi astăzi. Aşa cum ţi-am explicat, nu sîntem un fel de companie artizanală. Noi folosim nişte formule ştiinţifice, bazate pe cele mai

moderne tehnici, nu formule găsite în sipetul bunicii.

Vocea i se îndulci cînd se uită la fața căzută a lui Fern.

– Crede-mă, draga mea, știu bine ce spun. Îmi place că te-ai aruncat cu tot sufletul în afacerea noastră. Cred că este absolut minunat entuziasmul tău față de fundație și față de aspectele privind marketingul. Sînt înnebunit, efectiv, de potențialul tău. Dar ca să alergi, trebuie mai întîi să înveți să mergi și trebuie să înveți totul despre această afacere, înainte de a te putea arunca în dezvoltarea și lansarea unor noi linii de produse. Cînd eram de vîrsta ta, a trebuit să lucrez în fiecare secție și să învăț întreaga afacere. Și exact asta aș vrea să faci și tu.

– Cînd tu aveai cam douăzeci și cinci de ani, adică exact cu un an mai mult decît am eu acum, ai formulat parfumul *Orfeu* de unul singur, dacă ar fi să mă iau după gargara publicitară.

– Păi... ăăă... da, dar exista o mică diferență. Bunicul tău era împotrivă. Am avut mult de luptat. Din fericire, am avut un succes enorm.

– Poate pentru că te ardea ambiția de a-l produce. Erai alimentat de un țel, nu-i așa, Hugo? De dragostea ta pentru Rowena.

– Ești foarte bine informată. Dar chiar și așa, Fern, tot a trebuit mai întîi să învăț meseria. Și, spre deosebire de orice altceva, aceasta nu este doar complementară cu ceea ce facem noi acum.

– Nu prea produceți articole de toaletă, lăsînd la o parte acele scumpe loțiuni pentru corp. Asta înseamnă că nu prea exploatați piața cadourilor, nu-i așa?

– Sînt prea mulți alții mai bine înfipți în acest domeniu. Dacă vrei, îți pot oferi o sumedenie de studii

de fezabilitate, ca să-mi dovedesc punctul de vedere. Pe noi nu ne interesează săpunurile în cutie sau parfumurile pentru sertare, sau spumantele de baie ori loțiunile de corp. Noi lăsăm toate chestiile astea pentru *Body Shop.*

– Se pare că se descurcă destul de bine.

– Da, dar astea nu sînt pentru noi.

– Vreau să te gîndeşti la asta, Hugo.

– M-am gîndit, Fern. Nu intră în discuție. În absența mea, îți propun să te concentrezi şi să porneşti de la temelie. Înveți atît de repede, încît ai putea foarte bine să ajungi la acoperiş, pînă mă întorc eu.

– Ha. Îți închipui probabil că o să stai acolo cu lunile! Oricum, intenționez să fac un studiu de fezabilitate, pe tema asta.

– Draga mea, vorbi el blînd, ascultă-mă. Îmi cunosc afacerea. Nu vreau să-ți pierzi timpul cu asta. Ştiu cît te preocupă ideea de a nu fi favorizată doar pe motiv că eşti cine eşti, aşa încît trebuie să te tratez ca pe oricare alt angajat al meu şi să-ți spun că vreau să-mi urmezi instrucțiunile. Iar acestea sînt să laşi deoparte cartea asta şi să te concentrezi asupra a ceea ce ştie *Oscar Rees* să facă mai bine; or, acesta este viitorul, nu trecutul.

– Şi acesta este ultimul tău cuvînt pe tema asta.

Hugo îşi încleştă fălcile, încăpățînat.

– Da.

– Hugo?

– Da, Fern.

– Cartea. Pot s-o am? Ca un cadou, vreau să spun. Dacă tot nu ai de gînd să faci ceva cu ea, atunci aş vrea s-o am eu.

Hugo se simți deosebit de uşurat că bătălia părea

în sfîrşit să se fi terminat. Oricum simţea că nu ar fi mai rezistat mult.

– Bineînţeles, draga mea. În fond, a aparţinut străbunicii tale. Sînt convins că ar fi înnebunită să ştie că ai luat-o tu.

Hugo se ridică şi-şi petrecu braţul în jurul umerilor lui Fern.

– Îmi pare rău, Fern. Dar mă înţelegi, da?

– Da, te înţeleg. Deci, mai bine să-ţi spun cum să ajungi la căsuţă, nu?

– Ah, da. Sincer să fiu, Fern, mă simt din nou ca un adolescent.

După trei ore anchilozante de condus, Hugo zări, în sfîrşit, căsuţa. Vîrî harta în torpedou şi trase maşina aproape de malul abrupt care marca graniţa grădinii din faţă.

Opri motorul şi ieşi ameţit afară, simţind în şale înţepături enervante.

Se întinse şi îşi scutură picioarele, încercînd să-şi revitalizeze circulaţia vlăguită. Maşina era caraghios de mică, ridicolă pentru un bărbat de înălţimea lui.

Se uită încruntat la *Fiat*-ul *Panda,* pe care i-l recomandase cu multă căldură fata aceea încîntătoare de la *Hertz.*

La protestele lui, aceasta îl asigură că era singura maşină disponibilă, dacă nu voia să se mai învîrtă pe acolo două-trei ore, pînă cînd apărea altceva.

Aproape că îşi dorea să fi aşteptat. Se aplecă şi scoase din maşină un buchet de trandafiri cît se poate de ofiliţi, de pe bancheta din spate.

Ridicîndu-se, se lovi cu capul de partea de sus, cu un zgomot răsunător.

– Aah! strigă el, frecîndu-şi cucuiul opulent, care şi apăruse.

Un motan se repezi spre el, ţinîndu-şi coada în sus, cu aroganţă, şi începu să se frece de cracul pantalonului său.

– Cară-te! izbucni el, ajutîndu-se, ca să fie mai convingător, de picior. Mîţa şi Hugo se priviră unul pe celălalt cu reciprocă aversiune, după care motanul îşi întoarse găurica mică, roz, în direcţia lui Hugo şi se îndepărtă agale.

Hugo se hotărî să-şi lase valiza în maşină, pentru început. Îşi aranjă părul şi începu să fluiere încet, în timp ce o luă spre uşa de la intrare, niciodată închisă.

Înăuntru atmosfera era rece şi tăcută, sumbră după soarele strălucitor de afară. Ciocăni în uşă cînd intră, dar nu se auziră paşi îndepărtaţi, apropiindu-se. Totul era tăcut. Îşi încreţi nasul.

Recunoscu mirosul uşor acidulat de lapte acru, care părea să vină dinspre bucătărie.

Nasul lui îi spuse că acel obiect era răspunzător de miros. În bolul care se afla sub sacul de pînză rară se afla un lichid cu aspect de lapte, apos, neplăcut mirositor.

În jurul bolului bîzîiau interesate cîteva muşte. Stomacul gol al lui Hugo se convulsionă ameninţător.

În afara mîţei care îşi făcuse din nou apariţia, nu exista nici un alt semn de viaţă.

Strîngînd în continuare buchetul de trandafiri, Hugo ieşi în grădină.

Dinspre magazia aflată în fundul grădinii, auzi un vag bombănit. Înghiţind greu, ca să scape de gustul rămas în gură, de pe urma mirosului, o luă grăbit într-acolo.

Zgomotul încetă brusc.

– Rahat!

Înjurătura zgudui liniştea din jur. Fu urmată de un torent de alte obscenităţi care-l făcură pe Hugo să se oprească în loc.

Exact cînd liniştea se pogorîse din nou, Hugo fu aproape aruncat într-o parte de un ţipăt care-i sparse timpanul.

O grenadă din mici pensule de pictură zbură cu oarecare avînt din uşa cabanei de lemn şi se răspîndi în spaţiu, deasupra capului său, de unde acestea căzură asupra lui ca o ploaie de săgeţi. Lăsă din mînă trandafirii, şi-şi feri cu braţele capul şi faţa.

– Dumnezeule mare! Ce cauţi aici?

Hugo îşi lăsă în jos braţele şi o văzu pe Rowena, în pragul uşii. Cu inima bătîndu-i cu putere, cu trandafirii pe moment uitaţi, se năpusti spre ea.

– Rowena! strigă el. Întinse mîinile, să o cuprindă în braţe, să o strîngă la pieptul lui. Dar Rowena îl fentă, întorcîndu-se pe călcîie şi dispărînd înapoi în atelier. Cînd o ajunse din urmă, aceasta stătea în faţa unei pînze, cu spatele la el.

– Rowena... Avea glasul nervos, strident.

– Sssst.

– Rowena. De data aceasta, o strigă în şoaptă.

– Linişte! izbucni ea, fără să-şi întoarcă măcar capul. Acum gîndesc.

– Ah, spuse el, tot în şoaptă. Studie pînza. Nimic identificabil nu se întrezărea din tuşele roşii care acopereau prim-planul, sau din tuşele mai palide, mai roz, care ocupau jumătatea superioară a pînzei. Rowena stătea nemişcată ca o hermelină, cu ochii fixaţi într-un punct de neatins, de pe pictura încă neconturată. Hugo

nici nu mai îndrăznea să respire. Evident, se petrecea acum, aici, o comunicare pe un profund plan spiritual. Stătu tăcut cîteva clipe, aşa cum i se ceruse, pînă cînd începu să-şi dea seama de ridicolul situaţiei. Îşi drese glasul. Rowena tresări, dar continuă să-l ignore.

– Rowena!

– Sssst, şîşîi aceasta, vehement.

– Rowena! Am venit să te văd, Rowena!

Întinse braţele spre ea, atingîndu-i aproape umerii. Apoi şi le lăsă în jos, nesigur.

– Am vrut să-ţi fac o surpriză. Am crezut că poate... Cuvintele lui se întrerupseră, tremurătoare, odată cu încrederea.

– Sfîntă Fecioară! Ce fel de surpriză mai e şi asta?

În sfîrşit se întoarse cu faţa spre el cu ochii ei de jad, rotunzi ca nişte farfurioare. Îşi lovi fruntea cu un gest melodramatic, lăsînd o dîră de vopsea roşie.

– Cum dracu' m-ai găsit?

– Ăăă, Fern. Ea mi-a dat o idee generală, dar trebuie să mărturisesc că, din nefericire, lipseau detaliile. Mi-a luat ceva timp să te localizez, adăugă el mîndru, sperînd că ea ar putea înţelege marea lui realizare.

– Cît stai? întrebă ea, privind cu dispreţ pantalonii lui noi, din catifea reiată şi pantofii *Gucci*.

Hugo se strădui să rămînă calm. Ce se petrecea aici nu prea se potrivea cu planul lui.

– Nu m-am gîndit exact. Speram... ăăă, credeam... poate...

Se retrase cu un pas înapoi spre uşă şi se întoarse să privească sălbăticia, vîrîndu-şi mîinile în buzunare. Se simţea, deodată, ridicol.

O clipă nu se gîndise că venirea lui nu i-ar face nici

pe departe plăcere Rowenei. Îşi imaginase de multe ori scena, repetînd clipa în care ea s-ar fi aruncat în braţele lui, iar el ar fi strîns-o într-o îmbrăţişare pasionată, apoi...

O privi peste umăr, simţind cum vraja alunecă de pe el asemenea unui palton cald, sub un vînt năprasnic.

– Credeam că o să-ţi facă plăcere.

– Ai bătut tot drumul ăsta? Vocea i se mai îmblînzi puţin.

– Da. Doream cu disperare să te văd, zise el blînd, dar temîndu-se să facă vreo mişcare. Poate că te deranjez, adăugă el, neştiind ce-ar mai putea spune.

Rowena oftă din nou.

– Nu, nu mă deranjezi. Vino, o să-ţi fac un ceai.

Hugo o urmă umil.

Rowena păşea prin iarba lungă, cu silueta ei tînără înveşmîntată în ceea ce părea să fie o enormă cămaşă bărbătească şi o pereche de blugi pătaţi, tăiaţi neglijent exact sub genunchi. Văzu trandafirii.

– Ah, Hugo! Ce frumoşi!

Îi adună şi-şi continuă drumul printre pensulele de pe jos.

– Sper că nu te-am lovit, zîmbi ea, smerită.

– Ăăă... nu, nu cine ştie ce.

În bucătărie, Rowena puse ceainicul pe plită.

Nasul lui Hugo sesiză din nou mirosul neplăcut.

– Rowena, ce e chestia asta?

– Asta, Hugo, este cea mai delicioasă brînză pe care o poţi mînca vreodată. O să-ţi dau diseară, la masă. Adică, dacă o să rămîi la masă.

– Eu, în sfîrşit... cred c-o să rămîn. Dacă eşti de acord.

– Sigur, cum vrei.

Îşi făcu de lucru cu ceaiul, lăsîndu-i timp să studieze haosul din încăpere. Pereții erau acoperiți cu schițe şi picturi de toate dimensiunile şi formele, unele înrămate, altele doar nişte bucăți de hîrtie prinse în ace, pe peretele coşcovit.

Lipită de peretele din spatele lui Hugo se afla o canapea largă şi, cu toate că era acoperită cu pături viu colorate, Hugo văzu smocurile de păr de cal care ieşeau din brațele acesteia, acolo unde stofa se tocise.

Duşumeaua se simțea aspră sub tălpile lui moi, din piele, şi îşi puse picior peste picior, simțindu-se teribil de nelalocul lui. Înlătură firimiturile de pîine veche din fața lui şi zîmbi nervos, cînd Rowena turnă în ceşti un ceai spălăcit.

După care aceasta luă o cană de tablă, imposibil de mare, din care turnă, cu îndemînare, lapte în căni. Hugo încercă să nu observe micile pete albe care pluteau la suprafața lichidului maroniu-deschis şi nici uşorul miros de rînced care-l trăsni, cînd sorbi bărbăteşte din ceai.

Rowena se aşeză în fața lui şi-şi puse în ceai două lingurițe cu vîrf de miere. Apoi sorbi, cu zgomot şi plăcere.

– Ah, e mult mai bun aşa, oftă ea, lăsîndu-se pe speteaza scaunului din lemn, scîrțîitor.

Hugo ar fi vrut să o poată vedea mai bine. Soarele după-amiezei tîrzii abia dacă pătrundea prin fereastra mică aflată deasupra spălătorului vechi, din piatră, şi fața ei se afla în umbră. Nu-i putea vedea expresia ochilor.

– Deci, spuse ea, de ce ai venit?

Fu luat prin surprindere de întrebarea ei directă şi o clipă studie cercurile amenințătoare din ceaşcă.

Oftă şi continuă să se uite în jos.

– Am vrut să te văd.

– De ce?

– M-am gîndit tot timpul la tine, Rowena. Văzîndu-te din nou, după atîta vreme, mi-am dat seama...

Vocea i se întrerupse, simțind cum îşi pierde curajul.

Rowena părea atît de puternică, atît de sigură, atît de indiferentă. Îl făcea să se simtă ca un prost şi teribil de nelalocul lui. Îşi drese glasul.

– Ți-am spus şi la Londra, m-am gîndit mereu la tine, în toți aceşti ani, m-am gîndit la noi doi, la cît de mult ne iubeam, la fata care erai tu pe atunci şi la femeia care eşti acum. Dumnezeu ştie de cîte ori te-am visat, Rowena. Nu-mi doresc decît ca viața mea să fi fost alta. Îmi doresc să fi făcut ceea ce ar fi trebuit. Îmi doresc să întorc ceasul înapoi şi să iau totul de la început cu tine. Te-am iubit în toți aceşti peste douăzeci de ani, Rowena. Mi-am dat seama de asta în clipa în care te-am revăzut. Încă te mai iubesc. Efectiv, a trebuit să vin.

Fără să spună nimic, ea se sculă şi luă din bufet o sticluță din care turnă un lichid limpede, în ceai.

– Vrei şi tu?

– Ce este?

– Rachiu, spuse ea. Face bine la inimă – şi la minte.

– Mulțumesc, spuse el, blestemîndu-şi vocea atît de rigid de politicoasă. Luă o înghițitură şi se înecă. Iisuse, Rowena, aproape că mi-a ars cerul gurii!

Rowena chicoti.

– La a doua înghițitură o să te simți mai bine. Haide, încearcă din nou.

Încercă din nou, nesigur, şi simți deodată căldura alcoolului prelingîndu-i-se pe beregată. Bău o porție mare. Poate că dacă o să se îmbete, nu o să-şi mai dea seama de prostia lui.

Rowena continua să tacă. Îl urmărea însă calmă, ca şi cum ar fi studiat un obiect ciudat, sau poate una din picturile ei.

– Am sperat, şopti el într-un tîrziu, că poate simți şi tu, cît de cît, la fel.

– Să te iubesc, vrei să spui?

– Mă rog, încercă el să rîdă degajat, nereuşind însă să producă decît un mîrîit strangulat, poate nu neapărat iubire, dar poate puțin... drag de mine? Vocea lui se ridică, plină de speranță.

– După tot ce ai făcut?

Hugo îşi ridică mîinile, în semn de capitulare.

– Ştiu, m-am purtat cumplit cu tine. Nu mă pot ierta pentru ce am făcut. Cred că a fost groaznic pentru tine şi totul numai din vina mea. Îmi închipui că mă urăşti. Sînt sigur! Vocea lui părea plină de convingere. Hugo se descurca uşor, în situații din cele mai neplăcute şi ştia că avea chiar un anumit farmec. Ricci îi spunea întotdeauna asta.

– Dar totuşi ai simțit că aş putea să vreau să te văd?

– Mi-am spus că poate îți aminteşti cum era, cum eram noi doi. Şi apoi, desigur, mai este şi Fern.

– Fern este un fapt biologic, Hugo, nu o temelie pentru reluarea unei legături de dragoste. Simplul fapt că între noi există o fiică nu înseamnă că există şi o legătură.

– Dar, Rowena, strigă el, bineînțeles că între noi există o legătură. Sîntem părinții ei. O împărțim, Rowena.

– Nu este un obiect de proprietate, Hugo, aşa cum ar fi o maşină sau o casă.

– Nu am spus asta, replică el exasperat, am vrut doar să spun... ah, Doamne, mormăi el, nu ştiu ce am vrut să spun. Totul sună atît de fals. Nu ar fi trebuit să vin. A fost o prostie din partea mea, o prostie şi un gest de îngîmfare. Bineînțeles că ar fi trebuit să-mi dau seama că mă urăşti atît de mult, încît să nu vrei să mă mai vezi vreodată. Într-adevăr, nu sînt un om care acționează impulsiv. Viața mea este aşternută atît de clar, este atît de planificată şi de programată. Nici nu mi-aduc aminte cînd am făcut ultima oară un lucru impetuos sau aventuros.

Hugo îşi trecu degetele obosite prin păr şi-şi lăsă capul în mîini. Se simțea cumplit de epuizat şi de înfrînt.

Dădu pe gît restul de ceai călduț, savurînd arsura alcoolului. Căldura acestuia părea încurajatoare, oferindu-i atît de necesara încredere.

– Cred că ultima oară a fost cu tine. Probabil că tu nu-ți mai aminteşti, dar am mers împreună mile întregi peste dealuri, după care ne-am aşezat să ne odihnim pe malul unui lac. M-ai lăsat să te strîng în brațe, iar eu mi-am împletit strîns mîinile în părul tău, nedorind să-ți mai dau vreodată drumul. Voiam să stăm aşa, legați unul de altul, pentru totdeauna. Apoi tu ai propus să înotăm în lac şi ne-am dezbrăcat amîndoi şi tu ai alergat în apă. Te-am urmat în apa rece ca gheața. Atît de rece, încît fiecare bucățică din mine tremura şi mă durea. Mi-amintesc că mîinile şi picioarele noa-

stre deveniseră vinete. Tu însă stăteai acolo, rîzînd şi împroşcînd cu apă, cu pielea atît de palidă şi de frumoasă, aproape translucidă, şi cu părul acela al tău... ei bine, arătai ca Zîna Lacurilor. Apoi ne-am lipit unul de altul, tremurînd împreună, pînă cînd fierbințeala trupurilor noastre ne-a dezmorțit şi, scumpa mea Rowena, am făcut dragoste încet, minunat. Mi te-ai dăruit toată. Mi-amintesc curba gîtului tău cînd ți-ai dat capul pe spate, abandonîndu-te iubirii noastre. Micile tale strigăte cînd am pătruns în tine şi cum te-ai agățat de mine, cu toată puterea ta. Mi-amintesc cît m-a surprins această forță a ta. De aceea am venit la tine, Rowena. Pentru că nu pot uita.

Se ridică în picioare, nesigur, făcînd scaunul să scîrțîie pe pardoseala de piatră.

– Plec, acum. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți, dar dacă nu poți, eu o să te înțeleg.

– Nu!

Forța poruncii ei îl făcu să se oprească. Se întoarse spre ea, învins şi umilit. Printre umbrele înserării, Rowena îi văzu suferința şi umerii căzuți.

– Nu, repetă ea, de data aceasta mai blînd. Nu pleca. Nu vreau să pleci.

Hugo îşi scutură capul.

– E în regulă, Rowena, nu trebuie să spui nimic.

– Dar nu vreau să pleci, Hugo.

Vocea ei era aproape o şoaptă, care adie ca o mîngîiere. Rowena se ridică încet şi ocoli masa. Hugo îşi simți trupul încordîndu-se, temător să facă o mişcare, temător de ce avea să urmeze. O urmări, încremenit, cum plutea spre el. Rowena îi luă mîna care-i atîrna țeapănă de-a lungul trupului şi i-o strînse cu putere, în mîna ei caldă.

– Te rog să rămîi, spuse ea în şoaptă.

Ca prin vis, o apucă şi o trase spre el, strîngînd-o atît de tare, încît ea ţipă. Apoi gura lui se aplecă peste a ei, arzînd pe buzele ei dulci, răcoroase, gustînd-o, devorînd-o. O simţi cutremurîndu-se, în timp ce trupul ei moale se mula pe al lui.

Degetele i se încleştară în părul ei, trăgîndu-i faţa spre el, temîndu-se că, dacă i-ar da drumul, visul s-ar destrăma. Deşi îi simţea trupul suficient de real. Fragil şi delicat, superb vulnerabil, dar minunat de real. Următoarele cîteva momente din viaţa lui aveau să rămînă ca înecate în ceaţă, dar fără să ştie cum, reuşiră să-şi scoată, unul altuia, absolut toate hainele. Singurul lucru de care-şi mai amintea era linia imaculată a sînilor ei şi pîntecele ferm, cedînd sub mîinile lui flămînde şi parfumul aţîţător, *Orfeu,* care-i umplea sufletul.

Fern confruntă numele de pe bileţelul ei zdrenţuit cu acela de pe placa din perete. *R.H. Harrison & Partners. Agenţi pentru spaţii comerciale.* Aici era. Vîrîndu-şi biletul înapoi în buzunarul de la blugi, îşi potrivi rucsacul de pînză şi urcă scările, două cîte două. Împinse uşa de sticlă opacă de la capătul culoarului şi se pomeni în faţa recepţionerei.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă fata, cu o voce cît se poate de snoabă.

– Sper, îi zîmbi Fern cu căldură. Caut un spaţiu.

– Comercial? Recepţionera îşi trase înapoi ochelarii pe şaua nasului şi o privi pe Fern cu oarecare iritare, pentru că se întrerupsese din nişte calcule destul de complicate pe care domnul Harrison le aştepta chiar atunci de la ea.

– Da. Un magazin, de fapt.

– Noi avem proprietăți numai în Covent Garden, zise fata, întorcîndu-se la procesorul ei, ca şi cum astfel ar fi pus punct discuției.

– Am presupus asta. De fapt, mai încercă Fern dregîndu-şi glasul, chiar un magazin în Covent Garden caut şi eu.

– Nu avem nimic sub cincizeci de mii de lire pe an.

Fern expiră prelung.

– Cam mult, nu?

– Da. Proprietățile sînt îngrozitor de scumpe aici. Îmi pare foarte rău că nu vă pot ajuta mai mult, spuse fata, întorcîndu-se din nou la lucrul ei.

– Poate îmi oferiți nişte detalii.

– Anume? Fata se întoarse din nou, fără plăcere, spre Fern.

– Anume despre magazine – la cincizeci de mii de lire pe an.

– Foarte bine. Fata apăsă pe interfon. Domnule Miles, este aici cineva care doreşte asistență pentru un magazin. Îi puteți acorda cîteva clipe? Fata ascultă şi se întoarse spre Fern. Vine imediat domnul Miles. Se ocupă personal de spațiile pentru magazine cu amănuntul.

– Mulțumesc.

Peste cîteva clipe, în spatele recepției se deschise o uşă şi în încăpere intră un bărbat despre care Fern presupuse că era domnul Miles. Zîmbetul lui de bun venit se şterse cînd îi privi blugi jerpeliți şi jacheta de piele, tocită, şi, oricît ar fi încercat ea să nu se gîndească la asta, ştia că cicatricele încă roşii de pe obrajii ei lăsau impresia cuiva cu apucături agresive. Nesigur, acesta întinse mîna.

– Miles, Jeremy Miles. Presupun că... sînteți în căutarea unui magazin, domnişoară...

– Donleavy. Fern Donleavy.

Omul se încruntă, întrebîndu-se de ce numele îi suna oarecum cunoscut.

– Poate doriți să veniți în biroul meu, să stăm de vorbă.

Omul îşi ajustă nodul cravatei roşu cu alb, neliniştit de aparența fetei. Majoritatea clienților săi nu obişnuiau să poarte în timpul serviciului blugi tociți. Fata era, fără îndoială, o pierdere de timp, una din acele prostuțe tinere – deşi Fern era de fapt cu un an mai mare decît el – care-şi imaginau că puteau închiria un magazin în Plazza, cu douăzeci de lire pe săptămînă şi să se îmbogățească vînzînd cine ştie ce bagatele cu iz folcloric. Totuşi, de dragul companiei lui, trebuia să facă față.

– Vă rog, luați loc.

Arătă spre canapeaua mică, cretonată, din spatele măsuței de cafea, din imitație de lemn de tisa. Trase lîngă măsuță un scaun de răchită şi se aşeză.

– Acum, spuse el scoțîndu-şi pixul şi aşezîndu-şi-l pe caietul de notițe, spuneți-mi ce anume, exact, căutați dumneavoastră?

Fern studie ofertele agenției. Teancul uriaş se reduse repede la două teancuri mai mici; unul absolut nefolositor, iar altul, aproape nefolositor.

Magazinele erau fie prea mici, fie prea mari, fie într-o fundătură departe de centru sau într-o stare atît de deteriorată, încît ar fi necesitat luni de muncă, să fie readuse pe linia de plutire.

Ceea ce începuse prin a fi o zi de muncă entuzias-

mantă, plină de flămîndă anticipare a ceea ce ar putea găsi, se transformase în constatarea deprimantă despre cît de dificilă urma să fie găsirea locului potrivit. Într-un tîrziu, prea obosită să se mai concentreze asupra pozelor ridicol de mici, împinse teancurile într-o parte.

Nancy îi adusese o tavă cu salată, care rămăsese neatinsă şi uitată, de vreo două ore. Fără poftă, începu să plimbe mîncarea în farfurie, cu ochii pe noua ei listă de lucruri de făcut.

Încercui punctul trei, unde scria „chimist" şi mestecă gînditoare. În fața ochilor îi apăru chipul lui Alexander Easton, poate pentru că acesta era singurul chimist pe care-l cunoscuse vreodată, exceptîndu-l pe bunul, bătrînul doctor Chapman.

Poate că i-ar putea cere lui Alexander un sfat, deşi i-ar fi fost imposibil să-l roage să lucreze cu ea. Poate că o să-l sune mîine, să vadă dacă acesta i-ar sugera pe cineva care ar fi interesat să încerce ceva cu totul diferit. Pe de altă parte, poate că era mai bine să nu amestece pe nimeni de la *Oscar Rees* în operațiunea ei, în cazul în care ar fi apărut vreodată acuzația de joc incorect.

Răsfoi numărul din *Revista de săpunuri şi cosmetice* şi mai citi o dată micile anunțuri, încercui vreo două dintre ele şi-şi frecă ochii obosiți. Avea multe de făcut într-un timp scurt, dar nu se îndoia că va reuşi. În fond, era nepoata lui Oscar Rees.

25

Lucienne îl urmă pe Alexander pe uşa noii clinici. Îşi puse mîinile în şolduri şi se uită cu satisfacţie în sala de recepţie.

– Da, spuse ea, asta o să dea bine. Foarte bine.

Alexander îi urmări privirea şi buzele lui se înălţară spre replica identică a zîmbetului surorii sale.

– Cred că ai dreptate, Sin. O să fie al naibii de absolut perfect. Vino să-ţi arăt locul.

O conduse într-un coridor lung, unde vreo şase uşi stăteau deschise.

– Aici îi putem caza pe cei care rămîn peste noapte. Camerele acestea vor fi complet echipate: cu televizoare, video, băi luxoase şi tot restul. A sta aici va fi ca şi cum ai trage la un hotel de cinci stele. Pur şi simplu nu vor mai dori să plece.

– Minunat. Şi camera de consultaţii? întrebă ea, nerăbdătoare.

– Pe aici. Vino. Aici e prima, spuse el, împingînd-o uşor înaintea lui.

– Dumnezeule, Xan, habar n-am avut că îţi vor pune la dispoziţie un întreg teatru de operaţii.

– Destul de impresionant, nu? spuse acesta, apucînd-o de talia zveltă şi răsucind-o pe lîngă şirul de dulapuri din oţel inoxidabil care flancau masa centrală de operaţii. Totul va putea fi gata de funcţionare în, să zicem, patru săptămîni.

– Vorbeşti serios? strigă ea. Şi Nicikov? O să fie în stare să furnizeze tot ce trebuie, pînă atunci?

– Draga mea, oftă acesta indulgent, Nicikov are congelatoarele pline cu material. Gata de livrare. O să fie încîntat să ne livreze prima tranşă, îndată ce-i dau telefon. Nu uita că am perfectat deja întreaga afacere.

– O adevărată ironie, nu? Toate rusoaicele alea care-şi procură de pe piaţa neagră produsele *Oscar Rees* expirate, în timp ce noi luăm...

– Da, da, Sin, o întrerupse el brusc. Pereţii au urechi, draga mea, pereţii au urechi.

– Dar nu-i nimeni pe aici. De o jumătate de oră de cînd am venit, nu am văzut nici ţipenie de om.

– Nu te lăsa amăgită. Locul e plin de surori şi de administratori. Doar că nu-i poţi auzi. Poartă cu toţii pantofii ăia nenorociţi, cu talpă de crep, ca preoţii la bordel. În plus, peste o jumătate de oră, vine aici noua noastră verişoară, să stăm de vorbă despre nu ştiu ce teste privind o mică linie secundară pe care vrea ea să o lanseze. Alexander se uită la ceas. Poate că ar fi mai bine să te retragi. N-aş putea spune că voi două vă înţelegeţi prea bine, nu-i aşa?

– Nu pricep cum îi poţi spune verişoară. Ea nu este verişoara noastră, Xan. Este bastarda lui Hugo,

iar eu tot mai cred că este o impostoare. Bătrînul ăla prost de Hugo e în stare să creadă pe oricine îi iese în cale. Am ştiut eu că aveam dreptate să-i pun la îndoială sănătatea mintală.

– Ascultă, draga mea, spuse Alexander cu o voce plină de nerăbdare fraternă, impostoare sau nu, datele problemei sînt că Hugo pare să o creadă, în clipa de faţă. Dar dacă noi stăm o vreme în aşteptare şi nu ne băgăm nasul unde nu trebuie, cine ştie de unde va sări iepurele, ce zici?

– Eu tot cred că situaţia de faţă este scandaloasă. Gîndeşte-te numai la ce s-a întîmplat, Xan. Are un loc în consiliul de administraţie, este, afurisita, director adjunct de producţie, în ultimele săptămîni a fost pe prima pagină din toate ziarele, iar acum, ca să pui capac la toate, eşti, în mod revoltător, numai unt şi miere cu ea; ba, mai mult, te gîndeşti să testezi nu ştiu ce produse cosmetice de-ale ei. Nu pentru *Oscar Rees*, ci pentru ea.

– Draga mea surioară, spuse Alexander aşezîndu-şi mîna pe umărul surorii lui gemene, în vreme ce tu ţi-ai făcut deja un duşman din fiinţa asta, eu o fac să-mi mănînce din palmă. Ar trebui să-ţi aminteşti că la recomandarea ei am primit acest spaţiu, la fundaţie, pentru clinica noastră. Este foarte proastă, uşor de manipulat. O pot ţine sub control, preciză el, întinzîndu-şi degetele lungi şi îndoindu-le, ca pe nişte gheare, studiindu-şi unghiile perfect manichiurate. O să facă tot ce vreau eu.

– Eu cred că tot ce vrei tu este să ajungi între picioarele ei, porcule!

– Cît despre picioare trebuie să recunosc că sînt cît se poate de atrăgătoare, dar să nu uiţi niciodată,

continuă el cu o voce scăzută, scrijelită, că singurele picioare între care îmi place cu adevărat să fiu sînt ale tale.

– Uite c-a venit.

Rînjetul lui Lucienne redeveni un zîmbet aproape fermecător.

– Fern, gînguri ea, ce plăcere.

– Lucienne, spuse Fern, reuşind cu greu să-şi rețină tremurul vocii.

Dacă Lucienne se străduia să fie drăguță, atunci era mînată, fără îndoială, de un motiv ticălos. Pînă acum Fern avusese de-a face numai cu Alexander şi, în ciuda a tot ce i se spusese despre el, ea îl găsea îndatoritor şi prietenos. Şi ea avea mare încredere în părerea pe care şi-o făcea singură despre oameni, tocmai de aceea se simțea acum atît de iritată că se confrunta cu Lucienne. Aceasta era o persoană despre care toate instinctele ei îi spuneau numai lucruri proaste.

– Tocmai îi spuneam lui Alexander cît de înnebunită sînt de clinică. Alexander zice că am putea-o pune în funcțiune cam într-o lună.

– Da, aşa am înțeles şi eu. Alexander, încercă Fern să ignore afectarea duplicitară a lui Lucienne, speram să pot sta de vorbă cu tine despre cîteva lucruri.

Incapabilă să-şi ascundă adevărata-i fire, Lucienne îşi făcu ochii mici, două fante veninoase, şi spuse arțăgos:

– Splendid. Oricum, eu tocmai plecam.

Xan îi zîmbi înțelegător.

– Vorbim mai tîrziu, Sin. Ciao, ciao...

Încă o dată, Fern simți nevoia să se înfioare. Uf, îşi

spuse ea, urmărind-o pe Lucienne care dispărea într-o dîră de ceea ce ştia acum că era, fără doar şi poate, *La petite Mort*. Alexander o luă de cot şi o conduse înapoi de-a lungul coridorului spre ceea ce urma să devină o luxoasă sală de aşteptare.

– Ia loc, Fern. Sper că eşti mulţumită cum decurg lucrurile.

– Totul arată foarte bine. Am stat de vorbă cu Edward Hunter, administratorul, care mi-a spus că unul dintre consultanţii de aici s-a şi arătat încîntat să se ocupe de tratamente, desigur în condiţiile obişnuite.

– Fern, eşti atît de prevăzătoare, îi zîmbi Alexander. Dar adevărul este că eu mă gîndeam de fapt la cineva care e de fapt specialist în ceea ce urmează să facem noi aici. Cred că este un adevărat as în înfigerea acelor în oameni.

– Ah! Fern se zgribuli gîndindu-se la tehnica respectivă. Nu mă pot decît consola cu gîndul că măcar chestiile astea se vor face aici, în condiţii optime, decît cine ştie la ce şarlatan care îi amăgeşte pe oameni cu ceea ce poate el să obţină. Oricum, consiliul de administraţie este înnebunit de ideea veniturilor pe care le va obţine astfel fundaţia. Una peste alta, totul pare să fi mers foarte bine.

– Asta în ce mă priveşte, spuse Alexander, lăsîndu-se pe spate, în scaun. Acum să vorbim despre tine, da? Ce e cu povestea ta despre formulele străbunicii?

Fern scoase din rucsac un dosar şi-l deschise în poală. Din el căzură pe jos cîteva hîrtii.

– Mulţumesc.

Îi zîmbi lui Alexander care le culese de pe jos şi i le întinse.

Acesta trebui să se abţină ca să nu-şi dea ochii peste cap, dispreţuitor.

– Ah, aici este, spuse ea, după ce scotoci prin hîrtiile acoperite cu un scris dezordonat. Am transcris pentru tine trei dintre formulele respective. Ce-aş vrea eu să faci tu, Alexander, este să le pui în operă şi apoi să-mi spui părerea ta, din punctul de vedere al unui chimist. Dacă sînt în regulă, atunci o să le produc în cantităţi mari. Am şi utilat deja un loc pentru asta. Nici o clipă nu mă gîndesc că ar putea fi vreo problemă, dar fireşte vreau să fiu sigură înainte de a începe să cheltuiesc o mulţime de bani cu fabricarea lor.

– Înseamnă că te-ai gîndit serios la asta? întrebă Alexander.

– Da. Sînt convinsă că o pot face. Am în vedere cîteva locuri pentru magazinul meu, în curînd voi avea şi mostrele ambalajelor şi m- am gîndit la absolut tot ce vreau să fac. Dacă Oscar Rees şi bunicul tău au făcut asta atîţia ani, nu văd de ce eu n-aş putea, acum.

– Bineînţeles, că o poţi face, sub umbrela lui Oscar.

– Ah, Alexander, trebuie să înţelegi. Nu vreau să reuşesc ceva numai pentru că tatăl meu conduce compania. Dacă aş avea cumva succes, ştii ce ar zice toată lumea. Nu aş fi decît un fel de păpuşă pe care nimeni nu ar lua-o în serios.

Alexander dădu încet din cap, simpatia şi înţelegerea aşternîndu-i-se pe chip.

– Înţeleg, într-adevăr, Fern. De ce crezi tu că Lucienne şi cu mine am vrut să plecăm? Am simţit şi noi, ca şi tine – de fapt, mai mult eu – că niciodată nu vom realiza ceva care să merite, cîtă vreme vom rămîne la

compania bătrînului. Toată lumea crede că te afli acolo pentru că eşti cine eşti, nu pentru ceea ce eşti. Alexander duse mîna la piept, întrebîndu-se dacă nu cumva depăşea puţin măsura. Vreau să spun, Fern, că nu am absolut nimic împotriva lui Hugo. Ţin foarte mult la el. Nu aş fi întreprins nimic care să-i facă vreun rău sau să-i distrugă compania. A fost ca un şoc pentru mine cînd Olivia şi fundaţia au decis să se lase şi ei peţiţi de *Cooper.* Niciodată n-aş fi permis ca mingea să se rostogolească în direcţia asta, dacă aş fi înţeles că Hugo ar fi putut ajunge într-o situaţie precară. Dar aşa cum s-au desfăşurat lucrurile, cu apariţia ta şi cu tot restul, ei bine, sînt cît se poate de încîntat. Totul a luat o turnură cît se poate de bună, nu-i aşa?

Îi zîmbi cu sinceră afecţiune. Fern îi zîmbi şi ea. Alexander îi luă mîna şi i-o strînse cu putere.

– Iar eu am acum o verişoară.

Fern începu să vorbească, să-i explice că nu era chiar aşa. Alexander îşi ridică mîna, oprind-o.

– Nu spune asta. Ştiu că nu eşti vara mea adevărată, dar de ce nu ne putem preface? Mie mi-ar plăcea la nebunie.

Fern ridică din umeri, simţind cum se molipseşte de căldura lui.

– În regulă. De ce nu? Presupun, spuse ea oftînd mulţumită, că ne aflăm cu toţii într-un moment crucial, nu-i aşa? Deşi în fundal există *Oscar,* noi încercăm totuşi să punem pe picioare propriile noastre afaceri, tu cu clinica şi eu cu prăvălia mea. Îmi închipui că ar fi plăcut să ne simţim ca o familie pe care te poţi sprijini.

– Ai înţeles, Fern. Dacă ai nevoie de orice ajutor, nu trebuie decît să îl ceri. Ştii că o să fiu fericit să fac tot ce pot. O să studiez chestiile astea... şi o să etalez

produsul în biroul meu – desigur, în hîrtie simplă, maronie.

Rîse şi o bătu uşor pe genunchi, lăsîndu-şi mîna peste gaura din blugii ei, ca să-i poată atinge carnea caldă, de dedesubt. Fern se uită la mînă, apoi la Alexander. Acesta rîse din nou ridicîndu-şi mîna şi dînd din umeri nonşalant spuse:

– Iartă-mă, am fost furat de emoția familială.

Se ridică de pe scaun şi Fern îl urmă. Apoi, punîndu-şi un braț pe după umerii ei, o conduse de-a lungul culoarelor şi afară, prin intrarea majestuoasă a Fundației *Rees*.

Hugo avea mari dificultăți în a se lămuri ce e cu el. Zăcea culcat pe spate, cu ochii strînşi tare, ca să se apere de ceea ce presupunea că era lumina crudă a soarelui, îndreptată direct spre chipul lui. În spatele pleoapelor se formase un strat de nisip care se freca de pupilele lui, ciudat de uscate. Limba i se freca de o gură pîsloasă, cu gust puturos. Încercă să înghită, dar avea gura uscată ca un deşert. Stătea culcat, simțind ciudățenia a tot ce-l înconjura – aşternuturile de bumbac aspre, salteaua moale care gemea şi se lăsa sub greutatea lui dîndu-i dureri de protest, în spinare, şi zîmbi.

Ascultă şi auzi sunetul unei alte respirații, liniştite, alături de el; foşnetul aşternutului cînd o mînă se agită enervată, după o muscă agasantă, bîzîind pe pielea goală.

Hugo deschise încet ochii şi-şi întoarse capul. Priveliştea îl lovi cu o crampă în stomac, trimițîndu-i ulei cald, în vintre. O cascadă de mătase castanie se împrăştia pe pernă, şerpuind spre el, ca şi cum în timpul

nopții s-ar fi jucat vîntul prin ea, înconjurîndu-i fața mică, palidă, ca flăcările în jurul soarelui.

Se simți cuprins de o asemenea căldură, de o asemenea fierbințeală a dorinței! Întinse mîna și mîngîie încet pielea delicată, minunîndu-se de moliciunea ca de puf de sub degetele lui. Ea se răsuci ușor. Buzele i se mișcară tăcute și-și arcui spatele, făcînd ca fesele să i se frece de coapsa lui. Deschise brusc ochii și se întoarse cu fața spre el. O privi și surprinse o străfulgerare de neîncredere, apoi răspunse zîmbetului mic care-i curbă buzele și care-i spunea, fără cuvinte, că și ea își amintea, cu destulă plăcere, de ceea ce se petrecuse între ei înainte de a se prăbuși, în sfîrșit, într-un somn adînc, storși complet și epuizați.

Rowena se ridică și Hugo admiră priveliștea oferită de cearceaful care îi căzu de pe sîni. Rezistă tentației de a întinde mîna și de a cuprinde în căușul palmei curba îmbietoare. Oricît de mult ar fi dorit asta, mintea îl avertiza asupra teribilelor consecințe.

– Bei un ceai? ciripi ea. Hugo dădu din cap, dar apoi își aminti brusc de lichidul sinistru cu care-l hrănise cu o zi înainte.

– Lasă-mă să-l fac eu. Pariez că nu ți s-a adus niciodată ceaiul la pat, nu-i așa? Insist să-l fac eu.

– Cum vrei, zise ea căscînd și căzu înapoi pe perne. De obicei sînt deja sculată de trei ore, așa că m-aș putea răsfăța și eu o zi, pentru variație. Găsești totul fără probleme – mai mult decît la vedere. Ah, motanul își așteaptă și el micul dejun. Nu o să te lase în pace pînă nu-l hrănești. Găsești totul în cămara din fundul bucătăriei.

Hugo se aplecă peste pat și depuse un sărut tandru pe fruntea ei.

– Fii liniştită, sînt convins că o să mă descurc. Mai dormi puţin, pînă mă întorc.

Rowena îşi trase cearceaful peste cap şi oftă mulţumită.

Hugo îşi puse şortul vărgat şi, simţind răceala pardoselii goale, din lemn, scotoci prin pantaloni, după ciorapi. Ieşi din cameră în vîrful picioarelor şi se opri în capul scării strîmte, sprijinindu-se de perete ca să-şi tragă ciorapii lungi pînă la genunchi, din lînă fină, gri-închis. Simţindu-se mai mult decît puţin înţepenit, coborî scara care ducea la bucătărie.

Stomacul i se întoarse cînd simţi în nări mirosul acru care-l întîmpinase cu o zi înainte. Astăzi parcă devenise şi mai puternic şi se strădui să respire pe gură, în timp ce încerca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din bucătărie. Din umbră apăru motanul care se frecă de el, împleticindu-i-se printre picioare, făcîndu-i dificilă traversarea încăperii.

– Valea, cîrîi el, dîndu-i una în spate. Încercînd să nu observe săculeţul picurător, cu lapte covăsit, sau zerul uleios care stîrnea atîta interes muştelor albastre, umplu ceainicul şi îl puse pe soba reconfortant de caldă. După cîteva încercări, găsi o cutie de tablă cu ceai puternic mirositor şi ceainicul mic pe care Rowena îl lăsase plin cu restul de ceai de ieri. Îl scurse în vechiul spălător de piatră şi se întrebă ce să facă oare cu frunzele de ceai care se adunaseră în scurgere.

Strîmbîndu-se dezgustat, strînse cu mîna frunzele maronii şi le aruncă într-o găleată ascunsă în spatele perdeluţei de sub spălător.

Se încruntă văzînd bucăţile de grăsime solidificată care se amestecaseră cu frunzele de ceai şi care se

lipiseră acum de unghiile lui. Dădu drumul robinetului de apă caldă, aşteptînd o veşnicie şi încercă apoi, fără succes, să-şi spele mîinile cu apă rece. Renunță, luă un prosop şi-şi şterse degetele pe el.

Între timp apa de ceai fiersese. În cămară, pe raft, se afla un ulcior mare cu lapte, acoperit cu un cerc de pînză zdrențuită. Hugo ridică pînza şi se uită în oală.

De jur împrejurul laptelui alb se formase, la suprafața acestuia, o crustă gălbuie care rămase lipită de margini cînd Hugo clătină lichidul. Mirosul nu era mult diferit de acela al procesului de facere a brînzei, care se afla în curs în bucătărie. Întărindu-se, spunîndu-şi să nu mai fie aşa de cusurgiu, vărsă mult prea mult lapte în cele două căni, împrăştie mierea pe masă şi pe marginile cănii Rowenei şi apoi îşi aminti să hrănească motanul ăla nenorocit.

Cînd urcă în sfîrşit scara, Rowena zăcea întinsă pe spate, cu gura deschisă şi sforăind mulțumită. Neajutorat, Hugo se uită în jur după ceva pe ce să aşeze ceaiul. În cameră nu exista aproape nici o mobilă în afară de micul pat dublu, de două suporturi din lemn curbat pentru pălării, înțesate cu hainele Rowenei şi de o etajeră plină cu cărți. Se aplecă şi puse cănile pe duşumea, apoi se urcă în pat, alături de ea. Ascultă cum sforăitul devenea din ce în ce mai puternic, apoi o împunse în braț, trezind-o brusc.

– Scumpo, spuse el vesel, a sosit ceaiul.

26

– Deci, ce părere ai?

Fern păşi peste un maldăr de cutii de carton răvăşite pe jos, stîrnind un nor de praf. Johnny se înecă.

Cu ochii încețoşați, acesta studie rafturile amărîte care atîrnau desprinse de pereți, bucățile deprimante din vinilin roşu cu negru care acopereau duşumeaua şi lămpile fluorescente, vărgate, înfiorătoare, de deasupra. Simțea că trebuie să spună ceva pozitiv.

– Păi, spuse el, trăgînd de timp, este... se poate în mod sigur scoate ceva de aici. Nu-i aşa? adăugă el, vesel.

– Deci vezi asta? spuse ea, plină de satisfacție.

– Eu... ăă... da, văd.

– Nu crezi c-am înnebunit?

– C-ai înnebunit? În nici un caz. De ce naiba aş crede asta? minți el, stînjenit.

– Mincinosule! strigă ea şi izbucni în rîs. Se citeşte

pe fața ta, Sharpe. Crezi că sînt complet nebună, crezi că magazinul este înfiorător, dar ești mult prea drăguț ca să mi-o spui în față.

– Mă rog, poate că nu complet nebună; doar puțin nebună.

– Da, zise ea privind în jur la dărăpănătura aceea jalnică. Oricine își închipuie că o să scoată o poșetă de mătase din cîrpa asta trebuie să fie nebun. *Brutăria lui Bert.* Mă întreb ce s-a întîmplat cu Bert?

Johnny suflă praful de pe pultul de lemn și se cățără pe el.

– Deci, ce plan ai?

– Băieții vin luni și, pînă vineri, toate vechiturile astea dispar și încep transformările.

– Băieții? Ce băieți?

– Vechii mei ortaci Mick și Sean. Tusea și junghiul. Am fost împreună la școală. I-am sunat și i-am întrebat dacă îi interesează și mi-au pus că vin cu prima cursă. A trebuit să-i conving să mai aștepte două zile. Dar crede-mă, Johnny, sînt sclipitori. O să schițez cîteva rafturi de farmacie, de modă veche, sertare și alte chestii. M-am gîndit că mahonul o să dea bine cu niște pereți verde-închis, cu o dușumea din pin vechi și cu *Donleavy*, scris cu litere mari, de aur, pe un fond verde-închis, deasupra intrării. Sau poate pictat în semicerc, pe vitrină. Ce crezi?

– Dumnezeu știe, Fern. Dacă o să reușești toate astea, o să fie o adevărată minune. Și ăsta e doar începutul. Cum stai cu produsele?

– Am totul în mînă. Mîine mă duc la Malvern să văd o companie care să mi le fabrice. M-am hotărît deja asupra sticluțelor. Patru dimensiuni diferite, din sticlă simplă, cu capace grele, rotunde, deasupra –

totul reciclabil şi refolosibil. Vorbesc cu cei care mi le fabrică să imprime *Donleavy* pe sticlă, dar încă nu ştiu cît o să mă coste asta. Va fi o linie de douăzeci de loţiuni, toate disponibile în diferite mărimi, şase săpunuri din flori, patru ape de toaletă, şase săruri de baie, patru şampoane şi o emisiune specială, limitată, de borcănaşe cu capace din argint, pe care mi le desenează un argintar din Wales, pentru reclamă.

– Şi flori uscate, presupun, oftă Johnny. Nu crezi c-ar fi bine să ai şi aşa ceva?

– Nu uscate, Johnny. Unde ai trăit pînă acum? Toată lumea ştie că sînt al naibii de desuete în zilele astea. Flori de pergament – asta voi avea – boluri şi căni uriaşe, umplute cu flori de pergament. Am şi vorbit cu un cuplu din Gloucestershire, să mi le furnizeze. Ah, am şi găsit o casă de bani în stil victorian, adăugă ea, triumfătoare.

– Şi cînd crezi că o să faci inaugurarea?

– Încă nu ştiu. Într-o lună, în şase săptămîni, cam aşa ceva.

– Chiar că eşti nebună. Este imposibil să rezolvi toate astea pînă atunci. Îţi trebuie cel puţin trei luni. Îţi propui să ai pe puţin patruzeci de produse diferit formulate, ambalate, aşezate pe rafturi, gata de vînzare, în cîteva săptămîni?

– Sigur, de ce nu? Toţi cu care am vorbit şi cu care voi colabora mi-au spus că marfa va fi gata foarte curînd.

– Dar crede-mă, Fern. Mă pricep la chestiile astea. Cînd *Oscar* lansează un produs nou, aceasta poate dura un an – poate ciar doi.

– Dar ce am eu nu se aseamănă cu produsele *Oscar*, nu? La ei totul nu este decît o gogoaşă ştiinţi-

fică despre descoperirea unor ingrediente miraculoase şi a unor formule noi, care fac minuni. Or, eu nu vorbesc decît despre simplitate – reîntoarcerea la epoca victoriană, cînd oamenii nu aveau la dispoziţie decît produse naturale. Nu voi avea nici o problemă, cîtă vreme produsele nu se alterează sau nu cauzează reacţii neplăcute. Chiar acum Alexander se ocupă de asta.

– Ar trebui să stai cît mai departe de el. Ţi-am mai spus-o, este un om care aduce numai necazuri. Nu ar trebui să ai cîtuşi de puţin încredere în el.

Fern se săltă pe pult şi se aşeză alături de Johnny. Îi zîmbi acestuia cu bunăvoinţă.

– Ştiu ce ai auzit despre el, Johnny, dar eu nu pot să nu mă gîndesc cum s-a purtat cu mine. A fost săritor şi drăguţ. Eu trebuie să judec singură. Puteai să ştii asta, pînă acum.

– Aşa cum ai făcut cu Paul, vrei să zici?

– Ah! Asta a fost o lovitură sub centură, Johnny. Fern sări jos de pe pult şi se îndreptă spre uşă.

– Fern! o strigă el. Stai! Îmi pare rău. Ştiu că nu ar fi trebuit să spun asta. Dar efectiv mi-a scăpat. A fost un lucru urît.

– Da, spuse ea. Urît şi crud, Johnny.

O luă de braţ şi o trase din uşă.

– Ascultă, nu-ţi dai seama că spun lucrurile astea numai şi numai pentru că îmi fac griji pentru tine? Eu cred că ai avut destule necazuri în ultima vreme, nu mai ai nevoie de altele. Nu vreau decît să te previn. Poate că am simţit că judecata ta nu a fost chiar atît de clară în trecut. Ştiu că a sunat crud, dar trebuia s-o spun!

– Mulţumesc, zise ea cu răceală. Apreciez sfatul.

Mulțumesc că ai venit, adăugă ea, încercînd cumva să-şi smulgă brațul, dar strînsoarea lui Johnny deveni mai puternică. Se pomeni privindu-l direct în ochi. Johnny îi putea vedea flăcările de mînie care-i luminau ochii de smarald fumuriu.

Şi îi dădu drumul, dintr-o dată.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să fac asta, bîgui el şi trecu pe lîngă ea. Trebuie să plec, mai bombăni el şi ieşi ca glonțul prin uşa deschisă, lăsînd-o în urmă, privindu-l din spate, derutată, cum se îndepărtează şi dispare.

Olivia strivi țigara în scrumieră şi-şi aprinse repede alta. Îşi mai turnă apoi puțin whisky în pahar şi îl dădu pe gît.

Se plimba agitată prin cameră, împrăştiind distrată scrumul, în drum.

– Olivia, pentru numele lui Dumnezeu, stai jos şi calmează-te. Niciodată nu te-am văzut în halul ăsta.

Linda se ridică în perne şi privi trupul gol, slab al Oliviei, care se îndrepta nervoasă spre ea.

Era o masă de carne tensionată.

– Ce-ai zice să-ți mai fac un masaj?

– Linda, mi-ai făcut deja trei pe ziua de azi. Iar în clipa asta, mă tem că whisky-ul îşi face mult mai bine treaba.

– Nu faci decît să te pedepseşti singură, zise Linda oftînd.

– Să mă pedepsesc singură? Pentru Dumnezeu, fetițo, nu aş zice că am nevoie de asta, ce crezi? Toată lumea pare că se ocupă temeinic de mine, în sensul ăsta.

– Ascultă, trebuie să faci ceva constructiv, Olivia,

în loc să te droghezi în halul ăsta. Precis că există ceva ce ai putea face.

– Cum ar fi să o omor pe căţeaua aia, altă idee zău că nu-mi dă prin cap.

– Nu-i decît o fetişcană, ce naiba.

– Ştiu. Tocmai asta face totul atît de al naibii de înnebunitor. Numai în cîteva săptămîni bastarda asta mică şi-a făcut loc cu coatele în clinică, i-a înnebunit pe toţi consilierii cu mărinimia ei, l-a făcut se pare pe Alexander să-i mănînce din palma ei micuţă şi dezgustătoare, l-a înfăşurat pe Hugo pe degeţelul ei mic, s-a mutat în casa mea, a devenit acţionară la *Oscar Rees,* a devenit celebră pentru că prietenul ei nu şi-a făcut treaba ca lumea terminînd cu ea, şi nimeni nu poate vedea că este un nimeni absolut. Iar tu îmi spui că e doar o fetişcană. Ştiu asta, urlă ea, luînd din nou sticla de whisky. Îţi dai seama, Linda, că, din cauza generozităţii ei, toţi aşteaptă de la mine să fac o donaţie similară, dacă nu una şi mai mare fundaţiei? Şi dacă fac asta, atunci va trebui să-mi vînd acţiunile, fie să-i mai cer lui Hugo bani. O să ajung săracă, Linda. Ai auzit? Săracă!

– Pînă la ultimele tale zece milioane, vrei să zici, bombăni Linda.

– Ah, poate că ţie ţi se pare mult, păsărico, dar eu trebuie să-mi păstrez rangul. Trebuie să-mi cumpăr o casă decentă. Trebuie să locuiesc în Chelsea. Trebuie să mă gîndesc la garderoba mea, la vacanţe, la vizitele la prieteni – habar n-ai ce înseamnă să fii sărac.

– Olivia, dacă nu ai fi aşa de bună la pat, ţi-aş arde una să mă ţii minte. Eşti ridicolă. Şi dacă într-adevăr crezi că o să ajungi atît de rău, de ce naiba nu le spui

avocaților tăi să stoarcă mai mulți bani de la Hugo?

Olivia trase cu sete din țigară şi suflă fumul într-un jet nervos.

– Nu-l poți şantaja, să zicem?

– Să-l şantajez pe Hugo? Glumeşti. Este un prost bătrîn şi plictisitor, care nu a făcut niciodată nimic cît de cît urît, în toată viața lui, în afară de legătura cu slăbănoaga aia de Ricci Pembroke şi de faptul că şi-a adoptat bastarda aia răzleață. Scîrțîie de curat ce e. O să-i fac doar viața grea, prin avocații mei – o să-i cer încă zece milioane, să zicem. Poate că o să fie atît de disperat să scape de mine, încît o să cedeze. O să vedem. Dumnezeule, afurista aia de fată!

În clipa asta Hugo se simțea departe de a scîrțîi de curățenie. Stătea în picioare, urmărind o dungă firavă de ploaie care se tot prelingea în jos pe fereastră. Asta făcuse de fapt aproape toată ziua.

Dealurile din spatele cabanei erau înconjurate de o ceață umedă, cenuşie, care se învălătucea apăsător, deasupra cîmpiei dinspre cabană. Rowena se încuiase în atelier, lăsîndu-l să se învîrtă de colo-colo, plictisit.

Tînjea după un duş fierbinte şi după o delicioasă masă, în stil *Connaught*. Izolarea lui era intensificată de faptul că nu exista aici nici un contact tangibil cu lumea dinafară.

Pînă şi soneria telefonului ar fi fost o diversiune bine venită, sau măcar un semnal de la radio patru.

Privind această panoramă însingurată, ai fi putut crede că lumea o ocolise cu desăvîrşire. Nu tu trafic, nu tu agitație, nu tu mijloace de comunicare, doar ploaie, ploaie şi singurătate.

Încercă să se aşeze şi să citească, dar constată că gustul Rowenei pentru literatură era oarecum diferit de al lui.

Răsfoi *Apariția Patriarhatului* şi hotărî să renunțe. Luă apoi *Fapte revoltătoare şi revolte zilnice* de o oarecare Gloria Steinem, nume care nu-i suna oarecum cunoscut.

Şiruri de cărți care nu aveau alt scop decît să-l facă să se simtă vinovat pentru faptul că avea un penis. Asta îi făcuse el ei? Înghiți cu greu, simțind că-l podidesc lacrimile, fiindu-i teamă de această emoție străină lui. Nu plînsese niciodată.

Nu prea avusese multe motive să plîngă. Rowena i-ar spune că este arogant, dacă s-ar crede răspunzător pentru feminismul ei. Un biet bărbat nu ar putea avea o asemenea putere asupra unei femei. Nu o femeie emancipată, liberă, cum era Rowena.

Aceasta se transformase într-un crustaceu decapod, care se tîrîse într-o carapace o idee prea strîmtă şi acum nu mai putea să iasă de acolo. Carapacea se sudase de trupul ei şi acum rămăsese prinsă în ea, neprofanată şi intangibilă.

Noaptea trecută aproape că scăpase, permițîndu-i să se apropie de vulnerabilitatea ei, dar de îndată ce se îmbrăcaseră din nou, starea ei dispăruse.

Se agitase de colo-colo, cu eficiență distantă şi bruschețe, tratîndu-l ca pe un intrus stînjenitor în viața ei. Îşi bătuse joc de manierele lui, de hainele lui şi de caracterul lui făcîndu-l să se simtă la fel de nelalocul lui ca o rață în cuibarul găinilor.

Se duse la uşă şi se uită o vreme spre atelierul în care ştia că ea picta sau se gîndea sau făcea cine ştie ce altceva.

Se gîndi să se ducă la ea, dar ceva, instinctul poate, îl opri. Se mai uită pentru ultima oară, îndelung, în jurul lui, apoi traversă trist, cu paşi de lemn cabana, închizînd în sfîrşit uşa din faţă în urma lui.

Rowena surprinse zgomotul maşinii care se trezea la viaţă.

Îşi aruncă pensula şi alergă la cabană.

– Hugo! strigă ea, alergînd prin bucătărie, lovindu-se de un scaun şi făcîndu-l să zboare în faţa ei. Ajunse la uşa din faţă exact în clipa în care micuţa maşină roşie dădea colţul după cabană, aşa încît chiar dacă o mai putea auzi, nu o mai putea vedea.

Cu inima bătîndu-i cu putere, asurzind-o, se întoarse înapoi în bucătărie, căutînd un bilet, un semn despre ce anume se întîmplase, de ce anume se hotărîse el să plece.

Dar nu găsi nimic. Se lăsă greu pe un scaun şi-şi puse capul în mîini, aşteptînd ceva, o emoţie care să pună stăpînire pe ea.

Rămase o vreme aşa, nemişcată, fără să simtă nimic, aşteptînd doar. Apoi, încetul cu încetul, lacrimile începură să i se reverse în tăcere pe obraji.

Rămase acolo pînă cînd lumina zilei se stinse şi întunericul tăcut umplu cabana. Cu infinită grijă, găsi o lampă de petrol şi se întoarse înapoi la atelier.

Se luptă cu gunoaiele ei de pictor şi deschise un sertar mare. Apoi scoase de acolo pictura. Ştia ce avea de făcut.

O transportă cu grijă afară din atelier. Luna îşi revărsa lumina printre nori şi aruncă o rază fantomatică peste chipul tînăr al lui Hugo.

Zîmbi plină de tandreţea trăsăturilor bărbatului care nu mai exista.

Luă nişte surcele uscate din teancul de lemne şi construi o mică movilă în mijlocul curţii pietruite de lîngă cabană.

Îndepărtă globul de sticlă de pe lampă, mări flacăra albăstruie, luă o surcea şi îi dădu foc. Puse apoi surceaua pe moviliţă şi suflă încet în flacără, ca să o întindă. Deşurubă capacul unei sticle cu spirt alb şi-i vărsă conţinutul peste pînză.

Cînd în sfîrşit se consideră mulţumită de incineratorul ei improvizat, puse ceremonios pictura deasupra acestuia.

Se dădu înapoi şi urmări cum flăcările îşi căutau şi îşi făceau loc în jurul pînzei. Cînd atinseră lemnul uscat, lustruit, sfîrîiră şi trosniră flămînde.

Umbre se lăsară peste chipul lui, pentru ca apoi flăcările să-l readucă din nou la viaţă. Cînd focul se înteţi, începură să apară găurile.

Mijlocul tabloului parcă se curbase şi vopseaua se topea şi se învolbura în uriaşe răni, ca nişte pustule. Rowena se forţă să urmărească distrugerea sistematică a visului ei.

Poate că acum se va elibera, în sfîrşit.

27

De îndată ce Hugo se instală în scaunul lui, apăru şi Laura.

– Slavă Domnului că aţi apărut! strigă ea. Toată lumea a încercat să dea de dumneavoastră. Unde naiba aţi fost?

– Nicăieri important, mîrîi el, evitînd ochii curioşi ai Laurei. Mi-am luat doar cîteva zile libere. Aveam nevoie să fac nişte trieri şi acum le-am făcut, deci am terminat.

– Bine. Mă bucur. David vrea să vorbească urgent cu dumneavoastră. Leo Eden vrea o întîlnire cu dumneavoastră. Johnny vrea să vă vorbească despre... Fern...

– Altceva?

– Nu ajunge pentru început? Sigur, dacă vreţi neapărat, mai pot scoate cîteva fleacuri.

– Bine, Laura, mulţumesc, izbucni el, puţin prea

rece. Nu era în dispoziție să-i suporte spiritele. Dă-mi-l pe David, da?

– Sigur, domnule, spuse Laura şi o zbughi din încăpere.

– Femei afurisite, şopti Hugo în barbă.

– Unde dracului ai fost? Vocea impacientată a lui David îl irită şi mai mult pe Hugo.

– Ascultă, ce e ăsta, un interogatoriu? Am plecat cîteva zile. Este permis, nu-i aşa?

– Nu, nu cînd eşti în fruntea unei companii şi nimeni nu ştie unde eşti. Lumea toată se poate prăbuşi în jurul tău. De fapt, poate că aşa s-a şi întîmplat.

Hugo avu o viziune despre vulturi, avînd înfățişarea Rowenei, a lui David, a lui Ricci şi a Oliviei, rotindu-se în jurul capului său, aşteptînd să-şi înfigă ghearele în carnea lui.

– De fapt, ce vrei?

Fermecător ca întotdeauna, se gîndi David, ignorînd tonul brutal al lui Hugo.

– Olivia este exagerat de dificilă în problema divorțului. Avocații ei au lansat o cerere pentru alte zece milioane. Spun că o vor sfătui să ceară casa, dacă nu eşti de acord.

– Spune-le să renunțe. Nu primeşte nimic.

– Atunci o să te dea în judecată.

– Să mă dea. E dreptul ei.

– Da, Hugo, dar poate nu pe socoteala ta.

– Şi atunci ce-mi propui? Să cedez?

– Părerea mea este că, avînd în vedere complexitatea şi diversitatea situației – faptul că este fiica lui Easton, durata căsătoriei, că ea nu lucrează iar tu trebuie să-ți păstrezi compania aşa cum este, trebuie să te gîndeşti la implicațiile unui proces costisitor şi la

toată publicitatea de care va fi înconjurat.

Hugo fluieră enervat, printre dinți.

– Deci îmi spui să cedez, nu-i aşa, David?

– Nu. Dar poate că ar trebui să te gîndeşti puțin. Ascultă, m-am gîndit la nişte cifre şi aş vrea să ne vedem mai tîrziu, cînd îți convine ție. Ca să le putem discuta în detaliu. Avem paisprezece zile la dispoziție, dintre care, trebuie să-ți spun, două au şi trecut.

– Hmm! mîrîi Hugo. Vino aici la ora trei. David nu terminase să-i spună la revedere, cînd telefonul se întrerupse.

– Fă-mi-l pe Leo Eden! spuse Hugo, în interfon.

– Mulțumesc, se răsti şi Laura, ridicînd telefonul. Doamne, uneori Hugo era într-adevăr imposibil.

– Leo, înțeleg că vrei să vorbeşti cu mine.

– Hugo, se auzi vocea încîntată a lui Leo. Ce mai faci, bătrîne?

– Nu chiar ca un bătrîn, dar mulțumesc, sînt bine. Tu?

– Niciodată nu m-am simțit mai bine. Ascultă, ții minte că am discutat despre *Oscar* şi despre un anumit aranjament? Pentru că nu vreau să intru în detalii la telefon, ce-ar fi să ne întîlnim şi să stăm de vorbă, ceva mai tîrziu? Am o idee care te-ar putea interesa. Diseară, la cină, te aranjează?

– La patru, după-amiază.

Hugo trînti telefonul şi o sună pe Laura.

– David la trei, Leo la patru. Bine?

– Am înțeles, spuse ea răstit. Altceva?

– Da. Trimite-l aici pe Johnny Sharpe.

– De ce toată lumea în jurul meu pare să-şi ia zborul? bombăni Hugo mai mult pentru el, ascultîndu-l

pe Johnny. Ce naiba se petrece aici? Părăsesc şi eu biroul pentru două zile, vreme în care tu o laşi pe fiică-mea să-şi bage în cap o idee complet lipsită de noimă şi pari să o ajuţi să-şi ducă planul la bun sfîrşit vizitînd prăvăliile împreună cu ea, după care vii să mi te plîngi cît de îngrijorat eşti pentru ea. De ce dracului nu ai oprit-o, omule?

– Pentru că este prea al naibii de încăpăţînată! strigă Johnny. Este fiica ta, Hugo. M-am dat de ceasul morţii dacă să-ţi spun sau nu şi, dacă nu s-ar fi amestecat cu Alexander, probabil că mi-aş fi văzut de treburile mele. Iar acum i-a venit ideea asta cu închirierea unui magazin şi fabricarea de cosmetice ca şi cum aşa ceva ar fi floare la ureche.

– Atunci de ce nu o opreşti?

– Ţi-am spus. Nu vrea să asculte. Poate reuşeşti tu.

Hugo rîse amuzat.

– Ah, nici nu o să mă asculte. Nu am nici o şansă. Nu are rost să încerc. Este o fată a naibii de hotărîtă. Tot ce putem face, Johnny, este să stăm şi să aşteptăm. Să fim cu ochii pe ea, desigur, cu discreţie.

– Să o spionăm, vrei să spui?

– Nu aş spune chiar aşa, Johnny. Să fim doar atenţi în ce-l priveşte pe Alexander. Să fim siguri că nu-i face vreo figură.

– Mulţumesc. Asta este tot ce-mi lipsea, să-l urmăresc pe şarpele ăsta.

– În timpul serviciului, băiete.

– Eu sînt director de producţie, nu spion.

– Dar ea este asistenta ta şi răspunzi pentru ea.

– Este fiica ta.

– Atunci o să te ajut. Fii liniştit, Johnny. O să se

plictisească repede de ideea asta a ei, cînd o să-şi dea seama că este nevoie de mult mai mult decît de cîteva sticluţe pline cu poţiunile bunicii şi de un magazin în Covent Garden, ca să aibă succes în industria cosmetică. Dar am senzaţia că trebuie să descopere de una singură lucrul ăsta.

– Este al naibii de adevărat. Să-i spun că te-ai întors?

– Vin eu pe-acolo mai tîrziu.

Adevărul era că Hugo nu era foarte nerăbdător să dea ochii cu Fern. Se temea de întrebările ei despre cum a fost călătoria, despre ce s-a întîmplat între mama şi tatăl ei. Şi nici nu dorea cine ştie ce să-şi amintească de irlandezele cu păr roşcat. Mai bine de douăzeci de ani însemnau al naibii de mult timp pentru nutrirea unui vis. Două zile i-au oferit o cale al naibii de şocantă ca să scape de acest vis.

Cînd apăru Leo, Hugo se simţea deja bătut, învineţit şi epuizat atît emoţional, cît şi fizic. Era sătul şi obosit de pretenţiile Oliviei în privinţa divorţului, sătul de banii ăia nenorociţi. Nu dorea decît să scape de ea, ca să-şi poată face propria lui viaţă.

Acum ştia că, în sfîrşit, trecuse timpul trăirii în trecut. Trebuia să-şi facă o viaţă, să şi-o trăiască, atît cît i-a mai rămas din ea, mult mai din plin decît o făcuse pînă acum. Stătuse şi ascultase sfatul sincer al lui David.

– Mai dă-i încă cinci milioane, Hugo, şi scapă de ea. Un aranjament final şi definitiv, spusese acesta.

Doamne, cît de bine suna. Părea să fie săptămîna aranjamentelor finale şi definitive. Poate că trebuia să ia asta ca pe un semn de bun augur.

– Adevărul este, Hugo, îi întrerupse gîndurile vocea lui Leo, că m-am gîndit la asta încă de cînd i-ai vîndut lui *Cooper* liniile acelea şi avînd în vedere divorţul – sper să nu te superi că pomenesc de el – am senzaţia că nu ţi-ar strica o mică infuzie de capital, în compania ta. Şi, efectiv, mi-ar plăcea să mă implic în compania *Oscar Rees,* personal.

– Cauţi o slujbă? Hugo încercă să nu pară neîncrezător, dar nu reuşi.

– Nu, rîse Leo încet. Nu o slujbă. Mi-ajunge cea pe care o am acum. Aş vrea să devin acţionar, un fel de director ne-executiv, dacă vrei. Asta dacă există ceva acţiuni disponibile, în clipa de faţă.

Hugo zîmbi cu toată faţa. Nu-şi spusese el, chiar adineauri, că în viaţa lui începea o nouă etapă? Să dea naibii toate prostiile vechi şi s-o ia de la început?

– Cum îţi sună zece la sută?

– Zece la sută îmi sună cît se poate de în regulă. Leo îi întoarse lui Hugo zîmbetul.

– Bine. Îi spun avocatului meu să întocmească hîrtiile. O să-ţi vînd cîteva din acţiunile mele. Douăsprezece milioane, domnule Eden.

– Ah... dar asta înseamnă cu două milioane mai mult decît mi-am făcut eu socotelile.

– Ştiu. Acceptă sau renunţă.

– Accept.

– Bine.

Hugo se ridică în picioare şi întinse mîna peste birou.

– Bine ai venit la *Oscar Rees*, Leo.

– Bineînţeles, acesta va fi un aranjament discret, cred că înţelegi, zise Leo, uitîndu-se la ea. Nu aş vrea ca personalul de la *Cooper* să-şi facă o idee greşită.

– Un investitor particular? Desigur. Sînt sigur că vei fi cît se poate de mulțumit de investiția ta.

– N-am nici o îndoială, spuse Leo, enigmatic.

Leo cobora în jos pe Long Acre, cu mîinile în buzunare, fluierînd încetişor. Ştia exact încotro se îndrepta, pentru că aseară trecuse cu maşina pe acolo. Apropiindu-se de magazin, încetini pasul şi se opri în fața vitrinei noi, strălucitoare.

– Nu e rău, bombăni numai pentru el, studiind scrisul aurit, de pe geamul vitrinei.

Deasupra intrării, cu litere de o şchioapă, era scris, într-un arc uriaş, *Donleavy*. La intrarea în magazin stăteau de strajă doi lauri.

– În curînd vor face picioare... spuse numai pentru el. Se uită prin geamul de la vitrină, cu o mînă la ochi ca să se ferească de lumina soarelui şi privind încruntat înăuntru. Şi brusc surprinse o mişcare în dreptul rafturilor. Fern se balansa destul de precar în vîrful unei scări de lemn, strîngînd la piept un braț de sticluțe. O privi cîteva clipe cum aşeza cu grijă încărcătura pe rafturi şi coborînd apoi scara. Din doi paşi, Leo trecu prin uşa deschisă.

Fern era aplecată deasupra unei cutii uriaşe de carton. Avea părul strîns sus, într-un triunghi de bumbac, iar acolo unde bluza îi ieşise din blugi, se vedea o interesantă bucată de piele goală. Fern se îndreptă cu grijă, în brațe cu un alt transport de sticluțe.

– Vrei să te ajut? o întrebă el, cu dezinvoltură.

– Dumnezeule! strigă Fern luptîndu-se să nu scape încărcătura din brațe. Ce m-ai speriat!

– Îmi pare rău, îi spuse el, zîmbindu-i. Nu am vrut. Se vede că eşti foarte concentrată.

Fern puse sticluțele pe tejghea şi-şi potrivi baticul, împingîndu-l pe spate, de pe fruntea asudată. Îşi şterse apoi mîinile pe şorțul mare, în dungi.

– Sînt. Am o mulțime de lucruri de făcut. Peste o săptămînă deschidem şi cea mai mare parte a sticluțelor sînt încă în cutii. Nu fac decît să aranjez şi să rearanjez sticluțe. Pînă şi în somn fac asta.

– Nu ai nici un ajutor? Unde ți-e personalul?

– I-am trimis pe amîndoi să cumpere sandvişuri şi lac.

– Lac?

– Pentru rafturi.

Fern îşi încrucişă brațele, simțindu-se groaznic de stingherită. De ce o făcea el să se simtă întotdeauna aşa? Ca de obicei, Leo părea enervant de stăpîn pe el, aşa cum stătea acolo cu mîinile în buzunare zîmbindu-i.

Leo se uită prin magazin, plimbîndu-şi ochii peste rafturile de modă veche. Luă în mînă o sticluță mare. Îi plăcea cum îi simțea greutatea în mînă şi atinse capacul rotund, moale, observînd cît de bine se potriveşte în palma lui.

– Drăguț, comentă el, foarte drăguț. Eticheta fusese minunat decorată cu o acuarelă reprezentînd un buchet de levănțică, legat cu o fundă roz. Pe conturul arcuit al părții superioare a etichetei era scris *Donleavy,* din nou cu litere de aur.

Hîrtia avea uşoare protuberanțe, dînd impresia unui pergament. Leo puse sticluța înapoi pe raft şi luă alta, în timp ce Fern îl urmărea, tăcută. Se uită prin toate rafturile şi în sfîrşit descoperi borcănaşele acelea mici, cu căpăcele de argint, de care Fern era în mod deosebit încîntată.

– Ce naiba? Leo luă borcănaşul şi citi eticheta minusculă: *Cremă de față cu trandafiri şi miere*. Îți vine să o mănînci. Leo mai luă un borcănaş. *Tonic pentru față din păducel şi castravete?*

Fern se uita la chipul lui, neîndrăznind nici să respire.

– *Emolient pentru baie, cu portocale şi magnolia?* Parcă ai deschide un magazin alimentar, nu unul de produse cosmetice. Cît despre toate dimensiunile astea, cred că ai acoperit o mare gamă de prețuri, ia să văd.

– Cel mai mic preț începe de la 3,99 lire, iar cel mai mare e de 8,99 lire. Borcănaşele cu căpăcele din argint costă 25 de lire. Asta pentru că sînt puțin mai speciale.

– Ei bine, trebuie să te felicit, Fern. Totul arată splendid.

În ciuda reticenței, aceasta îi zîmbi cu toată fața.

– Chiar crezi asta?

– Cred. Şi cred că lumea o să facă coadă la tine, cît ține strada. Cum stai cu publicitatea?

– Vinerea viitoare seara, or să vină aici cîțiva prieteni şi presa, pentru un păhărel, iar apoi, sîmbătă, începe totul.

– Hugo a văzut locul?

– Nu. Aşteaptă pînă vineri seara. Face parte din cei mulți care cred despre mine că sînt complet nebună. De fapt, continuă ea uitîndu-se la ceas, nici n-ar fi trebuit să fiu aici, acum. Este ora mea de masă, aşa că mi-am spus să vin să mai arunc o privire. Nu am putut rezista. Abia aştept să-mi suflec mînecile şi să aud țăcănind casa de bani.

– Ce-ai spune dacă m-aş autoinvita şi eu vineri

seara? Mi-ar face plăcere să te ajut să primeşti numai elogii.

– Cum să nu? spuse ea, surprinsă. Dacă nu ai altceva mai bun de făcut...

– Dacă m-ai accepta, nu aş lipsi pentru nimic în lume, spuse el, zîmbind.

– Atunci... la şapte seara.

– Bine, ne vedem atunci, promise Leo şi dispăru înapoi, pe uşă. Fern începu să fredoneze încetişor, simţindu-şi inima mai uşoară, aşa cum nu o mai simţise de zile întregi.

Cînd Fern reveni la *Oscar Rees,* îl găsi pe Johnny făcînd paşi în faţa biroului ei, într-o cruntă dispoziţie.

– Ah, în sfîrşit te-ai întors! mîrîi el.

– Nu am lipsit decît o oră şi jumătate.

– Fern, în fiecare nenorocită de pauză de masă lipseşti cîte o oră şi jumătate. Şi la 5:30 punct, dispari. Te transformi într-un adevărat mic funcţionar, tot timpul cu ochii pe ceas.

– Nu mi-am dat seama că asta poate crea probleme. Treaba mi-am făcut-o, da?

– Da, da, fireşte că ţi-ai făcut-o şi chiar în mod strălucit. Doar că îmi este greu să lucrez cu cineva a cărui minte pare să fie tot timpul în altă parte.

Îi văzu privirea rănită şi regretă pe loc cele spuse. Nu-i putea reproşa nimic în ce priveşte munca ei şi, în parte, ăsta era necazul. Ar fi vrut să aibă un motiv să fie supărat pe ea, îi căuta aproape pricină şi în ruptul capului nu putea pricepe de ce.

– Ascultă, e în regulă, uită ce-am spus.

– E-n regulă. Sînt foarte conştientă că nu trebuie să las să se interfereze *Donleavy* în treaba mea de aici. Tu însă ai senzaţia că se interferează.

Johnny o conduse la scaunul ei.

– Stai jos, spuse el cu blîndețe, cocoțîndu-se pe marginea biroului ei şi studiind duşumeaua, incapabil să-i întîlnească privirea.

– Ai făcut o treabă excelentă cu planul de marketing pentru *Ozzie*. Ştii ce mult i-a plăcut lui Hugo ideea de a sponsoriza prezentarea anuală a şcolii de modă *St. Martin*. Este exact piața de care avem nevoie pentru *Ozzie* şi a fost o idee inspirată să dai elevilor să deseneze un T-shirt. Asta va face multă presă şi, de aici, vînzare. Şi tot ideea ta a fost aceea a unei sesiuni anuale cu directorii magazinelor-în-magazin, avînd ca scop prezentarea la zi a produselor noastre, oferindu-le totodată ocazia să se simtă bine la *Oscar*. Gîndeşte-te numai cum or să se străduiască toți, cînd vor şti că vor avea un weekend la Paris, la hotelul *George V*, din partea firmei *Oscar Rees*, pentru cel mai mare plan de vînzări.

Fern ridică din umeri.

– E cît se poate de limpede.

– Aşa par întotdeauna ideile bune – îndată ce s-a gîndit cineva la ele. Or, tu te-ai gîndit. Cum ți-ar putea cineva găsi vreo vină?

– Atunci de ce te porți ca şi cum ai avea ceva împotriva mea?

– Nu ştiu. Poate pentru că m-ai intimidat, pentru că eşti atît de a naibii de minunată.

– Johnny! Se uită intens la el, încercînd să descopere dacă vorbea sau nu serios. Nu poți gîndi aşa ceva.

– Aşa presupun.

– Doar ştii că nu-ți vînez postul.

– Aşa cred. Nu aici e locul tău. Şi, în plus, faci

oricum jumătate din munca mea.

– Dar am crezut că asta trebuia să fac, să fiu asistenta ta, spuse ea, indignată.

Johnny se ridică şi începu să cutreiere prin încăperea mică.

– Ştii ceva? Uită totul. Nu ar fi trebuit să spun nimic, în regulă?

– În regulă. Şi apropo, spuse ea încet, în timp ce Johnny se îndrepta spre uşă, mîine începe procesul lui Paul. Deci nici mîine nu o să fiu aici. Nu ştiu cît vor avea nevoie de mine, acolo.

Johnny îşi dădu una în cap.

– Iisuse Cristoase, îmi pare rău, Fern. Ce idiot sînt. Vin cu tine.

– Las-o baltă.

Fern încercă să zîmbească, dar zîmbetul îi ieşi cam creţ.

– Tu rămîi aici, pe baricade. Nu ne putem permite să lipsim amîndoi.

Johnny ieşi din cameră dorindu-şi să fi avut curajul să-şi pună singur ştreangul de gît.

Fern scutură din cap. Poate că de data asta îi dăduse şi ea o lovitură sub centură, dar era adevărat că a doua zi avea procesul şi nu ştia prea bine cum o să se descurce. Singurul lucru bun în privinţa asta era că avocaţii îi spuseseră că Paul intenţiona să-şi recunoască vinovăţia, ceea ce însemna că totul se va sfîrşi mai repede. Prezenţa ei era doar o formalitate, pentru cazul în care judecătorul ar fi avut întrebări de pus sau în eventualitatea că nu ar fi mers ca lumea ceva, în timpul procesului. Încercase să nu se gîndească deloc la proces.

Sună telefonul de pe biroul ei.

– Fern.

Recunoscu imediat vocea liniştitoare a lui Alexander.

– Draga mea Fern, zise acesta, cum merg lucrurile?

– Ah, bine, mulţumesc, Alexander. Extenuant, dar bine. Ce mai e nou pe la clinică?

– Săptămîna viitoare trebuie să fim gata de funcţionare. E splendid, nu? Oricum, nu am vrut decît să-ţi cer un serviciu.

– Sigur, spuse ea, dă-i drumul.

– Ştii, am avut o mică discuţie cu unul din consultanţii de aici. Adevărul este că tipul e puţin cam de şcoală veche, dacă înţelegi ce vreau să spun. Se pare că pune puţin la îndoială ideea noastră de a oferi tratamente cosmetice sub obrocul fundaţiei. Pretinde că asta înjoseşte munca fundaţiei. Oricum, m-am gîndit că poate nu ar fi rău să stai de vorbă cu el, avînd în vedere că eşti cine eşti în consiliul de administraţie şi eventual să-i spui că o importantă parte din veniturile micii noastre asocieri va căptuşi cuferele fundaţiei – şi din care, rîse el, se vor plăti, pînă la urmă, salariile acestor neghiobi bătrîni. Te-ar deranja foarte rău chestia asta?

Fern oftă greu, în receptor. Ăsta era ultimul lucru de care mai avea nevoie.

– Nu, Alexander, bineînţeles că nu mă supăr. Despre cine e vorba?

– Cameron Hope-Dickins. Sper să reuşeşti să faci în aşa fel, încît să scăpaţi de el.

Fern îşi luă faţa în mîini. Avea de făcut două rapoarte pentru Johnny, iar după izbucnirea acestuia de mai adineauri, trebuia să le facă în aşa fel, încît să

iasă trăsnet. Apoi trebuia să-l convingă pe Hugo că nu fura din timpul companiei. Diseară trebuia să se ducă la Malvern să-l întîlnească pe şeful producţiei de acolo în legătură cu viitoarele livrări de mărfuri *Donleavy*, după care să mai dea un ultim telefon tuturor ziariştilor care urmau să vină vineri seara. Iar mîine la 11:30 trebuia să se ducă la proces.

Prin ochii înceţoşaţi de griji, întrezări un număr pe care-l ignorase curajoasă de cîteva zile încoace şi, fără să stea pe gînduri, apăsă pe taste.

– Relaţii cu publicul – Josephine Adams. Glasul fetei suna eficient şi preocupat.

– Sînt Fern Donleavy. Aş vrea să vorbesc cu Josephine Adams. Aş avea nevoie de ajutor pentru o... petrecere de inaugurare... de azi în patru zile. Credeţi că mă puteţi ajuta?

Ce rost ar avea toţi banii ăştia, dacă s-ar omorî muncind atîta, înainte să apuce să se bucure de ei?

Leo citea ziarul cu deosebit interes. Mica fotografie a lui Fern îi atrăsese atenţia. Era un articol despre procesul ticălosului aceluia de Paul.

Citind cele cîteva rînduri, simţi cum i se strînge nodul din capul stomacului. Judecătorul acceptase pledoaria de vinovăţie şi sentinţa fusese amînată. Ochii lui Leo se micşorară periculos. Spre binele lui, băiatul ăsta făcea mai bine dacă se ruga să fie închis undeva pentru o bună perioadă de vreme. Căci dacă pune el, Leo, mîna pe el, o să spună că a avut noroc dacă o să mai meargă vreodată. Blestemă telefonul care-l tulbură cu ţîrîitul lui şi se răsti în receptor.

– Leo, slavă Domnului, începu să se reverse în aparat vocea mieroasă a Indiei. Toată ziua am încer-

cat să te prind. Începi să devii înspăimîntător de imposibil de găsit.

– Adevărat? Îmi pare rău.

Leo încerca să-şi ascundă nerăbdarea din voce. Ochii îi căzură pe teancul de mesaje lăsat de secretara lui.

– Am fost foarte ocupat.

– Ei, mi-am închipuit eu. Am sunat doar ca să-ţi amintesc de vineri.

– Vineri?

– Doar n-ai uitat, iubitule? oftă aceasta, exasperată. Baletul, ţi-aminteşti? Am bilete pentru *Covent Garden*. După care ne întîlnim cu mama şi cu tata, la cină. Deci, cum facem? Ne întîlnim acolo, la 7:15?

Sprîncenele negre i se uniră într-o cută adîncă. Uitase cu desăvîrşire.

– Ascultă, India, a intervenit ceva. Nu cred că o să fiu în stare să reuşesc.

– Leo, trebuie să reuşeşti. Am comandat biletele astea de săptămîni întregi.

– Ştiu, ştiu. Îmi pare sincer rău. Dar trebuie să mă ocup de o nouă propunere de afaceri. Este foarte important. Chiar nu cred că o să reuşesc să scap.

– Nu poţi contramanda întîlnirea? Te rog, încearcă, dragule. În ultima vreme, abia dacă reuşim să ne mai vedem. Şi mi-ai promis.

– Nu, spuse el ferm. Nu o pot contramanda. Îmi pare sincer rău, dar nu pot face absolut nimic. Poate că mama ta...

– Vreau să merg cu tine, nu cu mama, Leo. Pentru Dumnezeu, Leo, se presupune că între noi există o legătură. În ultima vreme am început să mă întreb dacă te mai interesează.

Leo nu putea fi convins să se lanseze într-o discuție mai gravă. Avea de dat cîteva telefoane înainte de a părăsi biroul şi nu avea timp de pierdut ca să discute acum despre viața lui sentimentală.

– Sigur că mă mai interesează, spuse el, ca un automat. Ascultă, ce-ar fi să luăm masa împreună, sîmbătă? Faci tu rezervările unde vrei şi-ți promit că vom avea o seară minunată. Zău că îmi pare rău pentru vineri, dar nu pot face nimic.

– Sînt tare supărată, zise ea, cu tonul unui copil răsfățat. Eşti foarte rău, Leo.

– Se întîmplă, India. Ştii bine cît sînt de ocupat.

– Şi eu sînt ocupată, dar aici e o chestiune de priorități, nu crezi?

– Ascultă, India, trebuie să plec. Sună-mă sîmbătă dimineață.

Pentru nimic în lume nu ar fi ratat el seara deschiderii, organizată de Fern. Era convins că va fi o seară cît se poate de interesantă.

India clocotea de indignare cînd Fenella, asistenta ei, intră în birou.

– Ce mai e? izbucni India.

– Scuză-mă, dar ți-am adus doar faxurile. Am crezut că...

– Ce e? Ceva important?

– Nu cred. Doar detaliile cerute de tine pentru articolul despre bijuteriile tibetane. Nu există decît vreo două locuri în toată țara cu asemenea chestii şi amîndouă, în sud.

– Deci oricine vrea aşa ceva trebuie să şi le comande prin poştă, nu? India oftă disperată. Dă-l altcuiva, da? Îmi închipui că ai verificat efectiv.

– Da, am verificat.

Fenella începu să se retragă. O ura pe India cînd avea toane. În asemenea momente devenea insuportabilă. Nu mai era deloc amuzant să lucrezi pentru ea.

– Şi altceva?

Tonul Indiei o făcu să se oprească în loc.

– Doar o invitație la deschiderea unui magazin. O să i-o dau uneia dintre fetele de la Evenimente, dacă vrei. Nu cred că ții să mergi.

– Nu-mi dau seama de ce se aşteaptă lumea ca redactorul şef adjunct al revistei *A la Mode* să manifeste interes pentru fiecare dugheană care-şi inaugurează apariția. În timp ce vorbea se uita pe fax. Stai aşa! spuse ea, brusc. Fern Donleavy. Asta e fata de la Oscar *Rees!* Deci deschide un magazin în care vinde cosmeticalele bunicii ei, nu-i aşa? Ce idee stupidă. Ştii, aproape că-mi vine să merg şi eu acolo. Ia să vedem, cînd e? Vineri... aha. Continuă să studieze faxul. Ascultă, Fenella, îți place baletul?

– Da, dar e ceva vreme de cînd n-am mai fost la vreun spectacol. A devenit atît de al naibii de scump.

– Ce-ai zice să mergi la *Covent Garden*, vineri seara? Am două bilete şi... nu pot merge. Dacă vrei, ți le ofer ție.

– Dacă eşti sigură... ar fi minunat. Mulțumesc, India. Fenella încerca să-şi ascundă şocul. India nu prea era cunoscută ca foarte darnică.

– Bine. Ți le aduc mîine.

Fenella închise după ea uşa biroului Indiei. Odată şi odată tot o să fie în stare s-o înțeleagă pe femeia asta. Poate.

28

În timp ce asculta vocea afectată a lui Cameron Hope-Dickins care turuia întruna, Fern îşi făcea în minte tot felul de studii de timp şi acţiune, frămîntîndu-se dacă va putea avea sau nu, în jurul orei cinci, cele două sute de caiete de presă scrise, tipărite şi colaţionate, cînd pînă atunci nu mai rămăseseră decît două ore şi jumătate.

Încercă să nu se răsucească în scaun, stăpînindu-şi nerăbdarea strîngînd din pumni, pe sub masă.

Zîmbind cu înţelegere printre dinţii încleştaţi, dădu preocupată din cap, cînd doctorul îşi expunea pentru a zecea oară punctul de vedere.

– Domnişoară Donleavy, trebuie să-mi înţelegeţi poziţia. Sînt unul dintre cei mai buni chirurgi plastici din lume şi trebuie să fiu foarte atent cu reputaţia mea. Sînt sigur că înţelegeţi.

– Bineînţeles, domnule Hope-Dickins.

– Şi întotdeauna am fost mîndru să lucrez pentru Fundaţia *Rees.*

– Da.

– Dar la cea mai mică aluzie că se vor efectua aici tratamente cosmetice dubioase, sub auspiciile clinicii, datoria mea va fi să îmi retrag serviciile. Am fost suficient de clar?

– Ca lumina zilei, domnule Hope-Dickins. Eu nu pot decît să vă asigur din nou că domnul Alexander Easton va lucra sub stricta supraveghere a unor eminenţi specialişti şi că procedeul care va fi folosit a fost deja experimentat în Statele Unite. Noi vom aduce importante servicii viitorului tratamentelor cosmetice, cum ar fi faptul că acestea vor fi aplicate de profesionişti şi nu de nişte afacerişti dubioşi, necalificaţi, interesaţi numai de cîştig.

– Hmm! Eu cred că toată povestea asta este o mare greşeală. Uite, de exemplu, cineva ca tine...

Mîna lui Fern se ridică inconştient la obraz. În cîteva săptămîni devenise expertă în tehnica machiajului.

Uneori, într-o anumită lumină, cicatricele erau aproape invizibile şi descoperise că putea uita de ele multă vreme.

– Acesta este un caz în care tratamentul se justifică. Dar eu unul nu reuşesc să găsesc justificarea etică în cazul femeilor care-şi bat joc de pielea lor, în goana după tinereţe.

– Domnule Hope-Dickins, spuse Fern cu fermitate, vă mulţumesc pentru faptul că mi-aţi făcut cunoscute părerile dumneavoastră pe care va trebui fireşte să le aduc la cunoştinţa consiliului de adminstraţie. Acum nu vreau decît să vă asigur încă o dată că fundaţia va

profita enorm de veniturile pe care le va aduce clinica.

– Da. Dar eu îi voi urmări îndeaproape, domnişoară Donleavy, îndeaproape.

– La fel şi eu. Iar acum, continuă ea, luptîndu-se să-şi păstreze zîmbetul, într-adevăr nu vă mai pot reține.

Fern se ridică în picioare.

– Pînă la prima întîlnire, domnişoară Donleavy, zise doctorul, zîmbind cu amabilitate.

– Of! respiră Fern după ce scăpă de claustrofobia dickensiană a încăperilor din Harley Street. Dar dacă Alexander o duce de nas cu clinica lui, capul ei va sta pe butuc.

Îşi scutură părul, desfăcîndu-l din fundă şi începu să o ia la fugă. Două sute de prezentări pentru presă, înapoi la Queen Anne's Walk ca să facă un duş şi să se schimbe repede după care, la 5:30, la magazin. Imposibil.

La ora şapte, Fern făcea ultimele retuşuri la ciorchinii de baloane aurii, ornamentîndu-i cu imense funde de mătase.

Personalul de la firma de relații se agita prin jur, controlînd băuturile şi mîncarea, iar Fern se întreba cum se vor înghesui două sute de trupuri în ceea ce devenise deodată un spațiu imposibil de mic.

Curînd după aceea, tocmai cînd Fern luă în mînă o încurajatoare cupă de şampanie, pe uşă îşi făcu apariția un grup de invitați.

Fern se prezentă şi făcu conversație despre produsele ei. Se scuză politicos cînd observă afară *Bentley*-ul lui Hugo.

Acesta se chinuia să se extragă din maşină, în

mînă cu un imens buchet de trandafiri roşii care îi ascundeau partea superioară a trupului.

Fu nevoit să se întoarcă într-o parte ca să intre pe uşă. I le pasă lui Fern, uşurat.

– Draga mea, îţi urez tot norocul din lume.

– Mulţumesc, îi răspunse aceasta, numai zîmbet. Sînt superbi. O să găsesc un loc vizibil, unde să-i aşez. Vino acum să bei ceva.

În timp ce Fern dispăru în încăperea din spate după o vază, Hugo profită de ocazie să se uite în jur, la rafturile minunat aranjate.

Ochii lui se plimbară peste sticluţele şi borcanele asortate şi Fern îi urmări din fundul magazinului zîmbetul care i se aşternea treptat pe faţă. Reveni alături de el şi aşteptă.

– Minunat! strigă el. Bine făcut. Ştiam că o să reuşeşti.

Fern îşi spuse că ar fi o mojicie din partea ei să-i amintească acum că de fapt el crezuse că ideea ei era ridicolă.

– Arată absolut superb. Cum naiba ai reuşit, într-un timp atît de scurt şi numai în timpul tău liber, draga mea?

– A fost o muncă a naibii de grea – şi n-aş fi reuşit niciodată dacă Johnny nu m-ar fi pus în legătură cu unele dintre relaţiile lui, care m-au ajutat să găsesc compania care să-mi fabrice sticlele şi manufacturile din Malvern. Sînt epuizată, dar cred că a meritat. O să aflu asta, cred, în următoarele cîteva zile. Singurul lucru de care mai am nevoie, după seara asta, sînt clienţii.

Lumea începu să apară în valuri şi Fern trebui să întrerupă discuţia ei cu Hugo.

Chipuri necunoscute îi zîmbeau, felicitînd-o şi spunîndu-i cît de minunat, pur şi simplu, era totul. Zumzetul conversaţiei umplu încăperea şi începu să-i fie greu să mai audă ceva.

Se aprinseră cîteva reflectoare şi cineva, printr-o staţie radio, o rugă să iasă afară cîteva minute, pentru interviuri. Pînă acum, totul mergea bine...

Prea înnebunită ca să se mai simtă nervoasă, Fern răspundea cu dezinvoltură întrebărilor, observînd că trotuarul se umpluse repede cu trupuri.

Îl văzu în depărtare pe Johnny însoţit de Zak, fotograful. Acesta îi făcu semn şi ea îi trimise o sărutare. Simţi apoi o mînă fermă pe cotul ei şi se întoarse ca să se pomenească privind direct în ochii întunecaţi şi zîmbitori ai lui Leo.

– Felicitări! spuse acesta în şoaptă, cu buzele atît de aproape de urechea ei, încît îi putea simţi pe piele răsuflarea fierbinte. Se pare că recepţia ta are un succes formidabil.

– Slavă Domnului, rîse ea. Dar abia dacă recunosc pe cineva. Am lăsat totul în sarcina unei companii de relaţii cu publicul. Efectiv nu am mai avut timp.

– Eu aş zice că a fost o hotărîre extrem de deşteaptă. Te simţi bine, Fern?

– Da, dădu aceasta din cap. Mă simt minunat. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că e gata totul. Ultimele săptămîni au fost un coşmar organizatoric. Haide să-ţi dau ceva de băut.

– Nu, nu. Îţi aduc eu ţie. Eşti mult prea solicitată. Zău aşa. Te găsesc eu, în cîteva zile.

Fern îi urmări silueta înaltă deplasîndu-se aproape fără efort prin marea de oameni. Întorcîndu-se, îl văzu pe Johnny care o urmărea cu privirea.

Încercă să se ducă la el, dar constată că drumul îi era blocat de o femeie cu părul tuns zero. Gura i se deschise de groază cînd se pomeni uitîndu-se în ochii intriganți ai lui Alix.

– Fern! strigă Alix, încîntată. Ce mai faci? De săptămîni încerc să iau legătura cu tine. Ştiu că ai fost ocupată.

– Ce cauți aici, Alix? În glasul ei se citea sila nemascată.

– Am fost invitată. Bună şampanie, spuse ea ridicînd paharul şi dîndu-i pe gît, cu satisfacție, conținutul. Şi bun potol, mai spuse îndesînd în ea sandvişuri cu somon-fum.

– Ştiu că ai tupeu!

– Zău că nu ştiu ce vrei să spui. Mă gîndisem să scriu ceva despre tine. Ce zici? Poate că o să-mi dai un interviu. Sînt convinsă că o să te bucure publicitatea.

– Îmi pot imagina ce fel de articol ai scrie tu despre mine, Alix. Mulțumesc, dar nu.

– Treaba ta, ridică aceasta din umeri. Tu pierzi. Deci, cum te simți ca vînzătoare?

– Îți propun să-ți termini şampania şi să te cari.

– Pot folosi asta în articolul meu?

– Du-te dracului, Alix.

– Fern? Glasul cunoscut, uşor indecis, o salvă.

– Ricci! strigă Fern, fericită. Ce bine îmi pare că te văd aici. Vino să-ți arăt totul. Cu bine, Alix, mai spuse ea peste umăr.

– Pe curînd, Fern.

Fern se scutură.

– Cumplită femeie, spuse ea printre dinți. Asta trebuia înecată la naştere.

– E ceva neobişnuit la tine să fii aşa de directă, Fern.

Fern rîse.

– Crudă, vrei să spui. Crede-mă, este o scorpie perfectă. Haide cu mine şi spune-mi ce părere ai.

Ricci puse o mînă pe braţul lui Fern, reţinînd-o.

– Hugo e aici? o întrebă ea, uşor nervoasă.

– Îhî, deşi Dumnezeu ştie unde.

– M-am gîndit că o să fie. Poate că dacă aş rămîne în partea asta a camerei...

– Nu fi proastă. Nu trebuie să te ascunzi într-un colţ. Vino cu mine, te ajut eu să spargeţi gheaţa.

NU-ul lui Ricci izbucni cu atîta vehemenţă, încît Fern încremeni pe loc.

– Am vrut numai să te felicit, draga mea. Efectiv nu pot să rămîn. Însoţesc nişte prieteni, la masă. Mă aşteaptă afară.

O sărută uşor pe Fern pe obraz şi dispăru, lăsînd-o pe Fern dînd din cap, dezamăgită.

Doamne, ce proastă poate fi generaţia asta mai în vîrstă. După care Fern fu trasă într-un colţ de un grup de ziarişti. Începu să răspundă automat întrebărilor acestora.

– Scuzaţi-mă, mulţumesc. Scuzaţi-mă... vă supăraţi dacă... răsună vocea ascuţită de femeie, peste toată hărmălaia, ca un corn de ceaţă.

– Ei, Fern! Da, chiar tu eşti.

Fern întoarse capul.

– India! Ce...

Fern îşi muşcă buza ca să nu repete ceea ce abia cu cîteva minute în urmă îi spusese lui Alix.

– Am primit invitaţia ta şi mi-am spus să trec şi eu pe aici pentru cîteva minute. Normal, am mai văzut

aşa ceva. Nimic original, nu-i aşa?

Fern înălţă din sprîncene şi aşteptă.

– Un fel de magazin de lux cu articole de toaletă. Cine e în spatele tău?

– Nimeni. Doar eu.

– Ah, desigur. Uitasem. Ai toţi banii de la *Oscar Rees*, nu? O mică moştenitoare nesperată, după cum mi-amintesc că am citit. Ei bine, îţi dau şase luni.

– Pentru ce îmi dai şase luni? o întrebă Fern, privind-o fără să-i vină să creadă.

Ochii Indiei se plimbară prin încăpere.

– Pentru încercarea ta. Este foarte greu să pătrunzi pe o asemenea piaţă, mai ales în vremurile astea.

– Mulţumesc pentru sfat, India. O să-l ţin minte. Sînt sigură că n-o să-ţi displacă să bei ceva.

– Şampanie? Mulţumesc, spuse aceasta, cu un ton de refuz.

– Arsenic mai curînd, zise Fern printre dinţi.

– Ah, Fern, aici erai. Uite băutura pe care ţi-am promis-o acum mai bine de o oră...

– Leo! Ce naiba...

– India!

Fern stătea între cei doi, surprinzînd privirea îngrozită de pe chipul lui Leo şi efectiva stupoare de pe cel al Indiei. Se pare că prezenţa ei fusese momentan uitată.

– Afaceri! strigă India. Ziceai că ai nu ştiu ce întîlnire importantă de afaceri. M-ai minţit.

– Nu te-am minţit. Asta este, spuse Leo, zîmbind spre Fern. Iartă-mă, Fern, dar trebuie să scuzi ieşirea Indiei. I-am explicat că trebuie să mă ocup de o întîlnire de afaceri, ceea ce şi fac. Oricum, India, nu mă

aşteptam să te văd aici. Mă gîndeam că la ora asta trebuie să fii pe la jumătatea primului act.

– Sînt convinsă, spuse ea sarcastic.

Apoi, ca şi cum ar fi văzut totul cu încetinitorul, Fern o urmări uluită pe India luînd unul din paharele pline din mîna lui Leo şi turnîndu-i conţinutul în capul acestuia.

Leo căscă gura. Fern nu ştia dacă să pufnească în rîs sau să rămînă stană de piatră. Luă un şervet de pe o sticlă din mîna cuiva şi i-l oferi lui Leo.

Şampania curgea pe faţa lui, picurînd pe guler şi pe revere. Pălăvrăgeala încetă cînd mulţimea deveni conştientă de drama care se desfăşura în faţa ei.

Camerele înregistrară şi ziariştii îşi făceau loc cu coatele prin mulţime, să vadă mai bine.

India stătea în picioare, încremenită, cu paharul gol în mînă. Părea să fie aproape la fel de surprinsă de gest ca şi toţi ceilalţi. Fără un cuvînt, se răsuci pe călcîie şi dispăru.

– Femei! oftă Leo, în timp ce se ştergea.

– Poate că ai meritat asta, spuse Fern fără compătimire. Şi ce voiai să spui prin întîlnire de afaceri? Asta îţi închipui că faci acum?

– E prea devreme ca să-ţi spun. Dar îmi place să-mi ţin urechea lipită de pămînt. Ţi-am spus că am fost impresionat de ce am văzut, dar aşa cum ai zis chiar tu, încă nu ai deschis. O să trebuiască să aşteptăm.

– Nu sînt o afacere, spuse ea, sfidător. Aşa m-ai privit întotdeauna, da? Cînd eram internată la fundaţie, cînd erai atît de îndatoritor faţă de mine, o făceai pentru că eram o afacere, da?

Fern începea să-şi piardă răbdarea.

Iar faptul că se aflau înconjurați de o mulțime intrigată nu contribuia cu nimic să o potolească.

– Mi-am făcut griji pentru tine.

– Prostii! Ți-ai făcut griji pentru că tocmai ai cumpărat *Vitale* şi te gîndeai că ai cumpărat cioara vopsită. Asta este explicația bunăvoinței tale.

Leo o apucă de braț cu putere şi o conduse prin mulțimea strînsă în cerc, mînia şi neîncrederea citindu-i-se deopotrivă pe chip.

– Ascultă, fetiță proastă!

Fern încercă să se smulgă din strînsoare.

– Nu sînt o fetiță proastă, arogantule...

– În regulă. Nu chiar aşa de proastă. Dar am venit la tine, cînd erai internată la fundație, pentru că țineam la tine. Te-am mutat acolo pentru că țineam la tine. Nu-ți dai seama ce efect a avut asupra mea imaginea ta zăcînd acolo, bandajată toată. Acum îmi pare rău că ți-am stricat petrecerea. Habar n-am avut că vine şi India. A fost jenant pentru tine şi îmi cer scuze. Şi acum ar mai bine să plec.

Fern nu-şi putea crede urechilor. Ținea la ea? Leo îi dădu drumul la braț şi se îndepărtă de ea.

– Nu. Cuvîntul îi scăpase fără să-l fi putut opri. Vreau să spun...

– Nu vrei să plec?

– Nu sînt sigură, ridică ea din umeri, luptîndu-se cu emoțiile. Era derutată, confuză. Într-adevăr, el îi făcea vrăji. Se simțea nehotărîtă, aproape bolnavă. Nimic nu avea un sens. Brusc, se simți trasă spre el. Leo o cuprinse în brațe şi-şi lăsă gura, greu, pe a ei. Simți cum se prăbuşeşte într-un fel de abis adînc, scufundîndu-se ca luată de un vîrtej ca şi cum orice urmă de voință ar fi părăsit-o, topindu-se în el, incapabilă să se

smulgă. Respira sacadat. Gura lui era atît de fierbinte, atît de doritoare. Apoi, brusc, Leo îi dădu drumul.

– Vezi, spuse el încet, asta ce-ți spune?

Fern își duse mîinile la obraji și-și apăsă degetele pe tîmple.

– Nu știu, strigă ea. Pur și simplu nu știu.

– Să cinăm împreună...

– Dar...

– Inteligenta ta societate de relații cu publicul se va ocupa de tot. Tu nu mai ai ce face. În plus, cu cît stai mai mult pe-aici, cu atît toți pomanagiii ăștia vor rămîne și vor bea mai multă șampanie pe gratis. Este șic să-ți părăsești propria recepție.

– Nu-mi pasă de asta.

– Nu, rîse el încet, nu cred că-ți pasă. Dar te rog, haide să cinăm împreună. De mult trebuia să facem asta, Fern.

– Bine.

Se simțea ca și cum ar fi pus tocmai ștampila pe ceva ce s-ar fi putut dovedi a fi mai mult decît putea ea stăpîni.

Zak se uita la fața atentă a lui Johnny.

– Deci, bătrîne, îi tragi clopotele. Încetează să fii așa de transparent. Arăți ca un cîine bolnav.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, izbucni Johnny morocănos, luîndu-și cu greu ochii de la scena care se petrecea afară, de partea cealaltă a vitrinei. Știi foarte bine că am renunțat la femei cu multă vreme în urmă.

– Ei, omule, nu te supăra. Nu sînt gardianul tău. Dar nu-mi place să văd pe cineva la care țin, făcîndu-se de rîs. Și cred că mușchiul ăsta în sînge, care pare să fie gustos, tocmai ți-a suflat doamna.

– Da. Aşa se pare, spuse Johnny abătut. Vino, să plecăm de-aici.

Alix dădu pe gît ultima picătură de şampanie şi-şi potrivi sacul de umăr. Micul lanţ al întîmplărilor din seara aceasta fusese cît se poate de instructiv.

Era foarte mulţumită de ea însăşi că se hotărîse să vină aici, doar ca să vadă ce-ar putea culege şi folosi împotriva lui Fern cîndva, în viitor.

Fata asta avea prostul obicei să-şi facă duşmani din cine nu trebuia. Judecînd după duşul bine ţintit pe care India Duncan-Forrester i-l făcuse lui Leo Eden, aceasta nu se arătase deloc fericită de faptul că prietenul ei părea hotărît să pună şaua pe Fern. Da, Fern şi India aveau un mic interes comun, de fapt. Alix ştia deja ce avea de făcut.

Părea oarecum inevitabil ca Leo să o invite pe Fern la el acasă, pentru cafea. Părea mai mult decît inevitabil ca biata cafea să fie complet uitată, iar Fern să fie condusă, încet, în dormitorul acestuia.

Rămase acolo, abia îndrăznind să respire, în timp ce Leo îi lua de pe umeri jacheta din lînă moale. Îi privi chipul cînd el îi descheie, îndemînatic, micii nasturi din perle de la bluza ei subţire şi i-o înlătură de pe umeri, dîndu-i la iveală sînii goi.

Tremurînd acum, începu să-i desfacă fermoarul pantalonilor şi o ajută să iasă din ei. Fern rămase acolo, cu braţele de o parte şi de alta a trupului, tremurînd de dorinţă, cînd Leo întinse mîna şi o trase spre el. Sînii i se atinseră de cămaşa lui aspră de bumbac.

O simţea rece, pe sfîrcuri. Şi trupul lui încordat, liniştitor de puternic, care se lipea tare de ea.

O împinse încet şi cu blîndeţe în jos pe pat, plimbîndu-şi ochii nesăţioşi peste trupul ei, în timp ce-şi scotea cămaşa.

Fern îşi duse braţele deasupra capului, îşi îndoi genunchiul şi aşteptă...

Se minună la vederea trupului puternic, a pielii strălucitoare, măslinii, a părului moale, negru, care pornea dintre sfîrcurile lui ca un triunghi ce cobora îngustîndu-se în jos, spre pîntece. Ochii i se opriră asupra penisului mîndru, pe pielea mătăsoasă, întinsă, pe care tînjea să o atingă.

Leo se lăsă deasupra ei, aproape scoţîndu-i sufletul din trup. Gura lui ardea pe a ei, devorînd-o înfometată, tachinîndu-i limba, arzîndu-i obrajii şi gîtul cu o căldură udă, delicioasă.

Fern îşi dădu capul pe spate şi gemu de plăcere. Atunci buzele lui Leo se strînseră deasupra unuia dintre sfîrcuri, lansîndu-şi limba într-o agonie a extazului. Îi strînse capul la sînul ei, frecîndu-se de el.

Degetele lui cercetătoare găsiră crăpătura umedă dintre picioare. Fern îi auzi rîsul gîlgîit, încet.

Aproape dincolo de starea de conştientizare, dincolo de timp şi spaţiu, pierdută pe o cîmpie dureroasă a nevoii imperioase, îi trase trupul spre ea.

Picioarele i se desfăcură şi în sfîrşit îl simţi coborîndu-se spre vintrele ei.

Simţi duritatea caldă a penisului lui căutînd, sondînd cutele ei moi. Apoi pătrunse în ea, la început timid, ah, atît de blînd.

Apoi îl simţi împingîndu-se adînc în ea. Focul care îi cuprinse pîntecele se întinse în sus, pînă la sîni. Îi luă capul, aducîndu-i gura pe gura ei, strîngîndu-l cu frenezie.

Picioarele îi alunecară în sus, peste coapsele lui, încleştîndu-se pe fesele care se mişcau în sus şi apăsîndu-le în jos spre pelvisul ei.

– Leo! strigă ea. Ah, Dumnezeule... Leo!

Trupul ei se cutremură cînd o cuprinseră micile convulsii, inundîndu-i mintea şi corpul. Apoi Leo fu cu ea, lovind-o tot mai tare înăuntru, gemînd acum, pînă cînd strigă şi el, în extazul momentului.

În sfîrşit epuizat, se prăvăli pe ea. Fern deschise ochii şi simţi fluidul cald în ea şi urmări zîmbetul de totală mulţumire de pe chipul lui. Îşi strînse braţele peste spinarea lui largă şi se zvîrcoli sub el.

– Hmm! oftă ea. A fost plăcut.

Leo îşi petrecu braţele sub ea şi o strînse cu putere.

– A fost minunat, draga mea, oftă el. Şi ceva ce trebuia făcut de mult. Dar, în mod cert, a meritat aşteptarea.

Fern se ghemui în cercul cald, sigur, al braţelor lui.

29

Încă adormită, Fern simţi trupul lui Leo ridicîndu-se de lîngă ea. Deschise ochii la timp ca să-l găsească aplecat deasupra ei, sărutînd-o ferm, pe gură.

– Bună dimineaţa, draga mea, spuse el, oftînd. Tocmai mă pregăteam să ies după ziare. Nu stau mult. Poate că o să scrie ceva despre recepţia ta.

Cîtă energie. Nu-i venea să creadă. Mai făcuseră dragoste încă de cel puţin trei ori în cursul nopţii şi de fiecare dată mai încet decît înainte.

Pe cînd ea putea închide ochii ca să doarmă o veşnicie...

Visă că se aflau la serviciu. Se agita să mai comande sticle pentru magazin, Johnny striga la ea că Hugo voia să o pună pe liber, iar telefonul suna în neştire. Încercă să-l ignore. Voia ca Johnny să-i explice de ce... cînd Johnny începu să dispară. Înotă înapoi spre starea de conştienţă. Pe noptieră, tele-

fonul suna neobosit. Continuă să-l ignore. O să răspundă Leo. Apoi îşi aminti că Leo ieşise.

Întinse mîna şi luă receptorul din furcă. Cu degete neîndemînatice, încercă să-l ducă la ureche.

– Alo, spuse ea, într-un tîrziu.

– Ah, este cumva 5840987?

Fern încercă să-şi concentreze privirea.

– Îmi pare rău, bombăni ea, mă tem că nu ştiu.

– Ah! spuse vocea abrupt şi închise.

Fern se uită agresiv la receptorul tăcut şi se întinse să-l pună înapoi în furcă. Abia se cuibărise înapoi în adîncimile sigure, pufoase, că telefonul începu din nou să sune. Ar fi vrut ca Leo să se fi grăbit puţin.

– Alo! se răsti ea.

– Uite ce e, încerc să vorbesc cu Leo Eden. Sînt sigură că numărul este bun.

– Exact. Prin ceaţa oboselii, Fern bănui totuşi că recunoaşte vocea arţăgoasă de femeie, de la celălalt capăt al firului.

– Cine e acolo? întrebă vocea, arogant şi poruncitor.

Partea bună din Fern îi spuse că trebuie să închidă, dar India Duncan-Forrester nu merita în nici un caz partea bună a lui Fern.

– Bună India, sînt Fern. Vrei să-i transmit ceva lui Leo? Tocmai a ieşit puţin.

– Fern! Ce dracului cauţi tu acolo?

– Încerc să dorm, oftă Fern şi puse telefonul în furcă.

India Duncan-Forrester urlă de furie.

– Ah, cum a îndrăznit? strigă ea, agitîndu-se prin încăperea goală. Ticălosul! Cum a putut? Cu ea! Ah!

Bătu mînioasă din picior, apoi luă micul iepure Herend pe care i-l dăruise Leo cu ocazia ultimei ei aniversări şi-l aruncă de peretele din partea cealaltă a camerei. Acesta căzu ca o ploaie de cioburi dătătoare de satisfacţie, pe măsuţa de dedesubt.

– Dracu' să te ia, dracu' să te ia, dracu' să te ia! strigă India.

Apoi formă numărul mamei ei. Ea o să ştie ce trebuie să facă.

Intrînd în apartament, Leo adulmecă mirosul tentant de cafea proaspătă.

O găsi pe Fern în bucătărie, arătînd tocmai bună de mîncat, în cămaşa lui albă de aseară. Lăsă ziarele alături şi o trase spre el.

– Ce plăcută privelişte la întoarcerea acasă, spuse el şoptit, punîndu-şi mîinile exploratoare pe fesele ei goale. Strînse carnea caldă. Ea îi dădu o palmă, în joacă.

– Mi-e foame, zise ea. Am nevoie de întăritoare, după atîta exerciţiu. Am găsit sucul de portocale, nu mai am nevoie decît de pahare. Şi de ouă cu şuncă, asta mi-ar plăcea acum. Ce părere ai?

– Un deliciu, spuse el, lovind uşor cu mîna punga de hîrtie de lîngă ziare. Ce noroc, să am aceeaşi idee. Ai totul aici. Gătim împreună, da?

– În regulă, zise ea, numai zîmbet.

– Dar, mai întîi, m-am gîndit că poate o să vrei să vezi asta. Leo luă unul din ziare şi i-l vîrî sub nas. Întoarce la pagina a treia.

Fern studie prima pagină şi-şi văzu propriul chip privind-o din faţa magazinului. Articolul cuprindea trei sute de cuvinte despre ea, despre magazin, despre

legătura ei cu *Oscar Rees* şi despre accidentul cu Paul.

– Ei drăcie! spuse ea. Este incredibil. Ascultă aici: „Intrînd la *Donleavy,* descoperi aici o delicioasă peşteră a lui Aladin, cu ingrediente care fac să-ți lase gura apă, reunite într-o minunată colecție de cosmetice victoriene. Aceste splendide sticle ar onora cele mai grandioase săli de baie, dar sînt disponibile la prețuri potrivite oricărui buzunar. Eu una mă grăbesc să ajung azi acolo, ca să-mi fac o rezervă din gama de produse *Donleavy*. Ştiu ce voi face cadou de Crăciun, anul acesta..." Nu-mi vine să cred.

– Bine scris. Mai sînt şi altele, dar cred c-o să trebuiască să aştepți după micul dejun.

– De ce, e de rău?

– Nu chiar. Să spunem că este privit totul din alt unghi.

– Unde? Arată-mi acum.

Fern răsfoi agitată paginile.

– Aici. Prima pagină a ziarului ăstuia.

Din ziar o privea capul ud al lui Leo. India se uita vinovată la el, iar expresia de şoc de pe chipul lui Fern era evidentă pentru oricine.

– „Leo Eden degustă şamponul şampanizat de la dejunul cosmeticelor..." citi Fern. Eu zic că putea fi şi mai rău. Măcar au menționat produsele.

– Hmm. Eu unul trebuie să recunosc că aş fi preferat ca două milioane şi jumătate de cititori să nu fi văzut rezultatele reacției Indiei. Dar...

– Apropo de India, a sunat cît erai tu plecat. Nu a părut prea fericită să-mi audă vocea.

– Nici n-avea de ce. Oricum, este ceva ce trebuie să reglez, draga mea. De fapt între mine şi India s-a

terminat totul de mult. Doar că ea nu renunță așa de ușor. Am încercat de mai multe ori să i-o spun, dar are pielea foarte groasă.

Fern ridică din umeri.

– Uneori, trebuie să fii crud, ca să fii bun, nu-i aşa? Poate că ar trebui să încerci să fii cinstit cu ea.

– Draga mea, după noaptea trecută nu mai am altă variantă, ce zici?

La ora 10:30, Fern era înapoi la magazin. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Locul era înțesat. Jackie era la casă, în vreme ce Anna își ajuta clientela să selecteze ceea ce voia. Cît de recunoscătoare era că le găsise pe fetele astea. Erau verişoarele lui Sean, tîmplarul, disperate să găsească de lucru în Anglia. Fern discutase cu ele la telefon și simțise în glasurile lor entuziasmul autentic. Jackie avea nouăsprezece ani; Anna, douăzeci și unu. Fern le găzduise în vechiul ei apartament – un aranjament care convenea de minune tuturor.

– Slavă Domnului că ai venit, strigă Jackie printre înregistrări la casă. Lumea stă la coadă de la ora 9:30. Și nu cumpără doar un singur produs. Cumpără toată gama. Toți spun că sticlele sînt atît de frumoase, încît vor să aibă setul complet. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Cum stăm cu stocurile? întrebă Fern, simțindu-se cuprinsă de o ușoară nervozitate.

– Nu știu. Încă nu am avut timp să mă ocup. Ăsta este singurul necaz cu o casă de bani veche. Dacă am avea una modernă, computerizată, am putea avea un control permanent al stocului.

– Dar cine s-a gîndit că ar fi necesar așa ceva? Mă

duc chiar eu să verific şi vin să te înlocuiesc puţin.

Fern se uită la rafturi, fără să-i vină să creadă. Şiruri de sticle care fuseseră aşezate pe cîte patru rînduri scăzuseră acum la numai două. Din loc în loc, apăruseră mici goluri. Citi etichetele şi aduse altele, din depozit. Anna o ajută să le aşeze înapoi pe rafturi.

– Arată ca de 1 ianuarie, Fern, zise Anna. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Mă gîndeam că lumea nu prea are bani, acum. Jackie zice că toţi cumpără în medie cam de treizeci de lire. Asta înseamnă cu două sute la sută, peste aşteptările tale.

Fern zîmbi.

– Da, dar nu uita că este prima zi. Cine ştie, poate că nu o să mai vindem nimic toată săptămîna.

Joi însă, Fern alergă la Malvern ca să aibă o discuţie urgentă cu furnizorii. Fabricantul de sticle nu mai avea sticle şi nu putea obţine în timp util cantitatea necesară. Mărfurile propriu-zise puteau fi produse repede, cu condiţia ca ingredientele să fie asigurate la timp, dar chiar şi aici Fern fu avertizată că poate ar trebui să-şi extindă mai mult reţeaua. Şeful de producţie, Roger Markham, o avertiză că dacă va avea o rată de producţie atît de rapidă, atunci furnizorii de materii prime nu vor fi în stare să onoreze cererea.

– Îţi propun, îi spuse acesta, să găseşti şi alţi furnizori, în următoarele săptămîni.

Fern îi povesti lui Leo. Îi vorbi, în timpul cinei, despre iminenta criză.

– Ştiu că este minunat, dar uneori cred că o să clachez nervos, din cauza acestei tensiuni.

– Asta este pentru că trebuie să alergi, înainte de a fi învăţat cu adevărat să mergi. Nu te-ai aşteptat niciodată să se întîmple aşa, nu?

– În nici un caz. Mă gîndeam că produsele vor fi cumpărate la început cu țîrîita, iar apoi, cînd oamenilor or să le placă, vom reuşi să vindem într-un ritm convenabil. Dar a fost vorba de o cerere masivă. Ne-au sunat chiar oameni din toată țara, oameni care au citit reclamele, rugîndu-ne să le trimitem prin poştă produsele. Ne întreabă dacă facem stocuri masive pentru Crăciun. Le-am zis fetelor să le spună că aşa vom face şi că desigur le vom trimite produsele prin poştă, dar cineva trebuie să se ocupe de organizare. Eu sînt blocată la *Oscar* cea mai mare parte a zilei şi aproape toată răspunderea cade pe capul celor două fete. Le-am mărit deja salariile. Slavă Domnului că sînt atît de eficiente şi de loiale.

– Dacă accepți sfatul meu, ți-l dau cu plăcere.

– Leo, îl accept. Ultimul lucru pe care-l doresc este să mă transform într-un fel de martir surmenat care dispare în propria lui carapace. Pentru numele lui Dumnezeu, sfătuieşte-mă ce să fac.

– În primul rînd, te împrăştii în prea multe direcții. Încerci să faci totul singură, totul...

– Şi să nu duc nimic pînă la capăt, adăugă ea, pocăită.

– N-aş zice asta. Pînă acum, te-ai descurcat foarte bine.

– Mulțumesc, domnule Eden.

– Acum, însă, constați că nu poți să fii în acelaşi timp în toate locurile unde este nevoie de tine, corect?

– Corect. Uite, săptămîna asta, de exemplu. Am avut discuții cu jumătate de duzină de diverşi furnizori de materie primă, cu o altă companie producătoare de sticle, cu un importator de coşuri şi cu poşta.

– Şi program plin, la *Oscar*. Prin urmare, ceea ce

ar trebui să faci ar fi să mai angajezi personal. Începe prin a delimita diversele domenii şi angajează oameni cu experienţă să se ocupe de toate astea în locul tău.

– Bine, Leo, dar eu vorbesc de un magazin mic din Covent Garden şi profiturile pe care le vom realiza în curînd nu intenţionez să le arunc pe plata salariilor. Nu vreau să-mi irosesc capitalul, pentru că afacerea nu este suficient de solidă ca să se finanţeze singură.

– Atunci mai deschide şi alte magazine, în loc să te concentrezi asupra vînzării prin poştă ca să satisfaci cererile din ţară. Ai putea începe, să spunem, cu Bath, Cheltenham, Ediburgh. Poate chiar la Dublin, de ce nu? Trebuie să gîndeşti la scară mare şi prin delegaţi.

– Este înfricoşător, oftă Fern. Dar mă înnebuneşte. Chiar crezi că este o idee viabilă?

– Nu am văzut cifrele de afaceri, dar, dacă vrei, pot să mă uit peste ele.

Fern se simţi cuprinsă de un sentiment atît de minunat, atît de cald cînd se uită la chipul lui Leo, la trăsăturile lui fine şi la ochii lui întunecaţi, aproape negri, care o priveau cu atîta afecţiune. Niciodată pînă atunci nu simţise un asemenea suport moral din partea cuiva.

Leo părea că este interesat sincer de absolut totce era legat de persoana ei. Nu înţepături pline de cruzime, nu invidie sau sensuri ascunse în cuvintele lui. Un fior de pasiune îi străbătu umerii şi îşi puse mîna pe mîna lui. Desigur, era pasionant să discuţi afaceri, dar ora de culcare se apropia...

Alexander stătea în dreptul intrării din spate a Fundaţiei *Rees* şi urmărea camioneta trasă la rampă. Cei

doi manipulatori apucară containerul şi se îndreptară cu el spre Alexander.

– Aveți grijă cu chestia asta. Am aici substanțe medicale congelate. Fiți atenți, îi avertiză ei, în timp ce cutia aproape că alunecă printre mîinile lor. Pentru numele lui Dumnezeu... strigă el, dar, slavă Domnului, aceştia îşi întăriră strînsoarea.

– Unde-l ducem, şefu'?

– Veniți după mine! spuse Alexander, cu un aer superior. Şi fiți atenți.

– Asta facem tot timpul, şefu' ştii bine.

– Cine ştie, bombăni Alexander, printre dinți.

În sfîrşit, închise containerul în congelatorul de mărimea unui dulap. Totul era acum, conform programului.

Prima pacientă era programată mîine, pentru începerea tratamentului. Alexander nu mai avea răbdare. Ridurile ei de cincizeci de ani vor dispărea în cîteva zile. Era convins că aceasta va arăta ca de douăzeci şi cinci de ani, fără vreun risc ca aceste celule speciale să fie respinse de organism. Mai aruncă o ultimă privire asupra locului, îi făcu paznicului un semn cu capul şi plecă, mulțumit că mijloacele îmbogățirii sale se aflau la loc sigur, peste noapte.

Johnny începea să se simtă ca un detectiv particular încălțat în pantofi cu talpă moale. Mai curînd ca un prost, se luă el singur peste picior, pîndind pe la colțuri, spionîndu-l pe Alexander. Ce naiba, era director de producție, nu un amărît de spion. Adidaşii lui se mişcau fără zgomot pe pardoseala fundației. O luă pe coridorul care ducea la clinică. Toate luminile erau stinse şi locul părea pustiu. Cu toate acestea, inima îi

bătea gata să-i spargă timpanul. Aproape că auzea sîngele care-i pulsa în vene, accelerat de adrenalină. Văzu în față ușile duble. Își pipăi lanterna din buzunarul jachetei. Se strecură printre uși. Vedea, la dreapta, grădina rectangulară, iluminată fantomatic de lumina lunii; la stînga, un șir de uși numerotate. Se uită prin fereastra primei uși. Putea distinge forma unui pat, în dreptul peretelui din fund.

Auzi apoi o mișcare, atît de vagă, încît se întrebă dacă nu cumva îl înșela auzul. Se chirci în dreptul ușii, temîndu-se s-o deschidă ca nu cumva să alerteze pe cine putea fi prin preajmă, asupra prezenței sale aici. Se simți cuprins de amețeala fricii. Nu era un erou, ce naiba! Iar acesta nu era jocul lui. La naiba cu Hugo. La naiba cu Fern. Și la naiba cu toată familia asta nenorocită. Se hotărî să-și caute de lucru în altă parte, dacă o să mai iasă vreodată de aici.

Abia îndrăznind să respire, Johnny privi silueta neclară ce se desprindea din umbra coridorului. Ceva nu era în regulă. Prin ceața panicii, îl izbi brusc ciudățenia gîndului că și altcineva se mai pitulează aici, în toiul nopții – cineva care, evident, nu voia să dea peste nimeni altcineva. Se gîndi repede. Această persoană părea să fie cu mult mai puțin înaltă decît el. Cînd silueta micșoră spațiul dintre ei, Johnny știu că va fi descoperit. Avea însă avantajul surprizei. Se lansă ca o rachetă, din ascunzătoarea lui, asupra celuilalt intrus.

– Ce... țipă o voce de femeie, cînd căzură amîndoi la pămînt, într-o învălmășeală de brațe și picioare care se luptau.

Johnny scrută întunericul și întrezări un cap chel de femeie.

– Tu cine dracu' eşti? întrebă el pe înfundate, sperînd să nu-i fie recunoscută vocea.

Trupul se zvîrcoli sub el şi simţi în braţ unghiile ascuţite. Îşi înteţi strînsoarea.

– Să nu îndrăzneşti, spuse el, scuturînd-o. Nu te las să pleci pînă nu-mi spui exact cine eşti şi ce cauţi aici.

– Dar tu cine eşti? îl întrebă fata.

– Nu-i treaba ta. Eu pun întrebările. Johnny începea cu adevărat să-şi intre în rol. Vorbeşte odată, Philip Marlowe.

– Atunci dă-mi drumul.

– În nici un caz. Îţi cunosc jocul.

– Nu mai pot... respira... spuse aceasta, cu glas sugrumat.

Johnny îşi slăbi strînsoarea şi, făcînd asta, o simţi mişcîndu-şi piciorul. Prea tîrziu, căci o durere orbitoare îl străfulgeră între picioare.

– Căţea, gemu el dîndu-i drumul, în agonie.

Fata se smulse şi o rupse la fugă – Johnny încercă să se ridice, dar durerea îl cocoşa, arzîndu-i testiculele ca un foc încins. Fata dispăru prin uşa dublă şi Johnny ştiu că nu o va prinde.

– Idiotule! îşi spuse el. Idiot tîmpit ce eşti.

Lui Johnny îi trebuiră cîteva minute ca să se poată mişca din nou, dar îndată ce fu capabil să meargă, îşi spuse că pentru noaptea asta era de-ajuns. Mai erau şi alte nopţi ca să afle ce naiba punea la cale Alexander Easton.

30

India o privea cu un amestec de neîncredere şi enervare pe femeia cheală. Într-adevăr, dacă ar fi ştiut cum arăta, nu ar fi invitat-o la *Groucho Club* pentru masa de prînz. Dar asta fiind situaţia, India alesese cel mai întunecat ungher, în vana speranţă că nu va fi văzută de nimeni.

– Adevărul este că tot ceea ce ştiu merită o groază de bani de la tine, India. Asta o poate distruge complet pe Fern. Crede-mă, se întîmplă lucruri dezgustătoare la preţioasa ei clinică. Cînd se va afla totul, s-a zis cu ea.

– Dar n-ai de gînd să-mi spui ce ştii?

– Tot ce pot să-ţi spun este că gemenii Easton pun la cale ceva necurat cu această clinică nou-nouţă. Peste cîteva zile o să-ţi pot da detalii semnificative. Şi atunci va fi sfîrşitul pentru *Donleavy*... şi pentru Fern!

Alix nu mai spuse şi că era disperată să lanseze

bomba, înaintea oricui altcuiva. Părerea ei era că tipul care aproape o pusese la pămînt noaptea trecută la clinică putea fi un alt jurnalist. Spre norocul ei, nu-i fusese deloc greu să o momească pe India Duncan-Forrester, cu ideea asta.

India reuşi să-şi înfrîneze un zîmbet.

– Înţeleg că vrei un onorariu gras pentru această... informaţie?

– Da. I-aş putea-o vinde uşor altcuiva, dar mi-am spus că, avînd în vedere interesul tău personal pentru Fern, poate că ai vrea să muşti prima din plăcintă.

– Ai dreptate, bombăni India. Caută-mă, cînd eşti gata. Vom discuta atunci chestiunea banilor. Evident, sper că între timp nu o s-o vinzi altcuiva.

– Cred că vei putea acorda acestei poveşti amploarea pe care o vreau eu.

– Bine, aştept veşti.

India se ridică de la masă şi-i făcu lui Alix un semn din cap, în chip de la revedere. Nu voia să-i dea fetei ăsteia satisfacţia de a şti cît de încîntată era de această nouă întorsătură. De acum încolo îi va fi mult mai uşor să discute cu Leo.

Leo izbi mingea de squash de peretele din fundul terenului şi o trimise şuierînd pe lîngă urechile adversarului său, direct în peretele lateral, şi înapoi spre peretele de serviciu, de care se izbi exact deasupra liniei şi ateriză la cîteva mulţumitoare picioare distanţă de racheta lui Tom Cochrane.

– Leo, joci ca un diavol, mîrîi Tom ştergîndu-şi sudoarea care-i picura de pe frunte.

– Eu n-aş spune asta.

– Nu fi modest. M-ai bătut cu 9-1, 9-1, 9-1. Încep

să mă întreb dacă n-ar fi cazul să anulăm meciul de săptămîna viitoare, spuse acesta, rîzînd. Înțelegi, trebuie să mă gîndesc la sănătatea mea.

Tom îi ținu lui Leo uşa deschisă şi-l bătu pe umăr.

– Oricum, mulțumesc pentru alergătură.

Lui Leo îi îngheță zîmbetul pe buze. De peretele din afara terenului, stătea rezemată India.

– India, nu am ştiut că o să fii aici.

Leo se uită la ceas. Peste cincisprezece minute urma să se vadă cu Fern, chiar aici.

– Toată săptămîna am încercat să dau de tine.

– Ştiu, dragule, spuse ea, răsfățîndu-se. Dar am fost îngrozitor de ocupată. Nici să dau un telefon nu am avut vreme. Oricum, nu contează. Iată-mă.

Tom Cochrane rămăsese acolo, cu un aer încurcat.

– Eu mă duc să mă schimb. Pe curînd, Leo.

– Am vrut să vorbesc cu tine, India, spuse Leo morocănos, băgînd racheta în etu şi trăgînd fermoarul.

Îşi puse mîna pe spatele ei şi o împinse uşor spre culoarul alăturat.

– Despre noi...

– Adevărat, dragule? Ce coincidență. Şi eu aveam aceeaşi intenție.

– Este timpul să...

India îi puse un deget pe buze.

– Ştiu. Ştiu exact ce vrei să spui şi este în regulă, dragule. Cît se poate de în regulă. Ştiu că a sosit timpul să luăm o hotărîre. Nu mai putem continua în felul ăsta. Sînt absolut de acord cu tine.

– Adevărat? Leo părea neîncrezător. Mergea mult mai bine decît se aşteptase el.

– Da. Te cunosc, dragule. Şi ştiu ce vrei... şi ce ai nevoie. Îmi închipui că tocmai de aceea ne-am înțeles atît de bine, atîta vreme.

– Da, spuse Leo, nesigur. Nu avea rost să o provoace, de vreme ce era dispusă să accepte ideea atît de uşor.

– Prin urmare, să nu-ți faci griji, lasă totul pe mine.

Leo încuviință dînd din cap, nu prea sigur ce anume trebuia să lase în seama ei, dar îşi spuse că era mai bine să nu o întărîte. Trebuia să scape de ea, să meargă la duş şi să fie gata pentru întîlnirea cu Fern. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca aceasta să-şi facă cine ştie ce gînduri, dacă ar fi văzut-o pe India aici.

– În regulă, India. Acum, însă, trebuie să mă grăbesc. Înțelegi?

– Sigur că înțeleg, spuse ea, veselă. În afară de asta, ora mea începe peste două minute. Vorbim cît de curînd, scumpule.

Leo zîmbi fără convingere şi o privi îndepărtîndu-se, în pantalonii ei de ciclism negri, mulați pe trup, asortați cu un maieu minuscul. Arăta ca un păianjen încercat în lupte.

În ultimele zile, de cîte ori deschidea uşa casei, Hugo spera să-şi găsească fiica înăuntru. Dar, de la inaugurarea magazinului *Donleavy*, luna trecută, aceasta lipsea noapte de noapte şi Hugo avea de gînd să-l întrebe pe Leo care erau intențiile lui, în ceea ce o privea.

Fără prezența lui Fern casa părea oarecum rece şi lipsită de viață, dar cel puțin nu mai trebuia să-şi facă griji cum să se ferească de Olivia.

Uşa de la bucătărie se deschise şi în prag apăru Nancy, ştergîndu-şi mîinile de şorţ.

– Ah, domnule Hugo, spuse aceasta cu căldură. Bună seara. Mîncaţi acasă, în seara asta?

– Nu, Nancy. Cred că o să ies. Sau poate o să iau eu singur ceva, mai tîrziu. Te rog, nu-ţi face griji pentru mine.

– Foarte bine, domnule.

– Poate îmi aduci totuşi doar puţină gheaţă, în bibliotecă?

– Cum să nu, imediat.

Hugo intră în încăperea căptuşită cu cărţi şi închise încet uşa în urma lui. Ce miros odihnitor de cărţi vechi şi de piele uzată, de pergament uscat şi de lac parfumat cu lavandă. Înţelegea de ce Fern alesese locul acesta, în care să-şi petreacă atîta vreme.

Se duse la fereastră. Începea să se întunece şi în încăpere domnea o obscuritate odihnitoare. Se uită, peste strada îngustă, la clădirile fără personalitate, de pe partea cealaltă, convenţionale şi aliniate; curate, liniştitoare, fără să-ţi stîrnească imaginaţia. Sterile.

Aşa cum fusese şi viaţa lui de pînă acum, cu Olivia. Totul era atît de al naibii de organizat. Chiar şi exemplarele din *Country Life*, stivuite lîngă partea lui de pat, erau aşezate cronologic.

Totul în existenţa lui se învîrtea în jurul ordinii. Iar acum ştia că tocmai acesta era motivul pentru care o părăsise pe Rowena în felul acesta.

Nu se putea schimba. Avea tot atît de puţină asemănare cu această femeie boemă, sălbatică, pe cît avea buşteanul de piatră, fără viaţă, din şemineu cu o bucată înmiresmată de lemn de măr. Se uită la degetele lui delicate, degete obişnuite cu munca de bi-

rou, şi scutură din cap. Cît timp se amăgise? Şi-ar fi putut scuti douăzeci de ani de suferință. Rowena avusese dreptate. Făceau parte din lumi diferite. Ea nu ar fi putut trece pragul în lumea lui, aşa cum o pasăre sălbatică nu ar fi putut intra într-o colivie aurită, supravieţuind.

Îşi turnă un pahar de whisky şi-l dădu pe gît dintr-un foc, savurînd căldura care-i ardea beregata. Aici se afla lumea adevărată şi era timpul ca să-i facă faţă. De opt săptămîni de cînd se întorsese din Irlanda, nu făcuse decît să lîncezească. Dar acum voia să-şi înceapă viaţa.

Oare Ricci îl va mai primi? Să îndrăznească să spere că l-ar putea ierta pentru prostia lui? Desigur, trebuia să construiască nişte poduri dificile. Şi nu era o ciudată ironie faptul că odată cu apariţia lui Fern părea să fie ca un catalizator care-i precipita percepţia despre propria lui persoană? Pentru prima oară în viaţa lui, a fost obligat să se examineze pe el şi motivele lui şi se temea că nu rămăsese prea plăcut impresionat de ceea ce descoperise.

Nu prea înclinat spre serioase introspecţii, Hugo se simţi uşurat cînd Nancy îl anunţă pe Leo.

– Vino aici, îi spuse acestuia, recunoscător, întinzîndu-i un pahar cu whisky.

– Mulţumesc.

– Stai jos.

Hugo îi făcu semn spre fotoliul comod.

Leo dădu din cap, dar rămase în picioare, sprijinindu-se cu un cot de poliţa de deasupra şemineului.

– Am stat jos toată ziua.

Hugo ridică din umeri şi se aşeză. Îl studie pe Leo peste buza paharului. Înălţimea lui, de un metru opt-

zeci şi şapte, împreună cu părul negru, des şi cu umerii largi, pe care te puteai bizui, îi dădeau un aer impunător.

Era genul de bărbat care nu tolera proştii. Hugo era fericit că Leo cumpărase acţiunile. Dar nu era sigur cît de fericit era că se culca în ultima vreme cu fata lui.

– Voiam să discutăm despre Fern.

Hugo îşi goli paharul dintr-un foc. Un gînd brusc îi spuse că poate stătea la un pahar cu viitorul lui ginere. Abia o descoperise el pe Fern. I se părea groaznic de incorect ca altcineva să i-o şi fure de lîngă el.

– Da? spuse Hugo încet, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

– Despre afacerea *Donleavy*.

– Ah. Uşurarea lui Hugo era vădită. Despre *Donleavy,* continuă el. Corect. Îşi mai turnă un scotch.

– M-am gîndit mult la asta. Sentimentul meu este că Fern se supralicitează. O să fie în curînd victima propriului ei succes.

– Serios?

– Da. Nu cred că mai poate stăpîni lucrurile. Se pare că totul se mişcă asemenea unei avalanşe rapide. Se gîndeşte deja să se extindă. Eu am sfătuit-o să facă asta. I-am sugerat să deschidă încă şase magazine. Dar, cum spuneam, nu sînt sigur că se poate descurca singură. Mai ales dacă ai în vedere că lucrează cu normă întreagă la *Oscar.*

– Deci ce-mi propui? Să o concediez?

– Nu, nu, Hugo, ceva mult mai constructiv. Uite ce-ar trebui să facem.

Hugo ascultă atent, interesat, în timp ce Leo îşi prezenta propunerea.

– Deci ce propui să facem? întrebă el, cînd Leo termină de vorbit.

– Să-i spui. Convoac-o mîine dimineață, la 10:30, să zicem. O să vin şi eu.

– Bine gîndit, Leo. Sînt sigur că o să fie înnebunită. Una peste alta, este o idee cu foarte mult cap.

– Bine, zîmbi Leo, mulțumit.

Johnny puse o ceaşcă de cafea neagră pe biroul lui Fern.

– Mulțumesc, zise aceasta, recunoscătoare. Drăguț din partea ta.

– Bea-o.

– Iisuse, ce-ai băgat în ea? Fern se înecă şi împroşcă imediat cafeaua.

– Ai încredere în mine.

– Ah, am mai auzit asta. De cîte ori îmi spune cineva să am încredere în el, ar trebui să fac altfel. Ce naiba, eşti la fel de rău ca şi Rowena! Ce-ai pus în ea?

– Coniac.

– La nouă dimineața! strigă Fern. Te simți bine, Johnny?

– Eu mă simt bine; pentru tine însă îmi fac griji.

– Dar şi eu mă simt bine. Cel puțin mă simțeam înainte de a-mi da tu cafeaua asta botezată. Dă-i drumul, despre ce este vorba?

Johnny îi aruncă pe masă *The Times*.

– Mulțumesc, dar nu obişnuiesc să-l citesc. Este mult prea sofisticat pentru mintea mea.

– Te sfătuiesc ca azi să-l citeşti, mai ales pagina nouăsprezece.

Fern simți o senzație neplăcută în stomac.

– De ce? întrebă ea, cu o voce spartă. Luă apoi cafeaua şi o dădu peste cap. Simţi cum o arde căldura binefăcătoare a coniacului. Se uită repede la Johnny.

– Ce este?

– Anunţurile de căsătorie. Ştii, logodna şi tot dichisul. Îmi pare rău că-ţi fac asta, dar nu am vrut să afli de la altcineva.

– Leo, da? mormăi ea.

Johnny dădu din cap.

– Îmi pare rău, Fern. Am încercat să te previn.

Fern deschise ziarul şi încercă să citească.

Scrută coloanele. Înceţoşată de panică, rată de două ori anunţul, dar în sfîrşit îl văzu. India Duncan-Forrester şi Leo Eden.

Ghemotoci ziarul şi-l aruncă pe jos. Obrajii îi ardeau.

Se simţea ameţită. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi.

Se uita tăcută la Johnny.

– Îmi pare sincer rău, Fern.

– Ticălosul! izbucni ea. Porc nenorocit! Îl omor.

– Linişteşte-te, Fern. Nu merită.

Cuvintele ei sunaseră atît de periculos, încît Johnny se temea pe jumătate că aşa va face.

– Nu, ai dreptate. Ar fi prea uşor pentru el să-l omor. Ar fi mult mai potrivită o moarte înceată, delicios de torturantă, care să înceapă cu castrarea.

Johnny se cutremură.

– Există o vorbă din bătrîni de care-mi amintesc întotdeauna, în împrejurări ca asta; în loc să te enervezi, calmează-te.

Ochii lui Fern ardeau de mînie sălbatică.

– Crede-mă, Johnny, cînd o să termin cu Leo Eden, o să-mi implore castrarea ca pe cea mai uşoară opţiune.

Printr-un suprem efort de voinţă, Fern reuşi să-l împingă pe Leo undeva dincolo de gîndurile ei, cînd bătu încet la uşa lui Hugo.

Nu voia ca Hugo să creadă despre ea că era o epavă. Nu, după ce-şi petrecuse ultimele două luni încercînd să convingă pe toată lumea că era superfemeia.

– Intră!

Deschise uşa şi îngheţă. Leo şi Hugo se ridicau în picioare, să o întîmpine.

– Ce cauţi aici? întrebă ea.

– Fern! strigă Leo. Draga mea, Hugo şi cu mine avem un plan pe care murim de nerăbdare să ţi-l împărtăşim.

– Ştiu totul despre planurile tale, şuieră ea, dar dîndu-şi seama că Hugo o studia derutat, îşi îndreptă umerii şi se aşeză. Avea de gînd să discute cu Leo între patru ochi, în felul ei. Răspunse cu mînie aprigă zîmbetului cald al acestuia.

Îşi întoarse faţa şi-şi fixă privirea asupra lui Hugo, hotărîtă să-l ignore complet pe Leo.

– Hmmm, îşi drese Hugo glasul, şi-şi desfăcu degetele pe birou, ca două evantaie. Leo începu el, mi-a vorbit de succesul extraordinar pe care îl ai cu *Donleavy*. Mi-a mai vorbit, continuă el după o secundă în care o privi în tăcere, despre lupta ta, în dorinţa de a face ca totul să meargă cum trebuie.

Fern făcu ochii mici. Ticălosul, trădătorul, îşi spuse ea. Aşteaptă numai...

– Adevărul e, Fern, că noi – adică Leo şi cu mine – ne-am gîndit că ar putea fi în propriul tău interes dacă am lua *Donleavy* sub aripa lui *Oscar Rees*.

– Ce?

– Cred că este timpul să aducem *Donleavy* înapoi, acolo unde îi este locul. Îţi propun să-ţi oferim o sumă lichidă pentru cantitatea de acţiuni pe care ai vrea să le nominalizezi; fireşte, poţi păstra o proporţie corespunzătoare şi apoi *Oscar Rees* va prelua activitatea zilnică şi tot restul. Ceea ce, desigur, te va face disponibilă pentru alte lucruri.

– Ce naiba vrei să spui?

– Îmi pare rău dacă nu am fost destul de clar, Fern. Îţi propun ca *Oscar* să cumpere *Donleavy.* Pînă una-alta, draga mea, nu uita că foloseşti formulele bunicii mele. Nu mi se pare decît corect ca acum, după ce mi-ai dovedit ce succes pot avea acestea, să se întoarcă sub controlul companiei.

Leo se chirci la totala lipsă de tact şi de diplomaţie a lui Hugo. Vorbindu-i astfel, n-o să reuşească niciodată să o facă receptivă la această idee.

– Bine, dar... Nu-mi vine să cred, Hugo. Tu mi-ai dat formulele alea. Mi-ai spus categoric că nu te interesează. Iar acum, după ce eu am făcut toată munca grea, după ce am pus totul pe roate, după ce am făcut singură toată nenorocita de corvoadă, ai tupeul să stai acolo şi să-mi spui cu satisfacţie – nu, cu aroganţă – că vrei totul înapoi. Ideea ta zici c-a fost? continuă ea, întorcîndu-se spre Leo. Eşti un trădător de la început pînă la sfîrşit. Un trişor şi un mincinos.

Fern se ridică, împingînd scaunul cu furie în spate.

– Toate marile tale discursuri despre nepotism şi despre cum ai luptat tu ca să-ţi faci propriul nume.

Despre cît de curajoasă am fost eu făcînd acelaşi lucru, despre cît de bine m-ai înţeles. Eşti un mare ticălos, Leo! Şi tu, Hugo. Eu am construit *Conleavy* şi eu îl voi construi în continuare, eu singură. Nu am nevoie de nici unul dintre voi să mă ajutaţi.

Amîndoi se ridicară, automat.

– Fern! strigă Hugo. Stai o clipă, să ne lămurim. Noi nu am încercat decît să te ajutăm.

– Vă puteţi vîrî amîndoi ajutorul unde ştiţi voi. Nu am nevoie de voi. Şi, începînd cu ziua de azi, poţi considera că am demisionat, Hugo. Nu mai vreau să fiu asociată cu această ramură a organizaţiei. Pute – şi o să ai nevoie de mai mult decît de eleganta ta linie de parfumuri, ca să înlături mirosul.

Fern ţîşni din încăpere.

Leo scutură din cap.

– Nu înţeleg nimic. Ce naiba o fi cu ea? Ieri era atît de blîndă ca un pisoi. Poate că a fost puţin lipsit de tact din partea ta să menţionezi că formulele îţi aparţin ţie, Hugo. Doar i le-ai dat ei, nu?

– Eu... da, aşa cred. Cuvintele aproape că i se împotmoleau în beregată. Dar nu cred că tu ai manipulat-o cu mult mai bine, Leo. Altfel nu ar fi menţionat toate chestiile alea despre nepotism cu care, în mod clar, i-ai umplut capul. Al naibii să fie el, îşi spuse Hugo, dacă o să-şi asume toată vina. Cît despre ideea ta, continuă el, nu cred că i-a acordat vreun credit.

– Asta las-o pe mine. O să vorbesc eu cu ea. Probabil că i se apropie ciclul sau cine ştie ce. Ştii şi tu cum sînt femeile.

– Bună idee. Ţine-mă la curent. Trebuie să-i scoatem din cap ideea cu demisia. Fern s-a dovedit un om de bază.

– O să fac tot ce pot, spuse Leo, cu sinceritate. Avea însă senzația că îl așteptau vremuri grele.

Alergă pe coridor după ea. Johnny Sharpe îl văzu de la biroul lui.

– A plecat, spuse el.

– Unde?

– Nu mi-a spus. Dar am avut senzația că voia să fie singură. În fond, nu a primit niște vești prea bune, nu?

– Ce vești? Vocea lui Leo părea îngrijorată.

– Imaginează-ți și singur, spuse Johnny sarcastic, întorcîndu-se înapoi la hîrtiile lui.

– Deci în sfîrșit, ai făcut-o! strigă Nicky. Aceasta se năpustise în biroul lui și-i aplică un sărut sonor pe obraz. Felicitări, zbieră ea.

– Poftim? De ce se poartă toată lumea așa de ciudat, astăzi? Ce naiba s-a întîmplat cu toată lumea?

– Nu fi bățos, Leo. Doar nu te logodești în fiecare zi.

– Poftim?

– Anunțul tău de logodnă. Din *The Times*. Ediția de azi.

– Glumești! Chipul lui Leo căpătă o periculoasă nuanță purpurie. Cu cine?

– Ca și cum nu ai ști, chicoti fata. Cu India, bineînțeles. Îți aduc ziarul.

Timpul înghetă cîtă vreme dispăru Nicky. Inima lui Leo bătea cu furie rece. Ce dracu' mai făcuse India? Dacă asta era una din glumele ei proaste... De data aceasta mersese, într-adevăr prea departe. Citi cele cinci rînduri, simțind cum i se face rău. Ridică apoi telefonul. Peste cîteva secunde, auzi robotul.

– Sînt Leo. Vreau să vorbesc cu tine, izbucni el.

Trebuia să o găsească pe Fern, să-i spună că totul nu era decît o cumplită greşeală.

Alix se întorcea de la automatul de cafea, ţinînd în mînă ceaşca fragilă de plastic, preocupată să nu-i verse conţinutul. Nu observă silueta care venea în urma ei pe culoar decît în clipa în care era gata să se aşeze din nou pe scaun.

– Mi-a luat ceva să te plasez undeva, zise Johnny aşezîndu-se în faţa ei, dar apoi mi-am amintit. Acum eşti dispusă să-mi spui naibii ce făceai la fundaţie, alaltăieri noapte, cînd aproape m-ai castrat?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, şuieră Alix. Pleacă de aici sau chem paza.

– Ah, nu, de data asta nu-mi mai scapi. Ştiu că tu ai fost şi te voi acuza de pătrundere prin efracţie, dacă nu răspunzi la întrebările mele. Te-am tras în poză, minţi el calm, cu aparatul meu cu infraroşii, înainte de a sări pe tine. Te vezi foarte clar. Aşa că nu te mai obosi să minţi.

– Dar tu ce căutai acolo, spionai?

– Eu lucrez pentru *Oscar Rees*. Mă aflam acolo cu treburi legale.

– Ah, da? spuse ea cinic. Dacă aşa stau lucrurile, de ce te ascundeai în umbră?

– Pentru că ştiam că voi prinde un intrus. Puteai fi înarmată.

– Eram, rîse ea, frecîndu-şi piciorul, ostentativ.

– Iar acum, că am stabilit cine sîntem şi unde ne aflam, poate că o să-mi spui şi de ce.

– Căutam material pentru un articol.

– Spionînd, mai exact.

– Uneori, tot acolo ajungi. Am auzit multe lucruri interesante despre clinica asta a voastră.

– A noastră?

– Ţine de *Oscar Rees*, nu? Iar tu mi-ai spus singur că eşti omul companiei.

– Bine, atunci, clinica noastră.

– Da. Pare ceva destul de necurat.

– Necurat? În ce sens?

– Adevărul este, spuse Alix începînd să se simtă bine, că l-am urmărit pe colegul dumitale Alexander Easton şi se pare că acesta se află în posesia unor mărfuri destul de interesante, sosite de la Moscova.

– Cum ar fi? Johnny încerca din greu să-şi păstreze calmul. Trebuia să pară cît mai degajat.

– Ţesut uman, spuse aceasta, savurînd efectul. I se trimite ţesut uman pe care să-l folosească în injecţiile acelea ale lui. Şi am dovada.

– Prostii! Ai văzut prea multe filme.

– Am fotografii şi hîrtii care dovedesc asta. Şi mai e ceva, le poţi spune tipilor tăi de la fabrică despre faptul că intenţionez să public povestea asta îndată ce voi pune toate piesele cap la cap. Cît de mult o să-mi placă să privesc prăbuşirea îngîmfatei domnişoare Fern Donleavy. Părerea mea este că trebuie readusă puţin cu picioarele pe pămînt.

– Eşti nebună. Johnny se forţă să rîdă. De unde ştii asta? Ce dovezi ai?

– Totul se află aici, spuse ea bătînd uşor cu degetele un dosar roz de pe biroul ei, numele furnizorului de la Moscova, datele livrărilor. Povestea asta o să fie boom-ul secolului. Eu prezic căderea întregului sistem *Oscar Rees*, şi nu poţi face nimic ca să mă împiedici.

Johnny smulse dosarul roz şi ţîşni. Prin uşi, de-a lungul coridorului, în jos pe scări.

Strigătele lui Alix răsunau în urma lui.

– Opreşte-te! urlă ea. E un hoţ în clădire! Chemaţi paza! Opriţi-l!

Johnny alerga în jos pe scări, poruncind picioarelor să nu-l lase. În sfîrşit, ajunse la parter. Scările duceau mai departe, la subsol. Dacă ar fi ieşit pe uşa principală, ar fi fost oprit de pază.

Aproape că se aruncă în jos spre subsol. Văzu aici o ferestruică suficient de mare să-şi poată trece prin ea capul şi umerii.

Dîndu-şi curaj, se năpusti cu cotul în ea, apoi îşi scoase haina pe care o folosi ca pe un scut cu care să înlăture restul cioburilor. Se ridică şi se strecură prin mica deschidere.

Se afla afară în stradă. O luă la goană pe drum, fără să se uite în urmă şi în sfîrşit găsi un taxi care îşi depunea tocmai încărcătura.

Se strecură pe locul rămas liber.

– Bond Street, strigă el, printre gîfîieli. La *Oscar Rees*.

31

Leo era într-o dispoziție cumplită. Bob Lowestein îi respirase în ceafă vreme de o oră, despre nişte noi achiziții în curs de perfecționare, Fern nu răspunsese nici unuia din apelurile lui, deşi o bombardase toată dimineața la birou şi-i lăsase cîteva mesaje pe robotul de acasă, iar acum trebuia să se ocupe de prînzul cu India.

Abia dacă-i adresă două vorbe şefului de sală de la *Marco,* lăsîndu-se condus, ursuz, la masă. Capul Indiei era aplecat peste un carnet de însemnări în care mîzgălea ceva, preocupată, iar părul tuns scurt, perfect geometric, îi atîrna în față, peste obraji, potrivindu-se perfect cu costumul ei *Chanel,* roşu.

Picioarele ei zvelte, în ciorapi negri, erau elegant încrucişate, într-o parte. Pe vremuri, priveliştea i s-ar fi părut atrăgătoare.

– India, spuse el, cînd ajunse la masă. Aceasta se

uită în sus la el şi îi zîmbi cu toată faţa.

– Leo, dragul meu. India sărută aerul din faţa ei, cu buzele ei purpurii. Mă simt ca şi cum nu te-aş fi văzut de zile întregi. Am fost aşa de ocupată. Azi-dimineaţă am fost cu mama la *General Trading Company*...

– India! izbucni Leo, întrerupînd-o în mijlocul frazei.

– Ne-am gîndit să facem un fel de listă preliminară, ca să te scutim pe tine să mai baţi drumurile...

– India... şuieră el din nou.

– Ce e, dragul meu? îl privi ea, inocentă.

– De-a ce dracului îţi închipui că te joci?

– Ce-ai spus, iubitule?

– Am spus de-a ce dracului îţi închipui că te joci? Şi ce te-a făcut să dai anunţul acela ridicol în *The Times?*

– Ridicol, ce numeşti tu ridicol? India arboră o expresie rănită.

– Logodna noastră!

– Bine, dragule, dar ai uitat că ai lăsat totul pe mine? Aşa că mi-am spus că n-o să te superi dacă o s-o fac publică.

– Eu nu am spus nimic de genul ăsta.

Chelnerul sosi cu meniul. Leo îi smulse lista lui şi o puse alături. India o deschise pe-a ei şi începu să o studieze.

– India, mă asculţi? Leo începea să ridice glasul.

– Bineînţeles că te ascult, împreună cu o jumătate din restaurant. Doar că vorbele tale nu au nici o logică.

– La naiba, India, spuse el, lăsîndu-şi mîna cu greutate, pe masă, nu am pomenit nimic despre faptul că ne vom logodi. Ceea ce am crezut eu că am spus

a fost că între noi doi s-a terminat totul. Cuvintele mele sînt acum destul de clare?

– Dar...

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Se întoarseră capete. Chelnerii se uitau nervoşi la ei. Buza de jos a Indiei tremura amenințător. Se înroşi şi-şi coborî privirea spre fața de masă.

– Ai încercat să mă manipulezi în...

O lacrimă pică în farfurie, urmată de alta, apoi de alta. India se smiorcăia tare.

Leo se uită în restaurant. Observă privirile dezaprobatoare îndreptate asupra lui. Se simți deodată ca lupul cel mare şi rău. Băgă mîna în buzunar şi scoase de acolo o batistă mare, albă.

– Uite, ia asta, spuse el cît mai plin de solicitudine cu putință.

– Mulțumesc, izbucni ea.

O luă şi-şi suflă nasul. Îşi şterse lacrimile, atentă să nu-şi întindă fardul sub ochi.

– Am fi putut avea discuția asta într-un loc mai puțin public, Leo.

– India, dacă mai ții minte, ideea ta a fost să ne întîlnim aici. Tu i-ai lăsat mesajul lui Nicky. Aceasta a fost singura ocazie pe care am avut-o. Ce voiai să fac, să-ți trimit un fax?

India se smiorcăi din nou.

– Nu-mi vine să cred că ai vorbit serios, Leo. Poate eşti surmenat. Amîndoi am ştiut că pînă la urmă tot la căsătorie trebuia să ajungem. Ştii de cînd sîntem împreună, Leo?

– Sînt convins că tu ştii.

– De patru ani...

– ... cu şi fără întreruperi.

– Mai mult cu. Şi am fost cît se poate de înțelegătoare cu micile tale hîrjoneli.

– Poate pentru că le aveai şi tu pe ale tale. Uite ce e, spuse Leo cu o voce mai blîndă, ştiu că sîntem de multă vreme împreună şi poate că a fost un fel de obişnuință care ne-a făcut să credem că aceasta va continua. Poate că tu ți-ai închipuit că ne îndreptăm spre căsătorie. Poate că aşa a fost. Dar adevărul este – continuă el dregîndu-şi glasul – că eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Îmi pare rău.

– Ah, dar eu cred că o să vrei, Leo, spuse India, cu glasul mai dur.

– Ascultă, India, nu eu am dat anunțul în ziar, ci tu. Şi ştii al naibii de bine că mi-ai jucat un renghi, ieri. Chiar ai crezut serios că o să stau cu mîinile în sîn şi o să spun: „Bine India, m-ai tîrît în chestia asta," şi o să mărşăluiesc alături de tine? Asta ai crezut, cu adevărat?

– Da, Leo. Ştiam că asta poate fi ceea ce-ți doreşti tu. Am ştiut întotdeauna foarte bine ceea ce vrei tu... ce te face fericit. Acesta este motivul pentru care am stat împreună atîta vreme. Sînt pregătită să-ți trec cu vederea mica ta aventură cu Fern. Este foarte tînără, Leo, şi o să treacă repede peste asta. Crede-mă, este spre binele tuturor.

Leo aproape că-şi pierduse graiul. Femeia asta îşi ieşise complet din bruma ei de minte.

– O iubesc pe Fern, izbucni el şi nu am de gînd să renunț la ea. Încetează cu absurditățile astea, India, este cît se poate de deplasat ce faci tu. Nu o să reuşeşti decît să te faci complet de rîs. Ai mai multă demnitate.

India îşi strînse buzele.

Declarația de dragoste a lui Leo o sfîrtecase ca un cuțit, dar își adună puterile știind că avea armura destul de bine echipată, pentru bătălia care urma.

– Atunci, dacă o iubești, înseamnă că vrei să o protejezi, nu-i așa, Leo?

– Bineînțeles că vreau. Ce naiba ai pus la cale?

– Am primit niște informații extrem de secrete, Leo, despre Fern și despre clinica în care este băgată. Bineînțeles că urăsc ideea de a face ceva care să supere pe cineva atît de important pentru mine și nu pot decît să bănuiesc implicațiile pe care le-ar avea pentru *Donleavy,* dar mă tem că ea va fi eliminată din afacere și-mi închipui că tu ești gata să faci orice ca să împiedici să pățească vreun rău – dacă o iubești.

– Încerci să mă șantajezi, India?

Sprîncenele Indiei se ridicară a groază.

– Dumnezeule mare, nu. Drept cine mă iei? Eu încerc să te ajut, Leo, să o protejezi pe Fern. Acționez în interesul vostru, al amîndurora. Sînt sigură că aș putea găsi o cale să împiedic ca aceste informații despre Fern să vadă lumina zilei. Cu ajutorul tău, Leo.

Leo se ridică.

– Depășești, într-adevăr, orice imaginație, India. Ai crezut că mă poți manipula, făcîndu-mă să mă căsătoresc cu tine proferînd niște amenințări lipsite de conținut. Mă dezguști. Sper să nu trebuiască să te mai văd vreodată în fața ochilor.

– În locul tău, Leo, nu aș fi așa de pripit cu aprecierile. Gîndește-te la ce ți-am spus. Cariera lui Fern depinde de asta.

Leo o fulgeră cu privirea și răsucindu-se pe călcîie ieși afară din restaurant.

India își luă, stăpînă pe ea, rujul și oglinda din

poşetă şi-şi repară cu grijă purpuriul care-şi pierduse din intensitate. Apoi îşi închise poşeta, cu un clic hotărît. Îndată ce va avea informaţiile de la Alix, va face totul ca Leo să ştie că nu era vorba de nici o cacealma.

– Este ireal, strigă Johnny, în timp ce Zak îi reumplea paharul cu vin. Parcă ar fi o secvenţă dintr-un film de groază. Johnny simţea un rău în capul stomacului. Efectiv nu-mi vine să cred. Nici măcar despre Alexander. N-am crezut niciodată că omul ăsta poate fi chiar atît de bolnav.

– *Dacă* e adevărat, îl preveni Zak. Păsărica asta de Alix poate că a inventat totul.

– Da, posibil, dar am un sentiment teribil că nu-i aşa. Cristoase! Îţi dai seama ce s-ar întîmpla dacă toată povestea asta ar fi făcută publică? S-ar termina cu *Oscar* şi cu Fern, şi cu firma ei. Este dinamită curată, Zak.

– Mai bine gîndeşte-te că exemplarul tău nu este singura copie. Bănuiala mea e că domnişoara Cheliuţă mai poate face încă nespus de mult rău.

– Crezi că nu m-am gîndit la asta? se răsti Johnny.

– Scuze, bătrîne. Nu încercam decît să te ajut.

– Ştiu. Johnny îşi trecu degetele osoase prin păr. Ce naiba să fac?

– Păi, după părerea mea, ai mai multe opţiuni. Prima, te duci şi stai de vorbă cu Easton, să afli ce pune la cale.

– Părerea mea este că trebuie să renunţăm din start la prima opţiune, ce zici? Crezi c-o să-mi spună „Ah, da, desigur, Johnny, vino şi aruncă-ţi o privire, o să-ţi explic totul“?

– În regulă. Opțiunea a doua, atunci. Îi spui lui Fern ce se petrece şi o laşi pe ea să decidă ce să facă.

– A încasat deja destule. Nu cred c-o mai poate înghiți şi pe asta, aşa, imediat, una după alta.

– Sau nu faci nimic. Pretinzi că nu ai văzut nimic din toate astea. Lasă-i pe ei să se descurce. În fond, amice, nu este problema ta.

– Să aleg calea laşă?

– Mi se pare cea mai rezonabilă. Asta aş face eu.

– Ştii ceva, Zak? Nu te cred. Vorbeşti să te afli în treabă. Ştiu exact ce-ai face tu, spuse Johnny, zîmbindu-i cu afecțiune prietenului său.

– Da?

– Te-ai urca în avionul de Moscova şi ai afla singur.

– Înseamnă atunci că eşti pe aproape, Sharpe, eşti pe aproape.

Johnny se uită în vinul din pahar ca într-o sferă de cristal.

– Tu cunoşti parcă nişte oameni pe acolo, nu?

– Vreo doi tipi. Nu sînt genul tău. Sînt puțin cam neşlefuiți pe la colțuri, sînt o proastă companie. Serghei a lucrat în marina militară. Am dat peste el cu ani în urmă, într-un bar din Berlin... îmi dă cîte un semn de viață din cînd în cînd. Ce noapte sălbatică am petrecut atunci.

– Ştii unde se află acum?

– Pot da de el.

– O să faci asta, Zak? S-ar putea să am nevoie de ajutor, acolo. Ruseasca mea e cam ruginită.

– Să nu faci asta, Johnny.

– Ah, viața începuse să devină aşa de plicticoasă.

O să-mi facă bine. E timpul să-mi iau şi eu un concediu.

Fern tocmai pleca de la *Donleavy,* cu capul plin de planuri şi griji, cînd o voce familiară şi inoportună o făcu să tresară.

– Te superi dacă te însoțesc puțin?

Fern sări ca arsă.

– De ce naiba ai făcut asta? Ah, Alix, nu tu, din nou. Ascultă, nu cred că noi două avem ce să ne spunem şi cred sincer că mai bine ar fi să rămînem la distanță una de alta. Îmi pare rău, dar nu am timp.

Fern se îndepărtă. Numai de Alix nu avea ea nevoie acum. Cîți oameni trebuia să mai evite? Hugo, Leo şi acum zeloasa Alix.

– Am ceva ce poate că ai vrea să ştii, ceva foarte important, Fern. Cred c-ar trebui să mă asculți.

– Nu acum, Alix. Sînt grăbită. Păstrează-ți-le pentru prietenii tăi de la *Faces.* Fern încercă să se îndepărteze.

– Eu cred c-ar trebui să asculți, Fern, insistă Alix. Este vorba despre prețioasa ta clinică – şi despre nişte legături cu Moscova.

– Alte comploturi, Alix? Nu te lecuieşti niciodată?

– Lui Johnny Sharpe i s-au părut foarte interesante. A intrat în biroul meu şi mi-a furat un dosar întreg despre un caz la care lucrez. N-a fost uşor, dar bineînțeles că l-am refăcut în întregime. Părea al naibii de speriat, Fern. Eu cred că şi-a dat seama cît de importantă este povestea mea.

– Zău, Alix, chiar vrei să cred asta? Vinde-ți marfa în alt parte, Alix. Eu am treabă.

– Fă ce vrei, Fern, dar să nu spui că nu te-am

avertizat. În locul tău, aş vorbi cu Johnny despre asta, spuse Alix, plecînd.

Doamne, fata asta nu o să renunţe niciodată? Fern avea mult prea multe lucruri importante pe cap, ca să-şi facă griji pentru ameninţările nefondate ale lui Alix. O cunoştea de prea multă vreme ca să-i ia în serios vorbele. Totuşi, mîine după amiază cînd o să se ducă la birou, poate că o să stea de vorbă cu Johnny, doar aşa...

Se mutase la un hotel ca să scape de telefoanele asasinante ale lui Leo şi de încercările lui Hugo de a o convinge să-şi retragă cererea de demisie.

Îşi planificase o întîlnire matinală cu doi solicitanţi pentru postul de coordonator de producţie, pe care urma să-i intervieveze, şi trebuia să-şi verifice lista de întrebări şi să le studieze CV-urile.

După care trebuia să ia trenul pînă la Bath, unde să caute un loc potenţial. Cel puţin, toată această activitate o împiedica să se mai gîndească la altele.

Era aproape ora cinci, cînd Fern reuşi să ajungă la birou, a doua zi. Îşi aruncă jacheta şi răsfoi mesajele. Cel puţin zece, de la Leo. De fapt, în curînd o să înceapă să se plictisească şi el.

Mai e un bileţel de la Hugo, care o ruga să treacă pe la el. Dacă avea un minut liber. Se simţi foarte obosită şi epuizată.

Fusese deja o zi lungă, grea. Vizita la Bath fusese o totală pierdere de vreme şi avea de gînd să-l sune pe agentul ei şi să-i spună ce gîndea. Proprietatea respectivă tocmai fusese dată altcuiva! Măcar să-i restituie cheltuielile de drum.

O văzu pe Janie băgîndu-şi capul pe uşă.

– Bună, îi spuse ea. Johnny e aici?

– Nu, Fern, nu este. A plecat. Zak, prietenul lui fotograful, a sunat azi-dimineață şi mi-a spus că dispare pentru două sau trei zile. Aş putea jura că a spus Rusia. Cred că am înțeles eu greşit

– Aşa cred, rîse Fern. Nu văd ce l-ar putea face pe Johnny să plece precipitat în Rusia. Ciudat că nu mi-a spus nimic de asta, ieri dimineață.

– Nici mie nu mi-a spus nimic. Mă rog, poate că a primit o ofertă nemaipomenită.

– Aşa sper. Arăta destul de obosit în ultima vreme.

– Da, dar şi tu, Fern. Dacă te pot ajuta cu ceva, cu nişte telefoane sau chestii dintr-astea, o să-mi facă plăcere, mai ales acum, că lipseşte Johnny. O să fie destul de linişte pe aici.

– Mulțumesc, Janie. O să țin minte.

Fern se concentră asupra teancului de rapoarte de pe birou, dar mintea ei era aiurea. Ceva ce spusese Alix nu-i dădea pace şi pentru nimic în lume nu-şi putea aduce aminte ce anume. Dădu deoparte rapoartele şi încercă să-şi reamintească întreaga discuție. Era greu, avînd în vedere că Fern abia dacă o ascultase pe nenorocita aia.

– Rahat! Se ridică brusc. Moscova. Alix spusese Moscova.

Îşi scoase agenda. Ştia că avea notat aici, pe undeva, numărul lui Zak. Degetele ei răsfoiau paginile. În sfîrşit! Formă numărul şi dădu de robot.

– Zak, sînt Fern. Trebuie să vorbesc urgent cu tine, despre Johnny. Sînt la birou, sună-mă...

Johnny îşi trase bine peste urechi gulerul de piele şi încercă să soarbă nepăsător din poşirca de bere

blondă, dar îi era greu să rămînă nepăsător cînd aproape toate capetele din preajmă erau întoarse spre el. Se uită inexpresiv la mulțimea chipurilor ostile. Îşi coborî privirea, concentrîndu-se asupra lichidului de culoarea urinei, din fața lui.

Johnny se uită pentru a doua oară la ceas. Serghei întîrzia.

Hai odată, Serghei, zise în gînd Johnny. Cît de curînd va trebui să plece de aici şi nu era prea sigur că va rămîne întreg. Ridică privirea plin de speranță, spre uşa barului, care se deschise brusc.

În încăpere intră dublura lui Tarzan, care se opri drept în mijloc, adusă de spate şi fulgerînd din ochii deschişi la culoare, nişte ochi de nebun.

Tipul ăsta probabil că mînca oameni ca Johnny, la masa de prînz. Johnny se strînse şi mai mult în haină, încercînd să se facă invizibil.

Văzu silueta îndreptîndu-se spre el. Îşi ridică privirea, observă părul căcăniu, lung, ciufulit, dinții galbeni şi hainele puturoase şi îşi dădu seama că acesta era omul cu care aranjase să se întîlnească.

– Sharpe! lătră omul, în loc de orice altă introducere.

Johnny dădu din cap şi încercă un zîmbet care nu reuşi decît să-i dezvelească dinții. Omul strigă către barman şi trase brutal scaunul din fața lui Johnny. Îşi aruncă o privire prin bar şi toate chipurile se întoarseră înapoi spre băuturile lor. Nici o privire nu înfruntă ochii lui Serghei.

– Bun, spuse omul.

Ce anume era atît de bun, Johnny n-ar fi putut spune. Vremea? Barul? În mod categoric, bunul acesta numai la bere nu se putea referi.

– Zak e prietenul tău?

Johnny dădu din cap. Zak ăsta avea prieteni cam ciudați.

– Şi al meu. Ne-am întîlnit într-un bar, la Berlin.

Serghei izbucni în ceea ce ar fi putut fi descris drept un rîs extrem de sugestiv. Johnny însuşi era cunoscut că-şi dădea uneori în petic, dar Zak într-adevăr că mersese puțin cam prea departe.

– Deci, vrei informații.

– Da. Aşa cum am spus la telefon, este o chestiune cam delicată. Există un spital – Spitalul 25, cred.

– Sînt multe spitale.

– Da, sînt sigur. Numai că acesta ar putea fi oarecum diferit.

Johnny tuşi. Nu ştia cîtă încredere putea avea în omul ăsta.

Poate că nu împărțise cu Zak decît o noapte de pomină. Johnny îşi dori să fi aflat mai multe de la Zak. Totuşi, pentru moment, nu avea alte variante.

Dacă nu accepta ajutorul lui Serghei, trebuia să iasă în stradă şi să întrebe drumul.

– Acesta, cred eu, este un spital unde se fac avorturi.

Pe chipul lui Serghei nu se citi nimic.

– Cred că este condus de un anume doctor Iuri Nicikov.

Brusc, ochii lui Serghei se micşorară. Se uită nervos peste umăr. Îşi apropie mai mult capul de Johnny şi-şi coborî glasul aproape de şoaptă.

– Ai spus Nicikov?

– Da, zise Johnny, simțind deodată cum îl trec fiori.

– Îl cunosc bine pe nemernic. E cecen.

– Cecen?

– Din Cecenia. O republică autoproclamată. Îşi au propria lor organizaţie, un fel de mafie. Foarte periculoasă.

– Groaznic!

– Se ocupă de multe, piaţa neagră, droguri... Are mulţi prieteni în locuri foarte înalte. Cu Nicikov nu te pui. Nu pui întrebări despre Nicikov, în baruri. Vrei sfatul meu? Urcă-te în primul avion de Londra. Asta este informaţia pe care ţi-o dau eu.

– Cu ce se ocupă? insistă Johnny.

– Ţi-am spus. Cu totul. Haide să ne plimbăm puţin.

Johnny era fericit să-şi lase băutura şi barul acela deprimant. Păşiră în aerul rece, umed, de afară.

– Ştii ce păţesc cei care au de-a face cu oameni ca Nicikov?

Johnny nu era sigur că vrea să ştie, dar gestul lui Serghei nu-i lăsă nici o speranţă.

– Uită excursia asta. Întoarce-te acasă. Cei ca mine sîntem nişte dulci copii pe piaţa neagră. Cîteva ţigări aici, cîteva bijuterii dincolo, cosmeticale, chestii nevinovate. Nicikov însă este băgat în afaceri grele. Nimic în ce m-aş amesteca eu. Există şi puţin respect. Nu te pot ajuta, Sharpe.

– Atunci spune-mi unde l-aş putea găsi.

– Nu. Nu îţi spun.

Johnny începea să-şi piardă răbdarea cu omul ăsta maimuţă, supradimensionat.

– Ascultă, am bătut o cale lungă. Sînt obosit. Dacă nu-mi spui, o să iau pur şi simplu un taxi care să mă ducă la Spitalul 25 şi o să aştept acolo apariţia doctorului Nicikov.

– Înseamnă că eşti nebun.

– Da, aşa cred, dar spune-mi atunci unde îl pot găsi.

– Ai hîrtie? Creion?

Johnny le scoase pe amîndouă din haină.

– Îți spun unde e clubul lui Nicikov. Este un bordel. Îți spun, după care poți să te duci acasă.

– În regulă, atunci o să mă pot duce acasă, oftă Johnny.

Se uită la biletul mîzgălit de Serghei, apoi îl băgă în buzunar. Serghei îi zîmbea, în timp ce Johnny se uita la stiloul lui care dispărea în buzunarul lui Serghei.

– Mulțumesc, spuse acesta.

– O să-i transmit lui Zak complimentele tale.

– Sper să mai fii în stare s-o faci.

Serghei se uită după Johnny care se îndepărtă repede de el.

Se întoarse să o ia în direcția opusă.

Făcu cîțiva paşi, după care, înjurînd cu glas tare, se întoarse înapoi şi o luă după Johnny. Îi datora asta prietenului său.

32

Zîmbetul liniştitor al lui Lucienne ascundea suspiciunea ei crescută.

– Data naşterii?

Lucienne continua să completeze formularul în timp ce o studia pe femeia străină din fața ei.

– 17 aprilie 1971.

– Eşti foarte tînără pentru acest gen de tratament. Eşti sigură că vrei într-adevăr să-l urmezi?

– Uită-te numai la pielea asta vlăguită, de aici, strigă ea, trăgînd de fălcile inexistente. Am disperată nevoie de o injecție. De ani de zile îmi doresc asta, dar pînă acum nu am avut bani şi, în plus, nu prea am avut încredere în alte clinici. Acum, că Fundația *Rees* face ceva, mă simt în siguranță. Injecțiile astea nu au efecte secundare, nu?

– Vă putem garanta acest lucru. Nu există riscul respingerii. Şi, spre deosebire de majoritatea trata-

mentelor, veți constata că nu va trebui să reveniți aici la fiecare şase luni, pentru o nouă şedință.

– Ce material miraculos folosiți?

– Mă tem că e un secret foarte bine păstrat, zîmbi Lucienne. Mulți concurenți de-ai noştri ar vrea să ştie. Deci, cînd vă pot programa? întrebă ea, numai zîmbet.

– Mîine?

Fata cheală îi întoarse zîmbetul.

– În regulă, mîine la ora unsprezece. La revedere.

Lucienne o conduse la uşă. Îndată ce aceasta dispăru pe culoar, îl sună pe Xan.

Cînd Zak primi mesajul telefonic al lui Fern, se repezi direct la *Blake's Hotel*, unde locuia aceasta. Fern se plimba în sus şi în jos, scuturînd din cap, în timp ce Zak termina de relatat ceea ce ştia.

– Este efectiv o nebunie prea mare pentru care nu poți găsi cuvinte. Pur şi simplu nu-mi vine să cred, Zak.

– Nici Johnny nu a crezut pînă cînd nu a văzut dosarul lui Alix. De aceea a plecat acolo, să verifice singur, să fie sigur înainte de a se lua de cineva. Acestea nu sînt acuzații pe care să le arunci în capul cuiva. Şi femeia aia nebună, care amenință să facă totul public. Ce nebunie pe el, să plece. I-am zis, dar n-a vrut să mă asculte, spuse Zak, negru. Şi de treizeci şi şase de ore, n-am nici o veste de la el.

– Nu mi se pare prea mult, Zak, încercă Fern să-l liniştească.

– Trebuia să mă sune ieri, aşa mi-a promis. Se poate să nu fi obținut fir, dar eu tot sînt îngrijorat.

Fern îşi sugea degetele, încercînd să nu-l lase pe

Zak să vadă cît este de zguduită. Bietul de el părea pe jumătate mort de îngrijorare.

– Sînt sigură că e bine. Am nevoie de timp ca să mă gîndesc, Zak. Trebuie să văd ce pot să fac.

În fond, fundația ei era în joc, la un pas de a fi efectiv distrusă. Trebuia să descopere ce naiba se petrecea.

– Eşti la studio, mîine? Te sun cînd am luat o hotărîre, îi spuse ea.

– Vezi să nu faci cine ştie ce nebunie, Fern, da?

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu să te duci după el. Are grijă Serghei de el. Este un camarad bun. Am încredere în el.

– Atunci dă de el. Află dacă l-a văzut pe Johnny.

– Fern, am încercat asta toată ziua.

– Bine, bine, iartă-mă, oftă ea. Cred că nu gîndesc prea bine. Te sun mîine, îndată ce... mă rog, oricum, te sun.

– Baftă, Fern. Zak îi mîngîie obrazul cu degetul. Eşti un copil bun, să ştii asta.

– Mulțumesc. O să țin minte.

După ce-l conduse pe Zak la uşă, Fern se prăbuşi pe canapea, cu capul în mîini. Pur şi simplu nu putea fi adevărat. Totul părea o adevărată nebunie. Îşi dorea prezența liniştitoare a unor anumite brațe puternice, de bărbat, în jurul ei. Ce bine i-ar fi prins acum să se poată ghemui şi să discute cu cineva, să poată privi în perspectivă toate aceste aberații pe care i le spusese Zak. Oftă. Trebuia să se descurce de una singură. Nu-şi dădea seama cu cine ar mai fi putut vorbi. Hugo şi cu ea abia dacă mai schimbau cîteva vorbe, Ricci le avea destul pe ale ei. În plus, totul era

din cauza ei, a lui Fern. Ea fusese aceea care insistase asupra clinicii, în ciuda opoziției consiliului de administrație. Să-l ia dracu' pe Alexander! Măruntaiele lui nici pentru cîini nu vor mai fi bune, cînd va termina ea cu el.

Alix nu tresări cînd silueta umbrită trecu încet prin dreptul uşii dormitorului ei. Şi nici nu se trezi la zgomotele vagi, de conductă, din baia ei.

Dormea profund, în pace, cînd intrusul, în sfîrşit mulțumit de munca lui, părăsi în linişte apartamentul.

A doua zi dimineață, cînd Alix îşi umplu cada, încercă să deschidă fereastra, dar lemnul parcă se umflase. Efectiv nu se clintea. Închise uşa de la baie şi începu să fredoneze încet, în timp ce încăperea se umplea cu aburi. Bătrînul boiler uruia şi bolborosea, trimițînd apă fierbinte, în cadă. Alix ieşi din halat şi-şi băgă degetul de la picior în apă. Astăzi era ziua în care va trăi pe propria ei piele experiența tratamentului *Rees*. Se simțea cît se poate de mulțumită de ea. Turnă mai întîi puțină esență uleioasă de baie, *Donleavy,* cu migdale şi caise, apoi intră în apa îmbietoare şi se aşeză pe spate. Închise ochii şi începu să viseze, gîndindu-se la materialul pe care-l va scrie şi la cît de celebră va deveni. Alix Green, redactor de ştiri la *The Times*.

Alunecă încet în somn, binecuvîntat de neştiutoare că foarte curînd va intra într-o comă totală.

– Unde este Alexander? şuieră Fern la Lucienne. Vreau să vorbesc chiar acum cu el.

– Este ocupat... e într-o discuție. Stai o clipă.

Lucienne se ridică şi o luă după Fern.

– Nu poți intra peste el în felul ăsta. Cine dracu' te crezi?

Fern îi aruncă o privire ucigătoare şi o ignoră. Lucienne o apucă de braț.

– Dă-mi drumul.

Asprimea amenințătoare a lui Fern o şocă pe Lucienne, făcînd-o să-i dea drumul. Făcu doi paşi înapoi. Ochii lui Fern scînteiau de mînie. Deschise uşa şi intră. Alexander vorbea la telefon.

– Trebuie să vorbesc cu tine. O surprinse tonul rece, autoritar, din propria ei voce.

– Fern! Ce plăcută surpriză, spuse Alexander oftînd, cu farmecul lui care-ți făcea greață şi punînd încet receptorul înapoi în furcă.

– Las-o baltă, vierme! urlă ea. Acum poți să-mi spui ce anume puneți la cale tu şi diavolița aia de soră-ta.

– Fern, nu uita unde te afli. Avem pacienți aici. Ce naiba vor crede ei?

– Gura! Vocea ei sfîşie aerul ca un bici. Gura şi ascultă.

– Foarte bine. Alexander o privi cu un aer aproape amuzat. Trebuie să recunosc că arăți foarte atrăgătoare cînd eşti furioasă, draga mea.

– Vorbeşte-mi despre Moscova.

– Păi, să mă gîndesc, e capitala Rusiei. Şi cred că e cam frig pe acolo...

– Vorbeşte-mi despre copiii avortați, Alexander. Şi despre injecțiile speciale pe care le vîri în bietele, neştiutoarele femei, sub aripa atît de ocrotitoare a fundației mele.

– Fundația *ta?* Nu crezi că te pripeşti puțin? Ştiu că eşti ambițioasă, dar zău nu cred că poți vorbi de-

spre ea ca despre fundația ta. Nu încă. Ar trebui să fii puțin mai atentă. Cine știe, poate calci pe cineva pe bătături.

– Deci este adevărat ce se spune!

– Ce anume, că ofensezi lumea? Ah, de asta sînt sigur.

– Despre aceste transporturi speciale ale tale. Despre aceste transporturi de copii morți.

– Sună groaznic de dramatic. Şi complet ridicol, draga mea. Cred că eşti uşor derutată de noțiunile de extract de placentă şi extract de fetus. Primul este folosit pe scară largă în industria cosmetică. Dacă te-ai fi gîndit să te preocupi ceva mai multă vreme de educația ta, decît să alergi de colo-colo, să deschizi prăvălii, poate că ai fi aflat asta.

– Eu nu vorbesc despre extractul de placentă, Alexander. Ştii foarte bine despre ce vorbesc eu. Celulele astea speciale ale tale, în mod garantat nerespinse de organism. Nu sînt prelevate cîtuşi de puțin din surplusul de grăsime, ele sînt scoase din... Dumnezeule, este obscen! Eşti un monstru.

– Vorbeşti prostii. Tonul lui Alexander era amenințător de scăzut. Nu poți dovedi nimic. Totul este o aberație fără noimă.

– Şi doctorul Nicikov al tău, tot o aberație fără noimă este?

– Am făcut nişte afaceri cu el, cu produse cosmetice. Există acolo o piață foarte lucrativă pentru produsele *Oscar Rees*.

– Prostii. Nu asta urmăreşti tu. Vreau să-mi spui exact unde poate fi găsit doctorul ăsta al tău. Intenționez să-i fac o vizită.

– N-ai decît să pui mîna pe telefon.

Ochii lui scînteiară plini de veselie.

– Bineînțeles. Doar că sînt îngrijorată de dispariția lui Johnny Sharpe. Se pare că s-a dus să-ți vadă prietenul şi nimeni nu mai ştie nimic de el. Deci, dacă vrei să-mi dai adresa lui...

Brusc, chipul lui Alexander îşi schimbă expresia. Gura i se înăspri şi ochii i se îngustară, preocupați.

– Foarte bine, spuse el, începînd să mîzgălească ceva pe o bucățică de hîrtie pe care i-o întinse apoi lui Fern.

– Mulțumesc.

Fern se răsuci pe călcîie şi ieşi repede.

Îndată ce aceasta dispăru din raza auditivă, Alexander o strigă pe sora lui.

– Dă-mi-l pe Nicikov la telefon, repede. Şi ia-mi un bilet de avion pentru Moscova. Nu contează compania, dar trebuie să ajung la Moscova înaintea ei.

Zak ascultă mesajul lui Fern lăsat pe robot şi mîrîi cu glas tare.

– Femeie cretină, înjură el. N-are nimic în capul ăla al ei.

Ce naiba să facă el, acum? Să mobilizeze armata a şaptea? Să o invite să ia parte la ceea ce părea a se transforma într-o escapadă nebună, la Moscova?

Se învîrtea ca un nebun prin atelier, împingînd trepiedele din cale şi lovind cu pumnul în ce nimerea. La naiba cu amîndoi. Fern nu era responsabilitatea lui.

Poate că Johnny era, dar nu Fern. El nu era un nenorocit de apărător al copiilor. El avea treabă, avea angajamente. În plus, el nu avea bani să înceapă să traverseze continentele, la un semn făcut de două degete cu unghiile ojate. Nu era problema lui. Leo

Eden să se ocupe de asta. Serghei o să aibă grijă de Johnny. Luă cea de a douăzecea ţigară din ziua aceea şi şi-o vîrî în gură. Trase cu foc fumul în piept şi începu să apese tastele. De la celălalt capăt îi răspunse imediat Leo Eden.

– Ascultă, Eden, trebuie să-ţi spun ceva important.

– Cine dracu' eşti? izbucni iritată vocea lui Leo.

– Sînt un prieten al lui Fern. A dat de necaz. Cred că are nevoie de ajutorul tău. Ai un creion la îndemînă?

Nicky însăşi îl aştepta pe Leo la aeroport. Avea în mînă o mică geantă diplomat.

– Ai totul aici. Bani, cu nemiluita, paşaportul etc. Din păcate nu ţi-am putut pune şi chiloţi curaţi.

– În regulă, care e zborul?

– Mă tem că tocmai ai pierdut unul, Leo.

– Rahat.

Cuplul mai în vîrstă din faţa lor se întoarse, surprins. Leo îi ignoră pe cei doi.

– Ce companie?

– *Air France.*

Leo se uită prin clădirea terminalului şi în sfîrşit o localiză pe reprezentanta companiei *Air France.*

– Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot spune dacă prietena dumneavoastră se află în avion, îi răspunse femeia elegantă.

Leo mai încercă o dată, vorbind rar, ca şi cum în felul acesta s- ar fi putut face mai bine înţeles.

– Îmi pare rău, domnule, repetă femeia, automat. Nu vă pot da această informaţie.

– De ce nu?

– Pentru că este împotriva politicii noastre de se-

curitate. Doar dacă este vorba de o urgență extremă. Îmi este imposibil să vă ajut.

– Aceasta este o urgență extremă, spuse Leo bătînd cu pumnul. Impresia lui era că toată povestea asta nenorocită era în legătură cu ceea ce-i spusese lui India. De ce naiba nu o ascultase el pe femeia asta blestemată? Poate că astfel ar fi putut-o împiedica pe Fern să plece. I s-ar putea întîmpla orice...

Nicky îl luă de braț.

– Leo, nu are nici un rost, spuse ea, calmă.

– Îmi pare rău, zise Leo încercînd să se stăpînească. Dar mă tem că odată ajunsă la Moscova, s-ar putea afla în mare pericol. Trebuie într-adevăr să știu dacă se află sau nu în acest zbor.

Fata se uită de la Leo la Nicky. Nicky încercă să se arate la fel de imploratoare ca și Leo.

– Știți, n-ar trebui să fac asta, spuse ea, apăsînd tastele computerului și concentrîndu-se asupra ecranului. Cum ziceați că o cheamă?

– Fern Donleavy.

– Ah, da. Potrivit listei, s-a aflat în cursa de 11:30.

Leo nu știa dacă să se simtă ușurat sau disperat.

– Cînd e următorul zbor?

Femeia acționă din nou claviatura.

– Există un zbor BA, la ora 14:00. Prezența aici este la ora 13:00, ghișeul 63.

– Mulțumesc.

Leo se îndepărtă în fugă, lăsînd-o pe Nicky să-și exprime mulțumirile necesare.

– Ce se întîmplă, Leo? Ce e cu drama asta subită?

– Nu am vreme să-ți explic acum, Nicky, dar trebuie să prind zborul ăsta. Sună-l pe Hugo Rees. Spu-

ne-i că Fern a plecat la Moscova după Johnny Sharpe şi că plec şi eu, să am grijă de ea. Spune-i... spune-i să stea liniştit.

Nicky îl apucă de braţ.

– Ascultă, îi şopti ea, uită-te acolo... ăla nu este cumva...

– Alexander Easton.

Leo se opri pe loc şi o împinse pe Nicky înapoi, întorcîndu-se repede ca să iasă din raza vizuală a lui Alexander.

– Stai jos! îi porunci el. Îşi aplecă mult capul în jos, ca şi cum şi-ar fi legat un şiret inexistent, la pantofi.

– Ţine-ţi capul plecat, vreau să văd ce are de gînd să facă.

– O să fie puţin cam greu din unghiul ăsta, nu crezi? Nicky se uită peste capul aplecat al lui Leo.

– Se îndreaptă spre poarta 63. Moscova devine deodată al naibii de populară.

Leo îşi ridică privirea. Putea vedea din spate capul cu păr negru al lui Alexander.

Îl urmări vorbind cu fata de la ghişeu, după care se îndreptă spre poarta pentru plecări.

– Probabil că vrea să vadă dacă eşti şi tu în acelaşi zbor, spuse Nicky.

– Iar eu trebuie să mă asigur că nu o să afle, nu?

– Ce ai de gînd să faci? Să călătoreşti în cală?

– Nicky, dacă nu ai de spus ceva inteligent, mai bine taci.

– Iartă-mă. Doar că mi se pare puţin cam imposibil să fii în acelaşi avion cu cineva...

– Nu e ca într-un autobuz, ştii bine. Haide mai bine să-mi iau biletul. Să sperăm că nu este singurul călător din tot avionul.

Leo îşi întinse gîtul ca să studieze planul locurilor şi încercă să stabilească din ce capăt începuse stewardesa.

– Vreau un loc în coada avionului, la economic, zise el hotărît. Nicky zîmbi. Leo la clasa turist se potrivea la fel de bine cu firea lui, ca şi cînd ar fi apărut la serviciu în costum mov, lucios.

– Nu intri?

– Nu, pînă în ultima clipă. Vreau să mă pierd în mulțime. Ascultă, Nicky, pleacă mai bine şi dă telefonul ăla. O să te sun cînd o să ştiu unde o să trag. Mulțumesc că ai venit.

– Eşti sigur că nu te mai pot ajuta cu ceva? Cămăşi etc? Nu găseşti nimic acolo şi oricine cu puțină minte îşi ia cu el chestiile astea.

Leo o privi ca şi cum i-ar fi revelat tocmai sensul vieții. O luă de braț.

– Haide să tîrguim.

Doctorul Nicikov o privea plin de curiozitate pe tînăra femeie. Era cu aproape un cap mai înaltă ca el. În mod clar, era foarte atrăgătoare, în ciuda acelor cicatrice ciudate de pe amîndoi obrajii. Descrierea lui Alexander era mai prejos decît ceea ce vedea el. Îi zîmbi.

– Deci, domnişoară Donleavy, credeți că vă pot ajuta să vă găsiți prietenul?

Fern încuviință.

– Sper, doctore Nicikov. Înțeleg că a venit la Moscova să vă vadă, dar a dispărut. Mă tem că i s-a întîmplat ceva.

– Nu-mi amintesc numele. Nicikov părea derutat. Sharpe, ziceați?

– Da, exact, Johnny Sharpe. Înalt, slab şi cu păr lung, negru. Trebuie să fi sosit de cel puţin trei zile.

– Sînt sigur că mi-aş fi amintit de el. Nu avem prea des oaspeţi din vest.

Fern se cutremură. Nicikov o lăsase să aştepte în cămăruţa asta înfiorătoare cel puţin două ore. Îi era frig, era obosită şi înfometată. Şi ceva la omul ăsta cu înfăţişare anemică o făcea să se simtă cît se poate de neplăcut. Se purtase destul de manierat, dar era ceva în ochii lui... ceva dur, rece, aproape crud.

– Ştiţi cumva de ce voia să mă vadă?

– Nu chiar. Alexander Easton mi-a spus unde vă pot găsi, spuse Fern, studiindu-i cu atenţie expresia. Presupun că aveţi o legătură cu clinica *Easton,* continuă ea, prudentă.

Sprîncenele doctorului se ridicară uşor.

– Ah, da, Alexander, desigur. Poate că ştie Alexander ceva despre unde anume ar putea fi prietenul dumneavoastră.

– Nu cred. Fern ridică din umeri. Altfel, nu aş fi venit aici.

Deodată, Fern simţi că omul se juca abil cu ea.

– Ştiţi într-adevăr unde este, nu-i aşa?

Nicikov păru jignit.

– V-am spus, nu am auzit niciodată de omul ăsta. Insinuaţi cumva că vă mint, domnişoară Donleavy?

– Nu ştiu. Poate. Ascultaţi, îmi pare rău, dar sînt foarte îngrijorată pentru el. Am crezut că m-aţi putea ajuta... Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Fern ar fi fost să-l înfrunte pe ticălos.

– Sînt convins că pot, spuse acesta, blînd. De ce nu veniţi cu mine, la biroul meu? Poate că cineva de acolo ştie ce s-a întîmplat. De fapt, acum trebuie să

plec, zise el, uitîndu-se la ceas. Aş vrea să vă ajut, dacă-mi stă în putere.

– Sînteţi foarte drăguţ, spuse Fern. Dacă nu vă fac greutăţi.

– Cîtuşi de puţin, zîmbi el, din nou. Veniţi. E plăcerea mea.

Leo îl urmări pe Alexander din siguranţa oferită de taxi, coborînd din maşina din faţă şi dispărînd printr-o uşă anonimă, negricioasă.

– Vrei femeie? îl întrebă şoferul taxiului, fără interes.

– Ce?

– Vrei femeie? Aici e. Vrei să te regulezi?

Leo se uită din nou la clădirea în care dispăruse Alexander. Arăta cît se poate de simplă şi de tristă; aproape instituţională.

Nici lumini intermitente roşii, nici semnale de neon sau fete care să se plimbe prin preajmă. Gîndind repede, îi zîmbi sugestiv şoferului.

– Da, vreau să mă regulez. Dar mai întîi vreau un hotel. Mi-e foame.

– Nu poţi umple o femeie cînd ai burta goală, rîse şoferul. Te duc la cel mai bun hotel din Moscova.

– Este aproape?

– Desigur, la cinci minute.

– Cum se cheamă strada asta?

– Lubyanka.

Potrivit nume, îşi spuse Leo. Trebuia să-l găsească pe Serghei.

Coada la telefoane îi amintea lui Leo de coada la taxiuri, din staţia Waterloo, într-o dimineaţă umedă de

luni. În ritmul ăsta, o să stea aici toată noaptea. Se duse la ghişeul casierei şi trînti pe el geanta nou-nouță, cumpărată la *Heathrow*. Printr-o crăpătură a fermoarului, se întrezărea docul negru, striat.

Casiera se uită la Leo, apoi la fermoar. Înghiți greu şi zîmbi.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă ea, într-o engleză perfectă.

– Trebuie să dau un telefon urgent.

Fata arătă spre coadă.

– Telefoanele sînt acolo, domnule.

Leo desfăcu puțin fermoarul.

– Blugi, spuse el, cu toată subtilitatea unei *Skode* cocoțate pe un camion de depanare.

– Da, domnule.

– Trebuie să dau un telefon urgent.

Fata băgă mîna sub tejghea şi scoase de acolo un telefon strălucitor, din plastic, pe care-l aşeză la cîțiva centimetri de mîna lui Leo. Acesta începu să desfacă fermoarul.

– Nu! protestă aceasta. Îi întinse o sacoşă pe care o scoase tot de sub tejghea.

– După aceea, îi băgați aici şi-mi dați sacoşa, insistă ea.

Leo se scormoni în buzunar, după numărul lui Serghei. Formă numărul repede – prea repede. Puse receptorul înapoi în furcă şi mai încercă o dată.

– Încet, îl sfătui fata.

Aşteptă declicul şi apoi, după ceea ce i se păru o veşnicie, apăru şi tonul. Trecu un minut, poate două. Apoi se auzi o voce, la celălalt capăt al firului. Leo îşi drese glasul. Începea să se simtă tensionat.

– Serghei?

– Cine e?

– Numele meu este Eden, Leo Eden. Zak mi-a dat numărul tău.

Urmă o tăcere. O clipă, Leo crezu că se întrerupsese legătura.

– Unde eşti?

– La *Inturist*. Ne putem întîlni?

– Vino pe strada Gorki. O să vezi Catedrala Sf. Vasile. Traversezi piaţa şi vin eu la tine. Peste zece minute...

– Cum o să ne recunoaştem?

– O să te recunosc eu.

Telefonul se întrerupse.

– Am ajuns, spuse Nicikov deschizîndu-i lui Fern portiera, plin de solicitudine. Aceasta se uită în sus, la clădirea morocănoasă. Nu era cîtuşi de puţin ceea ce se aşteptase ea. Simţi pe spate mîna doctorului, conducînd-o cu fermitate spre intrare.

Odată înăuntru, spaima ei crescu. Ce fel de birou era acesta? De undeva de sus se auzea slab muzică. Simţea miros de bere stătută şi de nicotină.

– Vino, îi spuse doctorul, luînd-o de cot şi conducînd-o pe scările înguste. Nodul spaimei se strînse.

– Unde mergem? întrebă ea, prefăcîndu-se a fi cît se poate de liniştită.

– În biroul meu. Vino.

Fern urcă scările cu picioare de lemn şi trecu prin uşa largă, de sus. Privi în jur, la mobilierul scump. Totul era atît de contrastant cu restul.

– Te rog, ia loc, îi făcu doctorul semn spre o canapea încăpătoare, din piele, de lîngă şemineu. O să-ţi comand ceva, după care îmi închipui că o să vrei

să te împrospătezi puțin. O să dau cîteva telefoane pentru tine să vedem dacă putem da de domnul Sharpe al dumitale.

– Mulțumesc, spuse Fern, îmblînzită.

Peste cîteva clipe, apăru o fată, cu o tavă cu cafea. Îi zîmbi lui Fern cu căldură. Fern fu uimită de cît de tînără părea: paisprezece, cincisprezece ani, nu mai mult de atît, cu siguranță.

– Ea e Tania. Bea-ți cafeaua și te va conduce în camera ta.

– Nu. E-n regulă. Pot aștepta aici, insistă Fern.

– Eu cred că o să fie mai plăcut să mergi cu Tania.

Nicikov îi spuse ceva pe rusește fetei. Aceasta dădu din cap și rămase în picioare, așteptînd ca Fern să-și soarbă cafeaua neagră, amară.

– Dacă vrei, poți să-ți iei cafeaua cu tine.

Nicikov îi zîmbi din nou și dinții îmbrăcați în aur îi străluciră în lumină. Fern puse ceașca înapoi pe tavă și se ridică.

– Te conduc eu, spuse fata într-o engleză ezitantă.

– Bine. Mulțumesc.

Spaima autentică îi strînse stomacul, cînd Fern își dădu seama că se afla de fapt în mîinile lui Nicikov. Își mușcă buza și decise să pară calmă.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse Nicikov, pe cînd Fern ieșea din cameră.

Fern o urmă pe fată, de-a lungul culoarului întunecat.

Tania deschise una din ușile din stînga lor. Fern se opri în prag. Ce naiba era locul ăsta? Fata o luă de mînă și o conduse înăuntru, închizînd ușa în urma lor. Fern se uită la peretele acoperit cu oglinzi, de sus pînă jos. Un pat uriaș, suficient de încăpător pentru o

jumătate de duzină, ocupa mijlocul încăperii. În gît îi intră un miros puternic de parfum ieftin, greţos. Lîngă peretele din fund, se afla o masă. Alături de o perie de cap, de un pieptene şi de un parfum dezgustător, se afla un coş plin cu prezervative.

Fern se uită cu groază la acestea, înţelegînd, deodată, totul. Deschise primul sertar. Era plin de obiecte erotice. Penisuri extraordinar modelate, vibratoare şi creme. În sertarul de jos fusese înghesuit un mănunchi, arătînd înfricoşător, de fîşii de piele. Se întoarse înapoi spre fată. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Faptul că fata era îmbrăcată doar în ceea ce părea a fi un chimono frivol; buzele ei groase, roşii; tinereţea ei. Acesta era un bordel. Iisuse Cristoase! Tocmai se lăsase condusă în acest...

Fern se repezi la uşă. Răsuci mînerul, dar nu se întîmplă nimic. Fata o privea nervoasă.

– Cum ies de aici? strigă Fern la ea.

– Nu înţeleg, şopti fata, dîndu-se înapoi.

Fern scrută din nou încăperea. Nu exista decît o fereastră minusculă pe peretele din spate. Se repezi într-acolo şi încercă să forţeze cremona. Nici o mişcare. Capcana era bine încuiată. Era prizonieră. Se întoarse, neajutorată. Singurul om care ştia unde se afla ea era Zak, dar care nu o putea ajuta prea mult, din Londra. Dar Johnny? Acum ştia, fără doar şi poate, că Nicikov îi făcuse ceva. Îşi muşcă buza cu putere încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Fata o privea cu blîndeţe. Întinse mîna spre braţul lui Fern. Fern o împinse.

– Nu te atinge de mine! şuieră ea. Se trînti pe pat şi se uită la fată.

– Eu sînt Tania, spuse fata.

– Ştiu asta!

– Pe tine cum te cheamă?

Fern se uită la copilul de lîngă ea. Nu era vina fetei că ea se afla aici. Probabil că nu era decît una din tinerele victime ale lui Nicikov. Poate că şi Tania era prizonieră.

– Fern, spuse ea, îmblînzindu-se.

– Zurrn, se chinui fata să-i pronunţe numele. Veni şi se aşeză lîngă Fern, pe patul uriaş.

– Eşti foarte frumoasă.

Fern zîmbi.

– Mulţumesc.

Tania îşi limbă mîinile pe blugii lui Fern.

– Frumoşi, oftă ea. Apoi, luminîndu-se toată la faţă, întrebă:

– Ai farduri? Rujuri?

Fern îşi deschise poşeta şi scoase de acolo o mică genţuţă cu produse *Oscar Rees*. Tania înşfăcă trusa şi începu să deschidă rujurile.

– Pot? întrebă ea, cu ochii tineri strălucind de plăcere. Fern încuviinţă. Tania se duse la oglindă.

Apoi îi înapoie lui Fern trusa, continuînd să se uite la ea, cu ochi tînjitori. Fern mai scotoci o dată în ea. Scoase dinăuntru o sticluţă de *Absynthe*. I-o dădu Taniei. Aceasta îşi turnă pe braţe, pe gît, pe picioare, pînă cînd Fern îşi spuse că o să se asfixieze de atîta miros. Îşi încreţi nasul.

– Ştii, e foarte puternic.

– Ah, da... rîse Tania. Îmi place.

– Păstrează-l, spuse Fern.

Lui Leo nu-i venea să creadă ce noroc avusese. De-a lungul întregii lui vieţi, se obişnuise ca lucrurile

să se aranjeze întotdeauna aşa cum trebuia. Se născuse cu noroc. Ori de cîte ori norocul părea să-l părăsească, soarta îşi înălța chipul plăcut şi îi zîmbea din nou. El nu trebuia decît să se încreadă în ea. Cel puțin, pînă acum, aşa fusese. Iar acesta era Serghei, uriaşul acela ursuz, nebărbierit. Se uită la marinar. Nici Serghei nu era prea impresionat de Leo.

– Vorbeşti ruseşte? întrebă el.

– Bineînțeles că nu.

– Vrei să-i infiltrezi pe toți tipii ăia şi nu ştii ruseşte?

– Să-i infiltrez? Eu nu sînt un nenorocit de terorist, Serghei.

– Cecen! Serghei lansă o flegmă spectaculoasă. Lui Leo i se ridică stomacul.

– Ce-i aia cecen?

– Nicikov. Face parte din Organizație, din mafie. Ai idee cît sînt de periculoşi oamenii ăştia?

Leo ridică nefericit din umeri.

– Şi ce să fac? Să mă întorc şi să iau primul avion înapoi spre casă?

– Da, dacă ai avea minte, spuse Serghei furios. De ce te-aş ajuta? Nu am de ce să-mi risc viața. Pentru Johnny este deja prea tîrziu.

– Ce vrei să spui?

– Johnny. S-a zis cu el. E dus!

– Dus, adică mort? Leo simți ca un cuțit în stomac.

– Da. Aşa cred, spuse Serghei, încet. Am auzit un zvon. Cică ar fi fost aruncat un trup în fața Ambasadei Britanice, puțin mai devreme. Încă nu ştiu amănunte, dar este genul de mic şi drăguț detaliu pe care-i place lui Nicikov să-l adauge, pricepi? Ca o semnătură.

– Dar dacă toată lumea ştie că el e, dacă el este responsabil de asta, de ce nu este arestat? Închis!

– Voi, britanicii nu ştiţi nimic. Serghei rîse zeflemitor. Pentru că poliţia este în solda lui Nicikov. Pentru că jumătate din oficialităţi se află în solda lui. Aici poţi cumpăra orice cu bani. Mai ales oameni! Nicikov are prea mulţi, ca să aibă probleme.

– Atunci cum putem ajunge la el?

– Asta să-mi spui tu, domnule englez isteţ.

– Trebuie să ştii. Eşti traficant, nu-i aşa?

– Ha! În comparaţie cu Nicikov, mă mai joc cu p... în ţărînă.

Leo simţi că i se face rău.

– Trebuie să existe o cale...

– Banii. Ei sînt singura cale.

– Dar am bani.

– Ai nevoie de bani mulţi.

– Cîţi?

– Zece mii de dolari!

– S-a făcut. Ai zece mii de dolari dacă mă ajuţi să o scot pe Fern vie, de aici.

Serghei se uită la Leo.

– Ei, eşti într-adevăr nebun, ştii asta? Dar ai noroc. Astăzi e ziua în care ador oamenii nebuni.

Leo scutură din cap.

– Şi cînd te gîndeşti că am crezut că mă părăsise norocul.

33

Fern zăcea pe pat, ghemuită ca o minge. Cercetase încăperea iară şi iară. În afară de uşă, nu mai exista altă ieşire. Singura ei şansă era să încerce să o convingă pe Tania să o ajute. Dar Tania fusese chemată afară şi ea fusese lăsată singură, de ore întregi. Auzi cheia răsucindu-se în broască şi se ridică într-o clipă.

– Tu! strigă ea. Ce dracului cauţi tu aici?

Alexander Easton zîmbi cu zîmbetul lui greţos.

– Haide, Fern. Am venit să te ajut... adică dacă mă laşi. Se pare că prietenul meu Nicikov este puţin cam nervos din cauza tuturor acestor vizitatori pe care îi tot are în ultima vreme.

– Johnny. Am ştiut eu. I-a făcut ceva, da?

– Haide să nu mai vorbim de nătărăul ăla.

Fern se dădu jos din pat şi se apropie de Alexander.

– Dacă tu şi cu prietenul ăla puturos al tău i-aţi făcut ceva lui Johnny, jur că vă omor pe amîndoi.

– Ah, curajoase cuvinte, Fern, mai ales cînd nu eşti în situaţia de a-i face ceva, cuiva.

– Nu o să scape el. Dacă s-a întîmplat ceva...

Fern îşi pierdu graiul.

– Drăguţa mea, zise Alexander arogant, ai cumva idee care e puterea pe care o deţine Nicikov? Poate face tot ce vrea. Aşa că nu te purta ca o proastă. Lasă-mă să te ajut, ca tu să-l poţi ajuta pe Johnny.

Ochii ei verzi îl fugerară pe Alexander.

– Cum l-aş putea ajuta pe Johnny? se răsti ea.

Alexander traversă camera şi deschise uşa dulapului înalt. Fern auzea clinchetul umeraşelor metalice. Alexander scoase un fel de corset din dantelă neagră. Îl întinse spre Fern, uitîndu-se la corset şi apoi la ea, gînditor.

– Cred că o să te simţi mult mai bine în chestia asta, spuse el.

– Cred că glumeşti! strigă ea.

– Nu, de fapt sînt cît se poate de serios. Vezi, Fern, dacă nu cooperezi, prietenul tău Johnny o să se trezească fără micuţele lui boaşe.

Fern îşi duse mîna la gură, îngrozită.

– Nu o să...

– Eu, nu. Dar cunosc pe cineva căruia o să-i facă de-a dreptul plăcere să mă servească. Aşa că te sfătuiesc să fii o fetiţă cuminte şi să te îmbraci cu asta, pentru mine. Cred că ţi se potriveşte perfect. Desigur, poate că eşti puţin prea slabă pentru aşa ceva.

– Ticălosule! Ticălos murdar ce eşti.

– Mă flatezi, spuse el, pe un ton rece. Nu crezi că eşti cam ipocrită? Îmbracă-l!

– Nu! țipă Fern.

– Îmbracă-l, că de nu dau ordin să se ocupe cineva de Johnny.

– Atunci pleacă din cameră.

– Ah, nu, Fern. Am de gînd să-ți urmăresc cea mai mică mişcare. Şi ai face bine să merite asta.

Ochii lui Fern se umplură de lacrimi de mînie.

– O să plăteşti pentru asta, diavol scîrnav ce eşti.

– Dimpotrivă. Totul este cu complimentele casei.

– Ştii, pentru cineva care zice că se mai joacă totuşi cu p... în țărînă, văd că ai o surprinzătoare influență.

Leo se uita fascinat la mica armată care-i aştepta la cîteva blocuri distanță de sediul lui Nicikov.

Serghei zîmbi.

– Ți-am spus, banii cumpără prieteniile.

Mulțimea pestriță de bătăuşi se uita la Leo cu studiată indiferență. Leo observă adidaşii moi şi uniformitatea blugilor.

– Nu o să mă obosesc să fac prezentările. Spune-mi, ai mai ținut vreodată în mînă aşa ceva?

Leo luă pistolul mic pe care i-l întinse Serghei. Era surprinzător de greu. Stomacul i se strînse şi-şi simți gura uscată. Nu-şi amintea cînd se mai simțise vreodată aşa – atît de nestăpîn pe viața lui, atît de dependent de alții. Înghiți cu greu, cîntărind arma, în mînă.

– E de femeie. Trebuie să te descurci, zise Serghei, disprețuitor.

– Mulțumesc. Eşti foarte prevăzător.

– Aici e siguranța. Ai şase gloanțe în încărcător. Îți mai dau în plus.

Leo băgă în buzunar pumnul de gloanțe.

– În regulă, spuse Serghei. Uite ce o să facem...

Fern stătea în picioare, în fața lui Alexander. Îşi ținea capul sus, aproape cu mîndrie. Corsajul negru de dantelă îi forța sînii în sus. Balenele îi intrau în coaste.

– Asta ai vrut? spuse ea disprețuitor.

Alexander stătea pe pat. Se uita la picioarele ei lungi, grațioase, la culoarea crem, delicioasă, a pielii ei. Ochii i se plimbară în sus, spre bordura de dantelă de pe coapse, la talia zveltă şi la sînii care țîşneau din corsaj.

– Pantofii, spuse el. O să găseşti unii, în dulap. Pune-i.

– Îi aduci tu! porunci ea.

Alexander zîmbi. Poate că pînă la urmă se dădea pe brazdă.

– Bine, spuse el. Se apleca în dulap. Fern îi dădu un picior în fund cît putu ea de tare, trimițîndu-l direct în uşă. Alexander urlă cînd se lovi de lemn.

– Cățea! izbucni el.

Fern strînse pumnul drept şi îl pocni în bărbie, trimițîndu-l la podea. Se repezi la uşă şi încercă să o deschidă. La naiba! Era încuiată. Se uită prin cameră după ceva greu. Dar nu văzu nimic. Alexander începea să se ridice. Fern se dădu înapoi, cît mai departe de el. Acesta se aruncă spre ea, doborînd-o la podea. Era prinsă sub el. Alexander îşi înfipse dinții în umărul ei gol. Fern țipă.

– Aşa e mai bine, şuieră el. Cred că puțin respect n-ar strica, tîrfă.

Fern se lupta, încercînd să-l împingă, dar el deja îi

apucase mîinile, țintuindu-le la podea. Își eliberă un braț și începu să tragă de corsetul strîmt, scoțîndu-i sînii. Fern începu din nou să strige, încercînd să se elibereze. Alexander își strecură mîna între picioarele ei, împingîndu-și degetul, dureros, în perineul ei.

– Ticălosule! izbucni ea. Scoală-te de pe mine. Îl înșfăcă de păr și trase cît putu de tare. Alexander îi arse o palmă pe obraz. Simți sînge în gură.

Alexander își desfăcu fermoarul și începu să tragă de dantela subțire a corsetului. Îi simți penisul între pulpe. Încercă să se ridice, dar palma lui se mai lăsă o dată, grea, pe obrazul ei. Se simțea sfîrșită. Nu mai avea putere să lupte. Alexander se ridică.

– Și acum, cățea, să vedem cum îți place asta.

Fern țipă.

Apoi auziră o împușcătură. Alexander se opri.

– Ce dracu' a fost asta?

Altă împușcătură. Alexander îi dădu drumul și ea se tîrî într-o parte, în timp ce acesta se ducea la ușă. Auzi tropăitul picioarelor de-a lungul coridorului. Strigăte. Alexander se lupta să bage cheia în broască și reuși în sfîrșit să deschidă ușa.

Leo urcă scările, în urma armatei lui Serghei. Portarul fusese părăsit într-o baltă de sînge și Leo înțelese că oamenii ăștia știau meserie. Se opriră în capul scării, cînd din prima ușă din dreapta apăru un blond uriaș. Serghei le făcu semn oamenilor săi să intre. Alte împușcături.

Leo îi simțea mirosul lui Fern. Era parfumul ei.

– Fern! strigă el.

Atunci îl văzu pe Alexander.

– Tu!

Se repezi spre el, dar Alexander se dădu înapoi şi încuie repede uşa. Fără să se gîndească, Leo ținti broasca, trase, aceasta cedă şi Leo năvăli în cameră. Creierul lui se chinuia să dea un sens celor văzute.

– Fern? Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Alexander stătea în spatele ei, cu un cuțit de ascuțit creioane, pe beregata ei.

– Un pas dacă mai faci, Eden, şi-i tai beregata.

Leo se opri. Alexander o ținea pe Fern de talie, strîns, cu brațul stîng. Leo mîrîi la Alexander.

– Ce i-ai făcut, cocotă masculină?

– Nimic, încă. Lasă arma şi ieşi, Eden, încet.

Leo se dădu înapoi, dar arma continua să rămînă în mîna lui.

– Am spus să arunci arma! urlă Alexander. Leo se uită la Fern, la gîtul ei drag, alb, întins atît de dureros pe spate, la metalul lucios, ascuțit, din mîna lui Alexander. Aruncă arma pe jos.

Alexander o împinse pe Fern în față, continuînd să o țină strîns. Se apleca să ridice pistolul. Fern împinse cu toată puterea pe care o mai avea. Cuțitul îi crestă uşor gîtul.

– Leo! strigă ea.

Se aruncă peste Alexander, imobilizîndu-l la podea. Cuțitul zbură din mîna acestuia.

– Leo! strig ea din nou.

Leo se repezi să apuce pistolul. Fern înhăță cuțitul.

– E mai bine aşa, spuse Leo, încercînd să respire normal. Ținti spre Alexander. În pat, îi porunci el.

Fern se repezi la comodă. Scoase de acolo fîşiile de piele şi le ridică în sus, încercînd să le dea de capăt.

– Uite, spuse ea, îl legăm cu astea. Îşi ridică apoi

privirea, spre bărbatul care se năpustea pe uşă.

– Leo! strigă ea. Atenţie.

Leo se întoarse ca să vadă în spatele lui pe unul din oamenii lui Serghei.

– Plecăm. Acum! Rusul se uită la Alexander, ţinti automatul şi trase. Trupul lui Alexander zvîcni şi se convulsionă de cîteva ori. Leo şi Fern se uitau cu groază la el.

– De ce naiba ai făcut asta?

– Nu ne-a văzut nimeni! Să mergem acum.

Fern se uita la sîngele care şiroia din capul lui Alexander şi se revărsa pe pat. Îşi duse mîna la gură. Credea că o să verse.

Leo îşi scoase haina.

– Pune-ţi asta pe tine, spuse el, aruncîndu-i haina. Fern se uită în jur după blugi şi-i ridică de pe jos. Începu să şi-i tragă pe ea.

Omul lui Serghei o împinse.

– Dă-i drumul!

– Geanta mea, strigă ea.

– Las-o! se răsti Leo.

– Paşaportul meu. Cu blugii încă în mînă, Fern se repezi după geantă, o înşfăcă şi o rupse apoi la fugă pe coridor, împreună cu Leo. Omul lui Serghei o luase înainte, lăsîndu-l pe acesta să-i adune pe oameni, cu arma încă fumegîndu-i.

– Veniţi. E timpul să ne cărăm de-aici. Într-o clipă locul ăsta o să fie împînzit de poliţişti. Să ne cărăm naibii.

Se năpustiră în jos pe scări, duduind.

– Taxiul e după colţ. Fugiţi! le porunci Serghei.

Leo nu avea nevoie să i se spună de două ori.

– Mai repede! urlă Serghei.

– Leo! strigă Fern. Ce e cu Johnny?
– Vino. O să-ți explic în taxi.
– A pățit ceva?
– Vino, Fern. Trebuie să facem ce spune Serghei. Doar nu vrei să sfîrşeşti înapoi aici, nu?
– Dar...
– Ascultă, dacă trebuie, te duc în brațe.
Leo o trase de mînă şi începură să alerge de-a lungul străzii. Auzeau sirenele, tot mai aproape.
– Haide... mai repede.
Alerga în picioarele goale pe asfalt. Portiera maşinii era deschisă. Se urcară în ea, prăbuşindu-se unul peste altul,.
– Şeremetievo! comandă Leo.
Goneau în noaptea moscovită.
– Leo! strigă Fern. Nu-l putem părăsi aşa. Ce se întîmplă cu Johnny?
Leo se uita la sîngele care picura din gîtul ei. Întinse mîna şi atinse rana. Fern îi strînse mîna.
– Ce facem cu Johnny? repetă ea.
– A murit, Fern.
Fern simți că nu mai are aer.
– Nu!
– Aşa a spus Serghei. Nu mai putem face nimic.
– Nu! strigă ea din nou. Nu se poate. Nu Johnny. Ah, Leo, se jelui ea. Lacrimile începură să i se reverse pe obraji. Buzele îi tremurau şi trupul îi sălta, în sughițuri de plîns.
Leo o trase şi o strînse tare la piept, îngropîndu-şi fața în părul ei.
– Îmi pare rău, Fern.
– Dar nu-l putem părăsi aşa, spuse ea, printre hohote.

– Se ocupă ambasada de tot. Noi nu putem face nimic. Trebuie să plecăm de aici cît mai repede cu putință. Înțelegi, da, Fern?

Dădu din cap, pierdută.

– Bietul Johnny, ce curaj pe el, să vină aici. Şi ce om blînd era, Leo.

Îl trăgea de mînecă întruna, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Tremura toată, fără să se poată stăpîni.

Leo tamponă cu batista rana de la gîtul ei.

Fern tresări.

– E adîncă? bolborosi ea, printre hohote.

– Nu foarte, spuse el, încurajator. Cred c-ai face mai bine să-ți pui ceva pe tine, Fern, înainte să te mai îmbolnăveşti şi de pneumonie.

Îl lăsă pe Leo să-i bage picioarele în blugi. Acesta încercă să-i tragă pantalonii pe picioare, dar era prea complicat, în spațiul acela strîmt.

– Mă tem că trebuie să mă ajuți.

Observă ruptura din costumația ei ridicolă, de dantelă. Era disperat să o întrebe ce se întîmplase, dar nu era momentul, acum.

O strînse, în schimb, cu putere la pieptul lui, lăsînd-o să-şi verse durerea. Nu se simțea în siguranță pînă nu se aflau în avion, dincolo de această țară abandonată de lege.

34

Fern înainta de-a lungul coridorului, simţindu-se slăbită de temeri. Îşi netezi cutele care se formaseră pe pantalonii ei crem, de in, şi îşi încheie cei doi nasturi de la blazerul de culoarea ciocolatei.

Se întrecuse pe ea astăzi, în privinţa garderobei. O eşarfă moale, crem, îi strîngea părul într-o coadă de cal lejeră şi chiar se fardase, în cinstea lui.

Ţinea sub braţ o cutie uriaşă cu bomboane de ciocolată şi un imens buchet de flori, în mînă. Leo o prevenise să nu se aştepte la prea mult. Vorbi cu sora de la pupitru, care o conduse la camera lui. Bătu uşor în uşă şi intră.

Johnny stătea proţăpit pe o mare de perne.

Avea faţa acoperită cu bandaje, dar ochii lui străluceau mari, spre ea. Întinse braţele şi Fern se aplecă, atentă să nu-i atingă faţa.

Înghiţi cu greu, încercînd să scape de nodul uriaş

din gîtlej, care amenința să-și trimită lacrimile șiroaie, pe obraji. Dar nu reuși.

– Dacă o să mai faci asta vreodată, te omor, spuse ea, încercînd să rîdă.

Gura lui era împiedicată de bandaje.

– Iartă-mă, spuse el.

Fern se așeză pe pat și-l luă de mînă.

– Cum te simți?

– O rană vie. Dar măcar trăiesc.

– Slavă Domnului, zîmbi ea.

– Ei bine, presupun că din toată povestea asta m-am ales și cu ceva bun.

– Da?

– De acum încolo nu o să mi se mai spună năsosul.

– Johnny!

– Nu, nu, e în regulă, Fern. Doctorul Fielding o să-mi construiască la loc unul nou-nouț și frumușel. O să-mi aleg unul după gustul meu – sau poate după mirosul meu.

– Johnny! strigă ea, îngrozită. Ești incorigibil. Eram sigură că o să faci glume pe chestia asta. Chicoti și se întoarse într-o parte. Bănuiesc, spuse ea, că ăsta ar putea fi cam mare pentru tine, ce zici?

– Ah, uriaș! Grotesc de uriaș! Nu, nu, o să-mi aleg unul atrăgător.

Fern îi strînse mîna.

– Cît de repede poți scăpa de aici?

– Peste o săptămînă sau zece zile, poate. Trebuie să mi-l reclădească în etape. Dar îți spun ceva, nu mă pot ține o veșnicie aici, mîncarea e groaznică.

– Glumești. L-am furat pe bucătarul șef de la Dorchester. O să le spun eu două vorbe.

– Adevărat, Fern? Este cît se poate de rea. Aseară mi-au servit friptură de vacă rumenită, la micul dejun, *soufflé omelettes,* la prînz salată caldă de somon... O să mă îngraş.

– Eşti un zăpăcit, rîse Fern.

– În sfîrşit care mai sînt noutăţile? Leo mi-a spus că Lucienne nu a primit prea bine veştile.

– Nu. A plecat în Elveţia, la o clinică, îţi vine să crezi? Se spune că a avut un fel de cădere. Din partea mea cu cît mai mult stă acolo, cu atît mai bine. Nici măcar Olivia nu-mi mai suflă în ceafă acum, că a plecat într-o croazieră de regulat prin lume, cu trăgacea aia a ei. Din păcate, în clipa de faţă nu sînt chiar favorita consiliului de administraţie, avînd în vedere că eu i-am convins să-i lase pe Eastoni să-şi instaleze clinica. Fern oftă. Dacă aş avea curajul, le-aş propune să o scoată pe Olivia la pensie, în mod onorabil. Indiferent ce cred ei despre mine în clipa asta, ştiu că ar fi fericiţi să scape de filiera Easton. Poate că efectiv o să încerc să-i conving.

– După cum te cunosc, sînt sigur că o să reuşeşti. Şi clinica?

– Tu ce crezi? S-a închis, fireşte. Versiunea oficială este că din respect pentru Alexander. Ţi se face rău, nu? Presa însă a avut o zi absolută de teren, încercînd să afle cum a fost posibil ca o personalitate atît de eminentă ca Alexander Easton să fi fost asasinat. Ruşii i-au convins pe cei de la Externe să accepte varianta potrivit căreia a fost victima unui atac de stradă. Avînd în vedere circumstanţele, autorităţile au considerat că e destul de corect. Aşa îţi dai seama cît de strîmb e tot sistemul. Mai există totuşi problema morţii misterioase a lui Alix Green.

– Noi doi ştim al naibii de bine cine este responsabil de asta, dar ce rost mai are să spunem ceva acum, că tot e mort, nu? Dar ce-au declarat autorităţile despre implicarea ta în masacrul de la Moscova?

– Ce implicare? Este cazul celor trei maimuţe înţelepte. Asta a fost înţelegerea. Tăcem chitic şi nu există nici un capăt de acuzare. Straniu, nu? Nimeni nu vrea să afecteze relaţiile, înţelegi? Habar n-am avut că aşa ceva se obişnuieşte. Presupun că cine ştie ce jurnalist întreprinzător o să scormonească să descopere adevărata poveste. Dar nu eu. Am avut destule aventuri, pentru tot restul vieţii mele.

– Da, oftă Johnny. Iar eu aş zice că orice ziarist inteligent o să renunţe la toate poveştile legate de familia Rees, după moartea prematură a lui Alix.

– Poliţia tot mai crede că ar fi putut fi un accident. Boilerul acela vechi, cu gaz, era în mod clar defect. Procurorul a spus că a murit intoxicată cu monoxid de carbon. Nici n-a ştiut ce se întîmpla cu ea.

– Păcat, ar fi meritat să sufere puţin, după calvarul prin care ne-a făcut să trecem.

– Johnny, unde este spiritul tău de caritate? N-ar trebui să-i vorbeşti de rău pe cei morţi.

– Odată catolic, rămîi pentru totdeauna catolic, nu-i aşa, Fern?

Fern se înroşi, încurcată.

– Ei, nu-i chiar aşa de grav.

– Şi Leo? Johnny îi urmări faţa. Ce mai e cu India şi cu logodna?

– Totul a fost o cacealma. Poţi să crezi că India mi-a scris efectiv, rugîndu-mă să o iert pentru nebunia ei? A fost o scrisoare chiar foarte simpatică.

Johnny se lăsă înapoi pe perne.

– Să nu ai încredere în ea, spuse el şoptit. Probabil că a avut un motiv anume.

Fern rîse.

– După toate prin cîte am trecut noi, probabil că o să-mi fie cam greu să mai cred pe cineva după aparențe.

– Deci rămîi la *Oscar?*

– Am renegociat contractul, zîmbi Fern, triumfătoare. O să fiu director consultativ.

– Adică?

– O să trebuiască să fac act de prezență doar cîteva ore pe lună. Asta înseamnă că-mi pot dedica tot restul timpului firmei *Donleavy* – ceea ce este cu adevărat ceea ce vreau să fac. Poate că într-o bună zi o să-l las pe Hugo să-mi cumpere afacerea, dar nu înainte de a mă fi distrat puțin pe cont propriu.

Fern îi luă mîna, simțind că Johnny obosise.

– Şi acum odihneşte-te cît poți. Vreau să te am în formă şi la timp, pentru o inaugurare cu totul specială, luna viitoare. Poți să ții un secret?...

35

Blitz-urile fulgerau unul după altul, orbind-o cu lumina lor albăstruie. Încercă să nu clipească, concentrîndu-se să-şi păstreze zîmbetul lipit de chipul ei. Îşi aranjă pe umeri eşarfa subţire. Slavă Domnului, în curînd îi vor da drumul să intre înăuntru. Vîntul îi sufla în părul care-i biciuia faţa. Îl văzu pe Zak în mulţime şi-i zîmbi.

– Fabulos, îl auzi strigîndu-i.

Se lăsă pe spate, pe peretele dur, de piatră, ţinîndu-şi maxilarele să nu clănţăne de frig. Braţele începeau să capete o tentă albăstruie. Te rog, te rog, se ruga ea în gînd, fă să se termine totul repede.

Fotografii făcură loc şi-şi simţi inima bătîndu-i cu putere cînd îl văzu pe Leo înaintînd hotărît printre ei.

– În regulă, băieţi, strigă el. Ajung atîtea instantanee în exterior. Doar nu vrem ca domnişoara Donleavy să se îmbolnăvească de pneumonie, nu?

Leo îşi făcu loc printre ei şi-şi scoase haina.
– Draga mea, zîmbi el, ai face mai bine să-ţi pui asta.
Fern rîse şi ea. Camerele continuară să filmeze.
– Mă întrebam unde eşti. Îmi spuneam că a devenit deja un obicei ca eroul meu să apară din neant şi să-mi dea haina lui.
Leo îşi aplecă fruntea şi o cuprinse în braţele sale puternice, înăbuşind-o cu o sărutare dumnezeiască. Frigul o părăsi. Nu mai era conştientă decît de buzele fierbinţi ale lui Leo, arzînd minunat pe ale ei.
În sfîrşit, îşi permise să se înfioare.
– Slavă Domnului că ai venit. Credeam că o să mor îngheţată. Lumea o să creadă că sîntem în toiul verii, cînd o să mă vadă zbenguindu-mă aşa, aproape goală.
– Arăţi uluitor! Ochii lui Leo se plimbară admirativi peste rochia vaporoasă de şifon care cobora seducător pe trupul lui Fern, un material umbrit artistic, de la cel mai palid crem, pînă la cel mai închis bleumarin.
– Nu, nu-i adevărat. Arăt ca moartea. Uite ce culoare au braţele mele. Acelaşi albastru ca şi rochia.
– Albastră şi ca o stafie. Sper că şobolanii ăştia ţi-au făcut nişte poze grozave. Oricum, înăuntru se ţin cîteva discursuri şi o mulţime de jurnalişti te aşteaptă să-ţi pună tot felul de întrebări.
Fern se ghemui şi mai mult în braţele lui.
– Ştii ce-mi doresc? Îmi doresc să putem fugi de aici, numai noi doi... să ne urcăm în maşina ta şi să ne cărăm.
– Ei bine, nu poţi. Sînt consilierul tău de afaceri şi în această calitate mă tem că nu-ţi pot permite asta. Ai responsabilităţi, spuse el, tachinînd-o.

– Nu mă pot obişnui cu ideea că sînt etichetată drept antreprenor de afaceri. Toată tevatura asta, cursele astea cu avionul, inaugurările de noi magazine mă fac să mă simt ca prinsă într-un vîrtej.

– Ştiu că n-ai putea trăi altfel. Poate doar să faci cîte o mică întrerupere din cînd în cînd...

– Pentru lungi vacanţe cu tine, vrei să zici?

– Da, vacanţe şi concedii de maternitate.

– Concedii de maternitate! strigă ea, intrînd pe uşa magazinului, în marea de oameni.

– Copii. O să trebuiască să întrerupi ca să dai naştere copiilor noştri, nu?

– Nu te pripeşti puţin? Ochii ei scînteiau, trădînd o euforie greu stăpînită.

– Nu cred. Şi acum vino, ai treabă.

– Dar...

Leo o împinse înainte şi Fern se simţi pierdută în mulţimea editorilor de reviste de cosmetică şi a comercianţilor.

Se uită neajutorată înapoi peste umăr, după Leo. Acesta scutură din cap, făcîndu-i semn cu mîna şi zîmbindu-i.

Lîngă el stătea Hugo.

– Vezi, Leo, nu ştiu ce-aş fi făcut dacă s-ar fi întîmplat ceva cu fata asta. Am crezut că înnebunesc de grija ei. Încă mai am coşmaruri.

Leo îl studie cu simpatie pe Hugo.

– Ştiu. Uneori mă scol în toiul nopţii şi... Se întrerupse şi se uită prin sală. Ah, nu mai contează. Arată fantastic, nu?

– Sînt atît de mîndru de ea, Leo. Tu şi cu ea... ştii... intenţionezi să...

– Să mă căsătoresc cu ea? Poate că n-o să mă

vrea, Hugo. Ştii la fel de bine ca şi mine cît de încăpățînată poate să fie.

Hugo îşi petrecu brațul pe după umerii lui Leo.

– Ascultă-mi sfatul, băiete. Nu o pierde. Dacă într-adevăr vă iubiți, atunci trebuie să faceți tot ce vă stă în putință să faceți căruța să meargă. Urăsc ideea ca tu şi cu Fern să treceți prin tot ce am trecut eu. Încep să-mi dau seama ce dar rar este dragostea adevărată. Nu o pierde.

Leo urmări în mulțime capul de culoarea aramei. Dacă ar şti Hugo. O iubea atît de mult pe fata asta, încît îl durea. Era imposibil să fie departe de el. Nici acum şi niciodată.

Se uită din nou la chipul palid, tras, al lui Hugo. Îmbătrînise cu zece ani în ultimele cîteva săptămîni.

– Şi Ricci? îl întrebă Leo, încet.

– Ah, nu cred că vrea să mă mai vadă.

– Eşti sigur de asta?

– Nu, dar... Eu unul nu aş mai vrea, după ce am... m-am purtat în halul ăsta.

– Poate că ar trebui să o laşi pe ea să fie judecătorul.

– Ah, nu ştiu, Leo. Poate că sînt prea bătrîn pentru toate astea.

– Hugo, nu fi atît de al naibii de prost. Nu eşti cu mult mai bătrîn decît mine, dar vorbeşti ca şi cum ai avea şaptezeci de ani. Revino-ți, omule. Mie îmi spui să nu ratez ocazia, în vreme ce tu pari să faci exact asta, din nou.

– Leo! Chiar trebuie să te întreb...

– Nu, acum mă asculți tu pe mine, Hugo. Crede-mă, numai interesul propriu mă obligă să fac asta. Ultimul lucru pe care îl vreau pentru Fern este să aibă în

fundal nu ştiu ce păianjen posac şi bătrîn de tată. Bagă-ţi fundul în viteză, omule, şi du-te după ea. Întîmplător ştiu că dacă ai traversa direct încăperea asta, ai găsi-o pe Ricci în partea cealaltă. Presupun că te aşteaptă.

– Vorbeşti serios?

– Da. Foarte serios. Şi a fost ideea lui Fern, nu a mea. S-a gîndit că ar fi un cadou frumos pentru tine. Aşa că fii băiat bun şi primeşte-l cum trebuie, da? Pentru Fern.

Hugo îşi drese glasul, nervos, şi se jucă absent cu nodul de la cravată.

– Bine... eu... ăăă...

– Du-te, Hugo. Ştii ce ai de făcut.

– Sigur, sigur, spuse acesta, fără prea mult elan.

Leo îşi ridică sprîncenele, amuzat.

– Atunci dă-i drumul.

– Bine. Atunci mă duc să-i zic bună seara...

– Bună idee. Ne vedem mai tîrziu.

Hugo cam uitase cît de albaştri erau ochii lui Ricci. Două oaze adînci, de safir şi bunătate, zîmbeau spre el.

– Ricci, spuse el timid. Arăţi minunat!

– Mulţumesc, Hugo, zise Ricci, privindu-şi rochia. Am cumpărat-o special pentru ziua de azi. Îţi place?

Hugo privi îndelung, înfometat, la felul cum jerseul moale, roz, se mula pe rotunjimile atît de minunate ale trupului ei.

– Da, spuse el încet, îmi place foarte mult.

Incapabilă să se stăpînească, Ricci întinse mîna şi-i mîngîie obrazul ras.

– Pari extenuat. Nu prea ai avut grijă de tine, nu?

Acesta ridică din umeri, ca un băiețel.

– Ah, nu ştiu. Cred că nu am prea reuşit să dorm. Totul a fost cu fundul în sus.

– Asta ca să foloseşti un eufemism. Cred că a fost înfiorător pentru tine, cu toate grijile astea.

– Da, încuviință el, dînd din cap. A fost cumplit. Ascultă, Ricci, trebuie să-ți spun că... adică... m-am purtat ca un prost.

– Fiecare are uneori dreptul să se poarte ca un prost. Hugo, chiar şi tu.

– Aşa cred, dar mă simt cumplit. Ridică ochii şi constată cu stupoare că Ricci rîdea efectiv de el.

– Nu fi prea dur cu tine. Cu toții avem nevoie, uneori, să lăsăm fantomele să se odihnească. Te înțeleg, Hugo. Şi acum, fii atît de drăguț şi adu-mi ceva de băut, da? Am fost reținută de un cumpărător şi simt nevoia să-mi revin.

Hugo oftă, uşurat. Îi luă paharul gol dintre degete. Apoi îi luă mîna într-a lui.

– Ricci, crezi că am putea încerca din nou? Îmi doresc mult acest lucru. Ce dor mi-a fost de tine. Iar acum, că divorțul aproape s-a terminat, cine ştie ce ne-ar mai putea aduce viitorul? Ce zici, am mai putea încerca o dată?

Ricci îl privi senină.

– Poate că ar trebui să începem cu o băutură, Hugo. Cine ştie unde ne-ar putea duce asta?

Hugo se îndepărtă cîțiva paşi, apoi se întoarse. O privi cîteva clipe, zîmbind uşor. Totul o să fie bine. Se îndepărtă cu un pas din nou uşor.

Muzica încetă. Fern vorbi în microfon.

– Bună seara la toată lumea, spuse ea.

Toată lumea se întoarse spre ea. Aplauzele erau asurzitoare. Blitz-urile scînteiară din nou, provocînd spoturi roşii care o orbeau. Era conştientă de vocea ei care-i răsuna ca un ecou în urechi. Suna ciudat de dislocată, ca şi cum nu i-ar fi aparţinut. Se poticni cîteva fraze, apoi, cu încredere crescîndă, pătrunse în miezul discursului:

– Aceasta este o seară extraordinară pentru mine, deoarece marchează deschiderea oficială a celui de-al şaselea magazin *Donleavy*. Acest magazin însă are pentru mine o semnificaţie cu totul specială, pentru că se află aici, în inima Dublin-ului, în patria mea, scumpa mea Irlandă. Sînt atît de mîndră de echipa care a muncit neobosită ca să facă posibil acest lucru şi aş vrea să le mulţumesc tuturor...

Înşirui numele, făcînd comentarii călduroase, personale, fiecăruia dintre ei.

– ... şi în sfîrşit, mai există cineva căruia aş vrea să-i mulţumesc în mod special. Unde eşti, Johnny? Domnul Johnny Sharpe, un prieten foarte curajos şi deosebit, cineva fără de care eu nu aş fi fost aici, în seara aceasta. Cineva care a stat pe capul meu şi m-a ademenit mai întîi să accept să lucrez pentru *Oscar Rees*. Johnny, unde eşti? strigă ea. Se uită în sală şi văzu apropiindu-se chipul cu nasul alb.

Johnny urcă pe podium şi o luă pe Fern în braţe.

– Maimuţă ce eşti, îi şopti el, pipăind bandajul, cu subînţeles. Nu ştiu ce aş putea spune, începu el, poticnindu-se, altceva decît ce fericit sînt că am cunoscut o doamnă atît de fermecătoare. Presupun că am putea spune că totul a fost ca într-o poveste. Eu unul sînt încîntat că *Oscar Rees* a pus gheara pe o fiică adevărată, vie, şi, după cît o cunosc eu pe Fern, ştiu

că nu va trece mult şi va apărea cîte un magazin *Donleavy* pe fiecare stradă principală. Şi în America. Abia aştept aceste vremuri formidabile, care nu sînt departe. Te iubesc, Fern! Johnny o trase spre el şi o îmbrăţişă încă o dată, în ovaţiile asurzitoare.

Lui Fern i se umeziră ochii.

– Mulţumesc! zise ea, cu o voce sugrumată. Dacă aş fi ştiut că o să spui asta, niciodată nu te-aş fi adus aici sus, monstrule.

Johnny rîse.

– A fost adevărat fiecare cuvinţel pe care l-am spus. Şi acum, dacă nu mă înşel, există acolo jos un bărbat care se uită la tine cu ochi flămînzi. Ai face bine să te duci la el înainte de a deveni gelos. Nasul meu nu ar mai putea face faţă la alţi pumni.

Fern scrută mulţimea, căutînd chipul lui Leo, dar nu avu nevoie să se obosească prea mult. Acesta se îndrepta spre ea, cu mîna întinsă. Fern i-o luă, simţindu-i strînsoarea caldă, în jurul degetelor.

– Vino aici, vulpiţo, spuse acesta, am planuri cu tine, care aşteaptă cam de multişor. Cred că a sosit timpul să fugim.

– Ziceam că n-o să-mi mai propui niciodată asta, chicoti ea.

Leo o înghesui în maşină.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Surpriză. Poate c-ar trebui să-ţi spun să ţii ochii închişi, dar e atît de întuneric, încît n-o să fie nevoie. Şi, oricum, nu e prea departe.

– Leo, spuse ea cu o voce şovăielnică, prudentă, chiar uşor ruşinoasă, ce voiai să spui mai devreme?

– Despre ce, draga mea? întrebă el, nevinovat.

– Cînd ai vorbit de concediul de maternitate.

– Ah, asta era. Păi nu vrei să ai şi tu o familie?

– Nu m-am gîndit serios la asta, ca să fiu sinceră. Cred că mi-am spus că într-o bună zi o să mă mărit cu un bărbat drăguţ şi poate că, în timp, o să ne gîndim şi la copii. Poate că în sinea mea sînt puţin cam de modă veche.

– Nu pot să cred că vorbeşti serios, spuse Leo, rîzînd domol. Tu nu ai nici cea mai mică legătură cu noţiunea de convenţional. Dar dacă insişti, atunci eu zic că ne-am putea căsători. Leo întinse mîna în întuneric şi i-o luă pe a ei.

– Nu este absolut necesar, şopti ea, în noapte.

– Ştiu asta, draga mea, dar, în mod ciudat, nu-mi trece prin cap ceva ce aş putea dori mai mult. Uite, am ajuns, oftă el trăgînd maşina în faţa unei vile impresionante, puternic luminată, în stil georgian.

Doi cîini se năpustiră dinspre intrarea principală şi începură să sară în jurul maşinii. Fern deschise portiera şi începu să le vorbească, ferindu-se de boturile lor umede, reci.

O voce caldă, irlandeză, ajunse la ea, purtată de vînt. În pragul uşii stătea o femeie.

– Cred c-aţi îngheţat, le strigă aceasta. Intraţi să vă încălziţi.

Leo îşi petrecu braţul în jurul umerilor lui Fern şi o conduse în holul grandios.

– Ce este aici? întrebă ea, privind în jur la duşumeaua frumos lustruită şi la chipurile intimidante care îi priveau din nenumăratele picturi în ulei, care străjuiau pereţii.

– E un hotel foarte select. Putem cina mai întîi sau putem merge în camerele noastre, cum vrei, draga mea. Noaptea îţi aparţine.

Fern rămase acolo, legănîndu-se pe picioare. Se uită poznaşă la Leo.

– Cred că mi-e foame, spuse ea, după cîteva clipe de gîndire.

– Foarte bine, atunci o să-i rugăm să ne pregătească masa...

– De tine, chicoti ea şi se aruncă în braţele lui. Leo îşi băgă mîna în părul ei, trăgîndu-i capul aproape de al lui, ţinînd-o ca într-o menghină.

Sărutul lui era aproape ca o hulă violentă, de dorinţă.

Auziră un tuşit de undeva, din afara lumii lor.

Încet, împotriva voinţei, Leo îşi înălţă capul.

– Ah, doamnă O'Connor, mulţumesc, spuse el jenat, pe cînd femeia îi întindea cheile. Cred că sîntem cam obosiţi. Este puţin cam tîrziu pentru cină, spuse el zîmbindu-i lui Fern. Dar poate că totuşi o să vrem pentru mai tîrziu puţină pîine şi brînză. Ah, şi o sticlă din cel mai bun vin.

– Cum să nu, domnule Eden? Acum, dacă dumneavoastră şi doamna Eden vreţi să veniţi cu mine...

Fern se uită la Leo. Acesta îi făcu cu ochiul.

– Vezi ce uşor poate fi?

– Poate că n-ar fi rău să mai încerc o dată, să fiu sigură.

– După noaptea asta, dragostea mea, niciodată nu o să fii mai sigură de ceva.

Sfîrşit

ELIZABETH HARRINGTON

Fern Donleavy este sclipitoare, îndrăzneaţă, o tînără şi pasionată reporteră, la revista modernă Farces. Cînd însă mogulul industriei cosmetice, Hugo Rees, aflat în căutarea unui chip care să lanseze un nou produs, este atras de frumuseţea ei caldă, devine chiar ea o celebritate vînată de reporteri...

Trezindu-se pe podiumul plin de strălucire al paradelor de modă pariziene şi punînd stăpînire pe inima directorului de marketing Leo Eden, lui Fern nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste ea. ar această faţadă lustruită ascunde o industrie nemiloasă, unde frumuseţea are preţuri imposibile, iar accidentele costă scump.

„Un thriller romantic: sexul şi acţiunea alertă vă vor ţine cu sufletul la gură, pînă la ultimele pagini."
NATIONAL PRESS

Lei 59500